CONTINUAREA
BESTSELLERULUI *MISTER*

STĂPÂNA

AUTOAREA TRILOGIEI *CINCIZECI DE UMBRE*

E L James

O POVESTE DE DRAGOSTE PASIONALĂ
ȘI PASIONANTĂ

Traducere de Oana Dușmănescu

TREI

STAPANA

E LJames

Traducere din limba engleză de
Oana Duşmănescu

EDITURA TREI

Pentru D, cu dragoste

Capitolul unu

Paşii mei grăbiţi răsună pe podeaua dură şi lucioasă. Mijesc ochii din cauza luminii orbitoare a neoanelor.

— Pe-aici!

Doctoriţa de la Urgenţe se opreşte şi mă conduce într-o cameră rece şi sumbră, care e morga spitalului.

Pe o masă, sub un cearşaf, se află trupul zdrobit şi fără viaţă al fratelui meu.

Şocul e ca un cutremur, îmi apasă pe piept şi îmi stoarce ultima suflare din plămâni. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru asta.

Kit, fratele meu mai mare.

Stâlpul meu în viaţă.

Kit, al doisprezecelea conte de Trevethick.

Mort.

— Da. El e.

Articulez cu greu cuvintele.

— Mulţumesc, Lord Trevethick, murmură doctoriţa.

La naiba! Acum eu sunt contele!

Mă uit în jos, spre Kit.

Doar că nu e el. Pe masa mortuară *sunt eu* – zac acolo învineţit şi mutilat... rece... mort.

Eu? Cum e posibil?

îl văd pe Kit cum se apleacă spre mine şi mă sărută pe frunte.

— Adio, ticălosule! spune răguşit, reţinându-şi cu greu lacrimile. O să te descurci. Pentru asta te-ai născut.

Zâmbeşte pieziş, sincer, cum face mereu în rarele momente în care e peste măsură de emoţionat.

Kit! Nu! Ai înţeles greşit.

Aşteaptă!

— Te descurci, Rezervă, spune el. Tu eşti numărul treisprezece. Cu noroc.

Zâmbetul îi piere şi Kit dispare.

Iar eu îl privesc din nou, aplecat peste el în timp ce doarme. Doar

că trupul său zdrobit contrazice faptul că doarme – e... mort.

Nu! Kit! Nu! Dar, de prea multă durere, nu pot rosti cuvintele. *Nu! Nu!*

Mă trezesc. Inima îmi bate nebuneşte.

Unde mă aflu?

îmi ia o fracţiune de secundă să mă dezmeticesc, în timp ce ochii mi se obişnuiesc cu semiîntunericul. Alessia mă ţine în braţe, cu capul pe pieptul meu. Inspir profund, o gură de aer proaspăt, iar panica mea se retrage ca valul blând al unei mări liniştite.

Sunt în Kukes, în nordul Albaniei, acasă la părinţii ei, iar dincolo de lac zorii sunt o şoaptă pe cer.

Alessia e aici. Cu mine. E în siguranţă şi doarme profund. Cu grijă, îi cuprind umerii cu un braţ şi o sărut pe păr, respirându-i parfumul. Balsamul cu iz de lavandă şi trandafiri al iubitei mele îmi calmează simţurile şi le stârneşte, în acelaşi timp.

Corpul meu se trezeşte la viaţă; dorinţa, fierbinte şi grea, îmi pune sângele în mişcare.

O *doresc. Din nou.*

Această dorinţă e ceva nou, dar s-a înrădăcinat în mine, a devenit o parte din ceea ce sunt şi creşte când sunt cu ea. E atât de atrăgătoare şi de frumoasă, încât o doresc ca un dependent de droguri. Dar nu vreau s-o trezesc – a trecut prin tot iadul posibil.

Din nou.

La naiba!

îmi stăpânesc pornirile şi închid ochii în timp ce furia şi regretele mă copleşesc. Am lăsat-o să-mi alunece printre degete. L-am lăsat pe nemernicul ăla violent, „logodnicul” ei, să mi-o fure. Nu vreau să ştiu prin ce a trecut, dar rănile şi vânătăile ei îşi spun povestea îngrozitoare.

Nu voi mai permite să se întâmple asta niciodată.

Slavă Domnului că e în siguranţă!

Las-o să doarmă.

Mă joc tandru cu o şuviţă din părul ei, minunându-mă ca întotdeauna de moliciunea acestuia. O duc la gură, o ating cu buzele, blând.

Iubirea mea. Fata mea frumoasă şi curajoasă.

A îndurat atât de multe rele într-un timp atât de scurt: a fost victima traficului de persoane, nu avea adăpost, apoi şi-a găsit un loc de muncă plătit… şi s-a îndrăgostit de mine.

Dulceaţa mea din fiecare zi.

în curând va fi mireasa mea.

închid ochii încă o dată şi mă cuibăresc mai aproape de ea, căutându-i căldura, apoi aţipesc.

Mă trezesc brusc, speriat de… de ceva ce se-aude de-afară.

Ce-a fost asta?

S-a făcut târziu – lumina din cameră e mai puternică.

— *Alessia!*

Mama ei o strigă.

La naiba! Am dormit prea mult!

— Alessia! Trezeste-te! Te cheamă mama ta!

O sărut pe frunte, iar ea oftează când mă desprind din braţele ei şi mă ridic în capul oaselor.

— Alessia! Haide! Dacă ne găseşte tatăl tău, ne împuşcă pe amândoi.

Imaginea de-aseară a tatălui ei şi a puştii sale cu aer comprimat îmi răsare fără să vreau în minte.

O *să te căsătoreşti cu fiica mea.*

Mama ei o strigă din nou, iar Alessia deschide ochii, clipind pentru a- şi alunga somnul. Se uită la mine, ciufulită, somnoroasă şi incitantă şi-mi aruncă cel mai strălucitor zâmbet din lume. Preţ de o clipă, uit de ameninţarea sumbră a tatălui ei cu degetul pe trăgaci.

— Bună dimineaţa, frumuseţe!

îi mângâi obrazul, evitând zgârietura. închizând ochii, se lasă răsfăţată de atingerea mea.

— Te strigă mama ta.

Ridică pleoapele brusc, iar zâmbetul îi dispare; face ochii mari, speriată. Se ridică, goală, doar cu cruciuliţa de aur la gât.

— O, *Zot! O, Zot!*-

— Da. O, *Zot!*

— Cămaşa mea de noapte!

Se aude o bătaie în uşă, discretă, dar precipitată.

— Alessia! şopteşte agitat doamna Demachi.

— La naiba! Ascunde-te! Mă ocup eu de asta.

Inima mea bate cu disperare.

Alessia sare din pat, cu picioarele goale, atât de drăgălaşă, în timp ce eu mă reped să-mi trag blugii pe mine. Sincer, îmi vine să râd – parcă suntem într-o comedie britanică ridicolă. E o nebunie. Suntem amândoi adulţi şi în curând ne vom căsători. Arunc rapid o privire către Alessia, care se chinuie să se îmbrace cu cămaşa ei de noapte gotică, şi mă îndrept spre uşă, o întredeschid şi mă prefac că de-abia m-am trezit din somn.

Mama ei se află în prag.

— Bună dimineaţa, doamnă Demachi!

— Bună dimineaţa, conte Maxim! Alessia? întreabă ea.

— A plecat din nou? spun eu, străduindu-mă să par îngrijorat.

— Nu e-n patul ei.

Tălpile Alessiei se aud călcând pe gresia rece. Apoi mă cuprinde cu braţele, iţindu-şi capul din spatele meu:

— Mamă, sunt aici, şopteşte ea în engleză, de dragul meu, presupun.

La naiba!

Am fost descoperiri, iar acum par un mincinos în faţa viitoarei mele soacre. Ridic din umeri către Shpresa, în semn de scuze, dar ea nu se amuză, ci mă priveşte încruntată.

La naiba!

— Alessia! şuieră ea şi se uită neliniştită peste umăr. *Po te gjeti yt ate ketu!-*

— *E di. E di-,* răspunde Alessia şi, când vede că mă încrunt, îmi aruncă o privire dulce şi compătimitoare şi se întinde spre mine sărutându-mă cu inocentă.

Se strecoară pe uşă, în cămaşa ei de noapte victoriană, şi mă priveşte fierbinte în timp ce-şi urmează mama pe scări. O iert pentru că m-a făcut să par un mincinos în faţa mamei sale şi ascult cum se dondănesc în albaneză. Nu-l aud pe tatăl ei.

Cred c-am scăpat.

Oricum, a spus că Alessia e problema mea acum. Dau din cap şi închid uşa, iritat de acest gând. Alessia nu e *problema mea,* pentru numele lui Dumnezeu! E o femeie stăpână pe sine. Cum poate tatăl ei să creadă aşa ceva? Asta mă frământă. Din punct de vedere cultural, tatăl ei şi cu mine suntem la poli opuşi şi, oricât de politicos aş vrea să fiu, trebuie să facă şi el pasul în secolul XXI. E limpede de ce propria fiică se fereşte de el. Când eram cu ea în Cornwall, Alessia îmi tot bătea apropouri despre temperamentul lui vulcanic. îmi spunea că nu-i era dor de el… doar de mama ei.

La naiba! Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât mai bine.

Cât mai durează până ne căsătorim?

Poate că ar trebui să facem ceva ca să scăpăm mai repede de-aici.

Să fugim?

Am putea să ne ascundem la hotelul Piaza din Tirana până când îi iese noul paşaport şi să descoperim împreună deliciile capitalei. Oricum, când va obţine paşaportul? Va apuca oare tatăl ei să vină după noi şi să ne ameninţe cu arma? Nu ştiu şi, cumva, nu cred că Alessiei i-ar plăcea ideea. Dar şi să ne vedem aşa, pe furiş, de parc-am fi copii… e o adevărată nebunie. E ca şi cum ne-am întors în timp cu câteva secole, or, nu cred că mai accept multă vreme chestia asta.

Mă uit la ceas, e încă devreme, aşa că-mi scot blugii şi mă întind în pat. Cu ochii în tavan, reflectez la ultimele câteva zile şi-mi revine în cap cel mai recent vis pe care l-am avut.

Despre ce naiba era vorba?

Despre Kit?

E de acord să moştenesc titlul de conte.

Asta să fie?

Ar fi de acord cu această căsătorie grăbită şi cu nunta?

Nu, nu cred că ar fi. Poate că asta voia să spună. Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigur că din familia mea va fi cineva de acord. închid ochii, imaginându-mi reacţia mamei la aflarea veştii. Poate că va fi fericită să mă vadă însurat... în sfârsit!

Ba nu. Va fi furioasă. Ştiu asta.

Poate că visul meu însemna că Kit îmi oferă sprijinul lui.

S-ar putea...

Da.

Despre asta era vorba în vis.

Mama ei e supărată, iar Alessia nu ştie ce să-i mai spună ca s-o liniştească.

— Ce faceai acolo? mârâie Shpresa.

Alessia ridică din sprânceană drept răspuns.

— Alessia! se răsteşte femeia, ştiind foarte bine ce vrea să spună fiica ei. Chiar dacă bărbatul ăsta a profitat o dată de tine, asta nu înseamnă că nu trebuie să aştepţi până la nuntă!

Mamă!

— Dacă te prinde taică-tău! oftează ea. Cred că a ieşit să te caute. Probabil că ar face infarct dacă ar sti adevărul.

Plescăie din buze exasperată străbătând coridorul, dar expresia i se îndulceşte când ajung amândouă în sufragerie.

— Presupun că eşti deja însărcinată, aşa că... zice ea, ridicând resemnată din umeri.

Alessia se îmbujorează vag. Ar trebui să-i spună mamei ei că totul a fost o minciună?

— Deci frumosul tău conte e în formă.

Shpresa îşi priveşte fiica zâmbind ironic.

— Mamă! exclamă Alessia.

— Are şi un tatuaj.

— Da, e blazonul familiei sale.

— înţeleg.

Strânge dezaprobator din buze.

Alessia ridică din umeri. îi place tatuajul lui.

Mama ei surâde.

— Se poartă frumos cu tine... în pat?

— Mamă! exclamă ascuţit Alessia, şocată.

— E important. Vreau să fii fericită şi trebuie să-l faci fericit şi pe el. Nu va trece mult timp până când va veni copilul şi, ei bine...

Mama ei oftează, dezamăgită, în timp ce Alessia se holbează la ea absentă.

Ce poate să spună? Că şi-a minţit părinţii?

Aşa a fost şi pentru mama ei după ce s-a născut ea?

Alessia nu vrea să se gândească la asta. în plus, e prea dimineaţă pentru o asemenea discuţie.

— Cred că e fericit, zice ea, în cele din urmă.

— Bine. Putem vorbi mai multe despre asta.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta, spune Alessia, absolut îngrozită.

— Nu ai întrebări?

Alessia păleşte la gândul acesta.

— Nu!

— Presupun că acum e cam târziu pentru asta. Dar, dacă ai întrebări, tatăl tău şi cu mine...

— Mamă! încetează! strigă ea, acoperindu-şi urechile. Nu vreau să ştiu.

Mama ei râde înţelegătoare.

— Mă bucur că te-ai întors, sufletul meu! Mi-a fost aşa dor de tine!

Râsul ei se stinge, îşi mijeşte ochii, schimbându-şi expresia, devenind gravă.

— Noaptea trecută m-am tot zvârcolit în pat. Mă gândeam la ce a spus lordul Maxim. N-am putut să dorm de grijă, spune cu voce pierită.

— Ce anume, mamă?

Inspiră profund, ca şi cum ceea ce urmează să spună ar fi deosebit de neplăcut.

— A spus ceva despre traficul de carne vie.

Alessia oftează.

— Ah, mamă, am atât de multe să-ţi zic, dar mai întâi o să fac un duş.

Mama ei o strânge în braţe.

— Dulceaţa inimii mele, îi spune încet la ureche. Sunt atât de bucuroasă că eşti acasă! Şi în siguranţă.

— Şi eu, mamă. Şi că am scăpat de Anatoli.

Shpresa încuviinţează dând din cap.

— Logodnicul tău are un temperament violent?

— Nu. Nu. Nu are. Dimpotrivă.

Mama ei surâde.

— Te luminezi ca o zi de vară când vorbeşti despre el.

Ia mâna Alessiei şi, ridicând din sprânceană, admiră splendidul inel de logodnă.

— Are bani şi gusturi bune.

Alessia dă din cap aprobator şi priveşte lung diamantul strălucitor de pe degetul ei.

Acest inel frumos e acum al ei.

Aproape că nu-i vine să creadă.

— Du-te şi fa un duş! Eu mă ocup de pâine şi cafea.

Alessia stă sub duşul din baia casei părinteşti, savurând apa fierbinte. Nu curge la fel de puternic ca la duşurile din Cornwall, dar ea se bucură de acea căldură. E primul moment în care-şi permite să reflecteze la tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

La Anatoli. La răpirea ei. La lungul drum până aici. La brutalitatea lui.

Se cutremură. El a ieşit din viaţa ei acum şi, pentru asta, ea se bucură enorm.

Şi a fost întâmpinată cum se cuvine acasă; chiar şi tatăl ei a recunoscut că i-a fost dor de ea.

Alessia închide ochii, şamponându-şi viguros părul, încercând să-şi alunge sentimentul de vinovăţie. Şi-a minţit părinţii, iar faptul că nu-i onestă cu ei o face să-şi simtă conştiinţa încărcată.

Nu e însărcinată, dar oare ar trebui să le spună adevărul?

Ce-ar zice tatăl ei dacă ar afla? Ce ar fi capabil să facă?

îşi ridică faţa spre jetul de apă, lăsându-l să-i curgă pe obraji.

Si mai e şi Maxim.

Zâmbeşte printre şiroaiele de apă. A traversat un continent întreg ca s- o găsească şi a adus cu el un inel ca să o ceară în căsătorie. E mult mai mult decât ar fi putut visa sau spera ea vreodată. Acum trebuie să afle ce părere are Maxim despre faptul că i se bagă pe gât o nuntă albaneză.

Aseară nu s-a opus.

Dar şi-ar dori ca tatăl ei să fie mai puţin insistent.

Alessia ar fi mai fericită dacă s-ar întoarce la Londra şi se teme că Maxim simte la fel. Cât timp va trece până când se va plictisi de Kukes? E obişnuit cu o viaţă foarte diferită, iar aici nu prea are cum să se distreze.

Poate că ar trebui să fugă împreună din Kukes. Să se căsătorească în Anglia.

Lui Maxim i-ar plăcea această idee? Alessia îşi clăteşte părul şi se opreşte brusc.

Nu, mama!

Alessia nu-şi poate lăsa mama la mâna tatălui ei. Trebuie s-o ia cu ea. *Oare ar fi posibil? Oare Maxim s-ar opune?* La urma urmei, Shpresa vorbeşte fluent engleza. Mama *acesteia,* Virginia, bunica iubită a Alessiei, era englezoaică. Trebuie să mai aibă ceva rude în Anglia. Alessia nu ştie exact. Bunica sa nu a vorbit niciodată despre familia ei de-acolo, pentru că nu a fost de acord ca ea să se mărite cu un albanez.

La fel se va întâmpla şi cu familia lui Maxim?

Şi ei o vor respinge?

Simte un fior pe şira spinării. Maxim se căsătoreşte cu menajera, o străină lefteră. Bineînţeles că nu vor fi de acord. Alessia se întristează.

Ce poate face?

Poate că n-ar trebui să se căsătorească până nu-i cunoaşte familia, astfel va afla dacă o acceptă sau nu, pentru că, în adâncul inimii ei, îşi doreşte binecuvântarea lor.

Dar, mai întâi, trebuie să descurce iţele cu tatăl ei şi cu aşteptările acestuia, iar el e un bărbat încăpăţânat, temperamental şi orgolios, care a spus că vrea să-i vadă căsătoriţi până la sfârşitul săptămânii.

Oare e posibil aşa ceva?

Alessia se spală pe faţă. Sunt foarte multe lucruri la care trebuie să se gândească şi chiar şi mai multe lucruri de făcut.

Când Alessia intră în bucătărie, mama ei îşi ridică privirea de la aluatul pe care-l frământă şi o studiază atent.

— Arăţi diferit, spune ea, lăsând aluatul deoparte la crescut.

— Să fie din cauza hainelor?

Alessia face o piruetă. Poartă o fustă, o bluză şi un cardigan alese din colecţia pe care Maxim i-a cumpărat-o din Padstow.

— Da, poate. Pari mai sofisticată.

Mama ei se îndreaptă spre chiuvetă ca să se spele pe mâini.

— Sunt, răspunde Alessia în şoaptă.

A fost traficată prin Europa, a trăit fără adăpost, a stat într-unul dintre cele mai aglomerate oraşe din lume şi s-a îndrăgostit... apoi toate acestea au dispărut când a fost răpită şi aproape violată de fostul ei logodnic. Alessia se cutremură.

Nu te mai gândi la el!

— Cafea? o întreabă mama ei.

— Fără zahăr, pentru mine, spune, aşezându-se la masă.

Shpresa se uită la ea mirată.

— E bună la gust?

— Te obişnuieşti.

Shpresa toarnă o ceaşcă plină pentru Alessia şi, luându-şi şi ea o cafea, se asază în fata fiicei sale.

— Spune-mi! Ce s-a întâmplat după ce te-am urcat în microbuzul care te-a dus la Shkoder?

— Ah, mamă!

Alessiei îi tremură buzele şi emoţia nenorocirilor pe care

le-a trăit de când a plecat din Albania i se ridică în piept ca un tsunami. Şovăind, printre lacrimi, îi istoriseşte mamei sale întreaga poveste.

Mă trezesc odihnit. Soarele e şi mai sus pe cer. Mă uit la ceas, e 9:30. E târziu. în grabă, îmi trag pe mine blugii, tricoul şi puloverul. La un moment dat va trebui să mă întorc la hotel ca să-mi recuperez lucrurile. Dar, mai important, trebuie să ştiu ce se întâmplă cu nunta noastră stabilită rapid.

Le găsesc pe Alessia şi pe mama ei plângând încet la masa din sufragerie.

Ce naiba se petrece?

— Ce s-a întâmplat?

Amândouă tresar, iar eu mă simt mai anxios ca niciodată.

Alessia îşi şterge lacrimile şi sare de pe scaun în braţele mele.

— Hei, ce-ai păţit?

— Nimic. Mă bucur mult că eşti aici.

Mă îmbrăţişează, iar eu o sărut pe creştet.

— Si eu mă bucur.

Shpresa se ridică şi ea şi se şterge la ochi.

— Bună dimineaţa, lord Maxim!

— Bună dimineaţa! Ăăă... Maxim. Asa mă cheamă.

îmi zâmbeşte retinut.

— Cafea?

— Te rog.

— Fără zahăr, mamă, intervine Alessia.

îi ridic bărbia şi o privesc în ochii trişti, întunecaţi, care au văzut şi au trăit prea multe. Inima mi se strânge.

Iubirea mea.

— De ce eşti aşa supărată?

— I-am povestit mamei tot ce s-a întâmplat după ce am plecat din Kukes.

O strâng şi mai tare şi mă copleşeşte un val de energie protectoare.

— înţeleg.

O sărut pe păr şi o legăn uşor, recunoscător încă o dată că a supravieţuit chinurilor la care a fost supusă.

— Acum eşti a mea şi nu te voi mai scăpa din ochi.

Niciodată.

Mă încrunt, surprins de sentimentele mele aprige. Chiar *nu* vreau s-o mai pierd din ochi. A trecut prin prea multe.

— Vorbesc serios, adaug eu.

îşi trece vârful degetelor peste barba mea, iar atingerea ei îmi reverberează... în tot corpul.

— Trebuie să mă bărbieresc, zic răguşit, iar ea zâmbeşte.

— Mi-ar plăcea să mă uit la tine.

— Serios? întreb, ridicând din sprânceană.

Alessia nu pare intimidată. Ochii îi sclipesc amuzaţi, încărcaţi de o emoţie pe care mi-o transmite până-n străfunduri.

Doamna Demachi pregăteşte cafeaua, zornăind zgomotos micul ibric, iar vraja dintre Alessia şi mine se rupe. O sărut pe nas şi, rânjind ca un prost, îmi îndrept atenţia spre mama ei. Alessia mă mângâie pe piept în timp ce eu urmăresc procesul elaborat care include un ibric mic de tablă, o linguriţă cu coadă lungă şi un adevărat ritual de amestecare a cafelei care fierbe pe aragaz.

Doamna Demachi îmi zâmbeşte scurt.

— Ia loc, spune ea, aşa că mă desprind de logodnica mea şi, privind pieziş puşca de vânătoare de pe perete, mă aşez la masă.

Alessia aduce o ceaşcă şi o farfurioară din dulap. Poartă fusta din denim închis la culoare pe care am cumpărat-o în Padstow şi care-i scoate în evidenţă fundul perfect şi ispititor.

E absolut superbă.

Mă foiesc pe scaun, iar Alessia îmi umple ceaşca.

— Cafeaua ta, zice ea, cu ochii negri scânteind de încântare, şi-mi asază ceaşca în fată.

> > >

Ştie că mă holbez la ea şi-i place asta. Zâmbesc şi, privind-o fix în ochi, strâng din buze şi suflu uşor peste marginea ceştii. întredeschide buzele şi inspiră zgomotos, iar zâmbetul meu devine mai larg.

E un dans în doi.

Mama ei îşi drege glasul şi revenim amândoi la realitate. Alessia râde şi-i spune ceva în albaneză doamnei Demachi, care clatină dezaprobator din cap, în tăcere, spre fiica ei.

încerc să sorb din cafea. E fierbinte, aromată şi amară, dar savuroasă. Mama Alessiei aprinde cuptorul şi apoi începe să întindă aluatul. E rapidă şi eficientă, tăindu-l imediat în fâşii, apoi în pătrăţele. Are o viteză de-a dreptul impresionantă. Nu e de mirare că Alessia găteşte atât de bine. Fiica ei i se alătură, iar eu privesc, fascinat, cum amândouă formează mici bile rotunde de aluat. Uşurinţa cu care se mişcă în bucătărie îmi aminteşte de Jessie şi Danny de la Tresyllian Hali, din Cornwall. Mama ei le pune una lângă alta pe o tavă de copt, iar Alessia le unge cu lapte, cu o pensulă mică de plastic. îndemânarea lor, familiaritatea dintre ele sunt nişte detalii atât de plăcute privirii!

La naiba! Unde-mi sunt bunele maniere?

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă Maxim.

Alessia clatină din cap cu precauţie, în timp ce şi mama ei face un gest.

— Nu, mamă. Când dai aşa din cap înseamnă că da.

Shpresa râde.

— Nu suntem obişnuite să ne ajute bărbaţii la bucătărie.

Ochii îi sclipesc de amuzament, în timp ce bagă tava la cuptor. Alessia începe să pună masa şi spune:

— Ţi-am mai zis. Doar femeile gătesc aici.

Micul-dejun e un ospăţ delicios, proaspăt scos din cuptor. Sunt la a patra chiflă cu unt şi gem de fructe de pădure şi la a doua cafea, când se aude uşa de la intrare trântindu-se. Câteva clipe mai târziu, apare şi domnul Demachi, purtând un costum închis la culoare, cu o expresie sumbră, din care nu se poate ghici nimic. Shpresa sare de la masă şi umple ibricul cu apă.

Poate că are nevoie de un ibric mai mare.

Alessia se ridică şi ea, ia o farfurie şi o aşază în capul mesei, alături de un cuţit. Demachi ia loc şi totul i se pare atât de firesc... a fost servit, din toate punctele de vedere, toată viaţa lui.

Hm... Şi eu la fel. Dar nu de mama mea... şi nici de sora mea, de altfel.

— *Miremengjes!* mormăie el, privindu-mă într-un fel pe care nu-l pot descifra.

— Tatăl meu îţi urează bună dimineaţa, traduce Alessia şi pare amuzată.

De ce i se pare amuzant?

— Bună dimineaţa, spun, dând din cap spre viitorul meu socru.

Acesta începe să vorbească, iar Alessia şi mama ei ascultă, fascinate de glasul lui profund şi melodios, care explică ceva. Mi-aş dori să înţeleg ce spune.

în cele din urmă, Alessia se întoarce spre mine, cu ochii mari, ca şi cum nu-i vine să creadă ce urmează să-mi spună.

— Tata ne-a aranjat cununia.

Deja?

E rândul meu s-o privesc neîncrezător.

— Zi tot!

— Nu-ţi trebuie decât paşaportul.

Ne privim unul pe celălalt şi cred că prin cap ne trece acelaşi gând.

Pare prea simplu.

Eu şi tatăl ei ne uităm unul la altul, iar el ridică bărbia, cu o expresie arogantă care vrea să însemne *Nu te pune cu mine,* ca şi cum m-ar provoca să-l contrazic.

— S-a întâlnit cu funcţionarul de la... biroul... de stare

civilă. Nu ştiu traducerea exactă, spune Alessia. S-au întâlnit la o cafea azi-dimineaţă. Au stabilit toate detaliile.

într-o duminică? Atât de simplu să fie?

— Bine. Când?

îmi stăpânesc vocea, pentru că nu vreau să-l enervez pe boşorog. Are un temperament vulcanic – aproape la fel de nenorocit ca al prietenului meu Tom.

— Sâmbătă.

Un fior de îndoială îmi străbate şira spinării.

— OK, răspund eu, dar probabil că ezitarea din glas mă dă de gol.

Doamna Demachi se uită neliniştită ba la mine, ba la soţul ei, ba la fiica ei.

Alessia îi spune ceva tatălui său, iar el îi răspunde ţipând, speriindu-ne pe toţi. Ea devine palidă şi-şi lasă capul în jos, dar mă priveşte pe furiş când mă ridic împingându-mi scaunul în spate.

N-ar trebui să vorbească asa cu ea.

— E prieten bun cu funcţionarul, zice Alessia în grabă. Sunt vechi amici. Cred că-l cunosc. M-am mai întâlnit cu el. Tatăl meu spune că totul e aranjat.

Evident, e obişnuită cu accesele lui de furie, dar şi ea pare că şovăie.

Şi eu la fel. Acest aranjament pare mult prea convenabil.

Perplex, mă aşez din nou pe scaun, căci nu vreau să-l provoc.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie să ne întâlnim mâine cu funcţionarul la *bashkia* – adică la primărie – ca să răspundem la câteva întrebări şi să completăm nişte formulare.

Ridică din umeri, la fel de tulburată ca mine.

OK. Hai să vorbim cu funcţionarul!

Stau sub duşul ăsta aproape rudimentar şi mă spăl pe cap. Trec printr- o adevărată criză de conştiinţă. O căutare rapidă pe internet de pe telefon mi-a demonstrat că în Albania e mult mai complicat să te căsătoreşti dacă eşti cetăţean străin decât pare să creadă tatăl Alessiei. Există nişte formulare care trebuie completate, apoi traduse şi legalizate la notar – şi asta doar aşa, la prima vedere.

Ce a pus la cale tatăl ei?

Cum a reuşit să dribleze practica obişnuită?

Iar dacă a facut-o, oare e legal?

Şi, dacă nu e, cum pot accepta o nuntă care probabil nu este legală, doar pentru a calma orgoliul unui boşorog arogant şi nerăbdător? Ştiu că va fi socrul meu, dar ceea ce-mi cere e prea mult. Tot discursul lui ţinut cu o zi înainte

despre onoare nu înseamnă nimic dacă-şi tratează fiica în felul acesta.

Iar eu mă aflu în încurcătură. Nu pot pleca fără Alessia, dar ştiu că boşorogul n-o să mă lase s-o iau cu mine. Are nevoie de paşaport şi de viză pentru a se întoarce în Marea Britanie, iar eu habar n-am de unde şi cum putem obţine aşa ceva. Probabil de undeva din Tirana. Nu ştiu.

Şi totuşi a spus că acum ea este problema mea.

Poate că ar trebui să-l cred pe cuvânt.

Opresc apa, resemnat şi dezorientat de situaţia în care m-am trezit – şi de balta uriaşă pe care am lăsat-o în urma mea pe jos, în baie. Nu e un semn de laudă pentru instalaţiile sanitare albaneze. Iau un prosop şi mă şterg rapid, apoi mă îmbrac şi deschid uşa.

Alessia stă în prag, fluturând ceea ce pare a fi un dispozitiv sofisticat de făcut curat în baie. Pufnesc în râs, surprins şi încântat s-o văd, şi mă trezesc transportat înapoi în timp, când se afla în apartamentul meu, îmbrăcată în acel oribil halat de nailon, iar eu o priveam pe furiş... şi mă îndrăgosteam de ea.

Zâmbeşte şi-şi duce degetele la buze.

— El ştie că eşti aici? îi şoptesc.

Clatină din cap, apoi îşi pune mâna pe pieptul meu şi mă împinge înapoi în baie. Lasă mopul electric jos şi încuie repede uşa.

— Alessia, o avertizez, dar ea îmi cuprinde faţa şi-şi lipeşte buzele de ale mele.

Sărutul ei e catifelat şi dulce, dar insistent – surprinzător de insistent, în timp ce limba ei se împleteşte cu a mea, îşi lipeşte trupul de mine, iar eu închid ochii şi îmi încolăcesc braţele în jurul trupului ei, savurându-i sărutul. Degetele îi alunecă în părul meu umed, iar buzele ei devin şi mai lacome. E un semnal de alarmă pentru scula mea nerăbdătoare.

La naiba! O să ne-o tragem.

într-o baie albaneză, cu instalaţii sanitare proaste.

Mă îndepărtez ca să ne tragem sufletul. Ochii Alessiei sunt întunecaţi şi plini de promisiuni, dar şi de incertitudine.

— Ce e? o întreb.

Clatină din cap.

— Nu! spun şi îi cuprind obrajii, privind-o în ochi. Doamne, oricât de mult te-aş dori, nu ne-o tragem în baia asta. Părinţii tăi nu sunt departe, iar eu nu am prezervativ. Acum spune-mi ce s-a întâmplat? E din cauza nuntii?

— Da.

Răsuflu oarecum uşurat şi îi dau drumul.

— Da. Aranjamentul făcut de tatăl tău... nu ştiu dacă e...

legal.

— Ştiu. Părinţii mei vor să discute cu noi despre... toate detaliile, azi după-amiază. Nu ştiu ce să fac. Cred că tatăl meu a făcut toate astea deoarece crede că sunt însărcinată. A reuşit să tragă nişte *funii.*

Imaginea tatălui ei în rol de păpuşar malefic, manipulând două marionete care seamănă cu mine şi cu Alessia, mă face să pufnesc în râs.

— Se spune „să tragă nişte sfori”.

Ea repetă zicala şi-mi zâmbeşte timid.

— Tot nu te deranjează că te corectez?

— Niciodată.

OK. Să trecem la Planul A. Iată-l.

— Hai să plecăm. Nu trebuie să rămâi aici. Eşti om în toată firea. Nu ai nicio obligaţie faţă de tatăl tău – indiferent ce crede el. Putem merge la Tirana. îţi scoatem paşaport şi obţinem viză. Apoi ne întoarcem în Marea Britanie. Ne vom căsători acolo. Iar părinţii tăi pot veni la nuntă.

Alessia face ochii mari, iar pe chip îi trec mai multe emoţii concomitent.

Speranţa pare să învingă şi cred că şi ea s-a gândit la asta.

Dar apoi se întristează, aşa că o iau în braţe şi o strâng la piept.

— Ne descurcăm noi cumva.

O sărut pe păr. Se uită la mine şi cred că vrea să mă întrebe ceva.

— Ce e?

— Nimic. Totul e-n regulă.

— Ce e? insist eu.

Ea înghite în sec.

— Mama...

— Ce-i cu ea?

— Nu pot s-o las aici cu el.

— Vrei s-o iei cu tine?

— Da.

La naiba!

— Bine. Dacă asta-ti doreşti...

Alessia pare uimită.

— Eşti de acord?

— Da.

Se luminează la faţă ca bradul de Crăciun, ca şi cum ar fi scăpat, în sfârşit, de toate necazurile. îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu.

— Mulţumesc. Mulţumesc. Mulţumesc, gâfâie ea printre sărutări, râzând şi plângând.

Ah, iubito!

— Nu plânge! Aş face orice pentru tine. Ar trebui să ştii asta. Te iubesc!

îi şterg lacrimile cu degetul mare şi o mângâi pe faţă.

— Şi, aşa cum am spus, ne descurcăm cumva. Facem un plan.

Mă priveşte cu adoraţie, ca şi cum aş şti răspunsurile la veşnicele întrebări ale universului. O căldură plăcută mi se răspândeşte în piept, încrederea ei în mine e năucitoare, dar, la naiba, ce bine mă simt!

Şi ştiu că aş face orice pentru ea.

---

i *O, Doamne! O, Doamne!* (1b. albaneză, în original).

- *Dacă-l găseşte aici!* (1b. albaneză, în original).

■2

- *Ştiu. Ştiu.* (1b. albaneză, în original).

Capitolul doi

Afară e întuneric când mă îndrept împleticindu-mă spre pat şi încerc să-mi scot puloverul. Dar nu reuşesc şi, în cele din urmă, renunţ.

— Rahat!

Cad pe pat şi mă uit în gol spre tavanul înceţoşat.

Ah, Doamne! De ce am băut atât de mult?

După o după-amiază în care am pus la cale nunta încercând să nu-mi pierd cumpătul, ra/d-ul a fost o mare greşeală. Camera se învârte cu mine, iar eu închid ochii, rugându-mă să adorm.

Mă trezesc dintr-un somn iară vise. E linişte. Si luminos.

Nu luminos. Orbitor de luminos.

închid ochii strâns, apoi îi deschid cu grijă, simţind o durere copleşitoare de cap. îi închid repede la loc.

La naiba! Mă simt ca un rahat.

Trăgându-mi pătura peste cap ca să alung lumina, încerc să-mi amintesc unde sunt, cine sunt şi ce s-a întâmplat aseară.

Am băut *raki.*

Pahar după pahar de *raki.*

Tatăl Alessiei a fost extrem de generos cu alcoolul ăsta puternic, specific locului şi letal. Gem şi îndoi degetele de la mâini şi de la picioare, bucurându-mă să constat că încă o pot face. întind mâna pe pat lângă mine, dar nu e nimeni.

Nici urmă de Alessia.

Dau pătura laoparte, deschid încet ochii şi ignor durerea puternică de cap, din frunte, în timp ce cercetez camera. Sunt singur, iar privirea mea ostenită se opreşte asupra luminii de veghe în formă de dragon, de pe masa de lângă pat. Probabil că Alessia a adus-o de la Londra. Gândul ăsta mă mişcă profund.

Dar oare Alessia a fost aici? Noaptea trecută?

îmi amintesc vag că a venit la mine şi poate că m-a dezbrăcat. Ridic pătura. Sunt dezbrăcat, am pe mine doar slipul. Da, probabil că ea m-a dezbrăcat.

Fir-ar să fie! Am adormit şi nu-mi amintesc deloc ca ea să fi venit aici.

De ce l-am lăsat să toarne atâta alcool în mine?

Asta să fie răzbunarea lui pentru că m-am culcat cu fiică-sa?

Şi ce s-a întâmplat, mai exact?

Detaliile zilei îmi vin în minte, uitând de durerea de cap. Alessia şi cu mine am stat de vorbă şi am discutat cu părinţii ei despre planurile de nuntă. închid ochii şi încerc să-mi amintesc toate amănuntele.

Din câte am înţeles, ne cam abatem de la tradiţia albaneză petrecând o singură zi, nu mai multe. în primul rând, pentru că eu sunt britanic şi nu am familie şi nici casă aici şi, în al doilea rând, facem totul pe repede înainte deoarece Alessia „aşteaptă un copil”. Demachi mi-a aruncat o privire dojenitoare când a spus asta, iar Alessia, roşie la faţă de ruşine, n-a avut încotro şi a trebuit să traducă.

Oftez. Poate că ar trebui să recunoaştem că am minţit. Poate că aşa tipul lasă totul baltă.

Poate că ne lasă să ne întoarcem în Marea Britanie şi să ne căsătorim acolo.

Ceremonia şi petrecerea vor avea loc sâmbătă, la prânz – nu seara. Altă încălcare a nunţilor tradiţionale, dar, pentru că stau la familia miresei, are sens... cel puţin aşa mi-au spus. în plus, ofiţerul de la starea civilă trebuie să mai ajungă la o nuntă seara.

Soţii Demachi sunt cei care vor găzdui nunta, iar domnul Demachi m- a întrebat dacă vor participa şi rudele mele. L-am lămurit în privinţa asta. Mama mea se va afla, fără îndoială, la New York şi nu ar avea cum să ajungă la timp, iar sora mea, fiind medic, nu-şi va putea lua liber aşa din scurt. I-am asigurat că vom sărbători la Londra, când ne vom întoarce. Scuzele mele au părut să-l calmeze pe boşorog. Nu cred că membrii familiei mele vor fi de acord cu o nuntă rapidă şi nu vreau să le dau ocazia să obiecteze sau să pună la îndoială legitimitatea căsătoriei noastre. Cu toate acestea, sper că partenerul meu de antrenament, Joe Diallo, va participa, aşa că îi voi avea alături pe el şi pe Tom Alexander. Ei sunt cei mai vechi prieteni ai mei.

Cu siguranţă, e important că vin măcar ei.

Mă oferisem să plătesc totul, dar socrul meu m-a refuzat, jignit.

Doamne, cât de orgolios poate să fie!

Nici n-a vrut să audă de-aş a ceva. Bănuiesc că-i place să se dea un pic în spectacol; e genul tragicomic. I-am sugerat să facem un compromis şi am căzut amândoi de acord să cumpăr eu băuturile alcoolice. Dar îl irită faptul că va pierde banii dacă eu şi Alessia ne răzgândim cumva.

La naiba! Asta e problema lui.

S-a mai discutat ceva şi despre verighete, dar nu-mi mai amintesc ce anume.

Verighetele! Trebuie să cumpăr verighete.

Să le cumpăr oare de aici?

Mă ridic în capul oaselor şi mă ia ameţeala, dar, după ce mă liniştesc, mă dau jos din pat şi-mi trag pe mine blugii, plecând în căutarea viitoarei mele soţii. Nu-mi mai amintesc decât că azi ne punem planul în aplicare. Alessia şi cu mine vom merge la secţia de poliţie, să facem cerere pentru noul ei paşaport, şi apoi la primărie, pentru întâlnirea cu funcţionarul care oficiază căsătoria şi pentru a afla dacă tot ce a organizat Demachi e, într-adevăr, legal.

Da. Acesta e planul.

îmi iau telefonul şi găsesc două mesaje de la Caroline, trimise încă de aseară.

Unde eşti? Ai găsit-o?

Sună-mă! îmi fac griji pentru tine.

Mirat că-mi pot mişca degetele, îi scriu rapid, ştiind că e capabilă să trimită salvatorii voluntari după mine dacă nu-i răspund.

Totul e-n regulă. Am găsit-o. Te sun mai târziu.

O să-şi iasă din minţi din cauza acestei nunţi, ştiu foarte bine. Poate că n-ar trebui să-i spun nimic până când nu ne întâlnim faţă în faţă.

Laşule!

Capul îmi zvâcneşte de durere. îmi frec tâmplele, încercând să calmez nebunia din creierul meu. Dacă-i spun lui Caroline, va trebui să le spun şi lui Maryanne şi mamei mele, iar asta e o conversaţie pe care o evit tot timpul, cu atât mai mult când sunt atât de mahmur. Nu sunt încă pregătit pentru asta. Trebuie să aflu cum stăm din punct de vedere legal eu şi Alessia, apoi poate o să-i spun maică-mii sau poate mai aştept până-n ziua anterioară cununiei.

îmi trag un tricou pe mine şi-mi pun telefonul în buzunar. Toate acestea mai pot aştepta; am nevoie de nişte calmante şi de cafea, dacă se poate în această ordine.

Alessia şi mama ei stau la masa din sufragerie, bând cafea.

— Mamă, mai ai cârdul meu de identitate?

— Bineînţeles, sufletul meu. îl păstrez ca pe-o comoară de când ai plecat.

Alessia se miră de vorbele mamei sale. I se pune un nod dureros în gât, în timp ce o strânge de mână pe Shpresa.

— M-am gândit mult la tine cât am fost plecată, spune ea, cu vocea răguşită de emoţie. Nu mai aveam nicio poză şi nici telefonul. Bărbaţii aceia... mi-au luat totul. Inclusiv paşaportul. Mă bucur că am lăsat cârdul de identitate la

tine. Trebuie să-mi scot un nou paşaport.

— Ţi-l aduc imediat. Mă bucur că zgârietura de pe faţă aproape că ţi s- a vindecat. Si vânătăile. Arată mult mai bine.

Strânge din buze în timp ce-şi studiază fiica.

— Aş vrea să-i sparg căpăţâna lui Anatoli Thaţi.

Alessia zâmbeşte.

— Mi-ar plăcea să mă uit la tine când faci asta.

îi dă drumul mamei sale şi o priveşte tulburată. Alessia îşi dă seama că acum are cea mai bună ocazie să-i spună. A tot încercat să aducă subiectul în discuţie de când a vorbit despre asta cu Maxim, cu o zi în urmă.

— Vreau să te rog ceva.

— Da, copila mea...

Alessia înghite în sec, iar discursul pregătit şi repetat de atâtea ori în gând îi stă pe vârful limbii.

— Alessia, despre ce e vorba?

— Vino cu noi! izbucneşte Alessia, incapabilă dintr-odată să spună ce plănuise.

— Poftim?

— Vino cu mine şi cu Maxim în Anglia. Te rog! Nu trebuie să rămâi cu el.

Shpresa oftează, căscând ochii negri.

— Să-l părăsesc pe Jak?

Alessia remarcă uimirea din glasul mamei sale.

— Da.

Mama ei se lasă pe spătarul scaunului şi se uită uluită la fiică-sa.

— E soţul meu, copilă. N-am de gând să-l părăsesc.

Nu asta se aştepta Alessia să audă.

— Dar nu se poartă frumos cu tine, protestează ea. E violent. Ca Anatoli. Nu poţi să rămâi aici.

— Alessia, nu e ca Anatoli. îl iubesc pe tatăl tău.

— Poftim?

Lumea Alessiei se răstoarnă cu susul în jos.

— Locul meu e alături de el, spune Shpresa cu glas aspru.

— Dar tu mi-ai spus că iubirea e pentru proşti.

Ochii mamei ei se înduioşează. Femeia zâmbeşte amar.

— Sunt o proastă, sufletul meu. Avem şi noi momente bune şi momente proaste, ştiu. Ca toate cuplurile...

— Ţi-am văzut vânătăile, mamă! Te rog! Vino cu noi!

— Locul meu e alături de el. Aici e casa mea. Am o viată aici. Nu mă aşteaptă nimic în acel loc, pe care nu-l cunosc. în plus, de când ai plecat, a fost mai cuminte. E oarecum spăsit. Crede că el te-a alungat. S-a bucurat enorm când am primit veşti de la tine.

Alessia e în stare de şoc. Nu-şi vedea deloc tatăl în felul acesta şi, de fapt, nici relaţia dintre părinţii ei.

— Vezi tu, sufletul meu, continuă mama ei şi se întinde peste masă pentru a o prinde de mână. Asta e viaţa pe care o cunosc eu. Tatăl tău mă iubeşte. *Baba* te iubeşte şi pe tine. Poate că nu o arată aşa cum vedem în filmele americane – şi văd că logodnicul tău se poartă altcumva cu tine, dar aşa e *la noi* în casă. Acesta e căminul meu, iar el e soţul meu.

Ridică din umeri şi apoi o strânge de mână pe Alessia, ca şi cum ar încerca să-i transmită adevărul cuvintelor sale prin acea atingere. în schimb, Alessia simte că-i fuge pământul de sub picioare. Dintotdeauna a crezut că mama ei e nefericită cu tatăl ei.

Oare se înşelase?

Judecase greşit situaţia dintre ei?

Stau discret în pragul sufrageriei şi o privesc pe mama Alessiei vorbindu-i acesteia pe un ton agitat, dar aproape în şoaptă. Stau amândouă la masă – locul unde domnul Demachi m-a atacat aseară cu acel *raki* – şi discută intens. Dar am nevoie de pastile pentru durerea mea de cap, aşa că ies din umbră, clătinându-mă, luându-le prin surprindere, şi mă prăbuşesc pe unul dintre scaune.

Shpresa dă drumul mâinii Alessiei.

— Putem vorbi mai mult despre asta mai târziu. Dar m-am hotărât, scumpo. Nu-mi părăsesc soţul. îl iubesc. în felul meu. Iar el mă iubeşte şi are nevoie de mine.

îi zâmbeşte cald fetei sale, apoi îşi îndreaptă atenţia către Maxim.

— Contele tău a băut cam mult aseară. Adu-i nişte calmante. Eu îi fac o cafea.

Alessia se uită neliniştită la mama ei, mirată de reacţia acesteia.

— Bine, mamă. Vorbim mai târziu.

E nedumerită de răspunsul mamei sale, dar se întoarce binevoitoare spre Maxim, care-şi ţine capul în mâini.

— Nu cred că logodnicul meu este obişnuit cu *raki.*

— Acum ştiu şi eu ce-nseamnă *raki,* geme Maxim şi se uită la ea, cu ochi înceţoşaţi.

> > >

Alessia zâmbeşte.

— O să-ţi aduc nişte pastile de cap.

Mă aplec spre ea.

— Mulţumesc că m-ai dus la culcare aseară.

Vorbesc încet, în timp ce mama ei e ocupată să pună ibricul pe foc.

— A fost interesant.

Se opreşte şi se uită în jur, să vadă dacă Shpresa ne poate auzi.

— M-am distrat dezbrăcându-te.

Trag rapid aer în piept. Ea se ridică şi scoate o trusă de prim-ajutor din cămară. Când revine, ochii ei întunecaţi şi provocatori se opresc intrai mei. Un zâmbet timid şi tainic îi luminează chipul.

Inima îmi tresaltă în piept.

Iubita mea m-a dezbrăcat, iar eu eram mort de beat.

La naiba! O sansă irosită.

Dar, dincolo de şansa asta irosită, ea nu m-a judecat că m-am îmbătat, iar acum are grijă de mine. E o experienţă nouă şi absolut superbă şi o iubesc pe Alessia pentru asta. Nu-mi amintesc să mai fi făcut cineva asta pentru mine de când sunt adult – cu excepţia Alessiei, când m-a dus la culcare după acel drum nebunesc cu maşina, când am venit din Cornwall.

E bună, grijulie şi... sexy, mai ales când poartă blugi strâmţi.

Sunt un tip norocos.

încerc să-i zâmbesc larg, dar capul îmi zvâcneşte de durere şi-mi amintesc că tatăl ei mi-a provocat starea asta – eu am băut licoarea aia îngrozitoare doar din politeţe. Alessia îmi întinde două pastile şi un pahar cu apă.

— Tata ţi-a făcut asta. Ştiu. Ţi-a dat *raki* de-ăsta de pe la noi. Făcut aici, în Kukes.

— înţeleg.

Asta a fost răzbunarea lui!

— Mulţumesc, îi zic.

— Cu plăcere.

îmi surâde cochet şi nu ştiu dacă se referă la tablete sau la faza cu dezbrăcatul. Zâmbind, înghit pilulele şi mă întreb dacă Tom şi Thanas sunt la fel de mahmuri ca mine.

în urma discuţiilor noastre nesfârşite de ieri, după ce formalităţile legate de căsătorie au fost rezolvate, doamna Demachi şi Alessia pregătiseră o masă copioasă şi îi invitaseră cu bucurie pe prietenul meu Tom, pe traducătorul nostru, Thanas, şi pe Drita, iubita acestuia. în timp ce pregăteau bucatele, Alessia m-a învăţat câteva cuvinte în albaneză – „te rog” şi „mulţumesc”.

A râs.

Mult.

De pronunţia mea.

Dar întotdeauna mă bucur s-o aud râzând.

Mama Alessiei era în largul ei, fericită că are casa plină de oaspeţi, chiar dacă nu a vorbit prea mult. Asta era treaba

soţului ei, care ne-a spus tot felul de poveşti din agitaţii ani 1990, când Albania trecea de la comunism la democraţie. Era fascinant – familia lui căzuse victima unei teribile scheme piramidale şi pierduse toţi banii pe care-i avea. Aşa s-au trezit în Kukes, în acea perioadă dificilă. în timp ce vorbea, mâna lui generoasă şi grea turna *raki* în pahare. Tom şi Thanas au băut şi ei cot la cot cu mine, sunt convins. Vor veni şi ei cu noi la primărie, dacă vor trece proba alcoolului. Mă uit la ceas. Am la dispoziţie o oră ca să-mi revin.

*

Primăria este o clădire modernă, dar banală, aflată la o aruncătură de băt de hotelul Amerika, unde sunt cazaţi Tom şi Thanas. Alessia şi cu mine, ţinându-ne de mână, stăm în faţa recepţiei aşteptându-i pe ceilalţi şi, în ciuda durerii surde de cap şi a mahmurelii, nu-mi pot reţine zâmbetul. Alessia e veselă pentru că ne-am oprit mai devreme la secţia de poliţie, iar entuziasmul ei luminează foaierul mohorât. Vineri îşi va putea ridica noul paşaport – am plătit ca să fie gata în regim de urgenţă – şi ai zice că i-am adus luna de pe cer, atât e de bucuroasă. Fără îndoială, noul paşaport al Alessiei ne dă posibilitatea să avem mai multe opţiuni acum.

— Când te văd atât de veselă, îmi trece mahmureala.

încerc să-mi stăpânesc surâsul, dar nu reuşesc. Ea *este* bucuria mea.

— Cred că te-au ajutat pastilele pe care ţi le-am dat.

— Nu. Tu mă ajuţi.

Râde, privindu-mă printre gene, iar eu îi iau mâna şi-i ating degetele cu buzele.

Doamne, aş vrea s-o pot duce cât mai departe de acest orăşel monoton!

în curând, amice. în curând.

Tom şi Thanas îşi fac apariţia. Thanas pare că se simte ca mine – răvăşit şi mahmur.

— Vai de mine, Trevethick, arăţi ca naiba! Ce căutăm aici? întreabă Tom, treaz, vesel ca o floricică.

R«k/-ul pare să-i fi priit.

— îmi pare rău că am întârziat, mormăie Thanas. Am dus-o pe Drita la autobuzul de Tirana. Trebuie să se întoarcă la facultate.

— Am venit să ne întâlnim cu funcţionarul care va oficia cununia.

— Ofiţerul stării civile. Mă duc să aflu unde trebuie să mergem, spune Thanas şi se îndreaptă spre recepţie, aşezându-se la coadă.

Alessia i se alătură.

— Deci, şopteşte Tom cu voce gravă, conspirativ, nu te-am felicitat niciodată pentru copil.

Ce copil?

Pentru că sunt ameţit, durează o secundă până îmi dau seama despre ce vorbeşte. Izbucnesc în râs şi mă opresc brusc, din cauza durerii de cap.

— Alessia nu e însărcinată. I-a spus asta tatălui ei ca să nu fie obligată să se mărite cu labagiul ăla de Antonelli sau cum naiba îl cheamă.

— Ah! exclamă Tom, părând uşurat. Păi, atunci e de bine. Pentru bărbaţi e prea devreme să se întâmple aşa ceva într-o relaţie.

Se înclină spre mine, cu ochii la Ihanas şi Alessia, şi-mi şopteşte şuierător:

[3]

— Dar ştii că nu trebuie să te căsătoreşti cu ea, bătrâne.

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Tom!

Tonul meu ameninţător îl îndeamnă să nu mai vorbească despre asta.

— Am mai purtat această discuţie. Pentru ultima oară îţi spun: o iubesc pe Alessia şi vreau să fie soţia mea. înţelegi?

— Sincer, nu. E o fată frumoasă, recunosc, dar îmi imaginez că nu aveţi prea multe în comun. însă inima vrea uneori lucruri iraţionale.

Nu am chef de ceartă, aşa că, atunci când ridică o mână, împăciuitor, pentru că mă văzuse încruntat, oftez lung:

— Să-i fac pe plac boşorogului de taică-său şi să mă însor cu ea aici? Sau să aştept până ne întoarcem în Marea Britanie? Sunt prizonier până când îi vin paşaportul şi viza şi nu o s-o las singură.

Arunc o privire spre Alessia. Stă răbdătoare lângă Ihanas, care vorbeşte cu recepţionera.

— Bine, atunci, spune Tom. Dacă asta vrei, cred c-ar trebui să accepţi. Faci cununia civilă la primărie. îi cânţi în strună bătrânului, apoi poţi să fugi cu fiica lui şi să faci o nuntă ca-n poveşti la Londra, în Cornwall sau în Oxfordshire. Oriunde.

Se încruntă.

— Dacă mai poţi! adaugă el.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu dacă te poţi căsători de mai multe ori cu aceeaşi femeie, bătrâne. Sunt sigur că există nişte reguli. Ce trebuie să mai faci aici?

— Trebuie să le arăt paşaportul şi se pare că asta e tot, deşi nu aşa scrie pe site-ul oficial al guvernului.

Tom se încruntă din nou.

— Crezi că e ceva-n neregulă?

Dau din cap aprobator.

— Dar o să aflăm de la Thanas. Vrei să rămâi pe-aici? Ştii tu... să ne ajuţi?

— Bineînţeles, Trevethick. N-aş rata spectacolu-ăsta pentru nimic în lume.

— Spectacol?

Mă mănâncă pielea capului. A ghicit că mi-a trecut prin cap să fug cu Alessia?

— Ai călătorit până la capătul lumii ca să-ţi salvezi domniţa. Dacă nici ăsta nu-i spectacol, atunci nu ştiu ce altceva mai poate fi.

Râd scurt. Are dreptate.

— Şi, ăăă... vrei să fii cavalerul meu de onoare?

Tom rămâne o clipă fără cuvinte, iar când îi revine glasul, spune grav:

— Aş fi onorat, Maxim.

Mă bate uşor pe spate şi, când ne întoarcem, îi vedem pe Thanas şi Alessia venind spre noi.

— Pe-aici, zice Thanas, iar noi îl urmăm pe scări până la următorul etaj.

Pe plăcuţa de alamă de pe birou scrie F. TABAKU. El e funcţionarul care ne va oficia cununia civilă. Pare cam de aceeaşi vârstă cu Demachi, poartă acelaşi fel de costum închis la culoare şi are aceeaşi expresie impenetrabilă. Se ridică atunci când intrăm în biroul său, o salută cordial pe Alessia, dă scurt din cap spre mine în chip de salut, apoi ne face semn cu mâna să ne apropiem de o măsuţă unde să ne aşezăm toţi cinci.

Thanas o face pe traducătorul şi aflăm rapid că trebuie să-i arătăm funcţionarului o copie după certificatul de naştere şi cârdul de identitate al Alessiei, precum şi paşaportul meu. Eu îl scot pe-al meu din sacou şi-l deschid. îmi dau seama că şi eu trebuie să-mi schimb paşaportul, pentru că, în prezent, este pe numele Onorabilul Maximillian John Frederick Xavier Trevelyan.

îi dăm actele, iar el le examinează superficial pe cele aparţinându-i Alessiei. Pe paşaportul meu se uită însă mai amănunţit. Tabaku se încruntă şi-i spune ceva lui Thanas. Alessia intervine.

— *Vellai i Maksimit ishte Konti. Ai vdiq ne fillim te janarit. Maksimi trashegoi titullin, po nuk ka pasur ende mundesi te ndryshoje pasaporten.-*

Tabaku pare mulţumit de ceea ce i-a spus Alessia şi se ridică de la masă, îndreptându-se spre un mic copiator de birou. în timp ce trage documentele la xerox, o întreb pe

Alessia:

— Ce i-ai zis?

— I-am spus că... de-abia de curând ai... hm... ai moştenit titlul.

Funcţionarul se întoarce şi ni se adresează amândurora. Thanas îmi traduce.

— în momentul căsătoriei, soţii au dreptul să aleagă. îşi pot păstra unul dintre numele lor de familie ca nume comun sau fiecare îl poate păstra pe-al său. Trebuie să vă hotărâţi.

Mă întorc spre Alessia.

— Cum vrei să faci?

— As vrea să iau numele tău.

Zâmbesc, încântat.

— OK. Pentru cununie, numele ei e Alessia Trevelyan. Titlul ei oficial va fi Alessia, Onorabila Contesă de Trevethick.

— Te rog, notează asta, traduce Thanas.

Scriu numele pe o bucată de hârtie şi i-o întind lui Tabaku. Acesta zice ceva, iar Thanas traduce:

— Alessia se va numi Alessia Demachi-Trevelyan; în paşaportul dumneavoastră nu scrie nicăieri Trevethick.

— E-n regulă, mormăi şi mă uit din nou la Thanas. întreabă-l despre dovada că nu sunt căsătorit pe care ar trebui să i-o arăt.

Thanas se execută, iar Alessia mă priveşte neliniştită.

Funcţionarul face ochii mari şi se răsteşte la Thanas, care se întoarce spre mine şi repetă răspunsul lui Tabaku.

— Spune că, pentru că timpul reprezintă o problemă – când traduce asta, Thanas se uită cu subînţeles spre Alessia –, o să vă căsătorească la urgenţă. Are puterea de a face asta, în circumstanţe speciale. Tatăl Alessiei îi e prieten apropiat şi de aceea vă face această favoare.

Ofiţerul de la starea civilă continuă, cu glas coborât, fără să-şi ia ochii de la mine, şi-mi dau seama că-i face lui Demachi – şi implicit nouă – un mare serviciu.

— El spune că mariajul va fi legal. Aveţi tot ce vă trebuie, traduce Thanas. Veţi primi un certificat de căsătorie.

— Şi dacă vrem s-o facem cu toate actele legale? întreb.

Tabaku îşi reia locul, ne înapoiază documentele şi răspunde la întrebarea lui Thanas.

— Ar dura cam două-trei luni.

— Bine, am înţeles. Mulţumesc!

Chiar dacă ne face o favoare, tot mă simt aiurea. Pare un fals şi acest gând mă nelinişteşte.

Funcţionarul le spune ceva Alessiei şi lui Thanas. Alessia încuviinţează şi începe să vorbească cu el în albaneză. Mă uit optimist la Thanas.

— întreabă ce profesie ai, locul de reşedinţă şi unde veţi sta după căsătorie.

Profesia!

îi comunic lui Thanas adresa mea din Chelsea şi îi spun că acolo vom locui după ce ne vom căsători. Alessia se uită la mine cu un zâmbet timid.

— Şi profesia? insistă Thanas, iar eu repet cuvintele pe care le rostea tatăl meu când cineva îi adresa această întrebare încuietoare.

— Fermier şi fotograf, zic repede, deşi nu e întregul adevăr.

Acum sunt proprietar de terenuri şi director general al domeniului Trevethick.

— Şi DJ, se bagă Tom aiurea şi, când mă uit urât la el, adaugă, gesticulând ca să mimeze ce fac: Ştii tu, când învârţi la platane. Şi membru al nobilimii din regat, bineînţeles. Greu este capul care poartă coroana şi aşa mai departe.

— Mulţumesc, Tom.

Ignor chicotelile înăbuşite ale Alessiei. Tabaku termină de scris. îşi pune pixul pe caiet şi, lăsându-se pe spătarul scaunului, ni se adresează mie şi Alessiei.

— Are tot ce-i trebuie pentru a redacta contractul, spune Alessia.

Mă întind spre ea şi-i strâng mâna.

— Asta-i tot?

— Da.

— Bine. Hai înapoi la hotel, ca să hotărâm ce e de făcut în continuare.

Ea încuviinţează din cap, iar eu mă ridic şi-i fac un scurt semn lui Tabaku, drept salut.

— Mulţumesc.

Thanas ne traduce răspunsul lui.

— Ne vedem sâmbătă după-amiază. Şi trebuie să alegi două persoane care să fie martori.

Martori? Mai degrabă complici.

Alessia nu ştie exact care e starea de spirit a lui Maxim – sau ce are de gând să facă. în drum spre hotel, a fost tăcut şi gânditor. E supărat? Mai vrea să fugă împreună cu ea? Stau amândoi la barul hotelului Amerika, o premieră pentru Alessia în ţara ei natală, iar ea se întreabă la ce se gândeşte iubitul ei.

Tom şi Thanas s-au dus în camerele lor, aşa că ei doi au rămas singuri. Maxim pare îngândurat, totuşi se întinde spre ea şi o ia de mână.

— Sunt cam trist că ne dăm atâta peste cap doar ca să

nu-l rănim pe taică-tău în orgoliu.

— Ştiu. îmi pare rău.

Alessia se uită în jos, neştiind ce să mai adauge şi neputând scăpa de sentimentul că e vinovată pentru situaţia în care au ajuns. Măcar dacă n- ar fi minţit în legătură cu sarcina!

Dar atunci tatăl ei ar fi insistat să se căsătorească cu Anatoli.

— Hei, nu e vina *ta,* pentru numele lui Dumnezeu!

Maxim o strânge uşor de mână, ca s-o liniştească. Ea îşi întoarce ochii spre el şi se bucură că nu citeşte pe chipul lui altceva decât îngrijorare.

— Nu vreau să mă cert cu tatăl tău, dar mi-aş fi dorit să nu ne fi pus în situaţia asta. Ştiu că el crede că face ceea ce se cuvine.

a >

Alessia încuviinţează din cap, surprinsă de cât de serios se gândeşte el la toate acestea. Maxim îşi doreşte ca mariajul lor să fie unul autentic, valabil. Strânge din dinţi, cu o expresie gravă, iar ochii lui verzi sclipesc. Alessia urăşte să-l vadă atât de tulburat.

— Ce crezi c-ar trebui să facem? îl întreabă ea.

Maxim scutură din cap, dar apoi zâmbeşte... cum ştie el, fermecător, facând-o să i se taie respiraţia.

E de departe cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunosc.

— Aşadar, suntem blocaţi aici până când îţi iei paşaportul şi viza – nu plec nicăieri fără tine. Aşa că, dacă nu ai nicio obiecţie, cred c-ar trebui să ne căsătorim şi gata.

Alessia se gândeşte la cuvintele lui. Pare resemnat la gândul nunţii. Oare asta îşi doreşte ea?

— Te simţi prins în capcană? şopteşte ea.

— Nu, adică da. Dar nu aşa cum crezi tu. Am venit aici să te cer în căsătorie. Ai spus da şi, în esenţă, tatăl tău îmi îndeplineşte această dorinţă.

Alessia încuviinţează.

— înţeleg. De asemenea, cred că va fi bine pentru mama dacă rămânem aici şi ne cununăm.

— Da?

— Nu vrea să vină cu noi în Anglia. Vrea să rămână cu el. Nu pricep de ce. Dar cred că tata s-ar înfuria dacă plecăm şi ar putea...

Nu-şi termină fraza, speriată de ce i-ar putea face tatăl său maică-sii. Maxim o studiază cu fermitate.

— E un argument convingător pentru a ne căsători aici. Pentru binele ei, dar şi al nostru.

Alessia răsuflă uşurată.

— De acord.

— Asta mă face să mă simt mai bine, zâmbeşte Maxim.

— Da, şi pe mine. Cred că este decizia corectă, de dragul ei.

— Şi pentru tine? întreabă el.

— Da, răspunde ea, hotărâtă. Va însemna că familia mea nu-şi va pierde... ăăă... reputaţia printre cunoscuţi.

Maxim expiră uşurat.

— OK. Bine. Atunci aşa facem.

Şi Alessia se simte mai uşoară – povara aşteptărilor tatălui ei i s-a ridicat de pe umeri. Cât de uşor le-a fost să cadă de acord – ea şi logodnicul său.

Aşa va fi mariajul lor?

Aşa speră.

— Acum, am o mulţime de lucruri de făcut, spune ea.

— Da, îmi iau bagajele din camera lui Tom şi ne întoarcem. Am ceva pentru tine.

— Da?

— Da, zâmbeşte el.

Când ajungem acasă, vedem mai multe maşini pe alee.

— O *Zoty* spune Alessia, întorcându-se spre mine. Familia mea. Femeile. Sunt aici.

— Ah...

Nu ştiu ce altceva să spun.

— Da. Toate vor dori să te cunoască, zice şi se bosumflă. Şi tocmai voiam să... hm... să configurez telefonul ăsta.

îmi arată cutia cu iPhone-ul pe care i l-am dăruit la hotel, iar eu îi zâmbesc înţelegător.

— Mă ocup de asta mai târziu, oftează ea. S-au adunat femeile, întotdeauna facem asa când e o nuntă. Vor să te studieze.

— Să mă studieze? zic chicotind. Atunci sper să nu le dezamăgesc.

Şi, în ciuda atmosferei relaxate dintre noi, am o senzaţie crescândă de panică, deşi nu ştiu exact de ce.

— Nu-ţi face griji, nu le vei dezamăgi! zâmbeşte Alessia timid.

— A, da?

— Da. Te apăr eu de ele. Eşti pe mâini bune.

Râd din nou şi coborâm din Dacie. Alessia mă ia de mână şi intrăm împreună în casă. Mă descalţ, la fel şi Alessia, iar pantofii noştri rămân în şir cu numeroasele perechi de încălţări de sub cuier.

— Eşti pregătit? întreabă Alessia.

încuviinţez şi inspir profund, înaintând pe coridor spre zumzetul care se aude din sufragerie.

Când ne vede în prag, Shpresa anunţă cu glas tare sosirea noastră, iar mai multe perechi de ochi se întorc spre noi. Gălăgia sporeşte. în încăpere sunt pe puţin zece femei, cu vârste cuprinse între cincisprezece şi cincizeci de ani, care se năpustesc spre noi. Femeile mai în vârstă seamănă puţin cu doamna Demachi şi sunt îmbrăcate tradiţional, cu eşarfe pe cap şi fuste ample. Cele tinere poartă haine mai moderne. Alessia mă strânge de mână şi începe să facă prezentările, în timp ce rudele ei o sărută şi o îmbrăţişează. Reuşeşte să nu-mi dea drumul în tot acest timp, deşi toate mă sărută şi mă iau şi pe mine în braţe. Aparent, sunt încântate să mă cunoască. Niciuna dintre cele mai în vârstă nu ştie engleză, dar două tinere o vorbesc destul de fluent.

După cincisprezece minute de zâmbit necontenit, de mă dor obrajii, reuşesc să mă retrag, scuzându-mă că am de dat nişte telefoane, şi mă îndrept spre camera de oaspeţi.

Alessia e copleşită de atenţia mătuşilor şi verişoarelor ei. *E atât de chipeş! Pe unde ai umblat? Ce s-a întâmplat cu tine? Am crezut că te măriţi cu Anatoli Thaţi. E conte! Stai să-ţi vedem inelul. Foarte european. E bogat?* întrebările curg în cascadă, iar Alessia le face faţă cu ajutorul mamei sale.

— N-am vrut să mă mărit cu Anatoli, spune ea, în timp ce femeile îi sorb fiecare vorbă.

Se aud exclamaţii de consternare.

— Dar *besa-* tatălui tău? întreabă o mătuşă din partea tatălui.

— Nu era pentru mine.

Alessia ridică bărbia, sfidătoare.

— Alessia a cucerit inima unui om bun. E îndrăgostită. Va fi fericită, spune mama ei. în plus, el a venit tocmai din Anglia ca s-o ceară de nevastă.

îmi aşez bagajele pe pat şi-mi scot telefonul din sacou, mulţumit că am scăpat de atenţia acelor femei curioase – deşi încă le aud pălăvrăgind şi râzând la etaj. Le ignor şi pornesc telefonul.

Mai întâi, îl sun pe Oliver, directorul de operaţiuni de la Trevethick Estate.

— Milord... vreau să spun Maxim. Ce mai faci? Unde eşti?

îi transmit rapid tot ce trebuie să ştie.

— ...Şi va trebui să grăbim puţin lucrurile, pentru viza Alessiei. Anunţă-l pe Rajah. Alessia şi cu mine ne căsătorim.

— Ah! Felicitări! Când?

— Mulţumesc. Sâmbătă.

îl aud pe Oliver gemând. Apoi tace mâlc. Asta spune

multe.

— Da. E ceva brusc, ştiu, zic eu, rupând tăcerea stânjenitoare.

— Vrei să dăm un anunţ în *The Times?*

— Oamenii încă fac asta?

Nu reusesc să-mi ascund mirarea din voce.

— Da, milord. Mai ales când e vorba de un nobil.

Pare să nu prea fie de acord cu asta.

— Cred că, date fiind circumstanţele, vom ţine secret. Nu dăm niciun anunţ. Poţi să-i dai cheile de la apartamentul meu lui Joe Diallo? Va veni să le ia de la birou.

Sau cel puţin aşa sper.

— Fireşte, răspunde Oliver.

Cred că e încă în stare de şoc.

— Voi vedea ce face Rajah în privinţa vizelor.

— Mulţumesc.

— Azi am primit veşti de la poliţia metropolitană. Agresorii Alessiei au fost puşi sub acuzare pentru trafic de persoane.

Doamne! Ce bine!

— Nu pot ieşi pe cauţiune. Ar exista riscul să fugă. Cred că şi alte persoane au fost arestate.

— Mă bucur. Ce uşurare!

Sper ca Alessia să nu fie chemată martoră în instanţă. Ar putea fi dificil. Dar până atunci va fi deja soţia mea.

Nu te mai gândi la asta, amice.

Fă-o şi gata!

— Vreo tranzacţie imobiliară de care ar trebui să fiu informat? întreb ca să schimb subiectul.

Oliver mă pune la curent cu ce s-a mai întâmplat pe-acasă. Din fericire, nu foarte multe lucruri.

— Ţi-am trimis câteva e-mailuri care necesită atenţie, dar nimic urgent.

— Mulţumesc, Oliver.

— Milord... ăăă... e totul în regulă?

îmi trec o mână prin păr, cuprins de acelaşi sentiment de panică pe care l-am avut când am ajuns acasă. îl alung. Nu vreau să-i spun că mariajul meu ar putea fi ilegal. O să mă ocup de asta mai târziu, când vom reveni în Marea Britanie.

— Da, totul e-n regulă.

— Bine atunci. Te anunţ cum se descurcă Rajah cu vizele.

Apoi îl sun pe prietenul şi partenerul meu de antrenament, Joe Diallo.

— Frate, spune el. Unde eşti?

— în Albania. Mă căsătoresc. Sâmbătă.

— Ce mama dracului? Sâmbăta asta?

— Da. Poţi să vii şi tu?

[9] [3]

— Amice, stai aşa? Vorbeşti serios?

— Da.

— Pe bune? spune el piţigăiat, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Da, şuier exasperat.

— Pari sigur. Ea e aleasa ta?

Oftez prelung.

— Da, Joe.

— Bine, spune el, cu glas şovăitor. O să mă interesez de zboruri.

— Poţi să ajungi vineri? Şi să-mi aduci un costum?

îl aud suspinând.

— Ce nu fac eu pentru tine, amice?

— Vreau să treci şi pe la Boodles-.

*

Cineva bate la uşa de la intrare şi, pentru că Alessia e mai aproape, se duce să vadă cine a venit. E încântată să-şi revadă rudele, dar se bucură pentru momentul de pauză şi linişte, în timp ce merge pe hol. Uitase cum e să fie înconjurată de familia ei zgomotoasă şi curioasă.

Ajunge la uşă şi o deschide.

Si încremeneşte. Şocată.

— Bună, Alessia.

Se face palidă la faţă, privindu-l înspăimântată pe bărbatul din prag.

— Anatoli, de-abia şopteşte ea, înfricoşată.

- *Fratele lui Maxim era conte. A murit la începutul lui ianuarie. Maxim a moştenit titlul, dar încă nu a avut timp să-şi schimbe paşaportul* (1b. albaneză, în original).

-*Promisiune* (1b. albaneză în original).

- Magazin de bijuterii de lux.

Capitolul trei

Alessiei nu-i vine să creadă că Anatoli are atâta tupeu, încât să vină acasă la tatăl ei, cu hainele lui italieneşti elegante şi cu pantofii scumpi, însă tipul nu pare că ar avea intenţia să intre. Se uită la ea cu ochi sclipitori, de un albastru-glacial. Apoi înghite în sec, ca şi cum se pregăteşte să spună ceva sau poate din cauza emoţiilor – Alessia nu ştie exact de ce. Instinctiv, tânăra face un pas înapoi şi inima începe să-i bată cu putere. Un fior îi străbate şira spinării – din cauza prezenţei lui sau de vină e aerul rece de februarie?

Ce vrea oare?

— Nu pleca! Te rog!

îşi propteşte un picior în prag pentru ca ea să nu poată închide uşa, implorând-o din priviri.

— Ce vrei? se răsteşte ea, în timp ce indignarea o face mai curajoasă.

Cum îndrăzneşte să apară aici?

Nu vrea să aibă nimic de-a face cu el. Se uită peste umăr, să vadă dacă a mai venit cineva să răspundă la uşă – dar nu e nimeni. E singură.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Ne-am spus totul sâmbătă.

— Alessia. Te rog! Am venit să... să-mi cer iertare. Pentru tot.

— Poftim?

Alessia simte că nu mai are aer. E uluită.

— Putem să vorbim? Te rog! Măcar atât îmi datorezi. Te-am adus înapoi aici.

Un val de furie se ridică din adâncul pieptului ei.

— Nu, Anatoli! M-ai răpit! se răsteşte ea. Eram fericită la Londra, iar tu m-ai luat de-acolo. Şi m-ai pus într-o situaţie dificilă. Trebuie să pleci. Nu am nimic să-ţi spun.

— Am greşit. Atât de mult! Ştiu asta. Am avut timp de gândire. Lasă- mă să-ţi explic! Te rog! Nu te voi atinge.

— Nu! Pleacă!

— Alessia! Suntem logodiţi! Eşti cea mai frumoasă, cea mai nebună, cea mai talentată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Te iubesc!

— Nu. Nu. Nu!

Alessia închide ochii, încercând să-şi stăpânească şocul şi indignarea.

— Tu nu ştii să iubeşti. Te rog să pleci!

încearcă să închidă uşa, dar piciorul lui pus în prag o împiedică. Apoi Anatoli pune mâna pe uşă, ţinând-o larg deschisă.

— Cum poţi să te măriţi cu cineva care te va duce departe de patria ta? De patria noastră? Eşti albaneză până-n măduva oaselor. îţi va fi dor de mama ta. Locul tău nu va fi niciodată în Anglia. Englezii sunt nişte snobi îngrozitori. Te vor dispreţui. Te vor privi de sus. Nu vei fi niciodată acceptată acolo.

Cuvintele lui o ating profund, greutatea lor îi trezeşte cele mai negre temeri.

Oare are dreptate? Familia şi prietenii lui Maxim o vor dispreţul?

Anatoli o priveşte din ce în ce mai intens, pe măsură ce-i simte şovăiala.

— Eu vorbesc pe limba ta, *carissima.* Te înţeleg. E-adevărat, am făcut nişte tâmpenii. Foarte mari. Dar mă pot schimba. Ai fost în Vest. Vrei mai mult şi meriţi mai mult. înţeleg asta şi pot să-ţi ofer ce-ţi doreşti. Şi chiar mai mult de-atât. îţi voi creşte copilul. îl voi trata ca şi cum ar fi al meu. Alessia, te implor! Te iubesc!

Face un pas înainte şi îi ia cu îndrăzneală mâna între palmele sale, implorând-o şi privind-o în ochi.

— Vei face din mine un om mai bun. Am nevoie de tine, şopteşte el, disperat.

Alessia îşi retrage mâna şi îl priveşte furioasă în ochi.

— Dă-mi drumul, Anatoli!

Inspiră profund, înspăimântată. Apoi, găsind un curaj pe care nu ştia că-l are, se întinde şi-l mângâie pe obraz. El îşi lipeşte faţa de mâna ei, privind-o fix în ochi.

— Dacă mă iubeşti, dă-mi drumul. Nu te voi face fericit. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.

El dă să vorbească – probabil ca s-o contrazică, bănuieşte Alessia, care îi pune un deget peste buze.

— Nu, nu sunt.

— Ba eşti, şopteşte el, iar ea îi simte pe deget răsuflarea fierbinte, după care îşi îndepărtează mâna.

— Nu. Tu vrei să-ţi găseşti pe cineva al cărei chip să se lumineze când intri tu în cameră.

— Am găsit, şopteşte el.

— Ba nu! Nu sunt eu.

— Ai fost, odinioară.

— Acum un secol. Dar tu... m-ai rănit. Atât de tare, încât a trebuit să plec. Nu mai există cale de întoarcere.

Bărbatul devine livid la fată.

— Nu eşti omul potrivit pentru mine, continuă Alessia. Nu mă vei face niciodată fericită.

— M-aş strădui din răsputeri să devin acel om.

— L-am întâlnit deja, Anatoli. îl iubesc. Ne vom căsători săptămâna asta.

— Poftim?

Rămâne cu gura căscată – e de-a dreptul şocat.

— Te rog! Pleacă! N-ai ce să cauţi aici, îi şopteşte Alessia.

El se dă înapoi neîncrezător, cu o expresie dezolată.

— Sper să-ţi găseşti jumătatea, spune ea.

— *Carissima...*

— Adio, Anatoli!

Cu inima bătându-i puternic de spaimă, Alessia închide uşa în timp ce mama ei o strigă.

— Alessia? Ce faci de nu mai vii odată?

Shpresa apare pe hol.

— Nu-i nimic. Vin imediat.

— Cine era?

— Mamă, lasă-mă un minut!

încruntându-se, Shpresa îşi studiază fiica, apoi dă din cap şi se întoarce în sufragerie. Alessia răsuflă îndelung, încercând să scape de frica şi de emoţiile care o sufocă. Se uită pe vizor şi-l priveşte pe Anatoli mergând cu paşi lungi pe alee, până la maşina lui. Cu umerii drepţi, arată ca un bărbat hotărât, nicidecum învins. Este o privelişte înspăimântătoare.

Nu!

Alessia se întoarce şi se sprijină de uşă, lipsită de vlagă.

Nu se aştepta la asta. Dar cuvintele lui – *te vor dispreţui* – şi-au atins ţinta. îşi duce o mână la gât, de parcă adevărul o împiedică să respire şi, brusc, simte imperios nevoia să plângă.

Şi dacă Anatoli are dreptate?

Am despachetat cele câteva lucruri pe care le-am aruncat, panicat, în bagaj când credeam că nu o voi mai vedea niciodată pe Alessia. Le-am aranjat şi le-am rearanjat şi ştiu că, de fapt, evit următorul telefon.

Laşule! Sun-o odată!

Mă uit la apa liniştită şi tăcută a lacului, la cerul cenuşiu reflectat în oglinda acestuia. Peisajul e în ton cu starea mea de spirit. Femeile de la etaj sunt încă laolaltă şi, după râsetele şi pălăvrăgeala lor zgomotoasă, ştiu că se distrează de minune. Inspir profund şi mă încordez, apoi iau telefonul şi aştept să-mi răspundă Caroline.

Să-i spun?

Să nu-i spun?

— Maxim! exclamă ea, entuziasmată şi îngrijorată în acelaşi timp. Ce faci? Unde eşti?

— Caro. Bună! Sunt în Kukes, la părinţii Alessiei.

— Eşti încă acolo? Nu înţeleg. Dacă ai găsit-o, de ce nu te-ai întors? De ce nu eşti pe drum?

— Nu-i atât de simplu.

— Logodnicul ei?

Nenorocitul!

— Ăăă... nu.

Tace un moment, aşteptând o explicaţie. Apoi oftează.

— Ce-mi ascunzi?

Cel mai bine ar fi să-i spun adevărul.

— Trebuie să aşteptăm paşaportul Alessiei.

— Aha! înţeleg, spune şovăitor. Nu vrei să vii acasă şi să te duci mai târziu după ea?

— Categoric nu. Nu vreau s-o scap din ochi.

— Oh, cât de protector eşti! se amuză ea. Un adevărat cavaler.

Râd, uşurat să-i aud, ca de obicei, replicile acide.

— Da. Aşa sunt în ultima vreme, spre surprinderea mea.

— Presupun că e-n siguranţă alături de părinţii ei.

— Mama ei a dat-o pe mâna traficanţilor... e-adevărat, fără să vrea.

— N-am ştiut, oftează ea. E îngrozitor!

— Da. De aici şi nevoia mea de a fi protector. Oricum... destul despre asta! Ce ai mai făcut?

— Ah! spune ea şi aproape că simt cum se retrage în ea însăşi.

— Ce ai păţit?

— Am găsit, în sfârşit, puterea să mă uit prin lucrurile lui Kit.

Suferinţa mea iese la suprafaţă, neaşteptată, crudă şi rea, învăluindu- mă dureros.

Kit. Fratele meu iubit.

— înţeleg, şoptesc.

— Am câteva lucruri de-ale lui care ţi-ar plăcea, spune, iar tonul ei este blând, plin de regrete. Restul... nu ştiu ce să fac cu ele.

— Putem să ne uităm împreună prin ele când ajung acasă, îi propun.

— Da, aşa facem. Mâine mă voi ocupa puţin de actele lui.

— Succes!

— Mi-e dor de el, spune ea tristă.

— Ştiu. Si mie.

— Când te întorci?

— Săptămâna viitoare, sper.

— Bine. OK. Mulţumesc că m-ai sunat. Mă bucur că ai găsit-o.

Am închis, simţindu-mă al naibii de vinovat.

Minciună prin omisiune.

Ar fi trebuit să-i spun.

La naiba!

Sunt tentat s-o sun din nou şi să-i mărturisesc că mă însor, dar atunci va vrea să se suie în primul avion şi să vină aici şi, sincer, n-am chef de circ.

Din acelaşi motiv, prefer să nu-i spun nici mamei. Şi-ar ieşi din minţi şi, sunt convins, nici oraşul Kukes, nici cei din familia Demachi nu sunt pregătiţi să dea piept cu Contesa Văduvă şi Bogată, în toată splendoarea ei... cât despre mine, eu sigur nu sunt pregătit pentru aşa ceva.

Mai bine să-ţi ceri iertare decât să ceri permisiunea. îmi vine în minte fraza pe care o spunea tatăl meu atât de des. O rostea cu o sclipire în ochi, când mă prindea că sunt gata să fac un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l fac.

Alung asemenea gânduri. Chiar atunci, cineva bate la uşă. înainte de a apuca să spun ceva, Alessia intră valvârtej, închide uşa şi se sprijină de ea. îşi ridică ochii neliniştiţi spre ai mei. E pământie la faţă.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Inspiră adânc, vine spre mine şi mă îmbrăţişează. O cuprind la piept, alarmat, şi o sărut pe păr.

— Alessia, ce s-a întâmplat?

Ea mă strânge şi mai tare în braţe.

— Anatoli. A fost aici.

De-abia poate vorbi.

— Ce?

Lumea mea se întoarce cu susul în jos. Mă tensionez şi simt cum furia îmi răbufneşte în măruntaie.

Ea ridică privirea, ochii îi sunt mari, de frică.

— A venit la usă.

îngrozit, îi cuprind capul în mâini şi-i studiez chipul.

— Animalul ăla nenorocit! De ce nu m-ai chemat? Te-a atins? Eşti bine?

— Sunt OK.

îşi pune palmele pe pieptul meu.

— Şi nu, nu m-a atins. Voia să mă facă să mă răzgândesc.

Nu mai pot respira.

— Şi te-ai răzgândit?

De aceea nu m-a chemat.

Se încruntă, fără să înţeleagă.

— Te gândeşti ce să faci?

— Nu! exclamă ea.

Slavă Domnului!

— Ce te face să crezi asta?

Se dă înapoi, părând foarte jignită, iar eu mă văd nevoit să-i dau drumul.

— Poate că tu vrei să te răzgândeşti? întreabă ea, ridicându-şi bărbia în felul acela al ei arogant, iar eu izbucnesc în râs în faţa acestei absurdităţi.

— Absurditatea asta dintre noi doi...

Cum a putut să creadă aşa ceva?

— Nu, fireşte că nu. Deşi mi-aş fi dorit să facem asta cum vrem noi. Dar ştii bine. De ce te îndoieşti de mine? Sunt complet îndrăgostit de tine... totalmente, fără dubiu.

îmi deschid braţele şi, după o clipă, ea se lipeşte din nou de mine, cu un zâmbet timid şi iertător.

— O grămadă de adverbe, spune ea. Totalmente?

— Cuvântul meu preferat, îi zic, zâmbind. Vreau să mă însor cu tine. Cum se cuvine.

Un pic mai calm, o mai sărut o dată pe creştet.

— Ce i-ai spus? continui.

— I-am spus nu. I-am spus că ne vom căsători. A plecat.

— Sper că asta e ultima dată când îl vedem.

I-am cuprins uşurel părul şi, dându-i capul pe spate, am sărutat-o încet pe buze.

— îmi pare rău că a trebuit să ai de-a face cu nemernicu-ăla. Mă bucur că ai făcut faţă, iubita mea curajoasă.

Alessia se uită fix în ochii lui verzi şi strălucitori şi îşi vede dragostea reflectată în adâncul lor. îşi trece mâinile peste braţele lui musculoase, peste umerii lui, peste chipul lui, peste părul lui castaniu. Mirosul lui îi e atât de cunoscut – miroase a Maxim şi a lemn de santal. îi apropie gura de buzele ei întredeschise, stârnită de o dorinţă disperată, ademenindu-l şi ispitindu-1. Maxim geme când limba ei îl roagă să vină mai aproape. Ar vrea să-i intre pe sub piele şi să şteargă amintirea întâlnirii de mai devreme, cu Anatoli. El o strânge şi mai tare – mâna lui urcă pe spatele ei, iar cealaltă îi cuprinde părul, ţinând-o strâns şi savurând ce-i oferă ea. Maxim înaintează şi amândoi se mişcă în timp ce se bucură unul de celălalt, până când Alessia se loveşte uşor cu spatele de zid. Dorinţa îi pulsează prin tot trupul şi se adună în măruntaiele ei, aprinzându-i poftele.

Maxim se desprinde din sărut, cu răsuflarea precipitată.

— Alessia, totul e bine. Sunt cu tine.

îşi lipeşte fruntea de a ei.

— Nu putem face asta acum.

— Te rog, şopteşte ea.

îl doreşte.

— Cu tot familionul tău la etaj? Oricare dintre femeile

alea ar putea veni să te caute.

Alessia îl atinge cu un deget pe gât, până la gulerul puloverului, trădându-şi intenţiile.

— Iubito, nu cred că e o idee bună.

O prinde de mână, privind-o cu ochii lui de smarald, nehotărâţi... şi totuşi spune *nu.*

Alessia nu pricepe. Primul ei instinct e să se retragă.

Nu e cazul să-l ia la întrebări. Dar acesta e viitorul ei soţ, iar cuvintele lui, rostite într-o după-amiază de iarnă în acel conac din Cornwall, îi revin în minte.

Vorbeşte cu mine! Pune-mi întrebări! Despre orice. Sunt aici. O să te ascult. Discută cu mine! Ţipă la mine! O să mă cert cu tine. O să strig la tine. O să greşesc. Şi tu o să greşeşti. E-n regulă. Dar, pentru a ne rezolva problemele, trebuie să comunicăm.

Ce naiba, frate?

Am o criză de conştiinţă sau ceva de genul ăsta. Nu vreau să mă prindă *în flagrante delicto* vreun membru al clanului Demachi. Sincer, e tare ciudat să aud grupul de femei râzând şi glumind deasupra noastră, împreună cu mama ei, şi să ştiu că nebunul de taică-său nu e departe, cu puşca lui cu tot.

Am ajuns în secolul greşit, iar asta mă năuceşte de-a binelea.

Alessia face ochii mari.

— Nu vrei să faci asta?

— Ah, iubito, nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Uite!

îi iau mâna şi i-o apăs peste mădularul meu întărit.

— Vai, zice ea, îmbujorându-se la faţă, şi degetele ei încep să exploreze.

La naiba!

— Alessia, mârâi uşor, fără să-mi dau seama dacă e un avertisment sau o rugăminte.

Se uită la mine, cu ochii ei negri, întunecaţi şi plini de dorinţă, iar eu nu mai pot rezista. O trag în braţele mele şi încep s-o sărut. Aşa cum trebuie. Aprig, ca un om înfometat. îmi înfig degetele în părul ei, ţintuind-o în foc, în timp ce limbile noastre se împreunează. Dorinţa fierbinte şi nestăpânită îmi trece prin sânge şi cred c-o să explodez. Ea e la fel de pasională, împingându-mă înapoi spre pat, smulgându-mi cămaşa din blugi şi trăgându-mă de pulover. îi duc o mână la ceafa, cu gura lipită de-a ei, savurându-i gustul, şi cu cealaltă mână pe fundul ei frumos.

— *Alessia!*

Se aude o bătaie în uşă.

La naiba!

Ne desprindem unul de celălalt, amândoi rămaşi fără suflare şi cu privirea rătăcită, gâfâind.

îmi trec mâinile prin păr.

— Rahat! şoptesc, iar Alessia chicoteşte.

Expir prelung, apoi o trag în braţele mele şi o sărut pe creştetul capului.

— Intră, strig răguşit. Nu avem deloc timp să stăm împreună, nu-i aşa? îi şoptesc Alessiei.

— Doar noaptea.

Ochii ei sclipesc plini de dorinţă.

Ah! E ca şi cum ar fi vorbit direct cu penisul meu entuziasmat.

Shpresa intră în cameră şi se încruntă la Alessia, aflată în braţele lui Maxim.

— Aici erai, sufletul meu.

Mama ei i se adresează în albaneză.

— Avem musafiri.

— Ştiu, mamă, gâfâie Alessia.

— Lasă omul să respire şi hai să ne continuăm planurile. Vor pleca în curând.

Alessia îi zâmbeşte lui Maxim.

— Te întorci la rudele tale? întreabă Maxim.

— Da, trebuie să mă întorc. Discutăm despre mâncare şi decoraţiuni pentru nuntă, oftează Alessia. Nu-ţi face griji; nu mai stau mult. Şi apoi începem curăţenia.

Alessia oftează zgomotos.

— Am nişte e-mailuri de care trebuie să mă ocup.

— Mamă, vin imediat.

Shpresa se încruntă, apoi ridică degetul arătător.

— Un minut. Atât.

Se întoarce cu spatele şi-i lasă singuri pe Alessia şi pe Maxim, străduindu-se încă să-şi revină.

3

O privesc pe mama ei ieşind, bucuros că aveam încă hainele pe noi când ne-a întrerupt. O sărut din nou pe Alessia pe frunte.

— Iubito, te doresc. însă hai să aşteptăm până când plecăm de-aici.

— Dar mai sunt câteva zile până atunci!

Protestele Alessiei mă fac să zâmbesc.

— Iar eu nu am prezervative, îi şoptesc în păr.

— Ar trebui să cumperi câteva.

— Ar trebui. Dar nu crezi că ar fi ciudat? Oamenii cred că tu eşti însărcinată, iar eu cumpăr prezervative?

— Ah!

— îl voi ruga pe Tom să-mi aducă el câteva.

Alessia scoate un scâncet, se înroşeşte în obraji şi-şi îngroapă faţa în puloverul meu. Zâmbesc larg şi o strâng la piept.

— I-am spus că nu eşti însărcinată.

— Eu... ăăă... m-aş putea duce la clinică. Să iau pastile anticoncepţionale, spune ea, cu glas înăbuşit.

— E o idee genială.

Ea mă priveşte pe furiş, iar eu zâmbesc.

Sexul fără prezervative va fi o premieră!

— Bine, aşa voi face. Ar trebui să le spun părinţilor mei că nu sunt însărcinată.

— Da, ar trebui să le spunem.

— Am un plan.

Mă priveşte şovăitor.

— Ai un plan?

— Mâine.

îşi vâră din nou capul în puloverul meu.

— E momentul. îmi vine ciclul.

Ah!

— Bine. Deci îi vei spune mamei tale că nu eşti însărcinată?

— Da. Voi găsi clipa potrivită în care să-i spun.

Nu se poate uita la mine şi cred că se simte ruşinată. îi cuprind din nou capul în mâini şi o privesc în ochii ei frumoşi şi întunecaţi.

— Ar trebui să putem vorbi despre asta – despre tine şi corpul tău. E- n regulă. Cred că e un plan bun, zic şi o sărut pe frunte. Poate-i spui sâmbătă.

încuviinţează, un pic mai liniştită.

— Trebuie să plec.

îi dau drumul cu greu, iar ea îmi aruncă o privire lungă şi pofticioasă şi iese din dormitor, lăsându-mă excitat, cu ditamai erecţia.

Aşa cum eram şi când am întâlnit-o prima dată.

Zâmbesc aducându-mi aminte şi inspir profund, liniştitor. Aşa cum am prezis, mama ei a apărut intempestiv. Şi asta e o problemă al naibii de mare. Proximitatea părinţilor ei şi monitorizarea constantă pur şi simplu mă înnebunesc. Faptul că mă aflu aici mi-a oferit o perspectivă valoroasă în privinţa educaţiei Alessiei şi mă face să o admir şi mai mult pentru că a fugit la Londra. A crescut şi a trăit în această atmosferă sufocantă, controlată de mama şi de tatăl ei toată viaţa. Eu sunt aici de două nopţi şi deja mi-e dor de libertate. Mă simt din nou ca un adolescent la şcoală.

Sunt om în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă rog, în cea mai mare parte a timpului.

Dar nu voi pleca de aici, mai ales că nemernicul ăla îşi

imaginează că poate să apară şi să-i mai ceară Alessiei o şansă.

Strâmb din nas în faţa acestei ironii. *Frate, eşti tot timpul cu ochii pe ea.*

îmi masez tâmplele ca să alung mahmureala şi-mi propun să aflu unde-şi ţine tatăl ei puşca... în cazul în care nemernicul de Anatoli va apărea din nou din senin. Aş fi mai mult decât bucuros să-i trag un glonţ în cap.

La naiba!

Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât mai bine; deja am început să mă gândesc la crimă.

Capitolul patru

La lumina micii veioze de veghe în formă de dragon, Alessia stă întinsă în pat şi se uită în tavan, jucându-se cu cruciuliţa de aur de la gât. E de-a dreptul epuizată, dar mintea ei refuză să se calmeze, trecând în revistă evenimentele zilei şi lista de lucruri pe care le are de făcut.

De dimineaţă, Tom le dusese pe Alessia şi pe mama ei la Prizren, în Kosovo, ca să cumpere o rochie de mireasă. Mama ei nu-l lăsase pe logodnicul fetei să le însoţească, pentru că „aducea ghinion" şi „ar fi stricat surpriza", aşa că Maxim insistase să le ducă Tom. Tatăl ei ridicase din umeri.

— După cum spuneam, acum eşti problema lui. Dacă aşa vrea Maxim, atunci aşa să fie. în plus, el şi cu mine avem treabă pe-aici.

Alessia se încruntă în întuneric şi se întoarce pe o parte, spre veioză.

Ea nu e o problemă!

îşi îndreaptă gândurile spre călătoria lor. Fusese un mare succes. Avuseseră norocul să găsească o rochie superbă, iar ea descoperise o latură mai umană a prietenului lui Maxim, despre care credea că e prea dur. Fusese politicos, amabil şi vigilent cât timp le însoţise. De asemenea, mormăise aprobator cu privire la rochia ei, stând cuminte şi discret lângă uşa magazinului pentru mirese.

— Da, da. Aceasta este cea mai potrivită. Foarte drăguţă. Arăţi... ăăă... minunat, bombănise el, căpătând în obraji aceeaşi nuanţă roşie precum îi era şi părul.

Apoi, ca să-şi ascundă stinghereala, se întorsese să-i privească pe oamenii care treceau prin faţa vitrinei.

Alessia bănuise că se uita după Anatoli.

Pe drumul spre Kosovo, Tom îi povestise despre compania de securitate pe care o deţinea şi unde putea să-şi pună în valoare abilităţile pe care le deprinsese în armata britanică. Fusese încântat să descopere că are un auditoriu fascinat şi atent. Alessia era captivată, punându-i întrebări despre munca lui, bucuroasă că venise cu ele, căci Maxim devenise foarte agitat de la ultima apariţie neaşteptată a lui Anatoli.

S-a încordat, încă zdruncinată de întâlnirea cu Anatoli.

Ce fusese în capul lui?

Pe străzile din Prizren se pomenise uitându-se peste umăr de mai multe ori, cu o senzaţie de nelinişte în stomac.

Era oare urmărită?

Nu. Era doar imaginaţia ei.

Alungă acest gând şi mintea îi zboară la lucruri mai senine – la logodnicul ei, amintindu-şi de el cu mânecile suflecate, mai devreme, în această după-amiază. Spre surprinderea ei, cât timp ea fusese în Kosovo, Maxim şi Thanas îl ajutaseră pe tatăl ei să golească garajul în care familia Demachi urma să găzduiască petrecerea de nuntă. Tatăl ei, cu ajutorul lui Maxim, dusese la atelierul de reparaţii din oraş cele trei Mercedesuri pe care le ţinea de obicei acolo. Când se întorseseră, toţi trei continuaseră să elibereze garajul şi să facă ordine, ca să aibă loc pentru cortul care urma să sosească dimineaţă. Plănuiau să-l ridice în faţa garajului, creând astfel un spaţiu mai mare pentru distracţie.

Când Alessia şi mama ei reveniseră din Kosovo, Tom îşi suflecase şi el mânecile şi se alăturase celorlalţi bărbaţi. în timp ce aceştia aşezau lucrurile afară, Alessia şi mama ei începuseră curăţenia în interior, sarcină care părea să nu se termine niciodată.

Spre seară, Alessia reuşise să se strecoare la clinica medicală locală. După o scurtă discuţie, îl convinsese pe doctor să-i prescrie anticoncepţionale. Ajunsese la farmacie cu reţeta chiar înainte de a se închide şi se bucurase că acolo nu o recunoscuse nimeni. Se întorsese repede acasă, ca să-şi vadă mai departe de curăţenie şi nimeni nu o întrebase pe unde umblase. Mai târziu, când îi venise ciclul, reuşise să se strecoare la etaj şi să ia prima pastilă.

Seara, devreme, Maxim venise în bucătărie, cu mânecile suflecate, în ciuda frigului; era murdar, roşu în obraji şi cu părul ud de transpiraţie. Arăta... sexy.

îi prieşte munca fizică.

O sărutase iute, facând-o să-şi dorească mai mult înainte de a se duce la dus.

Maxim la dus.

închizând ochii, Alessia se întoarce pe o parte, visând la momentele în care se află cu el la duş. Sunt în Cornwall, la Hideout, iar Maxim îi săpuneşte corpul, stând sub jetul de apă. Acum îşi coboară mâna peste propriul trup, devenind mâna lui, în imaginaţia ei, în timp ce-i aude glasul.

Vrei să te spăl peste tot?

Respiraţia i se precipită. îşi trage în sus cămaşa de noapte, peste coapse. îşi strecoară mâna între picioare şi începe să se mişte ritmic, arcuindu-se pe spate.

îşi aminteşte de mâinile lui îndemânatice, pline de săpun, pe sânii ei, alunecând peste abdomen, până în partea de sus a coapselor. Dorinţa o cuprinde ca un val şi sfârcurile i se întăresc, atingând ţesătura moale de bumbac. Şi le

imaginează excitate, între buzele lui, atinse de barba lui, între dinţii lui.

Scoate un geamăt.

în fanteziile ei, el o sărută pe gât, râzând satisfăcut.

Mmm-hmm.

Cuvintele lui i se revarsă în minte.

Eşti atât de frumoasă!

Alessia gâfâie, mişcându-şi mâna din ce în ce mai repede.

Mai repede. Şi mai repede.

îţi place?

Şi ea se îndreaptă spre orgasm.

E aproape acolo.

Vreau să încerc ceva nou. întoarce-te, îi murmură el la ureche.

Alessia îşi dă drumul. Cu putere. Rapid. Trage adânc aer în piept.

Când îşi revine, se gândeşte că poate acum va reuşi să doarmă. Se cuibăreşte şi senzaţia de plăcere începe să se estompeze. Gândurile o iau din nou cu asalt.

A doua zi vor termina amenajarea garajului, dar mai are de făcut curat şi de gătit. Atât de multă mâncare! Şi de pregătit mărturiile pentru invitaţi: migdale cu glazură de zahăr, în punguliţe de pânză. Din fericire, rudele ei de-abia aşteaptă s-o ajute – cu o zi în urmă au stabilit de comun acord meniul şi şi-au împărţit sarcinile. O bucătăreasă li se va alătura în ziua nunţii, ca să le dea o mână de ajutor.

Va fi oare Maxim mulţumit de aceste pregătiri?

O Zot! Speră că da.

Ştie că nu aceasta e nunta pe care şi-o doreşte el.

Dar e încă aici, nu a plecat şi va lua parte la această ceremonie de dragul ei – dar şi al mamei ei. Alessia deschide ochii şi se uită iar în tavan, jucându-se din nou cu cruciuliţa de aur. Anxietatea o cuprinde ca o flacără mistuitoare.

Mama, care vrea să rămână cu tatăl ei.

Oare va fi OK?

îi observase în ultimele zile – părinţii ei par să fi ajuns la un fel de armistiţiu. Era ciudat. Poate că mama ei avea dreptate – el pare... mai blând. Poate că plecarea Alessiei le va prinde bine. Poate că ea fusese cauza certurilor lor.

La urma urmei, nu e băiat.

La gândul acesta, i se pune un nod în gât.

în tot acest timp, oare ea fusese obstacolul din calea fericirii mamei sale?

Acum e problema ta...

O lacrimă i se prelinge pe obraz şi i se strecoară în ureche.

Nu poate îndura acest gând de una singură.

îşi aruncă aşternuturile laoparte şi se dă jos din pat. înşfacă în grabă veioza în formă de dragon şi se îndreaptă spre uşă. Probabil, e în jur de 2 dimineaţa, dar nu ştie sigur. Iese în vârful picioarelor din cameră, închide uşa în linişte şi ajunge în hol, unde totul e tăcut, părinţii ei s-au dus la culcare de câteva ore. Se îndreaptă fără zgomot spre scări şi coboară două etaje. Alessiei nu-i pasă că-l va trezi când se furişează la el în cameră, pentru că, în acest moment, Maxim e singurul om pe care-l doreşte şi de care are nevoie.

Nu pot să dorm şi totuşi nu cred că am muncit vreodată mai mult ca azi. Poate de când tata ne-a pus să dăm o mână de ajutor la strânsul recoltei, la ferma de pe domeniile Trevethick. Eram adolescent şi aveam o energie debordantă.

Acum? Nu prea mai am aşa ceva.

Nu m-a afectat cu nimic păhărelul de *raki* pe care l-am băut în seara asta ca să-mi afin durerea musculară. Mâine-dimineaţă mă duc să alerg înainte de a mă apuca de orice altceva şi mă bucur că mi-am pus în bagaj echipamentul sportiv.

în mod ciudat, m-am simţit bine ajutându-l pe viitorul meu socru. E- adevărat că e aspru şi încruntat şi că habar n-am ce gânduri îi trec prin cap, dar, pe de altă parte, e hotărât, vrednic şi organizat. Are un plan, ceea ce e perfect, pentru că eu nu mă pricep deloc la aşa ceva. Iar la sfârşitul unei zile grele, m-a bătut pe spate şi mi-a dat cheile uneia dintre maşinile sale – un Mercedes C-Class vechi. Thanas mi-a tradus:

— Pentru tine. Când vei fi aici. Maşina ta. Poţi să-i dai Dacia prietenului tău. Adu-o mai târziu. Deocamdată, parcheaz-o pe stradă.

— *Faleminderit,* zic eu.

Mulţumesc, în albaneză.

Atunci a zâmbit şi a fost prima dată când l-am văzut zâmbind din toată inima. Toleranţa şi generozitatea lui îmi ridicaseră moralul.

Poate că nu e chiar atât de rău.

Poate că face şi el ce crede că e bine pentru fiica lui.

Dar acum mi-e greu să adorm. Am visat eu vreodată că mă voi căsători într-un garaj? în Albania? Mi-am imaginat că mă voi însura înainte de a împlini treizeci de ani? Slavă Cerului că mama nu ştie! Dar gândul ăsta mă face să zâmbesc ironic... dac-ar şti, şi-ar pierde minţile.

Alessia şi mama ei au mers la cumpărături cu Tom. Nu am avut voie să le însoţesc, pentru că ele trebuiau să găsească Rochia Perfectă de Mireasă. îi dădusem cârdul meu de credit şi îi făcusem cu ochiul. Si ea îl

luase mulţumindu-mi şi sărutându-mă pe obraz.

S-au întors victorioase, iar Tom era deja îndrăgostit de viitoarea mea soţie.

— E o nestemată, Trevethick. Acum am înţeles, spusese el când venise să ne ajute la eliberarea garajului.

Alessia şi mama ei şi-au petrecut cea mai mare parte a după-amiezii făcând curăţenie. Până seara, toată casa era impecabilă. Cred că era epuizată şi sper că doarme adânc şi mă visează. Când toate acestea se vor termina, după atâta muncă, vom avea nevoie de o vacanţă.

O *lună de miere.*

Aş vrea s-o duc pe Alessia într-un loc minunat. în Caraibe, poate. Să ne relaxăm pe o plajă liniştită, sub palmieri, legănaţi de briză, să bem cocktailuri, să citim şi să facem dragoste sub stele. Corpul meu se trezeşte la viaţă la gândul acesta.

La naiba! Am fost în Cuba şi apoi în Bequia de Crăciun, cu fratele meu şi cu Caroline, soţia lui.

Parcă ar fi fost ieri.

A fost doar cu opt săptămâni în urmă.

La naiba!

S-au întâmplat atât de multe de atunci încoace!

în seara asta, mai devreme, am vorbit cu Oliver. După ce m-a pus la curent cu afacerile imobiliare, a aranjat să luăm viza pentru Alessia de la ambasada britanică din Tirana. Ambasadorul însusi a accelerat procedura – pentru că-l cunoştea pe tatăl meu –, aşa că Alessia va putea veni în Marea Britanie ca vizitator până când îi vom obţine dreptul de rezidenţă sau o viză de partener de viaţă. Ambasada va apela, de asemenea, la un notar care să ne legalizeze certificatul de căsătorie, ca să fie totul oficial.

Mă voi întâlni cu un avocat pe care mi l-a recomandat Rajah, când neam întors la Londra. El m-a avertizat că mai avem mulţi paşi de făcut, înainte ca Alessia să aibă drept de şedere în Marea Britanie.

Uşa se deschide scârţâind, facându-mă să tresar. Alessia se furişează înăuntru, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte caraghioasă, cu veioza în mână. Inima mea o ia la galop.

E aici. Iubita mea.

Zâmbesc în întuneric, în timp ce ea vine spre pat.

— Bună! şoptesc, cu bucurie în glas.

Trag laoparte pătura ca să vină lângă mine.

— Bună! răspunde ea, un pic răguşit.

— Eşti OK?

La lumina micii veioze, ea dă scurt din cap, o aşază pe noptieră şi vine lângă mine. O sărut pe obraz, apoi o iau în

braţe şi o ţin lipită de mine, iar ea îşi sprijină capul de pieptul meu.

— Nu pot să dorm. Şi sunt atât de obosită! murmură ea.

— Şi eu la fel. Acum poţi să dormi.

O sărut pe păr, îi inspir parfumul şi închid ochii. Aici e locul ei... alături de mine.

Pentru totdeauna.

Adorm.

Alessia închide ochii, în braţele bărbatului pe care-l iubeşte. Aici este locul ei. Aici, în braţele lui, se simte ca acasă. Nu-i pasă dacă tatăl sau mama ei o prinde în flagrant; ea şi Maxim doar dorm. Oftează, iar gândurile i se liniştesc în sfârşit, apoi se cufundă într-un somn fără vise.

E vineri după-amiază şi mă uit încontinuu la ceas. Joe trebuie să ajungă aici pe la 15:20. Tom, care a condus mai mult decât avea chef în ultimele zile, l-a luat de la Aeroportul Internaţional din Tirana. Joe mi-a trimis mesaj că sunt pe drum şi că are o surpriză pentru mine.

Nu sunt convins că-mi plac surprizele.

Curtea din faţa casei familiei Demachi e impecabilă şi demnă să găzduiască o nuntă. Lângă garaj e un fel de terasă, iar mesele şi scaunele sunt aranjate înăuntru. Locul a fost curăţat riguros. Cu o zi în urmă am montat cu toţii plasa albă pe care ne-a dat-o una dintre mătuşile Alessiei. Tavanul garajului este acum plin de voaluri fine şi luminiţe. Şi arată foarte bine. Romantic chiar. Pe pereţi sunt beculeţe, la fel şi pe fiecare dintre mesele de plastic, toate acoperite cu feţe de masă de în. Familia Demachi s-a descurcat grozav – într-un timp atât de scurt! Au închiriat câteva radiatoare să încălzească cortul, iar în capătul garajului e o sobă cu lemne în care va fi aprins focul, aşa că sperăm că oaspeţii noştri nu vor îngheţa.

DJ-ul, Kreshnik, unul dintre verii Alessiei, şi-a amenajat o cabină mică într-un colţ al garajului. Echipamentul său e din alt secol: un laptop şi nişte platane DJ Numark Mixtrack. N-am mai văzut aşa ceva de ani întregi. Le-a conectat la câteva boxe, iar sunetul este surprinzător de cald şi clar.

— Se-aude senzaţional!

Ridic degetul mare şi-i zâmbesc larg. îmi răspunde cu un surâs, iar eu îmi dau seama că nu a înţeles nimic din ce am spus.

— Maxim! mă strigă Alessia.

Zâmbesc. Probabil că vrea să gust vreo delicatesă. Aroma din bucătărie m-a ametit toată ziua. Demachi se întoarce de

la stiva de lemne din colţul garajului şi-mi aruncă rapid un zâmbet.

— *Ajo do te te te shendoshe!* strigă el râzând, dar eu habar n-am ce a spus.

Thanas mi se alătură, chicotind.

— A zis: „O să te îngraşe nevastă-ta”

Amuzat, răspund în timp ce mă retrag cu spatele:

— Spune-i: „Aşa sper şi eu”.

Mă întorc şi mă grăbesc să intru în casă, mă descalţ şi mă îndrept spre bucătărie. Mă sprijin de arcadă şi o admir în tăcere pe viitoarea mea soţie. Stă lângă aragaz, amestecând într-o oală mare şi legănându-şi şoldurile în ritmul muzicii care răsună din telefonul ei. Părul îi este prins într-o coadă la spate. Poartă nişte blugi strâmţi, una dintre bluzele pe care i le-am cumpărat în Padstow şi un şorţ drăguţ, înflorat. E tânără, frumoasă şi în largul ei – ca o zeiţă a căminului. Toate urmele traumei ei au dispărut. Nu mai are nicio vânătaie. Nicio zgârietură. Şi mă bucur din tot sufletul că arată atât de bine.

Shpresa se mişcă şi ea în ritmul muzicii, frământând un morman imens de aluat.

Câtă energie are, frate!

Dansează amândouă pe o melodie pop albaneză. E un cântec la modă. O cântăreaţă cu o voce minunată.

Alessia zâmbeşte când dă cu ochii de mine.

— Poftim!

îmi întinde o lingură de lemn din care picură un sos aromat, cu carne. Când mă apropii de ea, îmi aruncă o privire misterioasă şi-mi strecoară lingura printre buze, urmărindu-mă atent – ochii ei se întunecă în timp ce dumicatul picant mi se topeşte în gură.

E suculentă, cu puţin usturoi şi ceva iute.

Delicios.

— Mmm, fac eu, înghiţind cu poftă.

— îţi place?

— Ştii bine că-mi place. Foarte mult. Şi-mi placi şi tu.

Zâmbeşte, iar eu o sărut rapid pe buze.

— *Tave kosi?*

— Ţi-ai amintit! Da, sos cu smântână. Reţeta mea specială.

E de-a dreptul încântată şi-şi leagănă şoldurile în ritmul muzicii, ochii ei negri fiind plini de promisiuni, în timp ce amestecă în oală.

Ah, iubito!

în curând.

Acum are paşaport nou-nouţ, aşa că putem pleca oricând dorim.

Slavă Cerului!

— Hei! strigă cineva de la uşa din faţă.

— Joe! îi zic Alessiei şi mă grăbesc, doar în şosete, ieşind din sufragerie pe coridor.

Joe stă în prag, elegant ca de obicei, într-un costum făcut pe comandă, bleumarin, şi un palton de aceeaşi culoare. Când mă vede, îşi deschide braţele.

— Trevelyan! Prietene!

Alerg spre el şi-l strâng la piept.

La naiba, cât mă bucur să-l văd!

— Amice! spun răguşit, cu un nod în gât din cauza emoţiilor.

Mă îmbrăţişează puternic, apoi face un pas în spate, ca să mă studieze.

— Eşti OK? mă întreabă.

Iar eu sunt prea emoţionat ca să fac altceva decât să dau din cap.

La naiba! Nu vreau să clachez tocmai acum. N-aş putea trăi cu gândul ăsta.

— Arăţi bine, Maxim, spune el cu un zâmbet larg. Bagajele sunt în maşină. Ţi-am adus costumele, verighetele şi pe...

Se dă laoparte, iar în spatele lui, în picioare lângă

maşină, e sora mea. *Maryanne.*

La naiba!

în spatele ei, cu o expresie care m-ar putea transforma în piatră, stă văduva fratelui meu.

Caroline.

A dracului tărăşenie!

Capitolul cinci

îi arunc o privire lui Joe, care ridică din umeri cerându-şi parcă iertare, în timp ce Maryanne trece pragul şi se aruncă în braţele mele.

— Maxie, şopteşte ea. Ai găsit-o deci.

— Am găsit-o.

— Ai ceva să ne spui? adaugă ea, plină de sarcasm, lăsându-şi capul într-o parte, semn că e furioasă, dar se stăpâneşte.

Ah, nu!

Caroline apare din spatele ei şi-mi întinde obrazul ca s-o pup.

Nu mă îmbrăţişează.

— A trebuit să venim cu avionul la clasa economic! se răsteşte ea.

La naiba!

Am mai multe belele decât mi-aş fi închipuit. Tom şi Thanas intră şi ei.

— Veniţi să cunoaşteţi familia Demachi, spun, ignorându-i răceala. Şi descălţaţi-vă!

Shpresa şi Alessia sunt lângă cuptor când ajung cu Joe şi cu oaspeţii noştri surpriză în sufragerie. Se uită mirate la noi când ocupăm tot spaţiul. Alessia lasă oala pe aragaz, îşi şterge mâinile pe şorţ şi opreşte muzica de pe telefon. îl prezint mai întâi pe Joe, deoarece îl aşteptam şi e primul dintre oaspeţi. întotdeauna un gentleman, se repede spre ele, cu mâna întinsă.

— Doamnă Demachi, ce mai faceţi? spune el zâmbind fermecător. Sunt încântat să vă cunosc.

Bravo, amice! Frumos.

Shpresa, deşi şocată, îi strânge mâna.

— Bună ziua! Bine-ai venit! zice ea.

El surâde şi se întoarce spre Alessia, care a căscat ochii şi s-a albit la fată.

O, nu!

— Alessia, ce plăcere să te revăd!

— Bună ziua! răspunde ea. De data asta, eşti îmbrăcat.

El izbucneşte în râs, iar Alessia prinde din nou culoare în obraji şi zâmbeşte. Joe o îmbrăţişează şi o sărută pe ambii obraji.

Pe amândoi!

Amice!

Mama ei se încruntă văzând salutul lor afectuos, dar tace cu discreţie.

— Doamnă Demachi, ele sunt sora şi cumnata mea, Maryanne şi Caroline.

Dau mâna pe rând.

— Iar aceasta e logodnica mea, Alessia. Pe Caroline ai cunoscut-o.

Caroline îi zâmbeşte scurt, dar sincer, cred.

— Bună! spune ea.

Alessia îi strânge mâna.

— Bună... Caroline.

Vocea îi tremură, trădându-i emoţiile, dar, înainte de a putea spune ceva, Maryanne îi întinde şi ea mâna.

— îmi pare bine să ne cunoaştem! spune ea.

Alessia îi ia mâna şi se uită ba la ea, ba la mine.

Da. Semănăm mult.

— încântată de cunoştinţă! răspunde ea, iar Maryanne cască ochii, mirată, şi zâmbeşte.

— înţeleg de ce te-ai agitat atât, spune ea în felul ei direct.

Alessia se încruntă, probabil că nu înţelege că e un compliment.

— Da, OK.

Caut cu disperare cuvintele potrivite.

E foarte aiurea.

— Acum, că ne-am cunoscut cu toţii... reuşesc să zic. Vă rog să luaţi loc!

Shpresa mă salvează şi face semn spre masă.

— Suntem în toiul pregătirilor de nuntă.

— De fapt, înainte să ne aşezăm, spune Maryanne, cu vocea ei gravă de doctoriţă, aş putea să vorbesc puţin cu fratele meu? în particular.

Maryanne îşi întoarce ochii verzi şi strălucitori spre mine, iar eu ştiu că sunt într-o mare, mare belea.

— Vă puteţi duce în camera din faţă, zice Alessia, privindu-mă neliniştită.

— Condu-mă tu, propune Maryanne şi, pentru că ştiu ce va spune şi nu vreau să o facă în faţa Alessiei şi a mamei ei, o iau de mână şi o târăsc afară din cameră.

Traversăm coridorul, într-o tăcere plină de tensiune.

Alessia îl priveşte pe Maxim îndepărtându-se împreună cu sora lui. I se pare că e supărat, dar nu înţelege de ce.

Oare nu vrea ca familia lui să se afle aici?

îi este ruşine cu rudele sale?

Sau îi este ruşine cu ea şi cu familia ei?

Alessia nu stă prea mult pe gânduri, deoarece se teme că

acesta ar putea fi motivul. îşi îndreaptă atenţia spre Tom şi Thanas, care au intrat în cameră. Vede cum Tom îl loveşte în joacă pe Joe cu pumnul.

— Mă bucur că ai venit şi tu, bătrâne!

Joe zâmbeşte arătându-şi dinţii albi şi strălucitori şi-l bate pe spate pe Tom. E limpede că sunt prieteni buni. Tom îi surâde politicos lui Caroline. Cu ea e mai reţinut. Alessia crede că Tom e mai fericit în compania bărbaţilor decât a femeilor.

La fel ca bărbaţii albanezi.

Tom îl prezintă pe Thanas lui Joe şi lui Caroline.

— Nu ne aşteptam să ne viziteze femeile din familia noastră, spune mama ei în limba lor, distrăgându-i atenţia.

— Ştiu. Nu cred că Maxim e încântat.

— Vor trebui să doarmă în camera pe care o păstrasem pentru prietenul lui Maxim.

— Da. Ar trebui să le oferim un ceai sau ceva tărie.

în acel moment, intră şi tatăl ei şi încep din nou prezentările. Pare încântat să întâlnească o femeie frumoasă, care miroase frumos a parfum, iar Alessia nu poate să-l condamne. Nu-şi poate lua ochii de la Caroline. E cea mai elegantă femeie pe care a văzut-o vreodată Alessia. îmbrăcată în pantaloni cafenii şi cu un pulover crem, la gât cu o eşarfa simplă de mătase cu model discret, Caroline arată ca o persoană bogată şi educată. Cu tot cu cerceii ei cu perle şi cu părul strălucitor, tuns bob.

Alături de ea, Alessia se simte demodată şi neîngrijită, în blugii ei, cu şorţul pătat.

Arată ca menajera lui Maxim.

Iar ultima dată când a văzut-o pe Caroline, era în braţele lui Maxim.

Când închid uşa, Maryanne se întoarce spre mine furioasă, cu părul răvăşit.

— Ce naiba faci? Te însori cu o sărăntoacă? Pe bune? Ce mama dracului te-a apucat?

Mă uit la ea, uimit de violenţa cu care-mi vorbeşte şi, pe moment, rămân fără replică.

— Deci? mă întreabă ea.

— Nu te credeam atât de snoabă, Maryanne, îi răspund, din ce în ce mai furios.

— Nu sunt. Sunt doar pragmatică. Ce naiba poate să-ţi ofere o fată – face un gest cu braţele arătând în jurul camerei – de aici?

— Dragoste, de exemplu.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Maxim! Ţi-ai pierdut minţile? Ce aveţi voi doi în comun?

— în primul rând, muzica.

Mă ignoră; are chef de ceartă.

— Şi faci asta la doar câteva săptămâni după moartea lui Kit? Aşa-ţi exprimi tu durerea – ştii asta, nu-i aşa? Nu am avut suficient timp să-l jelim. N-ai niciun pic de respect?

— Da, nu e chiar momentul potrivit, dar...

— Nu e „momentul potrivit”? Dar de ce atâta grabă? zice, făcând ochii mari. O, nu! face ea, după care îşi coboară glasul. Să nu-mi spui că e bortoasă!

Strâng din dinţi, simţind că mă lasă nervii.

— Nu. Nu e. E...

Oftez şi-mi trec o mână prin păr, chinuindu-mă să găsesc o explicaţie satisfăcătoare pentru ea.

— Cum e?

— E complicat.

Se uită fix la mine şi jur că, dacă aş fi fost un morman de vreascuri, m- ar fi transformat în cenuşă. E palidă, apoi se enervează şi mai tare.

— Şi când te gândeşti că ai mers înainte cu farsa asta, fără ca măcar să ne inviţi la nuntă!

Vocea i se frânge, încep să-i curgă lacrimile.

La naiba. M.A.!

E rănită.

— Asta mă supără cel mai tare, şopteşte ea.

îi simt cuvintele ca pe un pumn în stomac.

La naiba! N-am crezut că se va simţi asa.

— Care-i problema? spun, pe un ton mai blând. Faptul că eu mă însor cu Alessia sau că tu n-ai fost invitată?

— Problema e că tu crezi că noi nu ne dorim să fim aici. Deşi e al naibii de departe! Sau că nu ne-ai vrut aici. E la fel de dureros. Ce e-n neregulă cu tine, Maxie? Am pierdut deja un frate anul ăsta. Tu eşti tot ce am. Tu eşti familia mea.

Plânge cu zece rânduri de lacrimi.

— Şi faptul că vrei să faci asta fără ca noi să fim aici...

îşi trage nasul şi scoate o batistă din mânecă.

La naiba!

— îmi pare rău.

Deschid braţele, iar ea mă strânge la piept, fără ezitare.

— Şi a trebuit să aflu de la Caro, bolboroseşte ea.

— M.A., nu m-am gândit, îi şoptesc în păr. Totul s-a întâmplat atât de repede! Şi vom sărbători la Londra sau în Cornwall, vom face nuntă din nou acolo. Şi, ca să ştii, nu e deloc o farsă. Mă căsătoresc pentru că am cunoscut o femeie de care sunt îndrăgostit cu pasiune şi vreau să îmbătrânesc alături de ea. Alessia e totul pentru mine, m-am trezit la viaţă de când am întâlnit-o. Mă sprijină, e grijulie şi plină de compasiune. E uluitoare. N-am întâlnit niciodată pe

cineva ca ea şi n-am simţit niciodată aşa ceva. Am nevoie de ea şi, mai mult, ea are nevoie de mine.

Frate, ce discurs!

Ea expiră lung şi tremurat şi mă studiază, cu ochii înroşiţi.

— Te-ai îndrăgostit lulea, nu-i aşa?

încuviinţez din cap.

— Ştii că-i va fi greu să devină ceea ce oamenii aşteaptă de la ea.

— Ştiu. Dar noi o vom ajuta. Nu-i aşa?

Mă mai priveşte o dată şi oftează.

— Dacă te face fericit, pentru că asta e tot ce-ţi doresc, Maxim, atunci, da, o vom ajuta.

Zâmbesc.

— îţi mulţumesc. Mă face mai mult decât fericit. Şi sper că şi eu pe ea.

— E frumoasă.

— Este. Şi amuzantă, şi dulce, şi afectuoasă.

Ochii lui Maryanne se îmblânzesc.

— Si e extrem de talentată.

— La ce? ridică Maryanne din sprânceană, iar eu izbucnesc în râs.

— Alessia e pianistă.

— Ah!

Pare surprinsă şi aruncă o privire la vechea pianină aşezată la loc de cinste, în salon.

— De-abia aştept s-o ascult!

— Ăăă... i-ai spus şi mamei?

Maryanne îşi mijeşte ochii.

— Nu. N-am vrut să-i rănesc sentimentele.

— Are asa ceva?

— Maxim!

— Ar trebui să ne ducem înapoi.

Toată lumea, în afară de Shpresa, s-a aşezat la masă. Alessia se uită la mine când intru, alături de Maryanne. Se încruntă şi se uită în jos, chiar dacă încerc s-o asigur, telepatic, că totul e OK. Caroline mijeşte ochii când trag scaunul pentru Maryanne, iar eu ştiu că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, voi purta aceeaşi conversaţie de mai devreme şi cu cumnata mea.

Shpresa aduce un ibric de ceai, câteva ceşti, plus o sticlă de *raki* şi mai multe pahare.

Raki. Deja? O, Doamne!

Alessia îşi răsuceşte pânza şorţului între degete. Sora lui Maxim e la fel de elegantă precum Caroline. E înaltă şi frumoasă, cu părul de un roşu aprins, şi amândouă sunt

elegant îmbrăcate.

Cum crede Alessia că se va integra printre aceste femei?

Englezii sunt nişte snobi îngrozitori. Te vor dispreţul Te vor privi cu dispreţ. Cuvintele lui Anatoli o bântuie şi o sperie pe Alessia.

Shpresa le oferă femeilor ceai, iar bărbaţilor *raki.*

— Aceste doamne trebuie să rămână aici, îi zice tatăl ei maică-sii.

— Da, îl aprobă Shpresa. Alessia, spune-le tu!

— Pot să vă ajut eu, spune Thanas, privind sceptic spre paharul de *raki.*

— E-n regulă, zice Alessia în engleză. Caroline, Maryanne, sunteţi binevenite să rămâneţi la noi! Va trebui să stati în aceeaşi cameră.

— E foarte drăguţ din partea ta, Alessia. Ne gândeam să ne cazăm la un hotel din apropiere, răspunde Caroline.

— Sunteţi binevenite aici! spune şi Shpresa.

— Am fi încântate să rămânem, dacă nu deranjăm prea tare, adaugă Maryanne.

— Minunat! Aşa facem, zice Tom, întorcându-se spre Maxim. Acum, în calitate de cavaler de onoare, îmi revine sarcina de a organiza petrecerea burlacilor. E o chestie tradiţională.

— Poftim? face Maxim, aşezându-se lângă Alessia şi strângând-o uşurel de mână.

— Trevethick, îţi reamintesc: mâine te însori!

— Cum aş putea să uit?

Maryanne şi Caroline schimbă iute o privire.

— Aşa că în seara asta, continuă Tom, luăm cu asalt oraşul Kukes.

— Frate, spune Joe. De acord cu tine.

— Ihanas? zice Tom.

— N-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume!

— Despre ce vorbesc? întreabă Jak, uitându-se spre fiica sa, ca să-i explice.

— Bărbaţii vor ieşi în seara asta în oraş. Cred că este o tradiţie occidentală, îi traduce Alessia.

— Să iasă unde?

— Prin baruri.

— Trebuie să merg cu ei. Cunosc cele mai bune locuri, zice tatăl ei, zâmbindu-i lui Maxim.

— O să-i spun! zice Alessia şi se uită şovăitor la Thanas, apoi la Maxim.

— Tatăl tău vrea să vină cu noi, ghiceşte Maxim.

— Da.

— O, Doamne! surâde Maxim şi dă din cap. Bine.

— îi voi anunţa pe fraţii mei. Şi pe verii mei, şi pe unchii

mei, spune taică-său.

— Şi noi? Maryanne şi cu mine? întreabă Caroline, privindu-l pe Maxim cu ochii ei albaştri uriaşi.

Se pare că nu-şi poate desprinde privirea de la el.

Ah!

— Numai băieţii! subliniază Tom.

— Poate-ar trebui s-o scoatem pe Alessia în oraş, propune Maryanne.

— Am prea multe de făcut, spune repede Alessia.

— Atunci, te ajutăm noi. Nu-i aşa, Caro?

— O, nu! Voi sunteţi musafire, protestează Alessia.

— Ne-am bucura să vă putem ajuta, răspunde Caroline, dar îi aruncă lui Maxim o privire insistentă care transmite nelinişte... sau poate afecţiune?

Apoi Alessia îşi aminteşte că nu demult Caroline şi-a pierdut soţul – iar Maryanne şi-a pierdut fratele; e o durere comună, care îi uneşte.

Joe şi cu mine stăm acum amândoi în camera de oaspeţi. Nu e prima dată când dormim împreună. Am făcut asta la şcoală şi în excursii şi, mai recent, când eram beţi mangă, după o noapte de distracţie.

El îşi despachetează bagajul, iar eu agăţ pe umeraş cele două costume pe care mi le-a adus.

— Amice, ce-ai mai făcut? mă întreabă el.

— Bine. A fost cam nebunie, dacă vrei să ştii adevărul.

— Maxim. Trebuie să te întreb. Această căsătorie. Tu ai fost cu ideea? Asta-ti doreşti?

— Ce vrei să spui?

— Eşti un bărbat de lume. Eşti pregătit să aparţii unei singure femei? Mă holbez la el.

— N-aş fi trecut prin tot chinul ăsta dacă n-aş fi fost!

— Amice... întrebam şi eu.

Răsuflu, încercând să nu mă enervez din nou.

— Asta-mi doresc. Asta-şi doreşte şi ea. De ce e atât de greu de crezut? Ridică mâinile:

— Bine, bine. Te cred.

— Gata cu asta! Ce s-a întâmplat?

— M-am gândit să-ţi aduc două costume. Să poţi alege.

— Nu. La familia mea mă refer. Le-ai luat cu tine ca să te distrezi.

— Da. îmi cer scuze. Am întâlnit-o pe Caro când ieşeam de la tine, cu costumele în braţe.

— Ah!

— M-a prins în flagrant. A vrut să ştie ce naiba faceam acolo.

— înţeleg.

— E supărată, frate. Pe tine.

— Ştiu. Nu i-am spus nimic. N-am vrut să agit apele. Dar am reuşit s- o conving pe Maryanne să se liniştească. Caro va trebui să mai aştepte.

— Alessia ştie despre voi doi?

— Ce vrei să spui?

— înainte de Kit.

— Ăăă... nu.

Şi, bineînţeles, a fost şi futaiul de durere, după moartea lui Kit.

La naiba!

— Crezi c-ar trebui să-i spun? întreb.

— Habar n-am, ridică el din umeri.

— N-am vorbit despre... nimic din toate astea.

— Păstrează-le pentru luna de miere!

Râd un pic nervos.

— Da. Bună idee!

— Plecaţi undeva?

— Da. Am făcut toate aranjamentele. E o surpriză pentru Alessia.

— Mişto! Uite verighetele!

îmi întinde un săculeţ, în care se află două cutii roz.

— Grozav! Mulţumesc.

Mă aşez pe pat şi desfac panglica. Joe se aşază lângă mine.

— Spune-mi, cum sunt nunţile aici?

Mai târziu, Maxim şi Joe vin la bucătărie. Alessia îşi ridică privirea de la ouăle pe care le bate şi, inspirând adânc, se uită plină de iubire la logodnicul ei. Ochii lui verzi strălucesc inspirând o promisiune ispititoare, iar şuviţele aurii îi lucesc în lumină. încă i se pare uluitor faptul că acest bărbat atrăgător îi va fi soţ. în sacou, cămaşă albă şi blugi, arată delicios. Privirea lui o întâlneşte pe a ei, apoi el zâmbeşte şi se îndreaptă spre ea.

— Ce mai faci? o întreabă încet, ca să audă doar ea.

— Bine. Tu?

— Si eu.

O sărută pe frunte, iar ea inspiră o fărâmă din mirosul lui – de săpun, şi spumă de ras, şi de parfum... parfumul ei preferat, *Maxim.* El îi dă după ureche o şuviţă de păr rebelă.

— Arăţi încântător.

Ea râde, bucurându-se de atenţia lui.

— Arăt ca menajera ta.

El îi prinde bărbia între degetul mare şi arătător, îi ridică uşor capul şi o sărută lung pe buze.

— Nu. Arăţi ca o contesă.

Ea oftează sub ochii lui scânteietori şi intenşi, dar mama ei îşi drege glasul, întrerupându-i. El se întoarce şi-i zâmbeşte Shpresei, apoi celor două femei aşezate la masă.

— Văd că v-au pus la treabă, le spune el lui Caroline şi Maryanne, care toacă spanac şi măcriş.

— Vrem să ajutăm, zice Maryanne, cu un zâmbet senin.

— Este surprinzător de terapeutic, spune Caroline, privindu-l pe Maxim cu cei mai albaştri ochi din lume.

— Avem vin pe undeva, spune el, ignorându-i privirea. Am cumpărat o tonă pentru sărbătoarea de sâmbătă. Cred că e prin magazie.

— Aş ucide pe cineva pentru un pahar de vin! exclamă Caroline, iar Alessia nu ştie sigur dacă femeia e disperată sau veselă.

— Mă duc să aduc o sticlă, spune Shpresa şi dispare în magazie.

— Deci cum e viaţa de noapte aici, Alessia? întreabă Joe.

Ea ridică din umeri, puţin stânjenită.

— Nu ştiu. N-am prea ieşit noaptea.

Toţi englezii se uită miraţi la ea, iar ea se înroşeşte la faţă.

— Părinţii mei sunt grijulii, explică ea în grabă, dar observă cum Caroline se uită la Maryanne puţin încruntată.

Mama ei revine, fluturând o sticlă de vin alb.

— O deschid eu, se oferă Joe, iar Shpresa îi întinde sticla şi un tirbuşon şi aduce două pahare.

— Doar două? spune Joe consternat.

Alessia şi mama ei schimbă o privire. Apoi mama se uită la musafirii din Anglia care se holbează derutaţi la gazde şi apoi din nou la Alessia, cu o sclipire în ochi pe care ea nu a mai văzut-o până acum. Shpresa surâde şi mai aduce două pahare.

Mamă!

Joe toarnă vinul şi exact atunci Baba intră în cameră. E proaspăt bărbierit şi poartă cravată şi o cămaşă curată. Arată destul de elegant.

— Toată lumea e gata? o întreabă pe Alessia în limba lor, pe un ton vesel.

— Cred că da, Babe.

Ochii i se îndreaptă spre soţia lui.

— Tu bei? întreabă el, şocat.

— Da, am mâncat cu toţii. O să fiu OK.

Ea ridică paharul, iar Maryanne, Caroline şi Alessia o imită.

— *Gezuar, Babe^y* spune Alessia.

El se uită fix la soţia şi fiica lui şi apoi la Maxim, dând din cap.

— Cum spuneam, e problema ta acum.

Dar Maxim nu înţelege.

— *Gezuar, zonja-,* le spune el femeilor prezente, apoi se întoarce spre Joe şi Maxim, zicând în engleză: Hai să mergem!

Ce?!

Alessia rămâne cu gura căscată la mama ei, care e la fel de uimită. E prima dată când îl aud pe tatăl ei vorbind engleza. Soarbe iute din vin şi se uită la bărbaţii care ies din încăpere.

— Ce-ai păţit? o întreabă Maryanne pe Alessia.

— Tatăl meu. Nu vorbeşte niciodată în engleză.

Maryanne râde.

— Toate lucrurile au un început. Iar vinul ăsta nu e rău deloc.

— E albanez, spune Alessia, cu mândrie.

— Noroc, Alessia, doamnă Demachi! Şi felicitări!

Maryanne ridică paharul. Caroline îi urmează exemplul şi toate sorb din băutură. Vinul e delicios, deşi nu la fel de bun ca acela pe care-l băuse în biblioteca din Cornwall. Totuşi, Caroline şi Maryanne par să-l aprecieze, ceea ce, albaneză fiind, o bucură pe Alessia.

— Gata spanacul! Ce mai e de făcut? întreabă Caroline.

Alessia pune cele două platouri mari cu *tave kosi* în cuptor şi ia loc lângă mama ei, în timp ce celelalte fac *byrek-.* Shpresa întinde aluatul în timp ce Alessia, Maryanne şi Caroline îl umplu cu spanac, măcriş şi amestec de brânză feta, pe care Shpresa l-a pregătit cu ouă, ceapă şi usturoi. între două rulouri, femeile sorb din paharele cu vin.

Conversaţia e când înflăcărată, când molcomă, iar ciondăneala dintre Caroline şi Maryanne e foarte amuzantă.

— Nu-mi vine să cred că te-ai îndrăgostit de un american, o tachinează Caroline pe Maryanne.

— Să mă îndrăgostesc?

— Draga mea, se vede clar că eşti îndrăgostită, de când te-a sunat la aeroport.

— Nu-i adevărat!

— Eu cred că protestezi prea mult şi asta arată că nu mă-nşel. Când îl vom cunoaşte şi noi?

— Nu ştiu. Poate că Ethan va veni în Marea Britanie de Paşte. O să vedem. E greu de spus.

Maryanne îi aruncă o privire cu subînţelesuri, iar Caroline strânge din buze nemulţumită.

— De cât timp vă cunoaşteţi voi două? întreabă Alessia.

E puţin ameţită – sunt la a doua sticlă de vin.

— Sunt prietenă cu Maxim din şcoală, zice Caroline. Mă

rog, am fost mai mult decât prieteni. Dar asta a fost demult.

Se încruntă, revenind la amestecul de spanac, îl întinde pe aluat, apoi răsuceşte un rulou.

Mai mult decât prieteni!

— Iar *noi două* cred că ne-am cunoscut la una dintre petrecerile de vară date de Rowena. La meciul anual de crichet de la moşia Trevethick, îi spune Caroline lui Maryanne.

— Da, a trecut o veşnicie de-atunci. Ai venit de la Londra cu Maxim. Trebuie să spun că meciurile acelea sunt şi acum foarte distractive. îmi plac bărbaţii îmbrăcaţi în echipament alb de crichet.

— Da, zice Caroline, melancolică. Lui Kit îi stătea grozav în alb şi era foarte bun la bătaie.

Se uită în jos în pahar.

— Era, spune Maryanne şi amândouă se întristează.

— îmi pare rău pentru pierderea voastră, zice Alessia încet.

— Da. în fine... îti mulţumesc.

Caroline înghite în sec şi îşi flutură părul mătăsos ca şi cum ar vrea să alunge un gând neplăcut.

— Ţie-ţi va reveni misiunea de a găzdui meciul anual de crichet din sat, vara viitoare, Alessia, printre multe alte evenimente.

Alessia se holbează la ea. Nu ştie nimic despre crichet.

— Chiar nu ştii ce aşteptări vor avea cu toţii de la tine, nu-i aşa? zice Caroline.

— Nu e momentul potrivit pentru asta! o avertizează Maryanne pe Caroline.

— Nu, şopteşte Alessia.

Caroline oftează.

— Ei bine... zice şi îi aruncă o privire liniştitoare lui Maryanne. Vom fi acolo şi te vom ajuta.

— Hai să terminăm *byrek-ul* ăsta, ciripeşte Maryanne, iar Alessia ştie că încearcă să destindă atmosfera.

Barul e aglomerat şi zgomotos, dar atmosfera este plăcută şi sărbătorească, în ciuda împrejurimilor austere. E al treilea bar în care am intrat şi este la fel de OK ca în primele două, dar nu la fel de sobru – pe pereţi sunt mai multe fulare şi tricouri ale fotbaliştilor de la FK Kukesi. Fotbalul este la mare preţ în Kukes. în această seară, bărbaţii – care toţi par a fi rude, într-un fel sau altul, cu Jak Demachi – îşi îneacă amarul, deoarece echipa lor a pierdut jocul cu Teuta, formaţia din Durres.

Pasiunea noastră pentru fotbal – Joe şi cu mine, suporteri ai lui Arsenal şi, respectiv, Chelsea – ne ajută să spargem

gheaţa, fiind solidari cu învinşii dezamăgiţi. Lui Tom, pe de altă parte, îi place mai degrabă rugbyul, ca şi nouă, de altfel – dar pentru minunatul joc de fotbal el nu are nicio atracţie.

Sunt la a patra bere şi mă simt în vervă. Nu-mi amintesc numele nimănui, dar Tom şi Joe se ţin tare.

Joe, arătos cum e, reprezintă, iară îndoială, o atracţie. Nu am văzut niciun tip de culoare în Albania, deşi sunt sigur că există, aşa că el e o curiozitate. Nu pare să se simtă aiurea – dimpotrivă. Se bucură de toată atenţia primită şi suntem trataţi cu toţii ca nişte oaspeţi de onoare. Albanezii par încântaţi că suntem aici.

Sincer, e emoţionant.

Există doar două chestii care nu-mi dau pace: una e Caroline şi faptul că va trebui să am de-a face cu furia ei la un moment dat – ştiu că nu voi scăpa. Probabil că e rănită şi va trebui să mă revanşez faţă de ea. Al doilea e sentimentul tulburător că sunt urmărit. Ştiu că suntem nişte ciudăţenii aici, în acest orăşel, dar, din când în când, simt un fior neplăcut pe şira spinării, ca şi cum cineva mă priveşte cu mare atenţie din umbră.

Să fie el?

„Logodnicul” ei.

E pe urmele mele? Habar n-am.

Ar putea fi imaginaţia mea extrem de bogată.

— *Urdhero!* – îmi mai întinde Jak o bere. *Me pas raki!* —

Dăm noroc.

Doamne sfinte, iar raki? *Băutura diavolului!*

E târziu. Mâncarea se răceşte şi e gata să fie pusă la păstrare în frigiderele din magazie. Alessia stă la masă cu Caroline şi Maryanne, deja la a treia sticlă de vin. Alessia, şi mai ameţită decât înainte, n-a mai băut de-o vreme. Mama ei a obosit şi s-a retras la culcare. La urma urmei, mâine e o zi importantă.

Cască. Bărbaţii n-au dat niciun semn şi bănuieşte că Maxim va fi la fel de beat ca în seara în care a băut prea mult *raki.* Ar vrea să meargă în pat, dar Caroline şi Maryanne vorbesc despre bărbaţi şi asta o fascinează.

— Bărbaţii te pot deruta, Maryanne.

— Aş zice mai degrabă că nu se prea implică emoţional, îi răspunde Caroline. Ceea ce-şi doresc cu adevărat e să le-o sugă cineva.

Râde, dar râsul ei sună forţat, fals.

— Caro! Destul, o dojeneşte Maryanne, aruncând o privire către Alessia, care încearcă să digere această idee surprinzătoare.

E şocată de întorsătura pe care a luat-o conversaţia, dar

rămâne impasibilă, speră ea, chinuindu-se să dea un răspuns spiritual.

Aşa vorbesc englezoaicele între ele?

Caroline îşi îndreaptă atenţia spre Alessia, mijind ochii ca şi cum ar studia-o din nou – dacă tot s-au ametit.

— Eşti foarte drăguţă, spune ea, cu limba cam împleticită.

Alessia bănuieşte că femeia e mai mult decât ametită de băutură.

— Nu mă miră că s-a îndrăgostit de tine... dar... n-am mai văzut aşa ceva până acum. El... să se îndrăgostească... Ştii, e cel mai bun prieten al meu.

Cel mai bun prieten, acum.

Alessia profită de ocazie.

Cuvintele *mai mult decât prieteni* îi răsună în cap, chinuind-o de când Caroline le-a rostit, mai devreme.

— Ati fost... iubiţi? o întreabă ea.

— Aş putea spune că da. Eram amândoi virgini când am facut-o.

Caroline surâde, ca şi cum îşi aduce aminte de ceva plăcut.

— E mai bun la futut decât a fost soţul meu.

— Ah!

Alessia nu ştie deloc ce să mai spună, în timp ce, fără să vrea, şi-o imaginează pe Caroline îmbrăcată doar cu cămaşa lui Maxim, făcând cafea la el în bucătărie.

— Caroline! exclamă Maryanne, şocată.

— Aşa e. Ştiu că e fratele tău. Amândoi sunt fraţii tăi, mormăie ea. Dar ştii că Maxim e un adevărat gigolo.

îşi îndreaptă privirea înceţoşată spre Alessia.

— Draga mea, s-a culcat cu aproape toată Londra, zice posomorâtă. Iar după ce Kit... Mă rog, noi... uf!

— Ajunge! spune printre dinţi Maryanne, fermă de data asta, iar Alessia bănuieşte că a lovit-o pe Caroline cu piciorul pe sub masă.

Caroline ridică din umeri.

— E-adevărat. E puţin spus promiscuu. E dovada vie a zicalei: *Repetiţia e mama învăţăturii.*

— Cred că e momentul să mergem la culcare, Caro! se ridică Maryanne în picioare. lart-o; e îndurerată şi a băut prea mult, îi spune Maryanne Alessiei. N-o băga în seamă!

Caroline se încruntă ridicându-se în picioare, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama ce spusese.

— Da, bineînţeles. îmi cer scuze! Nu ştiu ce vorbesc. Te rog să mă ierţi!

— Noapte bună, Alessia! zice Maryanne şi o scoate din cameră pe Caroline care se clatină, lăsând-o pe Alessia plină

de gânduri negre.

E mai bun la futut decât a fost soţul meu.

La timpul prezent.

- Noroc, tată (1b. albaneză, în original).

Q

- Noroc, doamnelor (1b. albaneză, în original).
- Plăcintă cu spanac, mâncare tradiţională albaneză.
- Poftim! (1b. albaneză, în original).
- Pe urmă raki! (1b. albaneză, în original).

Capitolul şase

Doamna Demachi a pregătit un mic-dejun senzaţional, pentru toată lumea. După zâmbetul ei larg şi melodia pe care o fredonează în timp ce face cafeaua şi-şi face de lucru prin bucătărie, îmi dau seama că e în largul ei şi îi place totul la nebunie. Mă bucură faptul că nu suntem o povară prea mare pentru ea.

— Bună dimineaţa, Maxim! mă salută ea, radiind de fericire.

O pup rapid pe obraz.

— Bună dimineaţa, Shpresa! Mulţumesc că-mi hrăneşti prietenii şi rudele.

— Dragul de tine... spune atingându-mi obrazul. E o plăcere pentru mine. Ştiu că o faci foarte fericită pe Alessia mea.

— Şi ea pe mine.

Surâde.

— Ia loc! Mănâncă! E o zi mare. Si vremea tine cu noi.

îmi arată spre fereastră, dincolo de care cerul se vede minunat – de un albastru strălucitor de februarie. Sper că nu e prea frig.

Maryanne şi Joe sunt deja la masă. Sunt voioşi, mâncând omletă şi delicioasa pâine de casă a mamei Demachi. Plus brânză, măsline, miere locală şi sărmăluţe în foi de viţă. Jak stă în capul mesei, ungându-şi pâinea cu unt şi gem de fructe de pădure. E întruchiparea entuziasmului. Era vesel încă de aseară. Are o pată de funingine pe mână şi aşa îmi dau seama că a ieşit să aprindă soba din garaj pentru a încălzi spaţiul unde se va desfăşura nunta noastră.

Soţii Demachi sunt nişte gazde foarte bune.

în afară de faptul că eu şi Alessisa nu putem să ne-o tragem, desigur.

Singura persoană care nu e pătrunsă de veselia acestei zile e Caroline, care stă cuminte, palidă şi posomorâtă, bându-şi cafeaua. E mahmură, presupun. Maryanne îi aruncă din când în când câte o privire neliniştită, apoi se uită la mine.

Ce e? Ce s-a întâmplat?

Maryanne face o mişcare rapidă şi discretă din cap.

Las-o baltă! îmi transmite ea.

Bineînţeles, de la masă lipseşte frumoasa mea mireasă. Alessia se pregăteşte pentru nuntă, iar eu n-am mai văzut-o de când am plecat la petrecerea burlacilor. Şi ce mai

petrecere – oraşul Kukes ştie să se distreze. Mă rog, bărbaţii din Kukes. Şi s-a terminat cu bine – adică nu am fost prins în cătuşe de vreun felinar stradal, fără pantaloni pe mine, lucru cu care Tom m-a ameninţat la un moment dat în timpul nopţii.

Nu ai cătuşe.

O *să improvizez, bătrâne.*

Iar în dimineaţa asta mă simt bine. Probabil pentru că am stat departe de *raki.* Acum sunt entuziasmat şi puţin nerăbdător să-mi încep ziua. Şi mă voi bucura când totul se va termina.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? mă întreabă Caroline când mă aşez.

Mă uit la ea, simţind că e gata să explodeze. Iar Maryanne e evazivă. S- a întâmplat ceva? Dacă da, ce oare?

Mi se strânge stomacul.

— Bineînţeles, răspund repezit.

Acum e acum. Momentul de cumpănă de care mă temeam.

— între patru ochi?

— După micul-dejun. Ar trebui să mănânci ceva.

Se strâmbă şi-mi dau seama că e teribil de mahmură.

Alessia se uită în oglinda din dormitor, tară să vadă mare lucru. Stă la măsuţa ei de toaletă în timp ce Agnesa, verişoara ei, care e stilistă şi make- up artist, îi aranj ează părul cu un ondulator. Agnesa trăncăneşte, încântată că e implicată în toate pregătirile şi nerăbdătoare să-l revadă pe Maxim, logodnicul chipeş al Alessiei.

Aceasta n-o ascultă. E amorţită şi nu ştie sigur dacă e din cauza emoţiilor sau dacă încă se află sub efectul revelaţiilor făcute de Caroline la beţie.

Draga mea, s-a culcat cu aproape toată Londra.

Asta nu e o noutate pentru Alessia. îi golea chiar ea coşul de gunoi, în care erau prezervative, de fiecare dată când facea curăţenie la el acasă. Se strâmbă dezgustată de această amintire – uneori erau *foarte multe* prezervative aruncate.

Apoi, brusc, nu au mai apărut.

îşi masează fruntea, încercând să-şi aducă aminte când a fost asta. S- au întâmplat atât de multe de atunci, iar memoria îi e uşor înceţoşată. A încercat să găsească răspunsul toată noaptea trecută, în timp ce încerca să adoarmă, dar nu putea, pentru că vorbele necugetate ale lui Caroline îi răsunau în minte, necăjind-o la culme.

E mai bun la futut decât a fost soţul meu.

Aşadar, *au fost* împreună.

Maxim şi Caroline.

Dar când? Când *naiba* se întâmpla asta? Pare ceva recent, iar în minte i se conturează o imagine nedorită, cu Caroline în braţele lui Maxim, în stradă, în faţa apartamentului lui.

Nu.

Imaginaţia o sufocă şi o face să se îndoiască de ea însăşi. O face să se îndoiască de el – bărbatul ei. Domnul ei. în ziua nuntii ei.

Simte că se va sufoca sub greutatea acestor gânduri îngrozitoare.

— Am nevoie de un minut, spune ea.

— Bine, răspunde Agnesa, puţin surprinsă, dar se dă laoparte.

Cum doar jumătate din părul ei e buclat, Alessia găseşte o eşarfa şi şi- o leagă pe cap, ascunzându-şi pletele. îşi ia un halat, îl trage în grabă pe ea peste furou şi iese din cameră. îşi doreşte singurul lucru care îi poate aduce alinare.

Ajunge la capătul scărilor şi îi aude pe toţi la micul-dejun. Ignorându- i, se duce repede în camera din faţă şi se aşază la pian.

Inspiră profund şi atinge clapele, simţind că revine cu picioarele pe pământ când degetele ei mângâie fildeşul rece. închide ochii, apoi începe să cânte *Sonata lunii* de Beethoven, deloc uşoară. în do diez minor. E piesa cea mai potrivită, care-i reflectă cel mai bine furia. Muzica pluteşte în aer. Cu forţă. Fără efort. Se izbeşte de pereţi. Mânia şi resentimentele ei se revarsă asupra clapelor, accentuând părţile emoţionante ale sonatei şi pictându-le în portocaliu şi roşu aprins, până când nu mai există nimic altceva decât ea şi culorile muzicii ei.

Arpegiile frenetice şi rapide ale creaţiei lui Beethoven răzbat cu furie până în sufragerie, cu atât avânt şi pasiune, încât toţi cei aşezaţi la masă tac, încremenind.

îmi ridic privirea spre Shpresa, care se uită neliniştită la Jak. Acesta dă din umeri.

— Alessia? întreabă Maryanne, iar eu îi simt uimirea din glas, încuviinţez şi mă întorc spre părinţii ei.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu, răspunde Shpresa, iar ochii i se măresc, întrebători. Tu ştii?

— Ştiu că e supărată. Da. Dar nu ştiu de ce.

îmi storc mintea, încercând să mă gândesc dacă nu cumva am făcut ceva care s-o supere.

La naiba! Are îndoieli în privinţa nunţii?

— Cine cântă? Alessia? întreabă Joe, cu furculiţa cu

omletă suspendată în aer.

— Da.

— Frate!

— Ştiu.

— E senzaţională, murmură Joe.

— Da. Dar e furioasă. Pe ceva sau pe cineva.

îmi îndrept atenţia spre Maryanne şi Caroline, care au stat cu ea aseară. Buzele lui Maryanne devin subţiri, Caroline îmi evită privirea, iar eu ştiu cine e vinovata.

— Ce-aţi făcut? întreb încet, simţindu-mă încordat.

Ce mama dracului? I-ai spus ceva?

— Caroline?

Palidă, scutură din cap, evitându-mi în continuare privirea.

La naiba!

— Mă duc eu la ea, zice Shpresa, îşi şterge mâinile pe un prosop de bucătărie şi iese din cameră.

— De unde ştii că e supărată? întreabă Maryanne.

— Piesa asta e în do diez minor.

Ea se încruntă.

— Do diez minor. Muzica furiei. în roşu şi portocaliu. Aşa mi-a spus ea. Tristeţe şi furie. Mi bemol.

— Mamăăă...!

— Da. Muzica. Ţi-am spus eu.

— E genială.

— Este. Are sinestezie. Cântă asta din memorie.

Nu-mi pot ascunde mândria şi admiraţia din glas.

— E uluitoare, spune Joe, de-a dreptul uimit.

— Este, sunt eu de acord. Din toate punctele de vedere.

Alessia ajunge la finalul piesei, iar eu ciulesc urechile, ca să-mi dau seama dacă a terminat sau dacă va mai cânta ceva în continuare.

Alessia respiră obosită când termină de cântat. Gândurile i se limpezesc pe măsură ce culorile se şterg, iar ea inspiră profund. Se întoarce şi o zăreşte pe mama ei în cameră. Fusese atât de pierdută în muzică, încât nici nu o auzise intrând.

— A fost minunat, sufletul meu! Ce-ai păţit?

Alessia clatină din cap. Nu vrea să-şi recunoască temerile. Dacă le rosteşte cu voce tare, le face mai tangibile – mai reale. Se află la o răscruce de drumuri. Are încredere în bărbatul pe care-l iubeşte sau... nu are?

— El ştie, spune Shpresa.

— Ce ştie?

— Că eşti supărată.

— M-a mai auzit cântând.

— De multe ori, cred, zice mama ei.

Alessia încuviinţează din cap.

— E foarte mândru de tine. Se vede asta.

— Trebuie să mă duc să mă pregătesc.

Alessia se ridică în picioare şi se postează în faţa mamei sale.

— Te iubeşte.

— Ştiu.

Dar vocea îi tremură, trădându-i adevăratele emoţii.

De ce este brusc atât de nesigură? în toate privinţele.

Expresia Shpresei se îndulceşte.

— Ah, sufletul meu. Du-te şi pregăteşte-te. Ai luat decizia corectă. Nu te-am văzut niciodată atât de fericită, cum ai fost în ultimele zile. Iar el radiază.

— Chiar aşa?

Alessia aude speranţa din propria voce.

— Fireşte!

Shpresa mângâie obrazul fiicei sale.

— Suntem atât de mândri de tine, Alessia! Şi eu, şi tatăl tău. Du-te şi cucereşte lumea! Aşa cum ţi-ai dorit dintotdeauna. Cu acest bărbat lângă tine, nu vei da greş.

Alessia se simte plină de energie. E cea mai încurajatoare afirmaţie pe care a auzit-o vreodată din gura mamei sale.

— Mulţumesc, mamă!

îşi strânge mama cu putere la piept şi rămân aşa, îmbrăţişate, în camera din fată.

— Ştiu despre copil, şopteşte mama.

Alessia oftează.

— Ştiu că nu eşti însărcinată.

— De unde?

— Numeroasele analgezice pe care le-ai luat în ultimele zile. Şi ţi-am găsit pilulele anticoncepţionale în timp ce-ţi faceam curat pe masa de toaletă.

— îmi pare rău că... te-am indus în eroare, roşeşte Alessia.

— înţeleg. Şi-o să găsesc eu o modalitate să-l anunţ şi pe tatăl tău. Maxim ştie?

— Mulţumesc! Şi, da, Maxim a ştiut de la bun început.

— Si totuşi a fost de acord cu toate astea?

— Da. De dragul meu... şi al tău.

— De dragul meu?

Alessia dă din cap că da.

— Nu pricep.

Tânăra o sărută pe frunte.

— într-o zi, o să-ţi spun.

La naiba cu povestea asta!

Am tot fiert în suc propriu, încercând să-mi dau seama ce are Alessia, însă nu mai pot suporta. Plec de la masă şi, fără să ţin cont de numeroasele perechi de ochi pe care le simt arzându-mi spatele, mă îndrept spre camera din faţă.

— Alessia! strig prin uşă şi-mi ţin respiraţia.

— Da, răspunde ea, în cele din urmă.

Expir, uşurat.

— Eşti OK?

— Da.

Nu pare sigură.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Nu.

Nu e de ajuns. Nu o cred.

— Nu-mi pasă de superstiţiile astea prosteşti, dar ţie şi mamei tale, da. De aceea stau aici. Nu ştiu ce te supără, dar vreau să ştii că te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Azi. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu mine... sunt aici.

*

Shpresa îşi priveşte lung fiica.

— Mamă, trebuie să vorbesc cu el, spune Alessia.

— Te las. E decizia ta dacă-l primeşti sau nu în cameră. Nunta asta nu are nimic convenţional... asa că...

Mama ei face un semn de resemnare, o sărută pe frunte şi pleacă.

— Pot să intru? întreabă Maxim, aflat în prag.

— Da.

Bagă capul pe uşă şi zâmbeşte când o vede. E imposibil să nu-i surâdă şi ea, iar inima ei bate mai tare când îl vede. îi era dor de el. Intră şi vine lângă ea. Ochii lui verzi sunt înflăcăraţi. E îmbrăcat într-un tricou şi blugi, cei negri, rupţi în genunchi. Pare îngrijorat şi e atât de... *sexy.*

Mai ales sexy.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Alessia poartă o eşarfa albastră pe cap, care-i ascunde părul, şi un halat tot albastru, amintindu-mi de vremurile în care stătea în apartamentul meu.

Ce vremuri... Eu tânjeam după ea, iar ea mă ignora.

E la fel de frumoasă şi acum. Chiar mai frumoasă şi încă o doresc. Se uită la mine, cu o durere cruntă în ochi.

— Ce e?

Pare cam palidă, deodată.

La naiba! E de rău.

— Spune-mi, te rog!

— Au fost... doar câteva cuvinte.

— Spune-mi! insist.

— Cumnata ta... zice, de-abia auzit.

— Caroline?

Ea dă din cap.

— Ah!

Ştiam eu.

— Cea zis?

Pare să cumpănească dacă să-mi spună sau nu. în ea se dă o luptă, iar asta se vede pe chipul ei. în cele din urmă, înghite în sec.

— Mi-a spus că eşti mai bun *la... futut* decât a fost soţul ei, şopteşte ea.

Inspir brusc, simţind că iau foc. Niciodată n-am mai auzit-o pe Alessia vorbind asa urât şi asta mă şochează mai mult decât ar fi cazul.

Vorbele lui Caroline sunt cu atât mai şocante şi mai al dracului de inadecvate.

Nu e de mirare că stă la micul-dejun cu capul plecat, de ruşine.

Asa şi trebuie.

Caroline a venit aici ca să stârnească haos. Şi a reuşit. îmi stăpânesc furia, ştiind că mă pot ocupa de Caro mai târziu.

— Sunt sigur că era beată, mormăi părtinitor.

— Nu mi-am putut lua gândul de la asta noaptea trecută. N-am putut s-adorm.

La naiba! Purtăm discuţia asta acum – în ziua nuntii noastre?

— O iubeşti? întreabă Alessia.

Mă holbez la ea, uimit, fără replică. *Poftim? Cum poate să creadă aşa ceva?*

— Nu-mi răspunzi la întrebare. în Cornwall, ai spus „vorbeşte cu mine”, „pune-mi întrebări”. Te întreb acum.

— Nu, nu o iubesc în felul acesta, zic categoric. Am iubit-o, cu mult timp în urmă. Dar aveam cinşpe ani. Face parte din familie. E soţia fratelui meu.

— Si fizic?

Mă încrunt, fără să înţeleg prea bine ce vrea să insinueze.

— Ai făcut sex cu soţia fratelui tău?

La naiba!

— Ăăă... nu. Dar am făcut sex cu văduva lui.

Alessia se crispează şi închide ochii, iar expresia ei mă doare până-n măduva oaselor.

La naiba! Niciodată nu mi-a fost atât de ruşine ca acum.

— Când am văzut-o ultima oară, spune Alessia, cu ochii ei negri tulburi de cât e de rănită, era în braţele tale, pe trotuar, în faţa blocului tău.

— în braţele mele? mă încrunt, străduindu-mă cu disperare să-mi amintesc, simţindu-mă de parcă aş fi fost

prins pe picior greşit.

— Eram în Mercedesul lui Anatoli.

Mă copleşesc fiorii când sunt transportat înapoi în timp, în acea noapte îngrozitoare.

— A, da. îşi cerea iertare şi a intrat în mine, din greşeală. Am fi căzut amândoi dacă nu o prindeam, am zis înghiţindu-mi nodul din gât. Ne-am certat. Rău de tot.

— înţeleg... Tu şi ea. Sunteţi la fel. Din aceeaşi lume, vorbeşte ea din ce în ce mai încet.

— Nu! Nu o vreau pe Caroline. Pe tine te vreau, Alessia. Când m-am dus s-o văd, i-am spus că sunt îndrăgostit de tine. M-a dat afară din casă şi apoi a venit în fugă să-şi ceară scuze. Chiar când Anatoli se urca în maşină. Nu ascultam ce spune Caroline. Ştiam că era ceva în neregulă. Am recunoscut plăcuţele de înmatriculare albaneze de pe maşina lui şi nu pot să-ţi spun cât de chinuitor a fost să privesc neputincios cum accelerează şi dispare.

închid ochii şi-mi amintesc sentimentul de neajutorare şi de disperare totală care mă copleşise când Mercedesul dispăruse în zare.

— A fost una dintre cele mai urâte zile din viaţa mea, îi mărturisesc eu.

îmi cuprinde degetele şi mă strânge uşor, iar eu deschid ochii.

— Ce se întâmplă, Alessia? o întreb, strângând-o, la rândul meu, de mână.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? mă întreabă ea. Şi ea te iubeşte.

O cuprind în braţe, ţinând-o la piept.

— Eu te iubesc pe tine, nu pe ea. Cu tine vreau să mă căsătoresc. Nu cu ea. Te rog, n-o lăsa să ne strice ziua!

Nu-mi vine să cred că avem discuţia asta.

Alessia oftează, cu ochii ei negri într-ai mei.

— Iubito, hai să facem asta! spun şi îmi trec degetul mare peste buza ei. Vreau să îmbătrânesc alături de tine. Si nu vreau ca familia mea să aibă îndoieli în privinţa sentimentelor mele faţă de tine, Alessia Demachi, tu eşti iubirea vieţii mele.

O aud cum suspină uşor:

— Tu eşti iubirea vieţii mele.

îşi lipeşte buzele de vârful degetului meu mare.

— Slavă Domnului! expir eu, liniştindu-mă. N-am de gând să te sărut. Las asta pentru diseară.

în timp ce rostesc aceste cuvinte, mă străbate un fior de dorinţă carnală, facându-mi pielea de găină.

Uau!

Alessia inspiră sacadat.

— Bine, zice ea, gâfâind uşor.

— Bine, spun şi eu, cu un zâmbet.

Surâde timid, iar eu ştiu că am recâştigat-o.

— Ai cântat senzaţional. I-ai lăsat cu gura căscată pe prietenii şi rudele mele.

— Eram furioasă.

— Mi-am dat seama. îmi pare rău.

închide ochii şi scutură repede din cap, ca şi cum ar vrea să alunge un gând îngrozitor.

— Ţi-ai făcut bagajele?

Deschide ochii şi încuviinţează. După nuntă, plecăm imediat de-aici.

— Bine. Te rog, du-te şi pregăteşte-te!

Mă aplec şi o sărut pe frunte, închizând ochii.

Nu vreau să te pierd. Din nou.

Mă întorc la micul-dejun, unde conversaţia e mai domoală şi ştiu că toţi ochii sunt aţintiţi spre mine. Nici nu mă pot uita la Caro. A întrecut măsura şi sunt supărat.

Nu. Furios.

Cum îndrăzneşte?

în acest moment, nu am încredere că-mi pot stăpâni firea şi, pentru numele lui Dumnezeu, e ziua nunţii mele.

Cineva bate la uşa din faţă, iar Jak se ridică de la masă de parcă ştie cine a venit.

— Eşti OK, amice? mă întreabă Joe.

— Da.

Arunc o privire la ceas. Am suficient timp.

— Mă duc să alerg.

Când revin la etaj, în echipament de alergare, toată lumea e în plină agitaţie. Sunt mulţi oameni în casă, probabil pentru a ajuta cu mâncarea şi cu aranjarea mesei. Reuşesc să-i evit; mă bucur că plec să alerg. L-am lăsat pe Joe în cameră să facă duş şi habar n-am unde sunt M.A. şi Caro şi, sincer, nu vreau să ştiu şi nici nu-mi pasă. Am nevoie să rămân un pic doar cu gândurile mele, ca să mă liniştesc.

Ies din casă. Ziua e senină, dar rece, şi văd lumina soarelui oglindindu-se în lacul verde şi sclipitor. Dar, chiar la capătul aleii, Demachi e în toiul unei discuţii cu *ell*

Demachi şi Nemernicul se întorc şi se uită la mine, iar eu rămân paralizat, privindu-i intens.

Ce naiba caută aici?

Strâng pumnii, gata de încăierare. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-l bat pe acest om până la sânge – mai ales în acest moment, când sunt total întors pe dos.

— Nu e ceea ce crezi tu, englezule, rânjeşte Anatoli.

Demachi ridică mâinile, zicând:

— *Poflasim per pune, asgje me shume.*

Habar n-am ce spune.

— Ha! face Anatoli, dispreţuitor. Dacă ai şti albaneza, ai pricepe că a zis că „discutăm afaceri, nimic mai mult”, îmi traduce el. N-are nimic de- a face cu tine.

Engleza Nemernicului e impecabilă, ceea ce este teribil de enervant.

— Nu vorbim despre Alessia, continuă el, iar vocea îi tremură când îi rosteşte numele.

Ce? încă tine la ea?

— *Mos e zer ne goje Alesian—,* se răsteşte Demachi la Anatoli.

— Voi fi aici, englezule, aşteptând-o, în ţara ei, alături de familia ei. Când o s-o dai în bară, se amuză Anatoli.

— Ai de aşteptat o veşnicie, amice, murmur eu, mai mult pentru mine decât pentru el. Sper.

Naiba să-l ia!

— Adio, Nemernicule! strig, ştiind că socrul meu nu va înţelege, şi mă întorc în fugă, lăsându-i în urmă.

Spre marea mea satisfacţie, văd cum Anatoli strânge din buze. Replica mea ironică l-a înfuriat.

Bravo mie!

Pe drum, trec pe lângă Mercedesul lui, mai fac câţiva paşi, apoi pornesc să alerg.

Alerg cum n-am mai alergat în viaţa mea.

— Arăţi grozav, frate, spune Joe, îndreptându-mi cravata.

— Mă bucur că mi-ai adus costumul Dior. E preferatul meu.

— Ţi se potriveşte nuanţa asta de albastru. Se asortează cu sângele tău.

— Foarte amuzant, Joe.

— Sunt supărat că n-am avut timp să-ţi fac un costum pe măsura evenimentului.

— O să ai ocazia.

— Mai e vreo nuntă? întreabă, încruntându-se.

— Vom repeta figura asta la Londra sau în Cornwall. Sau în Oxfordshire, îl asigur eu.

— Tu şi Alessia?

Izbucnesc în râs.

— Da. Nu te panica. E complicat. Dar probabil că voi purta o ţinută de dimineaţă.

— Gri-porumbel? Neagră? Cu dungi? înşiră el, iar ochii îi sclipesc de entuziasm.

— Amice! Hai să terminăm cu nunta asta mai întâi!

— Butonul, spune el şi-mi prinde trandafirul alb la rever,

apoi îşi aşază mâinile pe umerii mei. Arăţi ca un mire.

— Mulţumesc, frate.

Şi mă simt brusc copleşit de tot ce s-a întâmplat, de ceea ce urmează să fac. îl îmbrăţişez. Cu putere.

— Mă bucur aşa de mult că eşti aici, amice!

Joe mă bate uşor pe spate.

— Şi eu, Max. Şi eu.

îmi dreg glasul.

— Acum, ştii ce avem de făcut.

— Ştiu.

Tradiţia albaneză spune că mirele trebuie să ia mireasa şi s-o ducă la el acasă, unde se organizează un ospăţ. Asta e imposibil, deoarece eu nu am casă aici. Dar o voi însoţi pe Alessia de la uşa din faţă până la petrecere, ca să ne apropiem cât de cât de acest obicei.

Afară, lângă uşa de la intrare, Joe, Tom şi cu mine aşteptăm mireasa. Joe poartă şi el un costum bleumarin şi, ca întotdeauna, arată bine şi elegant. Tom are un costum negru de dineu, cu papion tot negru.

Atât am adus cu mine, Trevethick.

Au flori la butonieră şi mă bucur că sunt aici, cu mine. Prietenia şi sprijinul lor din ultimii ani înseamnă totul pentru mine. Sunt amândoi puşi la patru ace.

Oaspeţii forfotesc pe alee, alţii ies din casă. Cred că sunt rude apropiate care au întâmpinat-o pe Alessia în interior, aşa cum e tradiţia. Unii se înghesuie în cortul de lângă garaj, pentru că e mai cald, şi ştiu că ofiţerul de la starea civilă e deja înăuntru. Pe lângă acest peisaj impresionant, cu lacul şi muntele, e o atmosferă de convivialitate, de sărbătoare, de comunitate reunită.

Mă emoţionează, dar încerc să mă stăpânesc.

E clar că nu mai suntem în Kansas.

Luminiţele colorate pe care Jak le-a agăţat ieri în brazi fac ca totul să arate şi mai frumos. Câţiva copii se fugăresc râzând prin curte, fluturând steguleţe în culorile Albaniei.

Oamenii mă întâmpină cu o strângere de mână sau mă sărută pe obraji. Mulţi dintre bărbaţii pe care i-am cunoscut la petrecerea burlacilor îmi spun „Chelsea”, după echipa mea preferată de fotbal. E o poreclă care- mi place – dar încă mi-e imposibil să reţin cum îi cheamă pe toţi.

Un fotograf imortalizează ziua cea mare cu un aparat Canon EOS. Cred că e unul dintre verii Alessiei, dar nu sunt sigur.

Mă aflu la o lume distantă de casa mea.

Maryanne şi Caroline ies din casă şi se duc spre locul de desfăşurare a evenimentului. Amândouă sunt îmbrăcate elegant. Maryanne poartă un costum cu taior bleumarin şi

pantaloni, iar Caro, o rochie de catifea tot bleumarin – şi-mi dau seama că Joe le-a spus cu ce voi fi îmbrăcat.

Maryanne mă îmbrăţişează.

— Maxie, arăţi de milioane. La fel ca mireasa ta.

îşi trage nasul şi se îndepărtează în grabă, înainte să apuc să-i răspund.

Caro încă nu mă poate privi în ochi.

— M-ai tot evitat, şopteşte ea.

— La ce te aşteptai? Nu e momentul, Caro. Sunt încă teribil de supărat pe tine.

— îmi pare rău.

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze.

— Ar fi trebuit să-ţi spun ceva...

Se uită la mine, cu ochii ei albaştri mari şi puţin înlăcrimaţi.

— Şi o să te superi pe mine şi din cauza asta, dar am facut-o de dragul tău şi-al ei, şopteşte ea.

— Ce ai făcut?

— I-am spus mamei tale. Va ajunge aici în scurt timp...

— Poftim?

De-abia vorbesc, de-abia mai pot respira.

La naiba!

[19] — Nu rosti numele Alessiei! (1b. albaneză, în original).

Capitolul şapte

— Draga mea, sunt deja aici, spuse o voce tăioasă, cu accent puternic, ajungând la urechile noastre purtată de vântul blând.

Ne întoarcem amândoi într-acolo. Mi se pune o gheară în piept când o văd pe mama trecând prin mulţimea de pe alee. E îmbrăcată cu o haină neagră grea – probabil din colecţia Chanel a iernii viitoare –, are ochelari de soare supradimensionaţi, tot Chanel, o căciulă de blană artificială şi cizme Louboutin.

O însoţeşte un tânăr cam de vârsta mea, îmbrăcat într-un costum negru Montclair. Arată ca un fotomodel, are dinţi perfecţi şi bănuiesc că e ultimul ei agaţament. îl ţine lejer de braţ.

— Mamă, ce surpriză plăcută! spun, arborând un fals aer de detaşare pe care îl afişez exclusiv cu femeia care m-a adus pe lume. Ar fi trebuit să- mi spui că vii.

— Maxim!

îmi întinde obrazul, iar eu o pup rapid, simţind izul sofisticat de *Creed,* parfumul ei preferat.

— Joc şi Tom, ştii tu. Şi cumnata mea, Iuda Iscariotcanul.

Mă bucur s-o văd pe Caroline schimbându-se la faţă când îşi sărută soacra pe obraz.

— îţi mulţumesc că m-ai anunţat, Caroline. Cam din scurt, să ştii. Dar se pare că am ajuns la timp. El e prietenul meu, Heath, îl prezintă Rowena pe blondul de la braţul ei.

— Mă bucur să te cunosc, zic eu, zâmbind fals.

înainte ca el să-mi răspundă, mama se desprinde de el.

— Putem vorbi puţin, dragule?

— Mă tem că nu pot chiar acum. Sunt pe cale să mă însor. Vă rog să vă îndreptaţi spre locul de desfăşurare a cununiei, adaug şi îi fac semn spre cort. Iuda îţi va găsi şi ţie un loc.

Caro se înroşeşte la faţă şi-şi lasă privirea în jos, spre pantofii Manolo Blahnik.

— Nu sunt aici ca să te împiedic s-o faci, Maxim. Ar fi cam grosolan, nu crezi? Dar vom discuta după aceea. Şi o să-mi explici de ce te căsătoreşti cu menajera şi de ce naiba nu ţi-ai invitat mama îndurerată la acest... eveniment. Ti-e ruşine cu mine în fata miresei tale şi a familiei ei? Pentru că, sincer, aşa pare.

Nu-i pot vedea ochii, dar strânge din buzele stacojii şi ştiu că, dincolo de faţada rece şi dispreţuitoare, clocoteşte de furie.

Ei bine, şi eu la fel.

Nu, eu nu doar clocotesc. Sunt în pragul unui atac de furie. Dar mă prefac convingător.

— Nu te-am invitat, dragă Rowena – mă aplec şi-i şoptesc la ureche –, pentru că faci exact ceea ce credeam că vei face. Proiectezi imaginea ta pretenţioasă şi privilegiată asupra situaţiei mele. Acum, mă scuzi, mă duc să mă însor cu femeia pe care o iubesc.

Chipul i se crispează.

— Ştiu că mariajul cu fata asta e modul tău de a te răzbuna pe mine, dar dă-mi voie să te avertizez...

— Nu e vorba *de tine,* pentru numele lui Dumnezeu! mă stropşesc eu. Nu totul are legătură cu tine, Rowena. M-am îndrăgostit. Obişnuieşte-te cu gândul!

Tom îşi drege glasul şi se înroşeşte tot – oare ne-a auzit? în spatele lui, Jak şi Shpresa şi-au făcut apariţia în pragul uşii de la intrare. Mă întorc spre ei ca să-i salut. Shpresa e aproape de nerecunoscut. Poartă o rochie roz pal şi o eşarfa de şifon asortată. Are părul negru, ca al Alessiei, elegant coafat. E şi machiată discret.

Arată uimitor.

— Mamă Demachi, arăţi minunat, murmur eu, iar ea zâmbeşte, arătându-ne cu cine seamănă atât de bine Alessia.

la-ţi inima în dinţi, amice! începe circul.

Mă întorc şi fac prezentările.

— Jak, Shpresa, mama mea a decis să ne onoreze cu prezenţa ei. V-o prezint pe Rowena, contesa moştenitoare Trevethick.

Subliniez cuvântul *moştenitoare,* iar Rowena strânge din nou din buze – pentru că e nepoliticos şi, în plus, incorect –, dar nu şovăie deloc şi, cu graţie, le întinde mâna.

— Domnule şi doamnă Demachi, ce plăcere să vă cunosc, în împrejurări atât de fericite!

Pare sinceră, dar în vorbele ei există o urmă de sarcasm condescendent – la adresa mea, sunt sigur.

Mă scoate din minţi, dar o ignor şi-mi îmbrăţişez socrii, apoi ei dau mâna cu mama mea.

— Jak şi Shpresa au făcut o treabă incredibilă organizând acest eveniment într-un timp atât de scurt.

O sărut pe Shpresa pe obraz, iar ea se înroşeşte şi traduce rapid totul pentru soţul ei.

— *Konteshe?* spune Jak.

— Da.

— îmi pare bine să vă cunosc! spune Shpresa. Vă rog! Poftiţi!

Shpresa îmi aruncă o privire confuză şi îl roagă pe Jak să-i însoţească pe mama şi pe amantul acesteia în casă.

— A fost cam dură faza, spune Tom, ceea ce era deja evident. Te simţi bine, bătrâne?

Mă bate uşor pe spate, în timp ce-i urmăm pe ceilalţi.

— Da, şuier eu.

Dar mint. Inspir adânc, îmi stăpânesc furia şi intru în casă.

Familia Demachi a anulat pentru azi regula care spune că nu ai voie încălţat în casă. Stăm în holul aglomerat, alături de mama şi *Heath,* şi aşteptăm.

Jak îşi îndreaptă umerii după care, înclinându-se teatral, deschide uşa camerei din faţă, iar acolo, în mijlocul acesteia, se află Alessia Demachi.

E o adevărată apariţie în dantelă, satin şi un alt material diafan şi delicat, stând în lumina care intră pe fereastră. Mă opresc şi o admir pe femeia care îmi va deveni în scurt timp soţie şi gândurile mele o iau razna. E superbă. Cu ochii negri şi expresivi, machiaţi cu tuş negru, pare puţin mai sofisticată, puţin mai... versată, pudică şi totuşi sexy.

îmi taie respiraţia.

Rochia ei e eleganţa întruchipată: are un corset strâmt din satin alb, cu dantelă pe umeri şi pe braţe, iar fusta e largă. în faţă are nasturi mici, de perle. Are părul ondulat strâns într-un coc delicat, sub un voal fin şi transparent.

îmi dau seama că privesc insistent, pentru că vreau să-mi amintesc acest moment toată viaţa. în gât mi se pune un nod de entuziasm, admiraţie şi nerăbdare.

Arată ca o zeiţă... nu, ca o contesă. Contesa mea.

Frate, nu te emoţiona!

Dintr-odată, nu-mi mai pasă că e posibil ca nunta noastră să nu fie legitimă. Sunt atât de bucuros şi recunoscător că ne căsătorim azi! Aici. Acum.

— Bună, frumoaso! Aş putea să stau aşa şi să te privesc toată ziua.

— Şi eu pe tine, şopteşte ea, iar ochii ei negri, cu cele mai întunecate şi mai lungi gene din lume, sunt vii şi intenşi, iar eu mi-aş dori să mă înec în privirea ei.

Fac un pas înainte şi o sărut pe obraz.

— Arăţi senzaţional.

Şi realizez că e prima dată când o văd machiată. E atât de frumoasă!

Mă mângâie pe rever şi-mi zâmbeşte.

— Si tu la fel.

— Mama mea e aici.

Face ochii mari, şocată.

— Da. Ţine-te bine, o avertizez, doar pentru urechile ei, apoi strig: Mamă!

Rowena intră în cameră. Şi-a scos ochelarii de soare, aşa

că mijeşte ochii când o studiază pe femeia elegantă din faţa sa.

— Permite-mi să ţi-o prezint pe Alessia Demachi.

— Draga mea fată, spune Rowena şi o sărută pe obraz, apoi se retrage pentru a o analiza pe logodnica mea, în felul obişnuit în care ştie ea s-o facă.

— Lady Trevethick, mă bucur de cunoştinţă, îi răspunde Alessia.

— Vorbeşti engleza? pare uimită Rowena.

— Fluent, răspunde Alessia şi mie îmi vine s-o sărut.

Iubita mea are colţi.

Rowena dă din cap şi zâmbeşte. Pare impresionată.

— E o plăcere să te cunosc într-o zi atât de fericită.

— La fel şi pentru mine.

Abia atunci devin conştient că în încăpere mai e şi altă lume. Verişoarele Alessiei, cred. Şi poate câteva mătuşi.

— Vom avea destul timp, după această nuntă grăbită, să ne cunoaştem mai bine. Abia aştept.

Tonul Rowenei e ceva între neutru şi oarecum prietenos.

— Acum mergem să ne ocupăm locurile.

Apoi se întoarce şi iese din încăpere. Iar eu observ că Alessia expiră precipitat. Uşurată, probabil. O prind de mână şi-i şoptesc la ureche:

— Ai fost minunată. Bravo tie!

— Nu ştiam că vine, îmi răspunde ea în şoaptă.

— Nici eu. A fost un pic şocant, ca să fiu sincer. Putem vorbi despre asta mai târziu. Hai să mergem să ne căsătorim!

Ea zâmbeşte.

— Bine.

— Ah, am uitat. Tradiţia. Ar trebui să-ţi dau asta.

Scot o batistă din buzunarul de la sacou. în ea se află o migdală cu glazură de zahăr. I-o duc Alessiei la buze.

Maxim e fascinant, în costumul lui elegant, închis la culoare. Alessia nu l-a mai văzut niciodată îmbrăcat atât de sofisticat, iar el pare născut pentru asta.

Bineînţeles că e născut pentru asta. E aristocrat.

Ochii verzi îi sclipesc când o priveşte pe Alessia în ochi, apoi se uită la gura ei. Buzele lui se depărtează uşor când Alessia începe să lingă bomboana pe care o ţine în mână, muşcând apoi din ea.

— Mmm, murmură ea, iar el închide ochii pentru o fracţiune de secundă, apoi gustă şi el din delicatesă.

Alessia se relaxează de plăcere, apoi inspiră adânc. El îi aruncă un zâmbet obraznic, plin de promisiuni senzuale. O face să se gândească la ce se va întâmpla mai târziu, când

vor rămâne, în sfârşit, singuri.

Atunci deja el va fi al ei.

Nu-i vine să creadă că va fi al ei pentru totdeauna. Bărbatul ei.

Ar vrea să defileze prin casă la braţul lui, ca s-o vadă toată lumea, şi să strige: *E al meu.*

Alessia râde în sinea ei, simţindu-se un pic nebunatică şi ameţită.

El o iubeşte – i-a mărturisit fără echivoc în această dimineaţă –, iar declaraţia lui a facut-o mai puternică.

De la destăinuirea şocantă a lui Caroline, Alessia şi-a dat seama că familia lui o tot provoacă. îşi ridică umerii.

Acceptă provocarea.

Maxim merită ca ea să lupte pentru el.

Tocmai a înfruntat-o pe mama lui şi va rămâne vigilentă. Maxim a fost întotdeauna circumspect în privinţa Rowenei, aşa că Alessia va fi şi ea precaută. Ştie că trebuie să găsească o modalitate de a intra în graţiile lui Caroline. La urma urmelor, e cumnata lui Maxim. Dar, cu toate acestea, Alessia e rezervată. Caroline are planurile ei, iar Alessia bănuieşte că e îndrăgostită de Maxim.

— Alessia, uite! o strigă Agnesa şi-i întinde buchetul de trandafiri albi.

— Mulţumesc.

Zâmbeşte când Maxim o ia de mână şi, alungându-şi gândurile negre, iese din casă la braţul lui.

Se desprinde de Maxim şi ia batista pe care mama ei i-a brodat-o special pentru această ocazie. Aşa cum cere tradiţia, se preface că e tristă pentru că pleacă din casa părinţilor ei şi se şterge la ochi, dar în sinea ei dansează de fericire.

— Te simţi bine? întreabă Maxim, îngrijorat, prinzând-o uşor de cot.

Ea îi aruncă un zâmbet rapid şi-i face cu ochiul. El se încruntă. E nedumerit, dar amuzat.

— E o tradiţie.

— Da?

— Nu există mireasă frumoasă fără lacrimi, şopteşte ea.

Maxim dă din cap, fără să înţeleagă, dar apoi sunt luaţi pe sus de uralele şi aplauzele familiei şi ale prietenilor în timp ce se îndreaptă, flancaţi de Tom şi Joe, spre cortul încăpător. Părinţii ei şi mama lui Maxim îi urmează şi toată lumea e pregătită pentru ceremonia de nuntă.

Stăm înaintea lui Ferid Tabaku, ofiţerul de la starea civilă, la o masă mică – cu soţii Demachi, rudele şi prietenii

lor şi puţinii membri ai familiei mele aşezaţi la mesele din spatele nostru –, în timp ce el ne anunţă solemn obligaţiile pe care le avem de-acum încolo.

Tabaku se ridică în picioare şi citeşte din codul familiei, explicând care ne sunt îndatoririle de oameni căsătoriţi. Thanas îmi traduce totul în şoaptă.

— Soţii au aceleaşi drepturi şi obligaţii unul faţă de celălalt, spune şi se uită la amândoi, cu ochii lui negri sclipind sincer. Trebuie să se iubească şi să se respecte reciproc, să-şi fie fideli, să se sprijine reciproc în îndeplinirea tuturor obligaţiilor familiale şi sociale...

îi arunc o privire Alessiei, iar ea mă strânge de mână, lăcrimând. îmi feresc repede privirea, cu un nod în gât.

Inspiră profund, amice!

Tabaku vorbeşte în continuare... şi mi se pare că durează o veşnicie, pentru că bietul Thanas trebuie să traducă totul.

în spatele nostru, mulţimea începe să se foiască pe scaune. Unii tuşesc, alţii chicotesc, un bebeluş începe să plângă. Un copil spune ceva, habar n-am ce, iscând râsete. Cred că mama lui îl scoate din sală şi presupun că avea nevoie la toaletă.

în cele din urmă, Tabaku ne întreabă dacă suntem de acord cu obligaţiile noastre şi consimţim la căsătorie.

— Sunt de acord cu toate obligaţiile noastre şi, da, o iau de soţie pe Alessia, răspund eu.

Funcţionarul dă din cap, mulţumit de răspunsul meu, şi se întoarce spre Alessia, care-i răspunde în albaneză, şi nu-mi rămâne decât să sper că şi ea e de acord. îmi zâmbeşte.

— Având consimţământul amândurora, în numele legii, vă declar căsătoriţi.

Tabaku surâde, iar albanezii izbucnesc în aplauze.

— Felicitări! spune el. Puteţi schimba verighetele.

Chiar mă întrebam când vom face asta.

Le scot din locul lor sigur – din buzunarul interior, din dreptul inimii.

— Lady Trevethick, îi spun Alessiei, iar ea îmi întinde mâna.

îi aşez inelul de platină pe deget, simţindu-mă puţin ciudat că nu trebuie să spun nimic. I se potriveşte perfect. Slavă Cerului! îi duc mâna la buze, privind-o în ochi, şi-i sărut inelul şi degetele.

Zâmbetul Alessiei e de o frumuseţe care mă excită. îi dau inelul, iar ea mi-l pune pe deget.

— Lord Trevethick, şopteşte ea şi, luându-mi mâna între palmele ei, îmi sărută inelul şi degetele, apoi se înclină şi mă sărută pe buze.

Albanezii aplaudă şi ovaţionează, iar Tom se apleacă spre mine.

— Felicitări, Trevethick! spune el, iar eu mă ridic şi-l îmbrăţişez.

Joe îl urmează.

— Domnilor, sunteţi martori la contractul de căsătorie. Maxim, Alessia, voi trebuie să semnaţi, ne spune Thanas.

*

Rudele lui Maxim se apropie de ei.

— Felicitări! îi spune mama lui Maxim, cu glasul ei rece şi răspicat, punându-şi o mână pe braţul lui şi întinzându-i obrazul.

— Mulţumesc, mamă, îi răspunde Maxim, la fel de rece, iar buzele lui de-abia îi ating obrazul.

Ea îşi întoarce privirea de oţel spre Alessia.

— Eşti o mireasă superbă, Alessia. Bine-ai venit în familie!

îi întinde obrazul Alessiei şi, imitându-l pe Maxim, Alessia o sărută rapid, atentă să nu-i lase semne de ruj.

Maryanne îl cuprinde în braţe pe Maxim, iar acesta o strânge la piept.

— Maxie, spune ea şi îi întinde o mână Alessiei. Felicitări! Sper să fiţi foarte fericiţi.

îi dă drumul lui Maxim şi o îmbrăţişează pe Alessia.

— Fustangiii cuminţiţi sunt cei mai buni soţi, şopteşte ea, dar înainte de a apuca să-i răspundă, Alessia o vede cu coada ochiului pe Caroline, care îi atinge reverul lui Maxim, cu o privire rugătoare în ochii ei mari şi albaştri.

— Felicitări!

Caroline îl pupă repede pe obraz. El dă din cap, cu o figură lipsită de orice expresie.

— Mulţumesc!

Ea se îmbujorează, iar Alessia îşi dă seama că Maxim e încă supărat pe ea, în timp ce Caroline nu ştie cum să facă faţă furiei lui. Femeia se întoarce spre Alessia, cu o expresie mai rece, iar inima Alessiei începe să bată cu putere.

— Felicitări, Alessia! Şi-mi cer iertare. Pentru ce am spus aseară. A fost lipsit de politeţe şi complet nepotrivit.

Alessia, acţionând din instinct, o îmbrăţişează înainte ca femeia să mai poată adăuga ceva.

— Mulţumesc, spune ea şi îi dă drumul.

Caroline, stânjenită, dă din cap şi pleacă, lăsând-o pe Alessia cu Maxim.

— Cum ţi s-a părut? o întreabă el, luând-o de mână.

— OK, murmură ea, iar el îi duce mâna la buze.

— Te-ai descurcat admirabil cu familia mea. Bravo ţie, lady Trevethick!

Ea zâmbeşte, savurând laudele lui.

— Trebuie să ne aşezăm acolo.

Alessia arată spre două scaune de catifea gri aşezate într-un mic foişor, la o masă acoperită cu pânză albă, împodobită cu trandafiri albi şi luminiţe de basm. După ce-şi ocupă locurile, doi copii – verişorii mai mici ai Alessiei – le aduc farfurii cu mâncare din bufetul suedez de-a dreptul impresionant.

Petrecerea e în toi. Alessia e ameţită de vin. Maxim şi-a dat jos sacoul şi cravata, părul îi este răvăşit, din cauza femeilor care-s rude cu mireasa şi care l-au tot ciufulit, dar arată atât de bine! Bărbaţii au început să danseze, iar unchii ei încearcă să-l convingă pe Maxim să li se alăture.

— *Vallja e Kukesit—.* Haide, Chelsea! îl cheamă vărul ei, Murkash, pe Maxim. Acum eşti albanez!

Maxim îşi dă ochii peste cap şi se întoarce spre Alessia.

— N-ai pomenit nimic de dans. Cu o grămadă de bărbaţi.

— E dansul tradiţional din Kukes, spune Alessia, zâmbindu-i. îi aruncă şi el un zâmbet, ridicându-se de la masă.

Frate! Ce mama dracului e asta?

— OK! Bine, vin şi eu. Joe, Tom, haideţi cu mine, îi strig de la masa alăturată, unde cei doi stau cu rudele mele.

Murkash îmi pune o mână pe umăr, apoi mă prinde de mână. Mai toate rudele lui... nu, rudele *noastre* de sex masculin ni se alătură, formând o horă, inclusiv Tom şi Joe.

— Aşa! spune Murkash, ridicând o batistă roşie şi facându-i semn lui Kreshnik, DJ-ul nostru.

Se aude o baladă tradiţională, cu un ritm tehno bubuitor, un scârţâit uşor dezacordat de viori şi nişte voci bătrânicioase. Nu am mai auzit asa ceva până acum. Aproape toţi bărbaţii se ridică de la mese şi ni se alătură. E un adevărat deliciu pentru nuntaşi.

Murkash îmi arată lent paşii, iar eu îl imit – nu e atât de complicat pe cât pare. în curând ne învârtim în horă, alăturându-ni-se şi câţiva tineri.

Joe rânjeşte la mine. Tom se concentrează la paşi.

Ne învârtim pe ringul de dans o dată, de două ori – bărbaţii aplaudă şi zâmbesc, bucurându-se de camaraderia lor şi de dansul energic.

Când se termină melodia, mă simt un pic ameţit.

Mireasa mea vine lângă mine, la fel de strălucitoare ca atunci când am zărit-o lângă fereastra camerei ei din faţă.

— Hai să dansăm!

îşi ia batista şi ridică braţele. Muzica începe din nou şi Alessia porneşte să se legene, cu ochii ei negri şi atrăgători aţintiţi asupra mea. Habar n-am ce ar trebui să fac. Nuntaşii îşi părăsesc mesele, formând o horă în jurul nostru, aşa că, profitând de ocazie, o prind de mâini şi dansăm împreună, dar apoi mă îndepărtez şi mă mulţumesc s-o privesc, pentru că e absolut fermecătoare.

Soţia mea îşi roteşte încet încheieturile, cu batista în mână, şi se leagănă în ritmul unei melodii cu rezonanţă veche şi cu un ritm săltăreţ. E de-a dreptul fascinantă, pentru mine şi pentru nuntaşi. îmi face din nou semn să vin spre ea, iar eu cedez şi mai dansez câteva ture cu ea înainte ca muzica să se termine.

Domnul Demachi vine pe ring cu batista ridicată, iar bărbaţii mai în vârstă îl urmează. DJ-ul pune o piesă diferită, tradiţională, iar Jak îşi conduce amicii într-o altă horă.

Eu stau şi-i privesc, alături de Joe şi Tom. E oarecum... emoţionantă această apropiere masculină, pe care noi, în Marea Britanie, nu o încurajăm. Vag, mă întreb de ce se întâmplă asta. Demachi ne face semn să ne alăturăm, iar noi îl ascultăm, laolaltă cu câteva dintre femei.

După câteva ore bune de băut şi dansat, tăiem, în cele din urmă, tortul miresei, foarte frumos decorat, şi mâncăm din el, alături de un pahar de şampanie. Oaspeţii noştri vor continua până diseară, dar eu sunt epuizat. Vreau să plec de-aici. Vreau să rămân singur cu mireasa mea.

— Taxiul nostru ar trebui să vină curând, îi şoptesc Alessiei.

— Mă duc să mă schimb.

— Să nu stai prea mult.

îi zâmbesc pofticios, iar ea roşeşte, timid. Se grăbeşte să iasă din cort, urmată de mama ei, iar eu îi găsesc pe Joe şi Tom în picioare, lângă barul improvizat.

— Trevethick, a fost o nuntă frumoasă. Diferită, spune Tom.

— Da. Bravo ţie, frate! mă bate Joe uşor pe spate. Pari fericit. N-o lăsa pe maică-ta să-ţi strice cheful.

— N-o las. Mulţumesc că ai venit! S-ar putea să repetăm figura la vară. O să te ţin la curent.

— Te însori cu aceeaşi femeie de două ori în acelaşi an? Ăsta e un record, remarcă sec Joe.

încuviinţez din cap şi-mi îndrept atenţia către familia mea. Rowena pare cufundată într-o conversaţie profundă cu Heath. El o priveşte intens, cu o expresie gravă, în timp ce ea vorbeşte. El dă din cap şi se uită la mine, cu un aer

prevăzător. Se înroşeşte, jenat că l-am prins aruncându-mi priviri pe furiş, şi îşi îndreaptă imediat atenţia înapoi către mama. Râde la replicile ei şi-i mângâie obrazul.

Sunt anumite lucruri pe care un bărbat nu ar trebui să le vadă niciodată. Mama lui giugiulindu-se cu un bărbat care are jumătate din vârsta ei este unul dintre acestea.

Dezgustat, mă concentrez la Maryanne, care discută cu una dintre verişoarele Alessiei. Cred că e Agnesa, cea care a coafat-o şi a machiat-o pe Alessia. Au o conversaţie animată. Iar Caroline se holbează... la mine! Apoi se ridică.

La naiba! Nu mai am chef de nicio dramă din partea ei.

Se apropie de mine şi-mi dau seama că a băut prea mult.

— Caro, ce tot faci? o întreb, cu inima strânsă.

— Nu te mai purta ca un dobitoc! zice ea.

— Poftim?

— Ştii bine ce vreau să spun!

Mă uit insistent la ea, încercând să-i transmit cât de mult a greşit dezvăluindu-i Alessiei secretele noastre intime. Alessia nu trebuia să afle asta de la ea.

Ci de la mine.

Dar nu mai vreau să fiu supărat pe Caro, am obosit.

— Plec în curând. Ce s-a întâmplat? îi zic.

— Pleci?

— Da. în luna de miere. Asa e tradiţia.

— Unde te duci?

Fac o mutră care vrea să însemne: *De parcă ţi-aş spune ţie!*

Ea pufneşte, iritată, dar nu insistă.

— Voiam doar să-mi cer scuze. Din nou. Ai de gând să mă ignori pe vecie?

Am oftat.

— Mă mai gândesc. Ai dat-o-n bară, Caro. Trebuie să încetezi cu povestea asta.

— Ştiu, spune ea încet şi mă împinge cu umărul, cu un gest afectuos cât se poate de necaracteristic pentru ea, lucru care mă face să chicotesc.

O cuprind de mijloc şi o sărut pe păr.

— Mulţumesc că ai venit la nunta mea.

— Mulţumesc că m-ai invitat.

Se strâmbă... pentru că, de fapt, n-am invitat-o.

— M-ai iertat? întreabă ea.

— Aproape.

— Maxim, putem vorbi puţin?

E vocea mamei.

La naiba!

Se uită fix la Caro, care dă din cap înţelegătoare şi se îndepărtează pentru a ne oferi intimitate.

— Rowena.

— Voi fi scurtă. îti doresc multă fericire.

Mama zâmbeşte, dar ochii îi rămân serioşi.

— Partea bună e că această tânără va aduce un nou ADN în familia noastră, dar cred că habar n-are în ce s-a băgat. Ai putea cel puţin s-o înscrii la nişte cursuri de etichetă, ca să nu se facă de râs – pe ea sau pe tine – când sunteţi în compania altor oameni. Sau poate o trimiţi la şcoala de bune maniere. Atunci poate c-ar mai avea o speranţă.

— îţi mulţumesc pentru grijă, mamă. Sunt destul de sigur că Alessia se va descurca.

— M-aş bucura să plătesc eu cursurile. Cadoul meu de nuntă pentru voi.

Printr-un miracol, reuşesc să-mi păstrez cumpătul.

— E o ofertă tentantă, mulţumesc, mamă. Dar suntem OK.

— Oferta rămâne valabilă şi ne vedem la Londra, când vă întoarceţi din luna de miere. Atunci voi avea mai multe de discutat despre tot acest... balamuc.

— De-abia aştept.

Zâmbesc – un zâmbet atât de fals, încât mă dor obrajii.

Se întinde spre mine şi o sărut scurt pe obraz, după care se întoarce spre Heath.

— Să mergem, dragul meu!

Shpresa o ajută pe Alessia să-şi scoată rochia şi voalul.

— Scumpa mea, ai fost foarte frumoasă astăzi.

— Mulţumesc, mamă. Mulţumesc pentru toate eforturile tale.

O îmbrăţişează strâns, încercând să-i arate recunoştinţa pentru tot ce a făcut în ultimele zile.

— Vei veni în vizită la noi, da? o întreabă mama ei, cu o urmă de disperare în glas.

— Bineînţeles, mamă, spune Alessia, străduindu-se să-şi reţină lacrimile. Şi, să ştii, oferta mea, oferta noastră, dacă vrei să vii cu noi... şi...

Mama ei ridică mâna.

— Sufletul meu, Jak şi cu mine vom fi încântaţi să te vizităm în Anglia, după ce te vei instala acolo.

E categorică. Alessia oftează şi-şi îmbrăţişează din nou mama.

— Invitaţia rămâne valabilă. Oricând.

— Mulţumesc, răspunde Shpresa. Acum lasă-mă să te ajut să te îmbraci cu rochia nouă.

Alessia revine lângă cortul unde a avut loc nunta, arătând splendid. S- a schimbat într-o rochie simplă, de culoarea

smaraldului, care se mulează... peste tot.

La naiba!

Trupul mi se încordează.

Peste tot.

E pur şi simplu uluitoare. Are aceeaşi coafură elegantă, cu părul încă strâns, dar câteva şuviţe i-au scăpat din coc şi-i încadrează chipul frumos. Strânge buchetul în braţe când ajung lângă ea şi o prind de cealaltă mână. Când fac asta, toată furia pe care o simţeam faţă de mama – singurul meu părinte care mai trăieşte încă – dispare.

— Arăţi minunat, îi şoptesc. Abia aştept să te dezbrac de rochia asta.

De-abia atunci remarc despicătura laterală a rochiei, prin care-i zăresc coapsa, şi pantofii cu toc înalt.

O, *Doamne!*

— Hai să plecăm! Imediat!

*

După o jumătate de oră de rămas-bun în lacrimi, Alessia şi Maxim sunt gata de plecare. El o ajută să-şi ia haina pe umeri, apoi se îndreaptă spre ieşirea din cort.

Afară e răcoare – pământul e acoperit cu o pojghiţă de gheaţă timpurie –, iar luna în creştere aruncă o lumină strălucitoare peste lac.

Alessia se întoarce cu spatele şi aruncă buchetul miresei spre mulţimea care aşteaptă. îl prinde Agnesa, care ţopăie de bucurie, fluturând trofeul deasupra capului.

Apoi încep focurile de armă; verii şi unchii Alessiei trag cu pistoalele în aer şi, în acelaşi timp, femeile aruncă spre miri cu orez.

— Ce naiba! strigă Maxim, ferindu-se şi strângând-o în braţe pe Alessia.

Se uită speriat în jur la compatrioţii ei nebuni.

— Aşa e tradiţia! ţipă Alessia, ca să acopere zarva.

— La dracu! Tom! strigă Maxim, dar Tom stă calm lângă Joe şi, clătinând din cap, se uită cum rudele Alessiei trag cu armele de foc.

înaintăm grăbiţi pe alee, ca să ne îndepărtăm de salva de puşti şi pistoale.

Cum poate crede cineva că e o idee bună să tragi cu arma la o nuntă?

Mercedesul C-Class ne aşteaptă, iar şoferul nostru, unul dintre verii Alessiei, deschide portiera din dreapta. Alessia se întoarce şi face un ultim semn cu mâna mulţimii înainte de a urca în maşină. Mă grăbesc spre partea cealaltă şi mă sui lângă ea.

— Nu-ţi plac armele, spune el.

— Nu, nu-mi plac!

— Bine-ai venit în Albania!

Râde, apoi demarează în trombă şi lasă petrecerea, focurile de armă şi toată nunta – cea mai frumoasă nuntă la care aş fi putut spera, având în vedere circumstanţele şi faptul că a fost organizată în numai o săptămână.

O prind de mână pe Alessia.

— îţi mulţumesc că ai acceptat să fii soţia mea, Alessia Demachi- Trevelyan.

Ochii Alessiei sclipesc de lacrimi, iar inima, pieptul... sufletul îi e brusc plin de emoţie.

— Maxim, şopteşte ea, dar glasul i se îneacă de emoţie.

Se întoarce şi priveşte în gol pe fereastră, la apele întunecate ale Drinului, curgând pe sub podul care-i va duce departe de Kukes, spre o nouă viaţă. O viaţă alături de bărbatul pe care-l iubeşte cu toată fiinţa ei.

După tot ceea ce i-a oferit şi a făcut pentru ea, nu speră decât să fie femeia potrivită pentru el.

— Hei, îi şopteşte el.

Ea se întoarce şi-i vede ochii sclipind în întuneric.

— Eşti a mea. Sunt al tău. Ne avem unul pe altul. O să fie grozav, spune el.

Emoţiile răzbesc la suprafaţă şi lacrimi de bucurie îi curg Alessiei pe obraji.

— Dans ca la Kukes (1b. albaneză, în original).

Capitolul opt

Managerul ne conduce în apartamentul prezidenţial de la hotelul Piaza din Tirana, pe care l-am rezervat pentru două nopţi. Alessia priveşte vaza masivă cu trandafiri albi care ne întâmpină în micul hol.

— Uau! şopteşte ea.

O strâng de mână, iar portarul ne lasă bagajele în dormitor. Se întoarce în foaier, îi dau câţiva leke bacşiş, iar el se grăbeşte să plece.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă managerul într-o engleză cu accent albanez.

— Sunt sigur că ne vom descurca.

Cu un zâmbet studiat, îi întind câteva bancnote, sperând că va pleca mai repede. Făcând un semn din cap, acesta iese, lăsându-ne singuri pentru prima dată după nu ştiu cât timp.

— Hai! Vino! Să-ţi arăt împrejurimile!

Am stat aici cu Tom când am venit prima dată în Albania – în altă viaţă, aşa mi se pare – şi ştiu ce vreau să-i arăt Alessiei mai întâi. Luând-o de mână din nou, o duc în salonul de pictură, care are două zone de relaxare şi una de luat masa şi ferestre înalte, din podea până în tavan. Pe una dintre măsuţele de cafea descopăr o sticlă de şampanie într-o frapieră sofisticată şi nişte căpşuni înmuiate în ciocolată, aranjate artistic pe un platou. Dar nu asta vreau să vadă. Trag draperiile, dezvăluind oraşul luminat în toată splendoarea lui dinaintea ochilor noştri.

— Uau! face ea din nou.

— Capitala ţării tale. Absolut impresionantă de la etajul douăzeci şi doi.

*

Alessia savurează priveliştea. E un mozaic de lumină, umbră şi întuneric – clădiri înalte şi joase – şi străzi luminate ca nişte fire ţesute într-un labirint, curgând spre munţii îndepărtaţi. îşi aminteşte că i-a spus lui Maxim că nu a vizitat niciodată Tirana – şi iată-l transformându-i visul în realitate.

în foarte multe feluri.

— în întunericul de-acolo...

Lângă ea, Maxim îi arată făcând semn din bărbie.

—...este piaţa Skanderbeg. Muzeul Naţional de Istorie e alături. Mergem mâine, dacă vrei.

Se întoarce spre ea, îi aruncă un zâmbet rapid şi aduce şampania de la rece.

— Vrei un pahar?

— Da, te rog.

Alessia observă că are dop de cupru – Laurent-Perrier roze, prima şampanie pe care o băuse vreodată, nu cu mult timp în urmă, în baia de la Hideout. Maxim zâmbeşte larg, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, iar degetele lui pricepute desfac dopul cu un pocnet plăcut. Umple paharele cu şampanie roz, efervescentă, şi-i întinde unul dintre ele.

— în cinstea noastră. *Gezuar,* dragostea mea!

în lumina blândă, ochii lui verzi sclipesc calzi, facându-i Alessiei sângele să clocotească.

— în cinstea noastră. *Gezuar,* Maxim! îi răspunde ea şi ciocnesc paharele.

Alessia ia o înghiţitură, bucurându-se de gustul unei veri vesele şi de fructele dulci ale acesteia. E un pic timidă acum, că sunt, în sfârşit, singuri împreună.

Timidă faţă de soţul meu?

Soţul meu.

Lasă cuvântul să-i răsune în minte, savurându-i rezonanţa.

Maxim se întoarce din nou spre priveliştea de-afară.

— „Mi-aş vrea veşmântul rupt din cerul pur", şopteşte el, aproape pentru sine.

— „Ţesut din aur şi argint şi umbre", îi răspunde Alessia.

Maxim întoarce capul spre ea, surprins.

— „Tivit cu soare, noapte şi azur."

— „Şi cu paing de raze şi penumbre."

— „Şi la picioare-aş vrea să ţi-l aştern."

O priveşte fix în ochi, foarte intens.

— „Dar sunt sărac – şi nu am decât vise", şopteşte Alessia, reţinându- şi lacrimile, emoţionată de adevărul acestor cuvinte.

Maxim zâmbeşte şi îi mângâie obrazul cu dosul degetului arătător.

— „Să calci uşor când visele se cern", murmură el.

— „Căci calci pe vise – şi pot fi ucise."—

Alessia clipeşte ca să alunge o lacrimă, iar Maxim se apleacă şi o sărută blând pe buze.

— Nu încetezi niciodată să mă uimeşti, spune el.

Ea înghite în sec, căutându-şi echilibrul. La fiecare pas, îşi aminteşte de tot ce a făcut el pentru ea. îşi aminteşte de diferenţele dintre ei, dar alungă această idee. E prea complexă şi prea copleşitoare ca să se gândească la ea acum.

— Bunica mea englezoaică. Iubea poeţii. Yeats şi

Wordsworth. Avem cărţi cu poeziile lor. Era un lucru scandalos în Albania, acum câteva decenii.

Nana.

Ce ar fi spus despre nepoata ei, măritată cu un lord englez, sorbind şampanie în apartamentul prezidenţial al unui hotel de lux din Tirana?

— Mi-aş fi dorit s-o cunosc, zice Maxim.

— Ţi-ar fi plăcut de ea, zâmbeşte Alessia. Iar ea te-ar fi adorat.

— Şi eu pe ea. Ştiu că ai trecut prin multe în ultimele două săptămâni. Avem două chestiuni de rezolvat la ambasadă mâine, când îţi iei viza. Dar apoi gata. Acum suntem în luna de miere. Doar noi doi. Relaxează-te! Bucură-te de asta!

îşi strecoară braţul în jurul taliei ei, o trage lângă el şi îi mângâie părul. Ea îşi sprijină capul de umărul lui în timp ce stau împreună tăcuţi, privind oraşul şi sorbind din şampanie.

— Mai vrei? întreabă Maxim, uitându-se la paharul ei.

— Da, te rog.

El umple din nou paharele delicate şi pune sticla la rece. Alessia îl priveşte cum îşi dă jos sacoul şi îl întinde pe una dintre canapele. Apoi îşi conectează telefonul la o boxă şi alege muzica. O clipă mai târziu, acordurile unei chitare răsună în cameră şi un bărbat cu accent american începe să cânte.

— Cine e? întreabă Alessia, în timp ce Maxim vine din nou lângă ea.

— Este o piesă veche, dar mereu frumoasă, murmură el şi o cuprinde în braţe din spate.

îşi sprijină bărbia pe capul ei şi începe să se legene.

— JJ Cale. *Magnolia.* Hmm... Ce bine miroşi!

O sărută pe creştetul capului.

Alessia se relaxează, legănându-se odată cu el, punându-şi o mână peste a lui şi sorbind din pahar.

Cântecul e dulce şi senzual – mai ales când Maxim îi cântă un vers la ureche, în şoaptă.

— Mă face să mă gândesc la iubita mea...

Ea zâmbeşte.

Ştie să cânte! Si încă bine de tot.

— Hai să mergem în pat!

Vocea lui este răguşită şi plină de promisiuni, în timp ce o muşcă uşor de lobul urechii.

Alessia geme încet, iar acel gest dulce şi delicios o înfioară. Apoi îşi aminteşte.

— Ah...

Maxim îi ia paharul şi-l pune pe masă.

— Hm? murmură el cu ochii arzând şi îi ridică bărbia.

O sărută pe colţul buzelor.

— Ce-ai spus?

— Eu... eu...

O sărută din nou lângă ureche, iar ea îl prinde cu mâinile de cămaşă. Degetele ei se mişcă uşor peste nasturi.

încă un pic.

Apoi începe să-i deschidă.

El îi cuprinde chipul în palme şi îi înclină capul, apropiindu-şi buzele de ale ei.

— Soţia mea, şopteşte el, atingându-i buzele, în timp ce vârful limbii sale o caută pe a ei.

Ea geme când limbile li se întâlnesc. Mâinile lui alunecă pe trupul ei, lipind-o de el, mângâindu-i fundul. Alessia abandonează nasturii şi trage de cămaşă, scoţându-i-o din pantaloni. Mâinile ei îi alunecă peste bicepşii şi umerii lui fermi, iar degetele i se încurcă în părul lui ciufulit şi moale, în timp ce ei se sărută devorându-se reciproc.

El geme şi se retrage, iară suflare.

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte el. Tare mult.

— Eram lângă tine...

Vocea ei e ca un murmur slab.

— Nu asa.

O ridică brusc în braţe. Ea zâmbeşte, cu inima plină de iubire, şi-i cuprinde gâtul cu braţele, iar el o poartă în dormitor, lăsând în urmă vocea catifelată a lui JJ Cale.

Dormitorul e decorat în tonuri neutre de crem, minimalist şi modern, dar Alessia abia observă asta când Maxim o lasă jos, în picioare. Degetele lui se îndreaptă spre părul ei şi îi scot cu grijă agrafele, eliberându-i pletele, şuviţă cu şuviţă. Ea închide ochii, savurând mângâierea lui tandră, totodată surprinsă de acest gest.

Dar gândurile nu-i dau pace.

Spune-i!

Nu. Nu poate încă. E prea frumos momentul ca să-l strice.

— Gata, cred că asta e ultima, murmură el şi ochii i se întunecă de dorinţă, prinzând o şuviţă şi înfaşurând-o pe deget.

— Atât de fin...

O trage uşor de păr, aducând-o mai aproape, şi sărută şuviţa înainte de a-i da drumul.

— Acum, această rochie superbă.

O sărută încă o dată, trăgând fermoarul în jos.

Alessia oftează şi-şi încrucişează mâinile la piept pentru ca rochia să nu-i cadă de tot.

Spune-i!

— Maxim, eu... eu...

Se opreşte, încruntată.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se înroşeşte şi-şi strânge rochia peste sâni, privind fix diamantul strălucitor al verighetei de pe deget.

— Sângerez.

— Ah, spune el şi-i ridică tandru bărbia, iar ea se aşteaptă ca el să fie dezamăgit sau, mai rău, dezgustat, dar nu-i vede decât uşurarea şi, totodată, îngrijorarea. Te simţi bine?

— Da, mă simt bine.

— Putem aştepta, dacă vrei...

îi sărută colţul gurii, apoi murmură deasupra buzelor ei:

— Dar să ştii că asta nu mă deranjează.

— Poftim?

— Tot te doresc.

îi presară sărutări uşoare ca nişte fulgi pe obraji.

— Ah! răsuflă Alessia, absolut uluită.

Se poate? Chiar dacă...?

Maxim zâmbeşte şi-i mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Te-am şocat. Frumoasa mea Alessia. îmi pare rău...

înainte ca să-şi ducă gândul la final, Alessia ridică mâinile, dând drumul rochiei, care îi alunecă până la talie, agăţându-i-se de şolduri. Ea îi cuprinde faţa între palme şi îi apropie buzele de ale sale.

Zăresc cu coada ochiului sutienul suav, din dantelă. Dar buzele Alessiei sunt pe buzele mele, limba ei e ispititoare. îşi lipeşte corpul de al meu. închizând ochii, mă las în voia pasiunii ei, cu degetele înfipte în părul său, în timp ce o strâng în braţe. Orice urmă de şovăială pe care o avea mai devreme pare acum o amintire îndepărtată.

Când se îndepărtează, avem amândoi răsuflarea tăiată, iar scula mea e tare, lovindu-se de fermoarul pantalonilor.

La naiba!

— Ce facem? întreabă, cu glas răguşit.

îmi ia o clipă să-mi dau seama despre ce vorbeşte şi mă dau câţiva paşi înapoi pentru a contempla viziunea aceasta perfectă: soţia mea în lenjerie intimă sexy.

— Dă-ţi rochia jos!

Ea inspiră sacadat şi mă priveşte. Ochii ei trec de la buzele mele, în jos, ajungând la umflătura dintre picioarele mele. Cu un zâmbet timid, dar victorios, se dezbracă de rochia care-i alunecă peste şolduri şi-i coboară pe coapse, dând la iveală chiloţii tanga albi, din dantelă, şi ciorapii sexy.

îmi simt dintr-odată buzele uscate. Sunt sigur că am

rămas cu gura căscată, în timp ce pantalonii mei devin din ce în ce mai strâmţi.

— Acum tu, şopteşte ea, întinzându-şi rochia pe fotoliu.

Mă descalţ rapid şi-mi scot şosetele, apoi îmi desfac nasturii rămaşi încă nedeschişi de mâinile Alessiei. Mă ocup iute şi de butoni, îmi scot cămaşa şi o arunc peste restul hainelor noastre.

— Pantalonii, spune ea şi ochii ei negri sclipesc, coborând mai jos de talia mea.

Soţia mea este dominatoare.

îmi place asta.

Cu gesturi lente, îmi desfac centura, iar ea râde şi se apropie să-mi dea o mână de ajutor.

Da!

Desface nasturii şi fermoarul şi-mi trage pantalonii în jos, îngenunchind în faţa mea.

La naiba!

Ne uităm unul în ochii celuilalt şi mi-o imaginez cu mădularul meu în gură, stând în genunchi. Privindu-mă cu ochii mari şi întunecaţi, se întinde să-mi dea jos chiloţii... iar eu o privesc. Vrăjit. Şi excitat. Aproape insuportabil de excitat, în timp ce ea îmi lasă pantalonii în jos şi îmi eliberează mădularul nerăbdător.

îşi ia ochii de la chipul meu, privindu-mi scula.

— Alessia, şoptesc... şi ştiu că sună ca o implorare.

Alessia îngenunchează şi-i cuprinde mădularul excitat. E atât de catifelat şi tare în mâna ei! Maxim geme şi închide ochii. Alessia ştie că asta îşi doreşte el... Asta îşi doreşte şi ea. A fost prea timidă să facă asta până acum, dar vrea să-l satisfacă în toate felurile cu putinţă. Buzele lui se întredeschid, dar pare că a încetat să mai respire, cu trupul încordat de o plăcută aşteptare. Ea îşi mişcă încet mâna în sus şi în jos, aşa cum i-a arătat el mai demult, iar el îşi pune uşor mâna pe creştetul ei. Când Maxim deschide ochii, aceştia ard ca o flacără verde.

Reacţia lui îi aprinde dorinţa, înfiorându-i muşchii pântecului. îi place să-l excite. El şi-a folosit limba şi buzele pe diverse alte părţi intime ale corpului ei de atâtea ori şi ea îşi doreşte de foarte mult timp să-i facă acelaşi lucru. De dragul lui. Alessia se apleacă, cu ochii încă aţintiţi asupra lui, şi îşi linge buza de sus, privindu-l atent. El pare fascinat, privind-o cu ochi arzători. E vrăjit şi total subjugat de farmecele ei.

Puterea pe care ea o simte... E de-a dreptul ameţitoare.

Se apropie şi-i sărută vârful mădularului, apoi îşi trece limba peste acesta. Are gust sărat. Masculin. Are gustul lui Maxim.

Mmm...

Maxim geme. Iar ea îi cuprinde toată scula în gură, din ce în ce mai adânc.

— La naiba! exclamă el.

îmi las timp să-i savurez buzele pe scula mea – e o senzaţie absolut divină şi îmi doresc mai mult decât orice să intru cât mai adânc în gura ei. Dar ea preia controlul şi face asta oricum.

O, *Doamne!*

Instinctiv, îmi încordez fesele, împingând şi mai mult şi-i simt buzele prinzându-se mai tare de mine.

La naiba! Da!

Se trage înapoi şi apoi se apropie din nou, ca şi cum ar mai fi făcut asta de multe ori. Iar gândul meu de a o opri m-a părăsit. O las să mi-o sugă în voie, la nesfârşit. Cu gura ei fierbinte, umedă, mică şi dulce!

încep să-mi tremure picioarele, încercând să nu-mi dau drumul.

La naiba!

O să mă termine.

Imediat.

— Hai în pat! spune Maxim şi se apleacă. Oricât de mult mi-aş dori să fac asta, îmi voi da drumul în scurt timp în gura ta dacă...

Alessia îi dă mâinile laoparte, reducându-l la tăcere.

îl doreşte.

în întregime.

în gura ei.

— Alessia!

Maxim îi leagănă uşor capul.

— O să ejaculez!

Ea îl priveşte pe sub gene când el îşi dă capul pe spate şi îşi dă drumul. Sperma lui caldă şi sărată i se prelinge Alessiei în gât. Ea înghite, puţin şocată, dar fericită că a făcut asta. Se trage uşor în spate, desprinzându-se de el, şi-şi şterge buzele cu dosul palmei.

în timp ce Maxim îşi recapătă suflarea, îşi îndreaptă ochii înflăcăraţi spre ea, se înclină, o ajută să se ridice în picioare şi o strânge în braţele sale. O sărută apăsat şi rapid, limba lui îi ia cu asalt gura, luând tot ce are ea de oferit şi gustând, cu siguranţă, din propria sevă.

— Te iubesc foarte mult, şopteşte el.

— Te iubesc, răspunde ea, simţindu-se regina lumii.

A reuşit!

A făcut-o!

în sfârşit!

El zâmbeşte.

— Cum a fost? o întreabă, iar ea îi simte şovăiala din glas.

— Bine! îşi muşcă ea buza de jos. Şi pentru tine?

— Ah, scumpa mea! A fost senzaţional. Putem face asta oricând. Acum du-te mai bine la baie şi... fa ce trebuie să faci. Şi adu un prosop când te întorci.

Alessia zâmbeşte.

O privesc cum se strecoară în baie. Penisul meu – din nou – tresare în semn de admiraţie pentru fundul ei care seamănă cu un poem în lenjerie tanga.

De Yeats sau poate de Wordsworth.

Soţia mea e plină de surprize.

Cine ar fi crezut că e capabilă să recite din Yeats?

Cine ar fi ştiut că e în stare să mi-o sugă, stând în genunchi?

Dulcea mea Alessia.

Zâmbind ameţit şi încântat, trag cuvertura de pe pat şi, din obişnuinţă, mă întorc în salon, strâng paharele şi le pun pe tavă, laolaltă cu frapiera, şampania şi căpşunile. Când revin în dormitor, aşez tava pe noptieră. Alessia deschide uşa băii şi se sprijină de cadrul acesteia. E goală, înfăşurată într-un prosop.

— Mai vrei şampanie? o întreb.

Ea încuviinţează şi eu observ cum îmi măsoară trupul din priviri.

Scula mea reacţionează imediat, dorindu-şi mai mult.

Uau! Ce repede mi-am revenit!

— Nu te vreau decât pe tine, îmi şopteşte ea.

— Sunt numai al tău.

îmi deschid braţele, iar ea vine spre mine, desfăcând prosopul. O strâng la piept, iar ea ne înfăşoară pe amândoi în materialul moale.

— Ce prosop mare! murmur eu.

Ea chicoteşte.

— La fel ca...

— Dormitorul? Capul meu? Scula mea? Ce anume?

— Scula ta, şopteşte ea.

Izbucnesc în râs.

— îmi place când vorbeşti vulgar.

Ea râde, iar erecţia mea nu mai are răbdare. îi prind capul în palme şi- mi lipesc buzele de ale ei. Ea întredeschide gura, căutându-mi cu nesaţ limba. Mă supun dorinţei sale şi, în timp ce o conduc înapoi spre pat, ne

sărutăm, numai limbi, buze şi răsuflări întretăiate, până când simt că explodez din nou. Trag aer în piept. Alessia este şi ea fără suflare.

— Hai în pat! şoptesc şi, împreună, cădem pe saltea.

Alessia se trânteşte pe pat, cu prosopul sub ea, iar Maxim se ridică deasupra ei, sprijinit în palme.

— Te-am prins! murmură el şi o dezmiardă între sâni. Te doare ceva?

— Nu.

— Eşti sigură?

— Da! răspunde ea apăsat.

Mă reazem pe braţe şi o privesc. Ultima dată când am făcut asta, avea zgârieturi şi vânătăi pe tot corpul. Dar acum stă întinsă sub mine, cu părul răsfirat ca o coamă întunecată pe pernă, cu ochii sclipind de dragoste şi de senzualitate. Nu mai are niciun semn, nicăieri. Se întinde spre mine, trccându-şi degetele prin părul meu şi trăgându-mă înapoi peste trupul ei moale, cu erecţia mea între noi.

Dar, la fel ca mine, tânjeşte să mă aibă înăuntrul ei.

îi sărut sânul, de la bază până la sfârc. Ea mă trage de păr, iar eu îi cuprind sfârcul cu buzele, sugându-1. îl simt cum se întăreşte şi se alungeşte sub buzele şi limba mea. Trag uşor de el, iar Alessia geme şi se zvârcoleşte sub mine, ridicând şoldurile şi lipindu-se de mine. Repet mişcarea la nesfârşit, apoi trec la celălalt sân.

— Te rog, mă imploră Alessia.

Mă întind spre noptieră să iau un prezervativ.

— Nu, spune ea. Am început să iau anticoncepţionale.

Cum?

— E-n regulă.

Mă priveşte fix, în ochi.

Iar eu nu mai pot aştepta. O sărut din nou, îmi iau scula în mână şi o duc spre locul unde vrea să ajungă...

— Ah! gâfâi când mă strecor uşor înlăuntrul ei.

Piele pe piele.

O premieră delicioasă.

E strâmtă, alunecoasă şi umedă de plăcere şi îşi încolăceşte braţele în jurul trupului meu. îşi pune palmele pe fesele mele, iar picioarele şi le înfăşoară în jurul gambelor mele. încep să mă mişc şi să mă pierd în dorinţa ei.

în pasiunea ei.

în iubirea ei.

Soţia mea.

Tot mai mult şi mai mult.

Unghiile ei îmi zgârie, senzuale, pielea. Gâfâie şi geme la urechea mea. Simt cum se excită din ce în ce mai tare, cum fac şi eu, şi deodată se încordează toată sub mine, strigând. Orgasmul ei mă înnebuneşte.

Strig şi eu în timp ce-mi dau drumul, iar lumea din jurul nostru dispare şi rămânem doar noi: eu şi soţia mea.

Iubirea mea.

*

Mă aplec peste ea, sprijinit pe un cot, dându-i părul laoparte de pe faţă, în timp ce ea mă priveşte intens. Suntem încă unul într-altul şi nu vreau să mă mise.

— Cum a fost, lady Trevethick?

Ea zâmbeşte, luminând camera şi inima mea.

— A fost minunat, lord Trevethick. Dar pentru tine?

Mă rostogolesc, ea ajungând astfel deasupra mea, şi-i sărut părul.

— A fost peste aşteptări.

Chicoteşte, iar eu îi sărut din nou şuviţele.

— De fapt, mi-ar plăcea s-o facem din nou, în scurt timp. Dar poate că vrei mai întâi nişte şampanie şi căpşuni?

Alessia doarme buştean lângă mine. Veioza în formă de dragon este aici, cu noi, ca un paznic drăgălaş, ferind-o de întuneric. Mă bucur că a adus-o. Mă cuibăresc mai aproape de ea, inhalându-i parfumul liniştitor, şi mă minunez cât de mult îmi place să stau întins aici, lângă ea... aşa, pur şi simplu. Oare pentru că nu are pretenţii de la mine? Pentru că mă face să simt că are nevoie de mine? Să mă simt iubit? Nu ştiu. Orice ar fi, nu m-am simtit niciodată atât de fericit ca acum. Mulţumit şi emoţionat.

Mâine vom explora capitala ţării ei şi vom fi, pur şi simplu, împreună, împreună.

închizând ochii, îi sărut părul.

Ne vedem mâine şi în fiecare zi a vieţilor noastre, dragostea mea.

— *Cloths ofHeaven* de W.B. Yeats, traducere în limba română de Petru Dimofte *(N.t.).*

Capitolul nouă

în golful Endeavour din Caraibe, soarele străluceşte cu putere, iar soţia mea face *paddle-boarding* pe marea turcoaz. Scoate limba, concentrându-se să nu cadă de pe placă. E seducătoare când face asta şi am văzut-o scoţând limba de multe ori în ultima vreme – când am învăţat-o să joace poker sau biliard, să folosească beţişoarele chinezeşti, să mi-o sugă...

La naiba!

Gândul la buzele soţiei mele peste mădularul meu sculat are un efect imediat asupra corpului meu. Mă mişc pe placă încercând să mă stăpânesc, dar îmi pierd echilibrul şi cad în mare, cu o bufnitură zgomotoasă şi caraghioasă.

Când ies la suprafaţă, o găsesc pe Alessia râzând. De mine. *De mine.*

Poartă un costum de baie sumar, de un verde aprins, pe care i l-am cumpărat de la Pink House, magazinul local, şi e uniform bronzată. Arată superb, dar râde de mine.

OK! Asta e o declaraţie de război.

Prind vâsla, mă urc înapoi pe placă şi pornesc în urmărirea ei, rânjind ca un maniac.

Ea ţipă, întoarce placa spre mal şi începe să vâslească cu disperare.

Vânătoarea a început.

Dar nu se poate măsura cu mine – o prind din urmă înainte să ajungem la ţărm, sar de pe placă şi o înşfac, aruncându-ne pe amândoi în mare.

Dă să strige, dar apa îi înăbuşă glasul. Apoi iese la suprafaţă tuşind, bolborosind şi râzând. Ajung la ea, o trag în braţele mele şi o sărut.

Asa cum merită.

Are gust de fericire, de soare şi de apă de mare cristalină. Are gustul soţiei mele iubite.

— Aşa e mai bine, murmur pe buzele ei.

— *Je trap fare!*

Mă împinge, dar eu refuz să-i dau drumul.

— Să înţeleg că ăsta nu a fost un compliment.

O ciupesc de nas, iar ea chicoteşte.

— Am spus că eşti un nemernic.

— Iar vorbeşti urât?

— învăţ de la tine.

— Hmm... sunt un profesor bun?

îi prind buza de jos între dinţi şi o trag uşor. Ochii ei negri strălucesc, iar obrajii i se înroşesc sub nuanţa de bronz.

— Tu să-mi spui, şopteşte ea.

Zâmbesc.

— Nu pot să mă plâng.

— Bunica mea spunea că un amant e cel mai bun dicţionar pentru o limbă străină.

Bineînţeles, bunica ei englezoaică s-a căsătorit cu un albanez.

— Amant, nu-i aşa? E valabil şi pentru soţ?

îşi încolăceşte braţele în jurul trupului meu, îmi cuprinde faţa şi mă sărută – toată numai limbă, buze şi dragoste –, înfigându-şi degetele în părul meu ud. O ţin strâns lipită de mine. Pielea ni se atinge, iar corpul meu reacţionează, flămând după ea din nou.

Oare mă voi sătura vreodată de soţia mea?

Sunt cu totul căzut sub vraja ei, abandonându-mă sărutului, limbii ei... iubirii ei.

Când ieşim la suprafaţă, sunt excitat şi pregătit.

— Vrei să ne-o tragem în mare? şoptesc fără suflare, mai mult în glumă. Nu e nimeni aici.

— Maxim!

Alessia este scandalizată, dar trage cu ochiul spre ţărmul unde sunt câteva vile. Nu e nici ţipenie de om, pe plajă sau în mare. îmi zâmbeşte timid, mă sărută din nou şi se freacă de mine. Apoi îşi vâră mâna în slipul meu şi mă prinde de erecţia gata de acţiune.

La naiba... chiar facem asta!

Plăcile plutesc lângă noi, pentru că încă suntem legaţi de acestea în dreptul gleznei, şi asta ne oferă o acoperire. Uşor, îi dau laoparte bikinii şi o pătrund lent. Ea se împinge de-a lungul erecţiei mele, iar dinţii ei îmi zgârie buza de jos.

Ah!

Valurile sunt blânde, ajutându-ne să ne păstrăm echilibrul. încep să mă mişc încet, ţinând-o lipită de mine. Ea îşi lipeşte şoldurile de ale mele, legănându-se în acelaşi ritm cu mine. Şi în curând ne pierdem în pasiunea noastră. împreună. Răsuflările ni se amestecă, închidem şi deschidem ochii şi ne consumăm reciproc, cu gurile întredeschise şi lacome.

La naiba, cât e de sexy!

îşi lasă capul pe spate şi geme dându-şi drumul şi luându-mă cu ea. Iar eu ating orgasmul în apele limpezi şi albastre ale Mării Caraibilor.

E ultima noastră noapte aici, iar lumânările pâlpâie în briza uşoară. Stăm în foişorul imens şi savurăm din nou o masă incredibilă pregătită de Chef. Alessia îşi soarbe rozeul şi priveşte spre fâşia de cer palid care se întinde la orizont. Soarele a apus de mult, dar a mai rămas o şoaptă de zi acolo, la marginea Pământului. Poartă o rochie de mătase verde, tot de la Pink House; părul îi e prins la spate, dar câteva şuviţe au scăpat şi-i încadrează chipul frumos. în urechi are cerceii de perle pe care i-am cumpărat de la Paris. Arată ca o contesă.

Contesa mea.

Mă întind peste masă şi o iau de mână.

— Cum ţi se pare?

îşi întoarce spre mine ochii negri care scânteiază în lumina lumânărilor.

— Frumos, spune ea, dar vocea ei are în ea o tristeţe.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne întoarcem?

Izbucnesc în râs.

— Din păcate, da. Nu cred că ospitalitatea unchiului meu va dura mai mult de o săptămână.

Unchiul Cameron, fratele tatălui meu, a fost oaia neagră a generaţiei lui. După o ceartă de proporţii cu părinţii mei, înainte de naşterea lui Kit, a fugit în Los Angeles şi s-a stabilit acolo, devenind artist. La sfârşitul anilor 1980, şi-a făcut debutul în lumea artei americane, iar în prezent e considerat la fel de valoros ca David Salle şi Jean-Michel Basquiat. în prezent, locuieşte în Hollywood Hills şi deţine două proprietăţi pe insula Mustique.

Noi ne aflăm într-una dintre acestea. O vilă elegantă cu două dormitoare, proiectată de Oliver Messel, situată pe malul mării şi denumită Turquoise Waters – este fenomenală, iar unchiul meu a fost încântat că Alessia şi cu mine am ales să ne petrecem luna de miere aici.

Felicitări, dragul meu Maxim! Mă bucur mult pentru tine. Sigur că puteţi sta în vila mea. Acesta e cadoul meu de nuntă pentru tine.

N-am mai fost aici de când eram adolescent. Mama ne-a lăsat cu greu pe mine şi pe Maryanne să ne petrecem o vreme cu unchiul Cameron după moartea tatei. Erau certaţi la cuţite, astfel că unchiul meu a apărut în treacăt la înmormântarea tatălui meu şi la fel şi la cea a lui Kit. Nu a venit la noi, iar eu am schimbat doar câteva cuvinte cu el. Nu pot desluşi dacă lui nu-i place de noi şi nici dacă Rowenei nu-i place de el pentru că seamănă atât de mult cu ea – îi împărtăşeşte pasiunea pentru amanţii tineri, de sex masculin – sau pentru că nu-i tolerează răutăţile.

Oricum ar fi, nu-şi vorbesc. Niciodată.

A fost dificil să ajungem la Mustique. Nu puteam s-o duc pe Alessia cu avionul prin Miami, pentru că avea nevoie de viză americană, pe care nu avuseserăm timp s-o solicităm. Nu voiam să trec prin Londra, aşa că am venit prin Paris până în Martinica, apoi am luat feribotul până în Castries, de unde am zburat spre Mustique.

Iar Alessia nu mai zburase niciodată cu avionul.

întoarcerea acasă va fi mult mai simplă.

— îmi place că unchiul tău are un pian cu coadă. Locul ăsta e magic, şopteşte Alessia.

îi sărut mâna.

— Este, cu tine aici.

Bastian, majordomul nostru, apare alături de noi.

— Pot să strâng masa, milord? întreabă el.

— Mulţumesc.

— Un digestiv?

— Alessia, ce zici?

— Sunt bucuroasă dacă primesc un pahar de vin; mulţumesc, Bastian.

— Milord?

— Un coniac, te rog.

El încuviinţează dând din cap şi adună farfuriile de desert.

— Spune-mi ce te frământă, îi zic Alessiei.

— Nu ştiu exact ce aşteaptă oamenii de la mine. Când o s-ajungem acasă.

îi strâng mâna şi oftez.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiu.

Habar n-am ce îndatoriri avea Caroline şi nici mama mea. Mi-aş fi dorit să mă fi interesat mai mult lucrurile astea.

— Dar nu-ţi face griji, o să desluşim misterul împreună.

îşi retrage mâna şi şi-o lasă în poală.

— Am... ăăă... emoţii că voi folosi cuţitul greşit la vreun fel de mâncare sau că-i voi spune un lucru aiurea unuia dintre prietenii tăi şi te voi face de râs.

La naiba!

— Şi că vom avea personal care să ne servească, ca aici, spune ea.

— O să te obişnuieşti.

— Ţie ţi-e uşor, pentru că ai avut asta toată viaţa.

— Adevărat.

— Eu n-am avut.

— Hei, opreşte-te! O să fie bine. Te-ai descurcat de minune aici, cu Bastian, cu Chef şi cu menajera. Continuă, eşti pe drumul cel bun.

Alessia se încruntă.

— Nu sunt în *latul* meu.

Zâmbesc.

— în *largul* tău. Şi nu cred asta. O să fii extraordinară. Am văzut cum tu şi părinţii tăi aţi organizat o nuntă de proporţii în mai puţin de o săptămână. Ai toate abilităţile necesare.

Se întinde şi o trage de mână pe Alessia, iar ea vine de bunăvoie la el în poală. El o cuprinde în braţe şi o sărută pe păr.

— în plus, şopteşte el, cui pizda mă-sii îi pasă ce crede lumea?

Alessia chicoteşte.

— Vorbeşti urât.

— Aşa e. Şi engleza ta se îmbunătăţeşte. Am remarcat asta în vacanţă.

— Asta pentru că-mi petrec timpul cu cineva care o vorbeşte atât de bine. în afară de înjurături, bineînţeles.

Maxim râde.

— Ştiu că-ţi place la nebunie când vorbesc vulgar.

Poartă o cămaşă albă şi largă din bumbac şi pantaloni de în.

Părul îi este ars de soare, iar ochii lui verzi sclipesc în lumina tremurândă a lumânărilor.

E absolut delicios.

— Coniacul dumneavoastră, milord, spune Bastian, întrerupându-i.

— Mulţumesc.

— Mi-am luat libertatea de a muta două şezlonguri de pe peluză pe plajă şi de a aprinde focul.

— Mulţumesc, Bastian. Vom da o ultimă tură cu *paddleboard-ul* la lumina lunii.

Alessia se dă jos din braţele lui Maxim, iar el o ia de mână – cu coniacul în mâna cealaltă – şi o conduce pe treptele care duc din grădină până pe plajă, acolo unde Bastian le-a amenajat un mic alcov discret. Torţele ard în cele patru colţuri ale acestuia, iar flăcările lor pâlpâie în briza serii.

Pe şezlonguri găsesc perne şi pături. Alessia se aşază, iar Maxim se instalează în celălalt şezlong, lângă ea. îi ia din nou mâna şi i-o duce la buze.

— îţi mulţumesc pentru luna asta de miere minunată.

Ea râde cristalin.

— Nu, Maxim. Eu îţi mulţumesc. Pentru tot.

El îi sărută palma, apoi inelele. Se lasă pe spate, privind împreună întinderea de apă întunecată care străluceşte în lumina lunii noi. Broaştele de copac le cântă o serenadă,

focul trosneşte şi şuieră discret, iar valurile blânde ale Caraibilor se lovesc de ţărm. Alessia inspiră profund, inhalând parfumul tropicelor – mirosul de pământ al pădurii tropicale şi aroma sărată a mării –, şi încearcă să-şi întipărească peisajul în minte. Deasupra lor, stelele formează o privelişte spectaculoasă.

— Uau, câte stele! murmură Alessia.

— Hmm... face Maxim, privind cerul.

— Arată diferit aici.

— Hmm... îngaimă el din nou, mulţumit.

Admiră cerul nopţii, simţind că soarta le-a oferit spectacolul impresionant de lumini din ceruri pentru a se revanşa pentru tot ceea ce au pătimit înainte de nuntă.

Inima Alessiei este atât de plină, încât dă pe dinafară de bucurie.

Aceasta e viata ei acum.

Trebuie să se ciupească, să vadă dacă e real sau nu.

I-a arătat obiectivele turistice din Tirana, a dus-o la Paris şi apoi în acest loc magic.

Ce a făcut ea ca să merite tot norocul acesta?

S-a îndrăgostit de el. Domnul ei... Nu, lordul ei.

— Dansezi cu mine? spune Maxim, întrerupându-i reveria, şi îşi lasă telefonul pe braţul scaunului, întinzându-i un AirPod.

îşi strecoară şi el unul în ureche, iar ea îl imită. Maxim porneşte muzica, iar acordurile familiare cântate de RY X îi răsună în ureche.

Maxim se uită la ea şi-şi deschide braţele. Ea se cuibăreşte acolo şi, împreună, se leagănă încet pe nisip.

— Primul nostru dans, şopteşte Maxim.

Iar Alessia este încântată că el îsi aminteşte.

— Primul din multe altele, îi răspunde ea, iar el îi mângâie faţa şi îi întoarce buzele spre ale sale.

Se mişcă împreună. Luând şi oferind. Doi oameni ca o singură fiinţă. Alessia se agaţă de cearşafuri, cu trupul plin de sudoare... sudoarea ei... a lui, iar Maxim strigă şi încremeneşte atingând punctul culminant, declanşându-i şi ei orgasmul. Alessia scoate un ţipăt, simţindu-se divin, îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui Maxim, iar el se prăbuşeşte peste ea, apoi se rostogoleşte pe o parte.

— La naiba, Alessia, şopteşte el şi o sărută pe frunte, cât timp ea îşi revine la realitate.

Alessia deschide ochii şi îi mângâie faţa, privindu-se reciproc. îşi trece degetul peste buzele lui. Buzele care mai devreme i-au dezmierdat trupul.

Peste tot.

— Mereu e asa? întreabă ea.

— Nu, spune Maxim şi o sărută din nou pe frunte.

Se retrage uşor dinlăuntrul ei, iar Alessia tresare.

— Te doare? întreabă el îngrijorat.

— Nu. Sunt OK, răspunde ea zâmbind. Mai mult decât OK.

— Si eu la fel.

Dormitorul lor este numai din lemn vopsit în alb, cu mobilier vintage şi obiecte de artă discrete. Un pat cu baldachin, înconjurat de plasă, domneşte în mijlocul camerei. Alessia adoră romantismul acelui văl – când sunt în pat, parcă se află la adăpost, în propriul mic refugiu.

în timp ce bătăile inimii îi revin la ritmul normal, un gând care o sâcâie de la nuntă încoace îi dă din nou târcoale.

— Ce e? întreabă Maxim.

E gol şi superb, ochii îi sclipesc, chipul îi este bronzat. îşi îmbrăţişează perna, cu faţa spre ea.

Alessia se uită la tatuajul cu blazonul familiei lui şi, întinzându-se, îşi trece degetul peste acesta, chinuindu-se să-şi dea seama cum să formuleze o anume întrebare.

— Ce e? insistă el, dându-i o şuviţă umedă după ureche.

— Hm... ceva ce mi-a spus sora ta la nuntă.

Ah, rahat! Ce ar putea fi?

Mă încordez, întrebându-mă ce i-a şoptit Maryanne la ureche iubitei mele Alessia.

— Mi-a spus: „Fustangiii cuminţiţi sunt cei mai buni soţi”.

Ochii întunecaţi ai Alessiei strălucesc, plini de întrebări, în lumina blândă din dormitor. Expir prelung, încercând să mă gândesc la un răspuns.

— Am citit-o pe Georgette Heyer. Ştiu prea bine ce înseamnă un fustangiu... adaugă ea.

— Si?

— Sora ta vrea să spună că tu eşti fustangiu?

— Alessia, suntem în secolul XXI, nu în secolul al XVIII-lea.

Mă priveşte fix preţ de câteva secunde, muşcându-şi uşor buza de sus şi cercetându-mă atent.

La naiba! Oare mă judecă?

Mă crede deplasat?

Habar n-am. îmi ţin respiraţia.

— Câte femei ai avut? întreabă ea, în cele din urmă.

Ah! Mi se face un gol în stomac. Deci la asta se gândeşte.

— De ce vrei să ştii?

— Sunt curioasă.

întind mâna şi o mângâi pe faţă.

— Sincer să fiu, habar n-am. Nu am ţinut socoteala.

— Multe?

— Multe.

— Zeci? Sute? Mii?

Mă strâmb. *Mii! Doamne!* Nu prea cred.

— Zeci... sau cam asa ceva. Nu ştiu.

Si e o mică minciună nevinovată.

Mai degrabă câteva sute, frate.

Se uită fix la mine şi sper din tot sufletul să nu-şi dea seama c-o mint, ca să nu mă vadă într-o nouă lumină, sordidă. A fost doar sex.

— Hei!

Mă apropii de ea şi mai mult.

— Niciuna de când te-am cunoscut.

— Nici văduva? şopteşte ea.

Şi în aceste două cuvinte îi citesc angoasa şi neîncrederea. închid ochii şi o scânteie de furie mi se aprinde în piept, un soi de ură faţă de cumnata mea cu gură mare.

A dracului Caro!

— Nu. Nimeni, de când te-am văzut cu mătura în mână, la mine-n hol.

Când deschid ochii, observ că mă studiază din nou şi habar nu am la ce se gândeşte. Dar Alessia dă din cap, aparent mulţumită de răspuns, iar eu răsuflu uşurat.

Mulţumesc Cerului!

— Ăsta e adevărul.

O trag spre mine.

— Asta a fost înainte de Alessia, iar acum urmează restul vieţii mele, alături de tine. E tot ce contează.

Si o sărut încă o dată.

Când zorii se ivesc în micul lor paradis, Alessia se cuibăreşte într-un fotoliu, privindu-l pe Maxim cum doarme. E întins în pat, cu faţa în jos şi gol-puşcă. Picioarele îi sunt acoperite de aşternuturile răvăşite, ca prima dată când l-a văzut... nu cu foarte mult timp în urmă.

Atunci a fost şocată, dar fascinată – profund atrasă de silueta lui musculoasă şi atletică. Acum îi admiră fiecare linie a trupului, fiecare fibră. Cât de arătos este şi cât de tânăr şi relaxat pare în somn! Fâşia de piele bronzată dintre spate şi fesele tari şi curbate este acum şi mai vizibilă, iar ea ar vrea să-şi înfigă dinţii în fundul lui perfect. Speriată de gândurile ei rătăcitoare, îşi soarbe cafeaua neagră, fără zahăr, savurând gustul amărui şi puternic al acesteia şi imaginea ispititoare a soţului ei.

Să-l trezească?

Să-i dea alarma?

I-ar surâde lui! Muşchii pântecului ei se încordează de

plăcere la acest gând.

Alessia! aude în minte vocea mamei ei.

E soţul meu, mamă.

Azi se întorc în Anglia.

Noua ei casă.

Şi va fi nevoită să dea ochii cu familia lui, cu prietenii lui, cu colegii lui de muncă, sperând că n-o vor considera nepotrivită.

Şi va trebui să-şi găsească ceva de făcut.

Habar n-are ce aşteaptă toţi acei oameni de la ea.

Bănuieşte că ăsta e motivul pentru care nu poate dormi. Din cauza emoţiilor şi a anxietăţii.

Maxim se agită în somn şi se întinde spre partea ei de pat, apoi îşi ridică privirea şi se uită în jur când constată că patul e gol, ochii lui verzi strălucind în lumina rozalie şi dulce a dimineţii.

Alessia lasă jos ceaşca, dă laoparte voalul şi se urcă în pat lângă el.

— Aici erai, murmură el, trăgând-o în braţele sale.

Aterizăm pe Heathrow pe la 8 dimineaţa. După ce coborâm din avion, la ieşire, ne întâmpină un oficial de la serviciul VIP. Ne duce cu liftul până la nivelul solului, apoi părăsim terminalul pe lângă aeronava Boeing 777 a British Airways care ne-a adus din St. Lucia. Acolo ne aşteaptă un BMW seria 7, negru şi elegant. Persoana care ne întâmpină deschide portbagajul şi ne pune bagajele înăuntru. Apoi deschide portiera din spate, iar noi doi ne urcăm pe bancheta din piele.

— Nu mă aşteptam la asta, spune Alessia, întorcând ochii mari către mine.

Ridic din umeri.

— Nu aveam chef de învălmăşeala de la controlul paşapoartelor, însoţitoarea noastră se suie în maşină şi ne conduce prin aeroport

până la clădirea VIP.

— Vei avea nevoie de paşaport, îi spun Alessiei când ne dăm jos din BMW.

Vameşul aruncă o privire superficială pe paşaportul meu şi-l studiază mai amănunţit pe cel al Alessiei.

îmi ţin respiraţia.

îşi ridică privirea şi îi cercetează chipul, comparându-l cu fotografia, apoi îi ştampilează paşaportul.

— Bine-aţi venit în Marea Britanie, domnişoară! spune el.

Răsuflu uşurat.

E aici! în mod legal! Ura!

Alessia îi zâmbeşte fermecător, apoi îl urmăm pe

însoţitorul nostru într-unul dintre saloanele elegante şi confortabile, unde aşteptăm bagajele de cală.

— Majordomul dumneavoastră va sosi în scurt timp să vă ia comanda pentru micul-dejun. Bagajele dumneavoastră ar trebui să ajungă aici în următoarele zece minute. Există o baie privată chiar în spatele dumneavoastră, dacă aveţi nevoie. Pentru orice altceva, apăsaţi butonul.

Arată spre un buton roşu de pe măsuţa de cafea.

— Mulţumesc.

Cu un zâmbet scânteietor profesional, ne părăseşte, iar eu îi întind Alessiei meniul.

— Ti-e foame?

Ea clatină din cap.

— Nici mie. Ai apucat să dormi?

Alessia confirmă dând din cap, privind în jur.

— N-am fost niciodată într-un loc ca ăsta. întotdeauna procedezi aşa pe Heathrow?

— Da.

O sărut pe păr.

— Obişnuieşte-te cu asta!

Ea zâmbeşte.

— Cred că va mai dura o vreme.

Ridic din umeri exact când se aude o bătaie în uşă. Apare unul dintre majordomi.

— Bună dimineaţa, lord Trevethick. Doriţi să vă aduc micul-dejun şi ceva de băut?

Au revenit în maşina neagră şi luxoasă, iar un bărbat în costum elegant îi duce la Londra. în timp ce se află în trafic, pe autostradă, Alessia aruncă o privire în zare şi admiră turnurile din Brentford.

Magda! Michal!

Se întreabă ce fac oare prietenii ei în Canada. Nu are numărul de telefon al Magdei, dar îl poate contacta pe Michal pe Facebook. Acea parte a vieţii ei pare atât departe, deşi au trecut doar câteva săptămâni de- atunci. Şi acum iat-o într-o maşină de lux, alături de iubitul ei soţ, mergând spre Londra după o vacanţă în frumoasa insulă Mustique.

Ce a făcut să merite un asemenea noroc?

Maxim îşi împleteşte degetele cu ale ei.

— Parcă a trecut un secol de când am fost ultima oară pe-aici, spune el, puţin melancolic.

— Asa e.

îl strânge de mână, dar nu ştie ce să mai spună. Se simte copleşită şi puţin speriată, ca şi cum s-ar afla într-un vis şi în orice moment s-ar putea trezi la realitatea înspăimântătoare.

El îi ia mâna şi o duce la buze, sărutându-i-o tandru.

— Vom ajunge în curând acasă. O să trag un pui de somn.

— N-ai dormit?

Călătoriseră la clasa întâi, unde scaunele se transformau în paturi confortabile.

— Nu prea. Zborul a fost zgomotos, dar mai ales sunt bucuros că te aduc acasă.

Alessia zâmbeşte şi, într-o clipă, toate îndoielile ei dispar.

Maşina neagră opreşte în faţa clădirii lui Maxim din Chelsea Embankment, iar şoferul îi deschide portiera Alessiei. Scoate valizele din portbagaj şi le lasă în hol. Maxim îi dă un bacşiş generos şi, luând bagajele, se îndreaptă spre lift. O lasă pe Alessia să intre prima, apoi uşile se închid, lăsându-i singuri cu bagajele lor. Maxim apasă pe butonul care-i va duce la ultimul etaj, iar privirea lui de smarald se îndreaptă spre a ei. Alessiei i se taie răsuflarea când îi vede ochii arzători.

El face un pas spre ea şi-i cuprinde uşor faţa în mâini.

— Eşti în siguranţă. Suntem acasă, şopteşte el şi se apleacă s-o sărute, lent, dulce şi recunoscător, iar când limba lui ispititoare şi insistentă se împreunează cu a ei, dorinţa înfloreşte adânc în corpul Alessiei.

Corpul ei cântă la unison cu al lui acum şi îl doreşte. Acum. Aici. Maxim o lipeşte de perete. Ea îi simte erecţia impresionantă pe abdomen, iar asta îi alimentează pofta. Geme, trupul ei se mulează pe-al lui şi îl sărută cu o ardoare care-i încălzeşte străfundurile sufletului.

Liftul se opreşte, uşa se deschide. Ies din ascensor încă îmbrăţişaţi, captivaţi unul de celălalt.

Oare se va sătura vreodată de el?

— Maxim, ce plăcere să te revăd! Ai fost plecat?

Tonul arţăgos al doamnei Beckstrom ne întrerupe momentul de tandreţe, care sper că va duce la o partidă de sex fierbinte înainte de culcare. Pentru o fracţiune de secundă, îmi sprijin nervos fruntea de cea a Alessiei, apoi mă uit la ea, care pare la fel de ameţită ca mine. Inspir profund şi o lipesc pe Alessia de mine ca să-mi ascund erecţia evidentă.

— Doamnă Beckstrom! Heracles!

Mă aplec şi îl mângâi scurt pe căţelul enervant. Acesta îşi dezveleşte dinţii, cu agresivitate.

— Mă bucur să vă întâlnesc. Ce mai faceţi? Pot să v-o prezint pe soţia mea? Ea e Alessia.

— Ah, ce drăguţ!

Doamna Beckstrom îi întinde mâna Alessiei, care nici nu

poate respira.

— Mă bucur să vă cunosc! spune Alessia în timp ce-şi strâng mâna.

— Eşti tare frumuşică, draga mea. Soţie ai spus, Maxim?

— Da, doamnă B.

— în sfârşit, te-ai însurat. Felicitări! A fost destul de neaşteptat. Eşti însărcinată, draga mea?

Pentru numele lui Dumnezeu! Nici nu îndrăznesc să mă uit la Alessia în timp ce scot bagajele din lift.

— Nu, doamnă Beckstrom, spune iute Alessia, îmbujorându-se sub tenul bronzat.

— Dar o să văd ce pot face în privinţa asta! îi fac cu ochiul doamnei B., iar Alessia se înroşeşte şi mai tare la fată.

— Atunci, voi, tinerilor, distraţi-vă! Eu şi Heracles ieşim la plimbarea de dimineaţă.

Apoi intră în lift şi apasă pe butonul *Parter.*

După ce uşile se închid, mă întorc spre Alessia. Izbucneşte în râs, iar eu fac la fel. O trag în braţele mele.

— îmi pare rău pentru asta.

— Este, cum spuneai...? A, da, excentrică.

— Da, este, absolut. Acum am o misiune de îndeplinit.

O ridic în braţe, iar ea ţipă, surprinsă. Ţinând-o lipită de mine, strecor cheia în uşa de la intrare, o deschid şi o trec pragul pe sus.

O las pe podea şi o sărut, sperând să putem continua ceea ce am început în lift, dar chiar atunci îmi dau seama că alarma nu e pornită. Ne uităm amândoi în sus şi vedem un afiş pe care scrie *Bine aţi venit acasă,* atârnat peste uşile duble de la capătul holului.

Brusc, Caroline, Tom, Joe, Maryanne şi Henrietta apar în prag.

— Surpriză! strigă ei.

Lua-m-ar naiba să mă ia!

Capitolul zece

Alessia şi cu mine rămânem în hol, dezorientaţi şi obosiţi după călătorie. Doamna Blake, menajera lui Caroline, apare în uşa bucătăriei ţinând o tavă cu băuturi, iar eu simt că nu mai am replică.

Ce mama naibii e asta?

— Bine-aţi venit acasă, Maxim, Alessia!

Cu un zâmbet larg, Caroline se apropie cu precauţie, întinzând braţele în semn de bun-venit.

A băut? Deja?

E un comportament total necaracteristic pentru Caroline.

— Bună, spun nedumerit, iar ea mă îmbrăţişează pe mine şi apoi pe Alessia.

— Bine-ai revenit, Alessia, spune ea, un pic prea dulce.

— Bună, şopteşte Alessia şi-mi dau seama după şovăiala din vocea ei că e la fel de tulburată.

Prietenii mei dau năvală, urându-ne bun-venit, iar doamna Blake îi serveşte pe toţi cu băuturi. Buck's Fizz, şampanie sau suc de portocale proaspăt.

— Ei bine, ne-aţi făcut o mare surpriză. De fapt, chiar ne-aţi şocat. Dar vă mulţumesc, îi şoptesc lui Caro.

— M-am gândit că ar fi frumos să vă întâmpinăm cu o gustare festivă, în plus, e şi felul meu de a-ţi cere iertare.

Ridică ghiduşă din umeri şi ia un pahar de şampanie. Cred că nu e primul.

Doamna Blake îi întinde tava Alessiei, cu un zâmbet pe care-l pot descrie drept ostil.

— Milady, spune ea, pe un ton uşor dispreţuitor.

Alessia îi mulţumeşte şi ia un pahar de şampanie.

Mă încrunt la doamna Blake – în speranţa că am interpretat greşit expresia ei glacială – şi iau un pahar de suc de portocale. Ea se înroşeşte.

— Mă bucur că v-aţi întors, milord.

— Vă mulţumesc, doamnă Blake. Sper că dumneavoastră şi domnul Blake sunteti bine.

O privesc rece, iar ea îmi zâmbeşte dulce, aşa că poate purtarea ei mai mult decât distantă cu Alessia a fost doar în mintea mea – şi totuşi nu ne-a felicitat.

Maryanne ne cuprinde cu braţele pe amândoi şi ne conduce spre salon, unde masa e aşezată pentru brunch.

OK. S-o facem şipe-asta.

Deşi tot ce vreau e să-mi duc soţia în pat.

Să ne-o tragem şi apoi să dormim.

Dar Henrietta, iubita lui Tom, e şi ea acolo şi mă bucur să o văd. E ca o lumină pe lângă întunericul agresiv din el.

— Maxim, sunt foarte fericită pentru tine. Felicitări!

Mă îmbrăţişează.

— Henry, ce mă bucur să te văd! Ea este Alessia, soţia mea.

Alessia se simte murdară şi lipicioasă de pe drum, dar iat-o aici, în apartamentul lui Maxim, în compania unor... oaspeţi. Prietenii lui. Ar vrea să facă un duş rapid şi să se schimbe. E îmbrăcată cu blugi şi cu un sacou negru, cambrat, pe sub care poartă tricoul pe care scrie *Ifs better at Basils* şi pe care Maxim i l-a cumpărat dintr-un bar din Mustique. Ar prefera să fie puţin mai elegantă în faţa prietenilor lui, dar ar fi nepoliticos să-i părăsească.

Iar aceste femei arată toate impecabil.

Mai ales Caroline.

— Bună, Alessia. Mă bucur de cunoştinţă, spune Henry.

Are o voce melodioasă, echilibrată şi dulce, şi o faţă de înger, încadrată de bucle moi, castanii. Ochii ei cafenii sunt calzi şi sinceri.

— Şi eu mă bucur, răspunde Alessia, simţindu-se imediat în largul ei.

— Aici erai! spune Tom şi o cuprinde pe Alessia într-o îmbrăţişare. Sper că se poartă bine cu tine, Alessia. îl voi biciui cu cravaşa dacă aud că nu e as a.

Alessia râde.

— Mă bucur să te văd, Tom.

— Când ai urcat ultima dată pe un cal? spune Caroline, batjocoritoare. Zilele când jucai polo călare s-au sfârşit de mult.

Henry se încruntă la Caroline. Se lasă o tăcere stânjenitoare, iar Alessia observă că Maxim şi Joe se încruntă şi ei.

— Alessia, spune Joe, după o clipă, şi o strânge la piept. Arăţi minunat. Te-ai simţit bine? Unde-aţi fost? Maxim a ţinut secret.

Zâmbeşte larg şi molipsitor, dezvelindu-şi dinţii de un alb orbitor. E tare elegant în costumul lui – şi Alessia îşi dă seama că aşa se îmbracă el, chiar şi într-o zi de sâmbătă.

Maxim îşi strecoară braţul în jurul ei şi o sărută pe păr.

— Ne-am simţit minunat. Am fost la Tirana şi în Mustique, dacă chiar vrei să ştii.

— Aşa e, adaugă Alessia, cu timiditate. Şi la Paris.

— De-a dreptul divin! exclamă Caroline. Sper că vă e foame. Draga doamnă Blake a gătit în timp-record.

După ce mă relaxez un pic, trebuie să recunosc că e destul de frumos din partea lui Caroline că a organizat acest brunch. E plăcut să-mi reîntâlnesc prietenii după luna de miere şi s-o prezint pe Alessia tuturor într-un cadru atât de destins. Şi mă bucur s-o reîntâlnesc pe Henry. Alessia pare destinsă sau poate că e doar obosită. Dar se înfruptă din somonul afirmat, din ouăle şi din pâinea prăjită cu avocado, stând de vorbă cu plăcere cu Henrietta, care are talentul rar de a face pe oricine să se simtă bine în preajma sa.

Chiar şi pe Tom.

Maryanne îmi spune că s-au întors cu toţii din Albania, împreună cu Rowena, cu un avion privat.

— Privat?

— Da.

— Hmm... Mă întreb cine a plătit cursa.

— Tu, probabil, spune Caro în timp ce alege ce să mănânce.

Aşadar, mama cheltuia încă din contul proprietăţii.

Ei bine, nu pentru mult timp.

— Părinţii tăi s-au descurcat de minune cu nunta, Alessia. Trebuie să spun că e cel mai important eveniment al acestui an.

— Suntem de-abia în martie, Tom, intervine Caro.

El însă o ignoră.

— Aţi fost o inspiraţie pentru mine.

Se ridică în picioare, mândru şi pompos ca de obicei.

— Sunt foarte onorat să vă spun că Henry, nebună cum e, a acceptat să-mi devină soţie. Suntem oficial logodiţi.

îi zâmbeşte Henriettei, care surâde şi ea şi roşeşte adorabil simtindu- *se* în centrul atenţiei.

— Felicitări, frate, spune Joe şi ridică paharul. Pentru Tom şi Henry!

Un cor de felicitări răsună în toată camera. îi îmbrăţişăm şi îi sărutăm pe amândoi, unul câte unul.

— Bineînţeles, va trebui să nu vă suprapuneţi nunta cu a lui Trevethick, căci se va mai însura o dată, spune Joe, sorbind din şampanie.

— Din nou? întreabă Caroline şi Maryanne într-un glas.

La naiba!

— Ăăă... da.

— Poţi să faci asta? întreabă Henry, uşor încruntată.

— Aşa sper. Va trebui să aflu. Vrem să ne căsătorim şi aici. Nu-i aşa, Alessia?

întind mâna, iar ea mi-o prinde, puţin încruntată când îmi analizează expresia panicată. Maryanne sau Caroline nu trebuie să afle nimic despre circumstanţele dubioase ale cununiei noastre şi nici despre faptul că nu am respectat

protocoalele obişnuite.

— Da, bineînţeles, răspunde Alessia. în felul ăsta, ni se pot alătura şi toţi prietenii lui Maxim, spune ea cu dulceaţă. Am petrec... petrecut...

Se uită la mine, ca să fie sigură că vorbeşte corect în engleză, încuviinţez şi ea continuă.

— ...cu prietenii şi familia mea, iar acum e rândul lui Maxim. Vrem să-i onorăm acum pe prietenii şi rudele sale.

Alessia, eşti o adevărată zeiţă, la naiba!

Caroline mijeşte ochii şi mai ia o gură de şampanie.

— încă o nuntă? Ei bine, va fi grozav. La Londra, în Cornwall sau în Oxfordshire?

— Tocmai am venit de la nuntă, Caro. Lasă-ne-n pace! ripostez eu.

Strânge din buze, dar nu răspunde. în schimb, se întoarce spre Alessia.

— Bineînţeles, personalul de la fiecare dintre proprietăţi de-abia aşteaptă să te cunoască. Ştii să călăreşti? întreabă ea.

Alessia îmi aruncă o privire rapidă, misterioasă, şi o imagine cu ea dezbrăcată, deasupra mea, cu sânii săltând, cu capul lăsat pe spate, cu părul revărsat pe umeri, cu gura întredeschisă, savurând nişte momente pasionale, îmi vine în minte fără să vreau.

La naiba!

Ce sexy!

Dulcea şi inocenta mea soţie! *Mi-a aruncat deliberat acea privire.*

— Nu, spune Alessia, iar eu îmi ascund zâmbetul.

Caro se uită la mine şi apoi din nou la soţia mea, iar eu mă aştept ca Alessia să-i dea replica – „Doar pe soţul meu îl călăresc” –, dar, din fericire, se abţine.

Frate! Maturizează-te!

— Va trebui să vedem ce putem face în privinţa asta, murmură Caro.

— Caroline e pasionată de echitaţie, la fel ca mine. Maxim, nu prea. Dar, desigur, el şi Kit obişnuiau să joace polo, spune Maryanne.

— Aveţi cai? întreabă Alessia, îndreptându-şi atenţia spre mine.

— Avem. în Oxfordshire, răspund. Vom da un tur pe-acolo, nu-ţi face griji!

Un tur. Ce vrea să spună?

— Al proprietăţilor, răspunde Maxim la întrebarea sa nerostită. Ai fost în Cornwall. Mai avem o moşie în Oxfordshire. Si una în

Northumberland, dar aceea e închiriată unui american care a făcut milioane de dolari în domeniul tehnologiei. De ce nu-şi cumpără o proprietate... habar n-am.

Alessia dă din cap, absorbind aceste noi informaţii. în toată luna lor de miere, Maxim nu a pomenit nimic despre alte proprietăţi.

Alte moşii. Alte pământuri!

Cât de bogat e, de fapt, soţul ei?

— Ar trebui să plecăm. Să vă lăsăm să dormiţi puţin, anunţă Tom. Dar am o rugăminte.

Toate privirile se îndreaptă spre el.

— Am ratat reprezentaţia ta nemaipomenită la pian dinainte de nuntă, Alessia, pentru că eram cu Thanas la hotel. Te rog, ai vrea să cânţi pentru noi? Am auzit numai laude.

— O, da, te rog! zice Henrietta, bătând din palme. Mi-ar plăcea să te ascult. Joe a fost foarte încântat de tine.

Ah!

— Eşti pregătită de asta? Nu trebuie s-o faci, se grăbeşte Maxim s-o liniştească.

— Nu, e-n regulă. Ştii că ador să cânt la pian.

Zâmbeşte, încântată că îi poate mulţumi cumva lui Tom, după tot ajutorul lui din Albania. Ridicându-se de la masă, se îndreaptă spre pian. Simte că toată lumea se întoarce s-o privească.

De ce are atâtea emoţii?

Deschide capacul pianului, inspiră adânc şi se aşază pe scaun. Se hotărăşte ce vrea să audă şi ce culori vrea să-şi imagineze, îşi aşază degetele pe clape şi închide ochii. începe să cânte aranjamentul lui Rahmaninov pentru *Partita nr. 3* de Bach. Degetele ei găsesc notele în timp ce acestea îi străbat mintea în nuanţe roz şi violet, iar preludiul răsună delicat în încăpere – melodia o mângâie şi o mistuie până devine una cu muzica şi culorile.

N-am mai auzit-o cântând această piesă până acum şi, ca întotdeauna, iubita mea... soţia mea se pierde în muzică, oferindu-ne o interpretare excepţională. Oaspeţii noştri sunt uluiţi, cum e şi cazul. Dar eu ador faptul că are o asemenea relaţie cu muzica – se cufundă în ea. O absoarbe cu totul – ba nu, o posedă –, într-o aşa măsură încât sunt convins că am dispărut cu toţii şi că au rămas doar ea, pianul şi această melodie încântătoare.

Ajunge la ultima notă şi aceasta rămâne în aer, ţinându-ne pe toţi înmărmuriţi. Apoi ridică degetele de pe clape.

Oaspeţii noştri aplaudă şi se ridică în picioare.

— *Alessia, a fost senzaţional!*

— *Dumnezeule!*

— *Bravo! Bravo!*

Alessia le zâmbeşte timid în timp ce eu mă apropii de ea şi îmi las mâinile pe umerii ei. Mâna ei o strânge pe a mea.

— Doamnelor şi domnilor, soţia mea.

Mă aplec şi o sărut rapid.

— Iar acum...! E momentul să plecaţi acasă. Amândoi suntem obosiţi după călătorie.

— Bine, plecăm, spune Tom.

— Mulţumim din nou, adaugă Joe, îndreptându-se spre ieşirea din salon.

Doamna Blake face curat în bucătărie, iar eu îi mulţumesc înainte ca împreună cu Alessia să ne însoţim oaspeţii până la uşă. Atunci observ, spre încântarea mea, că fotografiile mele cu peisaje au rame noi şi sunt din nou puse pe pereţi.

Caro mă îmbrăţişează în semn de rămas-bun.

— Du-o pe Alessia să-şi cumpere nişte haine, pentru numele lui Dumnezeu, îmi şuieră ea la ureche. Sau lasă-mă pe mine!

Mă desprind de ea.

— Bine, dacă tu crezi că e cazul.

— Da. E contesă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu studentă. Du-o la Harvey Nicks.

Alessia se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Spune-i să te ducă la cumpărături, draga mea.

O îmbrăţişează pe Alessia, zâmbeşte siropos şi iese cu restul familiei şi prietenilor mei, în timp ce Alessia se întoarce spre mine. Dar, înainte să spună ceva, mă salvează doamna Blake, care vine la uşă.

— Am spălat toate vasele. Bucătăria e curată şi aprovizionată cu alimentele pe care le-aţi cerut. Maşina de spălat vase va trebui golită.

îi aruncă Alessiei o privire răutăcioasă.

— Ştiu... adică... sper că n-ar trebui să fie o problemă pentru *dumneavoastră... milady.*

Doamna Blake mimează un zâmbet, care seamănă mai degrabă ca un rictus.

— Ajunge, doamnă Blake, spun pe un ton tăios şi dojenitor, ţinându-i uşa deschisă. Este cazul să plecaţi.

Alessia îşi pune mâna pe braţul meu, poate pentru a mă împiedica să spun mai multe... nu ştiu. îşi îndreaptă spatele şi ridică bărbia.

— Da, bineînţeles. Vă mulţumesc pentru ajutor, doamnă Blake.

— Milord. Milady.

Dă din cap, nevenindu-i să creadă că a fost dată afară, şi pleacă.

Bravo ei, la naiba!

*

Fata lui Maxim e absolut încremenită când îi urează o zi bună menajerei, dar Alessia e încântată că el a observat tonul arogant al doamnei Blake. Maxim se întoarce spre ea.

— Cred că trebuie să port o discuţie cu doamna Blake.

Alessia îşi încolăceşte braţele în jurul lui Maxim şi-l strânge la piept.

A observat şi a acţionat.

Dar Alessia ar vrea să-şi ducă singură propriile bătălii pe viitor. E sigură că vor urma şi altele. La urma urmei, a fost menajeră şi înţelege resentimentele doamnei Blake.

îi zâmbeşte.

— Este servitoarea lui Caroline.

— Noi spunem că face parte din personal. Servitoare sună un pic... feudal.

— Eu am fost servitoarea ta, şopteşte ea.

Maxim se apleacă şi-şi atinge nasul de al ei.

— Si acum eu sunt servitorul tău.

îşi lipeşte buzele de ale ei şi o reazemă de perete, sărutând-o lung.

— Hai să mergem în pat, murmură el pe un ton misterios care reverberează în locurile ei cele mai intime.

— Bine, şopteşte ea.

Maxim moţăie lângă Alessia. Buzele lui sunt întredeschise, genele îi umbresc obrajii, chipul lui bronzat se relaxează în braţele somnului – este atât de frumos! Alessia îl priveşte, minunându-se de cât de tânăr pare. Se abţine să-l atingă şi se întoarce către cameră, s-o studieze. Habar n-are cât e ceasul, dar afară e încă lumină. Ultima oară când a fost în această încăpere au făcut dragoste şi, după ce ea a părăsit apartamentul, Anatoli o aştepta.

Nu te gândi la el!

Se scutură de gândurile negre, cercetând camera într-o nouă lumină, ca soţie a lui Maxim. E un spaţiu absolut masculin: linii clare, mobilier minimalist în tonuri stinse, argintii şi gri. Singura piesă de mobilier ornamentată este oglinda mare, aurită, pe peretele lângă care se află tăblia patului. Iar pe peretele opus se află cele două fotografii cu femei dezbrăcate, cu spatele întors spre public, astfel încât să nu fie prea explicite. Totuşi, sunt erotice şi senzuale. Maxim a spus că toate fotografiile din apartament sunt

opera lui; el trebuie să le fi făcut şi pe acestea.

Draga mea, s-a culcat cu aproape toată Londra.

Alessia oftează. Asta ştie şi ea – a văzut dovezile în fiecare săptămână, aruncate în coşul lui de gunoi. Şi a mai fost şi tânăra aceea din pubul din Cornwall. Alessia nu-şi aminteşte numele ei.

Dar câte femei or fi trecut prin patul ăsta?

Alessia se cutremură.

Nu te gândi la asta!

Şi totuşi, în aceste momente de linişte, se întreabă dacă se ridică la înălţimea tuturor celor care au fost aici înaintea ei. Strâmbă din nas, gândindu-se la toate femeile care au avut orgasm în această încăpere, înainte de ea.

Ideea o dezgustă şi nu vrea să se gândească prea mult la asta şi nici să- şi petreacă toată ziua în pat. Nu e deloc obosită, aşa că iese pe furiş de sub pătură şi se îndreaptă spre baie ca să facă un duş, scăpând astfel de urmele călătoriei, după fabuloasa lună de miere.

Mă trezesc când aud duşul curgând în baie.

Alessia.

Udă şi goală.

Gândul acesta mă excită imediat şi mă dau jos din pat ca să mă duc după ea.

Stă sub cascada de apă fierbinte, cu spatele la mine, şi se spală pe păr. Părul i se revarsă până la talie, deasupra fundului ei fantastic, în timp ce Alessia se şamponează. Mă postez în spatele ei şi-mi duc uşor mâinile spre ea, să-i întind şamponul pe păr.

— Hmm... ce bine e, geme ea.

Mă opresc.

— Ah!

Alessia face un pas înapoi, lipindu-şi corpul de mine. Erecţia mi se reazemă uşor între fesele ei. Zâmbesc, iar ea întoarce capul, îmi aruncă un surâs luminos şi jucăuş şi mişcă din fund, tachinându-mă.

O, *Doamne!*

— Vrei să continui?

— Da. Te rog.

Revin la misiunea de a-i spăla părul, întinzând şamponul peste pletele ei şi descurcându-i-le uşor. Ea îşi ridică faţa spre jetul de apă ca să se clătească de săpun, iar eu mă întind după gelul de duş, îmi pun în palme un strop şi apoi le frec, pentru a face clăbuc. Uşor, îi întind spuma peste pielea fină a abdomenului, apoi sub sâni, mângâindu-i sfârcurile cu vârful degetelor. Alessia gâfâie de plăcere şi-şi arcuieşte spatele, lăsându-se pradă mâinilor mele.

La naiba! Are nişte sâni superbi.

îmi trec o mână peste trupul său, săpunind-o, simţindu-i formele. Cu cealaltă mână continui să-i stimulez sfârcurile care se întăresc, mângâiate pe rând. Pe măsură ce acestea se transformă sub atingerea mea, mădularul mi se trezeşte din ce în ce mai mult la viată.

— Ai nişte sâni minunaţi, Alessia, îi şoptesc şi o muşc uşor de lobul urechii.

Cobor mâna, ajungând la sexul ei şi-mi trec degetele peste clitoris.

Ea geme, se lasă pe spate şi-şi încolăceşte mâinile în jurul gâtului meu, cu spatele lipit de pieptul meu. întoarce capul şi-mi acoperă gura cu buzele.

Ne sărutăm. Fierbinte. Apăsat. Numai limbă şi dorinţă – în timp ce mădularul meu încă se sprijină de fundul ei frumos.

Alessia îşi înfige o mână în părul meu, iar cu cealaltă îmi atinge scula. Mi-o ia în palmă, strângând cu putere, şi începe să se mişte încet, în sus şi în jos. Foarte încet, oh, la naiba! Mă tortureazã. Răsuflu şi o împing în faţă, lipindu-i obrazul de faianţă.

— Acum eşti curată. As vrea să te murdăresc la loc.

îmi dă drumul, cu gura întredeschisă, cu ochii întunecaţi de dorinţă, şi se sprijină cu palmele de perete.

— Vrei să facem asta? Aici, aşa? o întreb.

— Hmm...

— Asta înseamnă da?

Dă din fund, lipită de mine, iar eu zâmbesc.

— Deci înseamnă da.

încetişor, îi strecor un deget înăuntru. E udă. De mai devreme? De acum? Nu-mi pasă. E pregătită. Pentru mine. îi trag şoldurile uşor înapoi.

— Rămâi as a.

Şi foarte încet, ca să nu-şi piardă echilibrul, pătrund uşor înăuntrul ei, iar ea se împinge înapoi, spre mine.

Da!

Ţinând-o de şolduri, mă dau înapoi şi apoi alunec din nou înăuntrul ei, savurând fiecare bucată din trupul soţiei mele. Ea scoate un geamăt puternic, lovindu-se de mine, iar eu intru şi ies din ea, din ce în ce mai apăsat.

Mai tare. Mai repede.

La nesfârşit. îmi place s-o simt. Din ce în ce mai excitaţi.

Deodată, simt cum muşchii dinăuntru i se contractă şi mă pregătesc de final, cu degetele peste mâna ei.

— Ah! strigă ea şi ajunge la orgasm, luându-mă cu ea.

îi strig numele şi o strâng în braţe în timp ce-mi dau drumul...

Apoi ne prăbuşim pe podeaua duşului, sub torentul de apă.

— Cum a fost? întreabă Maxim, dându-i laoparte părul ud de pe faţă şi apoi sărutând-o.

— Bine. Foarte bine, spune Alessia zâmbind.

— Da. Şi pentru mine. Cred că noua mea distracţie preferată e să fac dragoste cu tine.

— Este o distracţie.... ăăă... nobilă... Este cuvântul potrivit? O distracţie nobilă.

El izbucneşte în râs.

— Merge. Nespus de nobilă.

îşi încolăceşte braţele în jurul ei şi o trage mai aproape.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, cu mine, în siguranţă!

— Si eu mă bucur.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

Vocea lui Maxim se frânge. Alessia se întoarce şi-l sărută.

— Sunt aici. în siguranţă. Cu tine.

El o sărută pe frunte.

— Ce bine!

Fără să vrea, îi vine în minte o imagine cu Bleriana, una dintre fetele traficate împreună cu ea. S-au împrietenit în spatele camionului care le-a adus în Marea Britanie. Ele credeau că vin aici ca să muncească.

O *Zot!* Bleriana avea doar şaptesprezece ani.

Alessia se încruntă şi încearcă să-şi alunge senzaţia de anxietate şi de vinovăţie.

Oare a scăpat şi Bleriana?

Sau or fi prins-o Dante şi Ylli?

Ideea asta e înspăimântătoare.

— Hei, ce-ai păţit? spune Maxim.

Ea scutură din cap, încercând să alunge acest gând. Va reflecta la asta mai târziu, când va fi singură, pentru că nu vrea ca Maxim să se îngrijoreze.

A făcut deja atât de multe pentru ea.

— Cred că sunt din nou curată, zâmbeşte ea, iar Maxim izbucneşte în râs.

— Ti-e foame?

Ea dă din cap că da.

— OK. Hai să mergem să mâncăm în oraş!

Capitolul unsprezece

E duminică dimineaţa devreme: aerul e rece şi proaspăt, copacii sunt încă adormiţi şi lipsiţi de frunze, iar eu alerg prin parcul Battersea. Este acel moment special al zilei în care acest loc le aparţine doar celor care îşi plimbă câinii sau aleargă. Cerul e cenuşiu şi ameninţă cu ploaia, dar e o energie plăcută în briza rece – parcul se trezeşte din lunga iarnă, primăvara se întrevede la orizont. Pe măsură ce-mi intru în ritm, făcând un pas după altul, mintea mi se limpezeşte. E minunat să fiu în aer liber, cu o muzică veselă în căşti care mă înviorează în timp ce trag adânc în piept aerul Londrei. Mi-a fost dor de oraşul ăsta.

Am lăsat-o pe Alessia dormind, dar avem toată ziua înaintea noastră – trebuie doar să despachetăm şi să ne instalăm din nou în apartament.

în timp ce alerg, îmi dau seama că, în ultimele săptămâni, nu m-am gândit decât la găsirea Alessiei, apoi la nuntă, apoi la luna noastră de miere. Acum trebuie să mă lămuresc ce înseamnă viata de om căsătorit.

Nu am nici cea mai vagă idee.

Nici Alessia nu cred că are.

Să rămânem în Londra?

Va trebui să ne păstrăm un cuib aici. Dar putem să ne mutăm în Cornwall sau în Oxfordshire – deşi nu sunt sigur că Alessiei îi va plăcea la Angwin, pentru că proprietatea de-acolo are mai mult personal decât la Tresyllian Hali, care este deschisă publicului.

Poate ar trebui să facem copii.

Un moştenitor şi unul de rezervă.

Un băieţel ca Alessia?

O fetiţă ca Alessia?

La naiba! Nu încă.

Amândoi suntem prea tineri.

Mâine ne vom întâlni cu avocatul care ne va ajuta în problema cu viza. Apoi vom putea lua nişte decizii.

Da.

Mâine vom lua toate deciziile. Hai să ne bucurăm de ziua de azi!

Alessia se trezeşte şi descoperă că e singură. Pe perna lui Maxim găseşte un bilet.

Am plecat să alerg.
Mă întorc curând.

Te iubesc. Mx

Zâmbeşte, amintindu-şi cum trebuia să-i strângă de pe podea echipamentul de sport transpirat după ce alerga. Şi mai erau şi notiţele pe care le găsea aruncate pe jos. De obicei, numere de telefon. De la femei?

O *Zot!* Se încruntă şi încearcă să alunge acest gând.

Nu te mai gândi la asta, Alessia!

Se întinde, simţindu-se odihnită, apoi se ridică din pat. E momentul să despacheteze bagajele şi să facă ordine în apartament.

Aceleaşi chestii de pe vremuri.

Zâmbeşte şi buna dispoziţie îi revine.

în plus, îi va pregăti lui Maxim micul-dejun, poate nişte pâine de casă, cu condiţia ca doamna Blake să se fi ţinut de cuvânt şi să fi cumpărat produsele de pe lista pe care i-o transmiseseră când erau în luna de miere. Fericită, se duce în baie să facă duş.

Maxim se întoarce în timp ce ea despachetează valiza, în dormitorul pentru oaspeţi. Zâmbind pentru că, în sfârşit, soţul ei a ajuns acasă, ea se opreşte ascultându-l cum intră în dormitor, apoi îl aude alergând pe hol cu disperare, căutând-o în bucătărie, apoi în living.

— Alessia! o strigă el, evident panicat.

O *Zot! Nu!*

— Maxim! Aici sunt!

Iese din camera de oaspeţi şi se uită la el, în capătul holului. Maxim răsuflă uşurat şi-şi trece o mână prin părul transpirat.

— Nu-mi face asta! Am crezut... am crezut că ai plecat.

Vocea i se frânge. Se îndreaptă cu paşi mari spre ea, cu o expresie gravă.

— Eu...

Dar ea rămâne fără cuvinte. Nu voia să-l sperie, iar inima i se topeşte când vede cât de multe griji şi-a făcut pentru ea. Dar de ce a crezut că ea a plecat? Nu înţelege, dar el nu aşteaptă explicaţiile ei; o trage spre el într-o îmbrăţişare strânsă, deşi e transpirat.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată, repetă el apăsat şi o sărută în creştetul capului. Ultima dată când nu mai erai aici, te răpise nenorocitul ăla.

Ah!

El răsuflă, relaxându-se, dar buzele lui s-au transformat într-o linie subţire, aşa că Alessia bănuieşte că e puţin nervos.

— Mă duc să fac un duş, spune el bosumflat şi pleacă spre dormitor, lăsând-o pe hol, să se lupte cu sentimentul de

vinovăţie.

O *Zot!* O *Zot!* O *Zot!*

Ultimul lucru pe care şi-l doreşte ar fi să-l supere – dar nici măcar nu i-a trecut prin cap.

— La naiba! mormăie ea, hotărându-se să renunţe la despachetat şi îndreptându-se spre bucătărie.

Cu o sticlă de vin, pentru că nu are la îndemână un facăleţ, întinde aluatul pe care l-a pregătit mai devreme, apoi îl taie şi formează bile mici, aşezându-le pe singura tavă de copt pe care o găseşte. Va trebui să cumpere mai multe ustensile de bucătărie dacă vrea să gătească aici. Se încruntă, deloc convinsă că Maxim va fi dispus să plătească pentru astfel de lucruri. Nu au discutat deloc despre bani – ea are doar banii pe care ia strâns făcând curăţenie, dar se împuţinează văzând cu ochii. în timpul lunii lor de miere, Maxim a plătit tot. Ea ştie că va trebui să ridice problema asta la un moment dat, dar nu are habar cum să facă acest lucru.

Cufundată în gânduri, bagă tava în cuptor, spală şi şterge castronul, apoi, pe masa mică şi rotundă, pune farfurii pentru ei doi. Când se întoarce ca să se uite la pâine, rămâne surprinsă să-l vadă pe Maxim privind-o fix. E sprijinit de tocul uşii, îmbrăcat într-un tricou alb cu mânecă lungă şi blugii lui negri, rupţi în genunchi. Preferaţi! ei. Părul îi e ciufulit şi umed, iar pe chipul bronzat ochii lui sunt de un verde aprins, primăvăratic. Ea inspiră adânc, ameţind la vederea lui.

E atât de frumos!

Si e al ei.

Alessiei i se taie răsuflarea, dar expresia lui e indescifrabilă. Stă tăcut, fixând-o cu privirea. Ea înghite în sec.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu. Sunt supărat pe mine.

— De ce?

— Pentru că am exagerat.

Ea înaintează, venind atât de aproape, încât îi simte căldura pe piele.

— Ar fi trebuit să-ţi spun că sunt în camera de oaspeţi. Dar sunt aici, în siguranţă.

El îi ridică bărbia, uitându-se în ochii ei.

— Eram... neliniştit.

O sărută moale pe buze.

— Nu-mi place senzaţia asta.

— îmi pare rău. Nu m-am gândit.

Cu blândeţe, ea îl cuprinde în braţe, lipindu-şi obrazul de pieptul lui. El îşi reazemă bărbia pe creştetul ei, învăluind-o

în îmbrăţişarea lui şi inspirându-i parfumul.

— Miroşi minunat, îi şopteşte el.

— Si tu la fel. A curăţenie.

Ea îi simte zâmbetul şi se relaxează, iar el o sărută pe păr. îi ia faţa în mâini şi îi ridică buzele spre ale lui.

— Trebuie să te ştiu în siguranţă.

— Sunt în siguranţă. Cu tine.

El o sărută – moale, dulce, umed şi cald, iar ea capitulează în faţa limbii sale pricepute. Maxim îşi sprijină fruntea de a ei şi expiră.

— Miroase cumva a pâine proaspătă?

— Da. A pâine de casă, zâmbeşte ea.

El îi surâde ameţitor.

— M-a avertizat tatăl tău.

— Tata?

— Da. A spus că mă vei pune la îngrăşat.

— O să fac asta doar duminica.

Maxim râde, din nou binedispus.

— Un plan bun.

Alessia inspiră adânc.

— Dar va trebui să ies din casă. Să cumpăr mâncare.

— Ştiu. Da, ştiu. Bineînţeles. Sunt absurd.

Din buzunarul de la spate, scoate cheia pe care i-o dăduse Alessiei nu cu mult timp în urmă.

— Doar spune-mi unde eşti. Te rog!

Alessia ia cheia.

— Mulţumesc, spune ea, studiind brelocul de piele. Ce este acest loc... Conacul Angwin?

— E moşia noastră din Oxfordshire. Vom merge acolo spre finalul săptămânii, dacă vrei. Sau chiar azi. Putem face o excursie rapidă, dacă ai chef.

El se aşază la masă, iar Alessia ia un prosop pentru a scoate pâinea din cuptor, în timp ce digeră informaţia.

— Ce faceai totuşi în camera de oaspeţi?

— Despachetam bagajele. Hainele mele. Nu mai e loc la tine în dulap.

— Ah! înţeleg! strânge Maxim din buze. Ar trebui să ne mutăm într- un apartament mai mare.

Alessia se uită mirată la el.

— Familia noastră are mai multe proprietăţi, îi răspunde el la întrebarea nerostită. O să vorbesc cu Oliver, să văd ce este disponibil.

O *altă casă? Aşa, pur şi simplu?* Alessia se încruntă, consternată.

— Ce-ai păţit?

— Câte moşii... ăăă... proprietăţi deţii?

— Eu, personal, nu prea multe. Toate proprietăţile

Trevethick, inclusiv cele trei mari domenii, şi toate bunurile de pe ele aparţin trustului. Trustul este proprietarul lor legal, iar Kit, Maryanne şi cu mine am fost administratori fiduciari. Acum, când Kit nu mai este, am rămas doar eu şi Maryanne – dar, în calitate de conte, eu sunt proprietarul de drept, înţelegi?

Alessia se uită fix la mine.

— E complicat! spun eu, recunoscând că nu e ceva lesne de înţeles. Practic, avem numeroase proprietăţi, iar veniturile provin din închirierea tuturor spaţiilor rezidenţiale, comerciale şi de afaceri pe care le deţinem.

— Ah... face Alessia. Si treaba ta este să... ăăă... să conduci toate astea?

— Oliver, cel pe care l-ai întâlnit deja, este directorul operaţional de la Trevethick Estate. El se ocupă de toate astea în fiecare zi. Eu sunt... şeful lui. Era treaba fratelui meu, Kit, care avea simţul afacerilor. Eu încă învăţ.

Veselia mea se duce naibii. Asta e marea problemă când îţi asumi titlul de conte. Nu am fost pregătit să fac nimic din toate astea, în timp ce Kit se pricepea de minune. în plus, era înţelept când era vorba de chestii comerciale şi reuşise să sporească şi averile noastre individuale.

La naiba! Nu vreau să mă gândesc la asta acum.

— Uite, e ultima zi din vacanţa noastră, adaug eu. Hai să ne bucurăm de ea! Putem face o plimbare cu maşina până la Angwin. Sunt cam două ore de mers. Aruncăm o privire. Apoi, de mâine, începe munca.

Mă întind spre chiflele pe care Alessia le-a pus pe masă.

— Trebuie să găsim o casă nouă. Să-ţi iei viza, ca să poţi rămâne aici. Să ne întoarcem la treabă.

Iată cinci cuvinte pe care nu credeam că le voi rosti vreodată.

Clatin din cap prefacându-mă nemulţumit, apoi întind unt pe chiflă şi—1 privesc cum se topeşte înainte de a adăuga gem de coacăze negre. Apoi muşc cu poftă.

Dumnezeule mare! Chestia asta e superdelicioasă.

Alessia pune o ceaşcă de cafea în faţa mea şi se aşază pe scaun.

— OK, mi-ar plăcea să vizitez conacul Angwin.

Zâmbesc.

— M-aş putea obişnui cu asta, să ştii.

Ridic o bucată de pâine, arătându-i-o soţiei mele.

— Nu ai de ales, spune ea, zâmbind.

— Dar tu ai. Ştii că nu trebuie să faci toate astea. Putem să ieşim să mâncăm în oraş sau să angajăm ajutoare.

— Vreau s-o fac eu. Pentru tine. Asta e treaba mea.

Iată educaţia ei şi diferentele noastre culturale. Nu cunosc nicio femeie ca ea. I-a servit ani întregi pe bărbaţii din viaţa ei, iar acestea sunt aşteptările ei limitate. Nu m-am gândit niciodată că mă voi căsători cu o femeie atât de casnică. Va depăşi oare vreodată stadiul ăsta?

Adică îmi place că vrea să aibă grijă de mine.

Frate!

Bine, îmi place la nebunie că vrea să aibă grijă de mine.

Dar vreau ca Alessia să ştie că are opţiuni. Cu cât ne mutăm mai repede într-o casă mai mare, cu atât mai bine. Putem angaja ajutoare şi ea nu va mai fi nevoită să facă asta. în plus, avem case de administrat, proprietăţi de condus şi personal de gestionat.

Amice! Cam multe lucruri.

— Nu ştiu ce m-aş face dacă nu aş găti şi nu aş face curat pentru tine, adaugă ea muşcând din pâinea cu unt.

— Sunt sigură că vei fi ocupată după ce vei deveni contesă în toată puterea cuvântului.

— Ce înseamnă asta? face ea ochii mari.

— Personalul, proprietăţile, evenimentele, toate astea vor cădea în grija ta.

Oftează şi în ochi i se citeşte panica.

— îmi pare rău, zic, ridicând din umeri. Toate astea vin odată cu titlul. Nu-ţi mai face atâtea griji! Va fi bine.

— Cred că am nevoie de nişte lecţii! exclamă ea.

— Lecţii?

în minte îmi vine propunerea dispreţuitoare a mamei mele, cu „şcoala de bune maniere”.

— Da. Să citesc nişte manuale sau... să merg la nişte cursuri la care să pot învăţa...

Vocea i se pierde.

— Vorbeşti serios?

— Da, răspunde ea categoric.

— Ei bine, sunt sigur că putem găsi ceva. Dacă asta doreşti. Dacă asta îti dă încredere.

— Da, exact de asta am nevoie! zâmbeşte ea.

— Eşti sigură?

— Da. Nu m-am născut cu acest... stil de viată. Nu vreau să te dezamăgesc.

Izbucnesc în râs.

— Eu ar trebui să-ţi spun asta. Eşti perfectă aşa cum eşti, dar poţi urma nişte cursuri, dacă asta vrei.

Alessia zâmbeşte, cu ochi strălucitori.

Lecţii de etichetă.

De unde ştia mama mea?

— O să despachetez şi eu! schimb subiectul, iritat că mama a avut dreptate. După aceea putem să trecem pe la

Angwin. Să mergem la cumpărături, să luăm prânzul în oraş, orice vrei tu.

— Da, mi-ar plăcea! dă ea din cap. Ţi-am despachetat eu bagajul.

— Ah, mulţumesc!

— Aş vrea să mergem la magazin. Avem nevoie de ustensile de gătit... ăăă... pentru bucătărie.

— Nu m-am gândit la asta. Da, cred că ne trebuie. Nu mă pricep prea bine la gătit.

— Faci un mic-dejun delicios.

Zâmbesc, amintindu-mi de vremurile de la Hideout.

— E adevărat. Bine. Peter Jones e probabil cel mai bun loc unde putem merge. N-am cumpărat niciodată chestii din astea. Ne putem uita pe internet. în plus, ar trebui să-ţi luăm şi nişte haine noi. Asta îmi aminteşte...

Maxim se ridică în picioare şi părăseşte încăperea, revenind câteva clipe mai târziu cu patru plicuri pe numele Alessiei Trevelyan. Alessia le examinează, întorcându-le pe o parte şi pe alta.

Ce ar putea fi?

— Le-am comandat când am fost plecaţi. Cârduri bancare. Şi PIN- urile lor. O să ai nevoie de ele. Unul e un cârd de debit. Celălalt este un cârd de credit.

— Bani? spune ea, uitându-se la el. Pentru mine?

E absolut şocată.

— Da, pentru tine. Cârduri magice, aşa le spuneai odinioară. Nu sunt magice, dă-mi voie să subliniez. Aşa că nu te arunca prea tare în ele!

Maxim îi aruncă un zâmbet pieziş.

Şi, uite aşa, problema banilor este rezolvată.

— Mulţumesc, spune ea.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, zice Maxim, încruntându-se. Eşti soţia mea.

Şi, încă o dată, Alessia încearcă să-şi înăbuşe panica pe care o resimte în faţa norocului care a dat peste ea... când se gândeşte la ceea ce ar fi putut fi. O imagine a Blerianei îi trece din nou prin minte, iar gândurile astea o întristează.

Unde este fata?

O fi în siguranţă?

Ar putea oare Alessia s-o găsească?

— Mă duc să spăl vasele, spune Maxim, întrerupându-i gândurile.

— Ba nu! Le spăl eu.

Maxim râde.

— Nu avem ce discuta. Pot să le spăl şi eu. Sau să încarc maşina de spălat vase. Hai să facem o vizită-surpriză la

Angwin după ce termin.

Se ridică, luându-şi farfuria şi ceaşca de cafea.

Angwin este ascuns undeva între dealurile Cotswold, lângă Chipping Norton. La volanul Jaguarului, ies de pe şosea şi intru pe poarta principală, pe aleea maiestuoasă, străjuită de fagi, care duce la moşie.

— Uau! exclamă Alessia când zăreşte conacul în toată splendoarea lui, cu cele patru coloane corintice şi cu frontonul impresionant.

Casa de piatră de culoarea mierii domină peisajul îngrijit, printre şirurile de fagi.

— Da, acesta este Angwin.

îmi zâmbeşte, cu o expresie admirativă.

Ajung în parcarea pentru vizitatori, pe care mă bucur s-o văd plină. în mod normal, aş fi parcat în spatele casei, lângă grajduri, dar vreau ca vizita noastră să fie una discretă. Nu am anunţat pe nimeni că venim şi nu vreau s-o copleşesc pe noua mea contesă.

— Eşti gata? o întreb, oprind motorul.

Alessia îmi răspunde cu un zâmbet larg.

După ce coborâm din maşină, o iau de mână şi străbatem aleea spre casa principală.

— Uite-acolo!

Arăt spre punctul unde aleea se bifurcă, iar la stânga este o grădină superbă, amenajată pe locul unde odinioară erau grădinile de lângă bucătărie; îi explic că dincolo de aceasta se află o sală de joacă pentru copii şi mica noastră grădină zoologică, ambele extrem de iubite de localnici şi de copiii lor. Şi o destinaţie turistică în timpul vacanţelor şcolare. Unul dintre arendaşii noştri ne pune la dispoziţie oi, vaci şi purcei pentru micul zoo, unde mai avem trei alpaca şi patru măgăruşi – toţi salvaţi de Maryanne, care şi-a făcut din asta o pasiune.

— Nu sunt şi capre? întreabă Alessia, cu ochii scânteind de veselie.

— Nu prea cred, pufnesc eu în râs. Putem să mergem să vedem. Poate luăm câteva, doar pentru tine.

Ne oprim la micul ghişeu de bilete, unde e o persoană pe care nu o recunosc.

— Bună ziua, mă salută tânărul.

— Două bilete pentru casă, vă rog.

Mi se pare mai uşor să cumpăr bilete decât să-i explic că sunt proprietarul conacului.

Bărbatul îmi întinde două bilete, iar eu plătesc cu cârdul. Alessia surâde.

— Trebuie să plăteşti?

— De obicei, nu, râd eu discret. Dar nu-l cunosc pe-acest tânăr.

Ne plimbăm pe alee, spre conac. Printre copaci se vede malul unuia dintre cele două lacuri ale noastre şi, dincolo de stuf, zăresc doi cocostârci şi câteva raţe care înoată spre mal.

— Lebede! exclamă Alessia încântată, zărind perechea de păsări mute care alunecă elegant pe apele liniştite, cu penele lor albe ca zăpada ridicate ca pânzele unei corăbii.

— Da. Perechea asta de lebede e aici de vreo zece ani. Cred că Kit le-a botezat Triumph şi Herald, dar nu ştiu care e una şi care e alta.

— Minunate nume. Sunt foarte frumoase.

— Sunt. Kit era obsedat de maşini, mai ales de cele clasice. De aici şi numele lebedelor.

Râd în sinea mea. Alessia nu are nici cea mai vagă idee despre maşinile britanice vechi.

— îşi aleg perechea pe viaţă, ca să ştii, adaug, întorcându-mă spre ea cu un zâmbet larg.

Ea surâde şi-şi ridică bărbia, amuzată şi un pic îngâmfată.

— Ştiu despre lebede.

Bineînţeles că ştie.

— îsi cresc bobocii aici în fiecare an.

Şi poate că, într-o bună zi, ne vom creşte şi noi copiii aici.

Gândul mă ia prin surprindere şi mă încântă.

într-o bună zi.

Mă strânge de mână şi mă întreb dacă nu cumva şi ea se gândeşte la acelaşi lucru.

în faţa casei se află o peluză întinsă, de aproape un hectar. Jumătatea dinspre noi e frumos cosită, cu un model în dungi. E înconjurată de stejari bătrâni, ulmi, fagi şi de lac. Este un peisaj impresionant, dacă stau să-l studiez mai bine.

— Aşadar, oricine poate veni aici? întreabă Alessia, admirând priveliştea de pe treptele casei principale.

— Da, atât timp cât cumpără bilet. Nu e mult, dacă vrei doar să foloseşti terenul. E foarte popular în timpul verii. Pentru picnicuri. în spatele casei sunt grajdurile. Pe unul dintre ele îl punem la dispoziţia localnicilor care au cai, iar un prieten de-ai lui Caroline are acolo o şcoală de echitaţie. Aici îşi ţin caii Maryanne şi Caroline. Hai să-ţi arăt interiorul!

Alessia îl urmează pe Maxim, care urcă rapid treptele de piatră şi trece de uşile duble, ajungând într-o sală de recepţie impresionantă. Peste tot sunt statui, amplasate în mici alcovuri, şi lambriuri în întreaga încăpere, inclusiv pe tavan. Alessia priveşte emoţionată, încercând să absoarbă

măreţia unei încăperi care nu este decât intrarea în această casă imensă.

în spatele unui pupitru de recepţie, cea mai tânără dintre cele două femei îşi ridică privirea, salutându-i.

— Bună ziua. Aţi venit pentru turul conacului? întreabă ea.

Maxim izbucneşte în râs, iar femeia vârstnică ridică ochii.

— O, Doamne! Maxim! exclamă ea. Adică milord!

— Bună ziua, Francine. Ce mai faci?

— Foarte bine, milord.

Femeia ocoleşte pupitrul, spre surprinderea colegei sale.

— Te rog, Maxim e suficient. Aşa mă cheamă. Am mai spus asta când am fost aici ultima oară.

— Ştiu, milord, dar eu sunt de modă veche.

E evident că Maxim îi e drag, după cum îi zâmbeşte.

Maxim o cuprinde cu braţul pe Alessia şi o trage mai aproape.

— Francine, dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea, Alessia.

— Soţia dumneavoastră! exclamă Francine. Lady Trevethick, ce plăcere să vă cunosc!

Alessia îi întinde mâna, iar Francine i-o strânge viguros.

— Lady Caroline mi-a spus că v-aţi căsătorit. Vă felicit pe amândoi, milord!

Caroline. A fost aici?

— Mulţumim.

— Aş fi vrut să ne spuneţi că veniţi...

Maxim ridică mâna pentru a o opri.

— O să venim şi o să facem prezentările cum se cuvine spre sfârşitul lunii. Am vrut doar să-i arăt repede casa soţiei mele. Să-şi facă o idee despre ce o aşteaptă.

Francine râde firesc, privind-o pe Alessia cu ochi scânteietori.

— îl cunosc pe milord de când era tinerel.

Maxim o întrerupe rapid.

— Eşti nouă, spune el, întorcându-se spre femeia mai tânără din spatele pupitrului.

— Acesta e contele. Proprietarul, îi spune repezit Francine. Ea e Jessica. Este la noi de vreo trei săptămâni.

Tânăra se ridică, emoţionată.

— îmi cer scuze, sir. Maxim. Ăăă... milord.

— Bine-ai venit la Angwin, Jessica!

Maxim îi întinde mâna, iar Alessia îl imită, strângând uşor palma moale şi umedă a Jessicăi.

Aceasta salută înclinându-şi capul, iar obrajii Alessiei se înroşesc imediat.

— Mergem să aruncăm o privire pe-aici, spune Maxim.

— Aşa să faceţi, domnule, răspunde Francine cu un zâmbet larg. O voi anunţa pe doamna Jenkins că sunteţi aici.

Alessia şi Maxim intră pe o uşă din partea laterală a sălii de recepţie, pe un culoar plin de tablouri.

— Nu mi-ai spus că e atât de arătos! o aud ei pe Jessica şoptindu-i lui Francine.

Alessia ridică din sprânceană spre soţul ei, iar acesta dă din umeri şi izbucneşte în râs.

Alessia tace mâlc în timp ce eu conduc prin Chipping Norton, spre casă, spre Londra. întinzându-mă spre ea, o iau de mână şi i-o reţin în palma mea.

— E foarte mult. Ştiu.

Alessia încuviinţează.

— Nu mi-am dat seama că poate fi atât de... mare. Mai mare decât... ăăă... conacul din Cornwall.

— Da. Este cea mai mare proprietate pe care o deţinem – casa propriu-zisă şi terenul. Cea mai mare parte a terenului e cultivat – organic, bineînţeles. Tatăl meu a fost un vizionar. Un ecoactivist la sfârşitul anilor 1970.

Inima mă doare şi mi se pune un nod în gât. Mi-e dor de el. *De tata.*

Si de Kit.

îmi dreg glasul.

— La Angwin treaba merge de la sine, în mare parte pentru că personalul care se ocupă de moşie este excelent.

— Dar tu nu locuieşti acolo.

— Nu. Acolo locuim ocazional. După cum ai văzut, avem un apartament în casa principală. Dar asta este tot. întotdeauna mă gândesc la Angwin ca la o dovadă istorică şi ca la un loc de relaxare pentru comunitate. Este deschis publicului, iar oamenii pot să se plimbe prin conac şi să vadă cum trăiau nobilii latifundiari. Şi să admire colecţia de artă...

Alessia dă din cap.

— Atât de multe încăperi...

— Da, ştiu. întreţinerea costă enorm. Dar am reuşit să menţinem moşia în viată şi să n-o lăsăm să moară.

îmi zâmbeşte uşor. Mă întreb la ce se gândeşte.

Oare ne judecă? Pe mine, pe familia mea?

Bogăţia noastră?

La naiba!

— Eşti OK? o întreb.

— Da, da. Sigur. Sunt un pic... ăăă... copleşită. Dar îţi mulţumesc că mi-ai arătat... cealaltă casă a ta. Este cât se poate de clar că angajaţii te apreciază.

Poftim? Nu mă aşteptam la aceste cuvinte.

— Crezi?

— Da, toată lumea, zâmbeşte ea larg. Sunt... loiali. E termenul potrivit?

— Da! pufnesc eu în râs. Cred că e, dar nu prea sunt de acord cu tine. Cred că nu mi-am făcut încă o părere despre asta.

— Cred că-şi doresc să reuşeşti.

O căldură neobişnuită îmi cuprinde pieptul – aprecieri din partea personalului, asta e ceva nou pentru mine. Toate laudele îi erau rezervate lui Kit.

— Eu eram oaia neagră a familiei, murmur eu, meditând la remarca Alessiei. Kit era fratele stabil, matur şi muncitor, dar nici nu avea de ales.

— Oaia neagră a familiei? întreabă ea.

— Categoric.

îi zâmbesc jucăuş, în speranţa că astfel voi detensiona atmosfera şi, spre bucuria mea, funcţionează.

Alessia râde.

— Pune nişte muzică! fac eu semn spre sistemul audio, iar Alessia se uită prin lista de melodii.

în lumina slabă a micii veioze în formă de dragon, Alessia îl priveşte pe Maxim dormind. E mai copilăros în somn. Uşor, îi mângâie părul de pe frunte şi îl sărută cu tandreţe. Se întoarce şi se întinde pe spate, privind dansul reflexiilor fluide de pe tavan, şi se întreabă cum de o singură familie poate deţine atâtea proprietăţi.

Iar acum ea face parte dintr-o astfel de familie.

Ea are atât de multe, pe când alţii... nu au nimic.

închide ochii pentru a alunga imaginile de pe tavan şi pentru a-şi înăbuşi sentimentul de vinovăţie care o cuprinde.

Capitolul doisprezece

Bleriana! Dulcea, atât de tânăra Bleriana se află în faţa porţilor încuiate ale sălii de recepţie de la conacul Angwin. încearcă să intre, zgâlţâind uşa.

Loveşte cu pumnii în geamul uşilor duble.

în geam.

O să-l spargă.

Urlă. Dar Alessia nu înţelege niciun cuvânt.

Alessia încearcă şi nu reuşeşte să deschidă uşile.

Iar în spatele Blerianei... Dante şi Ylli se ivesc din întuneric.

Cu nişte saci negri de plastic deschişi, pregătiţi s-o înhaţe.

Alessia simte cum se cufundă într-o beznă sufocantă.

Bleriana continuă să ţipe.

— Alessia! Alessia! Trezeste-te!

Vocea panicată a lui Maxim pătrunde în visele sumbre ale Alessiei, trăgând-o spre lumină din adâncurile coşmarului. Inima îi bate cu putere. Deschide ochii şi simte că se sufocă – frica ei e ca o gheară în piept, ca un nod în gât.

Maxim.

Salvatorul ei.

Din nou.

Ochii lui verzi şi strălucitori o privesc fix, cu îngrijorare.

— Te simţi bine?

— Am avut un vis, un vis urât, bolboroseşte Alessia şi se crispează când Maxim o strânge în braţe.

— Sunt aici, şopteşte el, strângând-o şi mai tare la piept, protector.

O sărută pe frunte.

Bătăile puternice ale inimii ei se calmează, cum stă lipită de soţul ei drag. îi inspiră parfumul reconfortant – miroase a gel de duş, a somn, a Maxim.

— Hmm, răsuflă ea.

— Linişteşte-te, gata, şopteşte el în semiîntuneric şi se întinde pe spate, cu Alessia în braţe. Culcă-te la loc, iubito!

Alessia închide ochii şi, pe măsură ce frica îi trece, aţipeşte din nou.

E prima mea zi la birou după evenimentele tumultuoase din ultimele săptămâni. în timp ce taxiul opreşte în faţa clădirii, mă întreb ce mă aşteaptă azi. Sunt încă tulburat de hohotul de plâns al Alessiei din miez de noapte – strigătul de

ajutor din coşmarul ei. Dimineaţă părea să se simtă bine şi nu-şi mai amintea de visul urât, dar îmi fac griji că traumele trecutului o ajung din urmă. întotdeauna pare stoică, dar poate că acum, când este în siguranţă, şocul provocat de numeroasele încercări din ultima vreme iese la suprafaţă.

Amice! E doar un coşmar.

Inspir adânc, alung gândurile negre, îl plătesc pe şofer şi urc cu paşi hotărâţi treptele spre clădirea de birouri. Recepţionera mă întâmpină cu un zâmbet vesel.

— Bună dimineaţa, lord Trevethick!

— Bună dimineaţa, Lisa!

— Si felicitări! Pentru nuntă.

— Mulţumesc!

Mă îndrept spre birou, bat la uşa lui Oliver şi intru. El îmi zâmbeşte larg; dacă nu greşesc, cred că se bucură să mă vadă.

— Maxim! Bine-ai revenit şi felicitări!

Se ridică în picioare şi-mi întinde mâna.

— Mulţumesc, Oliver!

Ne strângem mâna; îi sunt recunoscător că s-a ocupat de toate problemele în locul meu.

— Şi-ţi mulţumesc că ai restaurat fotografiile din apartamentul meu.

— Ai observat! A fost o adevărată plăcere. Te pricepi. Ai avut o lună de miere relaxantă şi plăcută?

— Da, mulţumesc! zâmbesc eu.

— Avem multe de făcut, aşa că mă întreb dacă n-ar trebui să ne- apucăm de treabă.

— Da, desigur. Totuşi, vreau un răgaz. Am decis că e momentul să mă mut în biroul lui Kit.

— Foarte bine, sir, spune Oliver cu blândeţe şi face un gest spre uşa încăperii considerate un sanctuar, unde lucraseră fratele şi tatăl meu. Dacă ai nevoie de ceva, adaugă el, sunt aici.

— Mulţumesc!

Străbat încăperea, apăs mânerul de alamă şi deschid uşa. Inspir profund şi intru, copleşit de un val de nostalgie. Mirosul, atmosfera, decorul – toate îl evocă pe Kit.

Amintirile acestea sunt ca un pumn în stomac.

Un perete întreg e plin de cărţi şi diverse alte obiecte: o minge de polo şi trofee, un model Bugatti Veyron în miniatură, blazonul familiei şi câteva dintre cupele sale de la raliuri. în spatele biroului său se află poze, picturi, certificate, chiar şi un dagherotip imens al conacului Tresyllian din Cornwall. Lângă el se află reconstituirea fotografică în alb-negru făcută de mine, cu aparatul meu Leica. întind mâna pentru a o îndrepta şi-mi amintesc de Kit

că mi-a susţinut mereu pasiunea pentru fotografie.

Biroul e decorat cu gravuri complicate şi are o suprafaţă de piele neagră, ştanţată. Pe el se află mai multe portrete în rame aurite, ale noastre, ale lui Caroline, Jensen şi Healey, iubiţii lui câini setter. îmi trec un deget peste lemnul rece şi lucios, apoi încerc sertarele. Toate sunt încuiate.

Se aude o bătaie în uşă, apoi apare Oliver.

— Vei avea nevoie de astea.

Scoate un set de chei şi le pune pe birou.

— Mulţumesc!

— Nici eu n-am mai intrat aici de ceva vreme, se uită el în jur.

Priveşte la fotografia în care Kit dă mâna cu un demnitar pe care nu-l recunosc şi apoi se întoarce spre mine.

— Şi ţie ţi-e dor de el, remarc eu, iar vorbele astea îmi provoacă o durere în piept.

— Da, zice el, dregându-şi glasul. Cheile sunt de la birou şi de la fisetul de-acolo.

— Putem să ne continuăm întâlnirea? O putem face la frumoasa masă Queen Anne de-aici.

— Mă duc să-mi aduc agenda, râde Oliver.

Răsuflu prelung, scoţându-mi haina şi atârnând-o în cuier, şi mă gândesc cum moartea lui Kit ne-a afectat pe atât de mulţi dintre noi, inclusiv pe Oliver.

— Care e primul punct pe ordinea de zi? îl întreb când se întoarce.

— Poate că ar trebui să dai un comunicat de presă despre căsătoria ta. Tabloidele îl bat la cap pe directorul nostru de comunicare.

— Serios?

Oliver încuviinţează.

Nu vreau ca presa să cerceteze detaliile căsătoriei mele.

— O să mă gândesc la asta. Şi poţi să-mi faci şi mie rost de un calculator?

— Bineînţeles. O să mă ocup chiar azi.

— Ce urmează?

Alessia e acasă, la biroul lui Maxim, se uită pe internet pe iMac-ul lui. încearcă să afle cum poate da de o persoană traficată. E o misiune imposibilă, mai ales că interfonul bâzâie într-o disperare. Afară sunt reporteri care vor să discute cu Maxim. Ea se preface că nu-i aude şi ascultă la căşti preludiile şi fugile din *Clavecinul bine temperat* al lui Bach, în interpretarea Angelei Hewitt. S-a mirat că doar câteva artiste sunt prezente în albumele cu muzică clasică de pe Apple Music. Culorile din mintea ei o ţin cu picioarele pe pământ în timp ce citeşte diverse mărturii ale victimelor

care au scăpat de traficanţi şi abuzatori şi au găsit adăpost în Anglia, cu ajutorul organizaţiilor de caritate.

Ce citeşte o pune pe gânduri.

în adâncul minţii ei, repetă încontinuu:

Aş fi putut fi eu în locul ei.

Se cutremură.

Dacă n-ar fi scăpat din ghearele lui Dante şi ale lui Ylli, ar fi avut propria poveste sfâşietoare şi ar fi devenit, cel mai probabil, o altă statistică îngrozitoare.

O frântură din propriul coşmar îi revine brusc în minte.

Bleriana bătând disperată în uşile conacului Angwin.

Fata ei scăldată în lacrimi. Frica dezlănţuită şi tulburătoare din ochii ei. O *Zot! O Zot! Biata Bleriana!*

Când Alessia îşi ridică privirea ca să se uite la ceas, realizează că lacrimile îi curg pe obraji. Le şterge şi este şi mai hotărâtă să încerce să-şi
găsească prietena. într-un fel sau altul.

întâlnirea cu Oliver se încheie. Reamenajarea conacului Mayfair este aproape finalizată şi este momentul să angajăm un designer de interior. Caro trebuie să se decidă dacă vrea să se ocupe de asta sau nu.

I-am cerut lui Oliver o listă completă a cheltuielilor din avere făcute de mama în ultimul an, ceea ce înseamnă că voi afla detalii despre acordul de divorţ al părinţilor mei. Iar el va pregăti o listă cu toate casele din proprietatea familiei, care sunt sau vor fi în curând disponibile pentru închiriere.

Acestea sunt lucrurile de pe agenda de mâine.

Nu m-am uitat deloc la telefon în timpul discuţiilor noastre. Când arunc un ochi acum, mă trezesc cu zeci de mesaje şi apeluri pierdute.

Ce mama naibii!?Te-aiînsurat!!!!

Când îţi vom cunoaşte SOŢIA?

Am auzit câte-ai căsătorit!!!

în cele din urmă, ai ieşit de pe piaţă.
Mi-ai frânt inima!

Maxim. Te-ai însurat!!!

Ce naiba, omule? Te-ai căsătorit!

Cine e norocoasa?

Poţi sâ-mi acorzi un interviu împreună cu mireasa ta?

La naiba! Ultimul mesaj e trimis de o jurnalistă de la o revistă de scandal. I-am tras-o pe vremuri.

Cum de-au aflat toţi oamenii ăştia?

— Ai avut dreptate, toată lumea ştie despre nunta mea, mormăi spre Oliver, care-şi adună hârtiile.

— Nu e prea târziu să dai un comunicat de presă, spune el.

îmi dau ochii peste cap, refuzând să iau în considerare orice contact cu ziariştii, apoi citesc o avalanşă de mesaje pe care Caroline le-a trimis cu câteva ore în urmă.

Putem sâ ne întâlnim astăzi?
Trebuie sâ vezi ce am descoperit.
S-ar putea să te intereseze direct.

Ce naiba e asta?

Nu poate aştepta?

Nu.

Cineva bate la uşa biroului, iar Oliver se ridică.

— Intră! strig eu.

Lisa păşeşte înăuntru.

— îmi pare foarte rău că vă întrerup, milord. Lady Trevethick este aici.

Alessia! Inima mea o ia la trap şi mă ridic de la birou, cu un zâmbet larg pe faţă, gata să-mi întâmpin soţia.

— Condu-o înăuntru!

Lisa se dă laoparte, iar Caroline intră, vârându-şi telefonul în buzunar. *Ah!*

— Aştepţi pe altcineva? se strâmbă Caroline. Ţi-a căzut faţa, dragule!

— Bună, Caro! îi ignor eu replica şi o sărut pe obraz. Ce surpriză plăcută!

— Oliver, îl apostrofează ea, iar acesta îi face un semn rapid din cap înainte de a ieşi.

Caroline se uită după el impasibilă, apoi se întoarce să studieze camera.

— A trecut ceva timp de când n-am mai fost aici.

îşi îndreaptă atenţia spre mine, cu ochii plini de tristeţe.

— Ciudat, şi Oliver a spus asta, şoptesc eu.

Nasul i se înroşeşte fermecător, apoi Caro dă scurt din cap, încercând să-şi revină.

— Treceam prin apropiere. Mă întrebam dacă vrei să luăm prânzul împreună.

— Abia m-am întors şi sunt ocupat, Caro.

— N-ai fi spus asta pe vremuri, râde ea amar.

— Adevărat. Cu ce te pot ajuta?

— Pot să iau loc? Trebuie să-ti arăt ceva.

— Bineînţeles!

Fac un gest spre masa Queen Anne şi-i trag scaunul pe care tocmai îl eliberasem. Mă aşez lângă ea, în timp ce-şi pune geanta pe genunchi şi caută prin ea, evitând să mă privească.

— Ştii că m-am uitat prin lucrurile lui Kit şi prin actele lui.

— Da.

Unde vrea să ajungă cu asta?

— Ei bine, am găsit tot felul de chestii. E uimitor ce poţi descoperi. Pare emoţionată.

— Ce este, Caro?

— Păi... spune ea, înghiţind în sec. S-ar putea să vă privească atât pe tine, cât şi pe Maryanne.

Scoate câteva scrisori din geantă şi le pune pe masă, în dreptul meu.

Mă uit la ele, apoi la ea, înclinând capul.

— Ce sunt astea?

— Cred că ar trebui să le citeşti.

Privirea ei panicată mă face să mă înfior, iau ambele scrisori şi le. cercetez. Simt cum mi se ridică toate firişoarele de păr de pe corp.

— Genetic... ce-i asta? spun şi mi se pune un nod în gât, uitându-mă la ea. De ce să fi ajuns Kit la consiliere genetică?

— Exact, şopteşte ea.

— Tu nu ştii nimic?

Scutură din cap, cu o umbră de îndoială în ochii ei mari şi luminoşi.

— Nu. A fost o surpriză şi pentru mine.

Ce naiba e asta?

Cu atenţie, recitesc ambele scrisori şi mă uit la dată. Recomandarea medicului său de familie e din octombrie anul trecut, iar clinica de consiliere genetică i-a răspuns, facându-i o programare în noiembrie.

— Ai mai găsit şi alte documente? Rezultate?

Caroline clatină din cap.

— Ceva din agenda lui?

— Nu.

Caro pare la fel de nedumerită ca şi mine.

— Dacă Kit a fost trimis la consiliere genetică, înseamnă că avea un motiv.

La naiba!

Simt cum mi se scurge din obraji tot sângele.

Dacă Kit avea o problemă medicală genetică, atunci... cu siguranţă că o am şi eu.

Şi Maryanne.

La naiba!

E oare ceva în neregulă cu mine?

îmi storc creierul, încercând să-mi amintesc dacă rudele mele decedate au avut vreo afecţiune medicală despre care să existe dovezi. Numi vine nimic în minte.

— Poate că ar trebui să fac şi eu un test.

— Pentru ce? Habar n-avem ce să căutăm, spune Caroline.

E adevărat.

— Poate că a fost doar o investigaţie preventivă, spune Caro. Ştii cât de meticulos e doctorul Renton. Mereu face exces de zel. Ca să încarce factura.

— Kit era bolnav? întreb.

— Din câte ştiu eu, nu. Avea durerile lui de cap, despre care ştii.

— Le-a avut dintotdeauna.

La naiba! Ce ar putea să însemne asta? N-am nici cea mai vagă idee.

— Ai sunat la cabinetul lui Renton?

— Da. N-au vrut să divulge nicio informaţie.

Caro pare depăşită de situaţie.

De două ori la naiba!

Mă întreb dacă mama ştie.

— I-ai spus Rowenei?

— Nu. A luat avionul înapoi spre New York imediat după ce ne-am întors de la Tirana.

— Ştiai despre asta la nuntă? întreb panicat.

Caroline face ochii mari, iar eu ştiu deja răspunsul.

Şi nu mi-ai spus,fir-ar să fie?

Mă uit la Caro, şocat. S-ar putea să fie ceva în neregulă cu mine şi asta acum, când tocmai m-am căsătorit!

La dracu'! Ce povară i-am mai pus Alessiei în cârcă?

Dar, înainte să mă enervez prea tare, suntem întrerupţi de o bătaie în uşă. Lisa intră cu o tavă cu cafea, oferindu-mi ocazia să mă stăpânesc.

— Mi-am luat libertatea să vă fac o cafea, spune Lisa cu un zâmbet senin.

— Mulţumim, bolborosesc, în timp ce ea aşază cafeaua pe masă.

— Mulţumesc, Lisa, zice Caro, iar Lisa ne priveşte lung, stânjenită.

— Asta-i tot. Mulţumim din nou.

Zâmbesc forţat şi răsuflu uşurat când pleacă.

— Ai sunat aici? întreb, bătând în scrisoarea de la clinica de consiliere genetică.

— Da. Nici mie nu au vrut să-mi spună nimic, deşi sunt o

rudă apropiată.

La naiba!

— Nici cu tine nu cred c-ar vorbi, spune încet Caroline.

— Ei bine, poate voi obţine nişte răspunsuri de la Renton. La urma urmei, e şi medicul meu de familie. De fapt, trebuie s-o înscriu şi pe Alessia. La naiba, s-ar putea chiar să fiu silit s-o sun pe Rowena.

— Maxim, sunt sigură că nu e nimic, spune Caroline.

— De unde naiba ştii tu? strig, ridicându-mă de la masă şi, spre ruşinea mea, Caro tresare speriată.

La naiba! La naiba! La naiba!

îmi vine să urlu.

Sunt la fel de supărat pe ea cum eram în Albania, când am aflat că i-a spus Alessiei despre noi. îmi trec o mână prin păr şi fac câţiva paşi pe vechiul covor persan.

Amice! Revino-ti!

— O să fac nişte săpături înainte de a-i spune lui Maryanne, bolborosesc.

— Ea ar putea să ne lămurească. La urma urmei, e doctor.

— Lasă-mă să-mi dau seama cu ce avem de-a face aici!

E sora mea şi e treaba mea s-o protejez.

Caro răsuflă prelung.

— Bine. Trebuie să discutăm şi despre comemorarea lui Kit.

— Nu acum.

— Păi, am vorbit deja la biroul decanului de la Westminster.

— Si?

— Sugerează o zi din aprilie.

— Nu e cam devreme?

— Este, nu-i aşa? spune Caroline.

— La naiba, Caro! Nu ştiu, habar n-am. Lasă-mă să mă gândesc! Sunt... multe.

— Sunt, recunoaşte ea. Eşti sigur că nu vrei să te scot la masă?

— Trebuie să plec în scurt timp. Alessia şi cu mine ne întâlnim cu un avocat. în legătură cu statutul ei de imigrantă.

— Ah?

— Da.

Caroline strânge din buze, dar se înmoaie.

— îmi pare rău, murmură ea. Pentru că nu ţi-am spus. La nuntă.

Mă prăbuşesc pe scaunul de la biroul care e acum al meu.

— Poate găsesc pe-aici ceva care să facă lumină în privinţa acestor scrisori.

Iau cheile şi o încerc pe prima, o cheie mică de alamă, care pare să se potrivească la primul sertar. De-abia a patra cheie funcţionează şi reuşesc să-l deschid. înăuntru sunt doar nişte dosare.

Caroline se mută pe scaunul din faţa biroului, întinzând gâtul ca să vadă dacă descopăr ceva. Studiez rapid dosarele, dar par a fi personale – o colecţie de tăieturi din reviste auto, un dosar cu scrisori de la London School of Economics, câteva CV-uri şi un jurnal de piele, greu, de anul trecut. îl scot, îl pun pe birou şi-l răsfoiesc rapid, verificând datele de pe scrisori. Din păcate, jurnalul nu conţine niciun indiciu.

Fir-ar să fie!

— Ai găsit ceva? mă întreabă Caroline.

Clatin din cap.

Nici în celelalte sertare nu dau de vreun indiciu. Doar nişte articole interesante de papetărie şi câteva suvenire din călătoriile lui Kit în jurul lumii. Căutările mele sunt zadarnice, dar îmi vine o idee.

— Unde este laptopul lui Kit? Sau telefonul lui? Sau agenda lui?

— Habar n-am!

— Cum adică? Nu sunt alături de celelalte obiecte ale lui? Poate că sunt pe-aici. Sau în seiful de la conacul Trevelyan sau de la Hali?

— Nu ştiu! ridică bărbia Caro.

— Poţi să verifici?

Dă indiferentă din umeri, ca şi cum nu vrea să-mi promită nimic, deşi asta n-o caracterizează defel.

— Pe bune?

Dă din cap cam apatică şi puţin jenată.

— Pot să încerc, murmură ea.

— O să-l sun pe Renton, să fac o programare, şi o să-ncerc şi la clinica de consiliere genetică.

— Sper să ai mai mult noroc decât mine! se ridică ea în picioare. Trebuie să plec. Sunt sigură că nu-i nimic grav, Maxim.

Mă ridic şi eu şi ne uităm nedumeriţi unul la celălalt, iar eu mă întreb din nou ce căuta Kit pe motocicletă, accelerând pe aleile de la Trevethick în plină iarnă geroasă. Oare şi ea se gândeşte la acelaşi lucru? Veştile erau atât de proaste, încât s-a sinucis?

La naiba!

Niciunul dintre noi nu mai adaugă nimic. Caroline expiră din toţi rărunchii, ochii i se întunecă şi pupilele i se măresc parcă. Nu-mi place mesajul pe care-l transmite privirea ei, dar, în cele din urmă, se uită în altă parte, după care se îndreaptă spre uşă.

— îmi pare rău, şopteşte ea şi iese.

Sunt confuz – singur, furios... şi speriat.

Mă uit la ceas şi constat că e devreme, aşa că pot merge pe jos până acasă, ca să-mi limpezesc gândurile. îmi iau haina şi părăsesc biroul.

Oliver îşi ridică privirea şi se încruntă.

— Eşti bine, Maxim?

— Da. Trebuie să plec.

— Ai vorbit cu lady Trevethick despre amenajarea interioară?

La naiba!

— Nu. O voi face. Dacă nu cumva vrei tu să discuţi cu ea...

Oliver se strâmbă, puţin stânjenit.

— Aş prefera să discuţi tu, Maxim, răspunde el, în cele din urmă.

— Bine, aşa rămâne. Ne vedem mâine!

Deprimat, pornesc pe jos, pe străzile lăturalnice din Chelsea, până la apartament. Până în momentul ăsta, am avut o zi exasperantă. Câte un obstacol la fiecare pas. Am sunat la medicul de familie al meu şi al lui Kit, doctorul Renton, şi am făcut o programare pentru mâine. Sper că voi primi nişte răspunsuri. Cei de la clinica de consiliere genetică nu au fost deloc cooperanţi, iar doctoriţa care se ocupa de Kit e în concediu, dar mi- am făcut o programare la ea peste două săptămâni. Am sunat-o chiar şi pe mama şi i-am lăsat un mesaj să-mi dea un telefon... toate însă fără vreun rezultat.

Nu-mi vine să cred cât m-a dat peste cap această veste.

E posibil să nu fie nimic în neregulă.

Dar, pe de altă parte, s-ar putea să mi se întâmple ceva îngrozitor, pe măsură ce îmbătrânesc.

Fir-ar să fie!

E atât de frustrant că nu ştiu la ce să mă aştept!

Cotesc de pe strada Tite spre Embankment şi văd câţiva oameni – mai ales bărbaţi – dând târcoale la intrarea clădirii în care locuiesc.

Stai! Oamenii ăştia nu sunt întâmplător aici!

Trei dintre aceste gunoaie ţin în mână aparate de fotografiat.

Paparazzi!

Pentru o fracţiune de secundă, mă întreb pe cine vânează, apoi un bărbat mai în vârstă, purtând un fular cu Arsenal, mă observă venind.

— Uitaţi-1! strigă el.

La naiba! Pe mine mă urmăresc!

Lord Trevethick! Lord Trevethick! Maxim!

Felicitări!

Vrei să comentezi ceva despre căsătoria ta? Despre mireasa ta? Când o vom cunoaşte?

Mă simt din ce în ce mai furios, în timp ce ei roiesc în jurul meu ca nişte gândaci de bucătărie. îmi las capul în jos şi trec printre ei fără să spun nimic.

Numai de-asta nu aveam nevoie, lua-i-ar naiba!

Mă îndrept spre clădire, ca să mă adăpostesc, în timp ce doi reporteri îmi pun tot felul de întrebări. îi las în prag, urc în fugă pe scări, blestemându-l pe cel care a informat presa despre căsătoria noastră. Alessiei nu-i va plăcea toată atenţia asta, sunt convins.

N-am mai fost abordat de jurnalişti de când umblam cu Charlotte, o fostă iubită de-ale mele. îi plăcea atenţia lor – ca actriţă... pardon, ca artistă, cum îi plăcea să se prezinte –, o savura, mai ales când venea din partea revistelor. îmi dau ochii peste cap amintindu-mi aceste lucruri. Avea tot felul de ambiţii sociale şi era îngrozitor de fiţoasă. Slavă Domnului că s-a mutat! în afară de perioada petrecută cu ea, am reuşit să evit să fiu subiectul tabloidelor – totuşi, numele meu a mai apărut ocazional în rubricile de jurnal social ale unor publicaţii mai elitiste.

Deschid uşa de la intrare, intru în hol şi mă opresc.

Alessia e la pian, iar eu recunosc imediat melodia – *Clair de Lune,* o piesă pe care pot s-o cânt şi eu, dar nici pe departe la fel de graţios ca ea. în timp ce o ascult încremenit, ultimele câteva ore îngrozitoare mi se şterg din minte şi mă liniştesc, regăsindu-mi optimismul. Mă furişez pe hol, ajung în pragul salonului şi mă uit la ea.

Cu ochii închişi, cu capul înclinat, s-a lăsat îmbrăţişată de muzică, care se revarsă tară efort prin ea, din ea. Cumva, îmi simte prezenţa, căci se întoarce şi zâmbeşte. Fata i se luminează când mă vede.

— Nu te opri, spun, venind spre ea.

Ea se retrage pe marginea scaunului de la pian ca să-mi facă loc şi mie, iară să greşească nicio notă, iar eu mă aşez lângă ea, cuprinzând-o de mijloc, iar muzica ne mângâie şi ne uneşte.

E sublim.

Şi-mi vine o idee – îmi aşez mâna dreaptă peste a ei, iar ea pricepe imediat ce încerc să fac. îşi retrage degetele, iar eu preiau controlul. Ne încurcăm la primele note, dar îi urmăresc mâna stângă şi continuăm să cântăm.

împreună.

Mă bucur că reuşesc să ţin pasul cu ea fără să am partitura în faţă. Ea face să pară atât de uşor, pentru că e

atât de conectată la muzică şi la ritmul ei senzual.

Faptul că mă ţin după ea mă face un pianist mai bun.

Este un lucru care mă face să mă simt smerit.

E ceva palpitant.

Când ultimul sunet pluteşte în eter şi dispare, zâmbim unul către celălalt ca nişte nebuni.

— A fost minunat! îi şoptesc.

Alessia râde, mă cuprinde de gât şi-şi apropie buzele de ale mele. Ne sărutăm. Gura ei e caldă, umedă, îmbătătoare şi excitantă în acelaşi timp. O trag la mine în poală, sărutând-o şi mai pasional. Limbile noastre se dezmiardă reciproc şi, când ne desprindem din sărut, avem amândoi răsuflarea întretăiată.

îşi sprijină fruntea de a mea. Are ochii închişi.

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte ea.

— Ah, iubito! Şi mie mi-a fost dor de tine. Şi nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te duc în pat, dar avem o întâlnire cu avocatul de la imigrări.

Se bosumflă, dar se ridică, deşi n-ar vrea să plece din braţele mele, unde se simte în siguranţă.

— Sunt pregătită.

îmi dă paşapoartele noastre, certificatul de căsătorie şi apostila eliberată de notarul din Tirana, care confirmă că mariajul nostru este legitim. Le bag pe toate în buzunarul de la sacou. Apoi mă încrunt.

— Avem o mică problemă. Suntem asediaţi de presă.

— Ştiu.

— Ştii?

— Au sunat la uşă. Au întrebat de tine. Mi-au pus întrebări.

— Si ce ai făcut?

— Am spus că sunt menajera ta şi că tu nu eşti aici. Şi apoi nu am mai răspuns.

îşi muşcă buza de jos, poznaşă. Izbucnesc într-un hohot de râs.

— Genial! Se pare că mariajul nostru e de interes public.

— Sunt încă în faţa clădirii?

— Mă tem că da.

— Putem ieşi prin camera de serviciu.

— Sigur că da! Să mergem!

Afară, pe scara de incendiu, Maxim încuie uşa camerei de serviciu şi-i zâmbeşte Alessiei.

— Nici nu mai tin minte când am fost aici ultima oară!

Ea râde, apoi îşi aduce aminte. Ultima dată când a folosit uşa aceasta a fost pentru a fugi de Dante şi Ylli, când aceştia veniseră acasă la Maxim. Şi de multe alte ori, când a dus

afară gunoiul din bucătăria lui Maxim.

— Sunt în urma ta, spune el şi, cu repeziciune, coboară cele şase etaje, ajungând în aleea lăturalnică.

Trecând pe lângă tomberoane, Alessia îşi aminteşte că a vomitat lângă acestea. Maxim o ia de mână şi îşi împleteşte degetele cu ale ei.

— Ce e? întreabă el.

Ea scutură din cap, nevrând să-i spună, dorind să scape de acea amintire înspăimântătoare. O imagine a chipului dulce al Blerianei îi revine în minte. Biata copilă! O fi scăpat de cei care au răpit-o? Dar celelalte fete?

Maxim nu spune nimic, lăsând-o în pace, şi împreună se îndreaptă spre poarta de la capătul aleii. Maxim o deschide şi se uită afară. Strada e pustie.

— Aşa ai reuşit să ieşi şi să fugi când au apărut derbedeii ăia.

— Da.

— Cred că erai foarte speriată. Haide, nu e nimeni. O să luăm un taxi.

Ţinându-se de mână, merg iute pe stradă, fără să dea nas în nas cu ziariştii. Maxim opreşte primul taxi pe care-l vede.

Birourile firmei Lockhart, Waddell, Mulville şi Cavanagh se află în Lincolns Inn Fields. Un angajat ne conduce într-o sală de şedinţe.

— Pot să vă aduc un ceai sau o cafea? întreabă el, clipind iute.

— Pentru mine, nu. Alessia?

— Nu, mulţumesc.

— Prea bine, domnule, lady Trevethick. Ticia Cavanagh va sosi în scurt timp.

El iese, iar eu o conduc pe Alessia către unul dintre scaune. Doamna Cavanagh e parteneră a firmei şi ne-a fost recomandată de Rajah drept o expertă în domeniul ei de activitate.

Uşa se deschide înainte să mă aşez şi Ticia Cavanagh intră în încăpere. Poartă un costum negru şi scump şi o bluză albă de mătase. în mână ţine un teanc de acte, iar unghiile ei sunt stacojii pe dosarul galben aprins.

La naiba!

Ne uităm unul la celălalt, recunoscându-ne imediat. Ultima dată când am văzut-o, tocmai o dezlegasem de patul meu.

Câte surprize îmi mai rezervă ziua asta?

îmi dreg glasul.

— Leticia, mă bucur să te revăd.

Capitolul treisprezece

— Lord Trevethick, spune Leticia cu uşorul ei accent irlandez, subliniindu-mi titlul nobiliar. Ce mai faci? Şi soţia ta – apasă pe cuvântul *soţia –,* lady Trevethick.

Face un pas în faţă, cu un oarecare dispreţ pe chip în timp ce întinde braţul spre mine. îmi strânge mâna puţin prea tare şi simt nevoia să mă retrag.

— Proaspăta soţie. Ne-am căsătorit. Recent.

Alessia se încruntă, uitându-se spre mine, apoi din nou spre Ticia Cavanagh în timp ce dau mâna.

— încântată de cunoştinţă, murmură Alessia cu un nod în gât şi-mi aruncă din nou o privire, cu ochi mari şi intuitivi.

La naiba! Ştie.

Mi se pune o gheară în piept şi închid scurt ochii, ştiind că va trebui să-i dau nişte explicaţii mai târziu.

Dacă as fi ştiut... *la naiba!*

Sunt derutat de faptul că Leticia foloseşte un nume de alint.

— Ticia?

— Exact, spune ea, pe un ton laconic, şi-mi dau seama că nu are de gând să-mi dea niciun detaliu, ceea ce, desigur, e dreptul ei.

Mă întreb dacă ne va ruga să plecăm sau dacă va preda cazul nostru unui coleg.

— Cu ce te pot ajuta, pe tine şi pe... proaspăta ta soţie?

Zâmbeşte profesionist – aproape un rictus – şi ia loc în capul mesei, iar ochii ei rămân de gheaţă.

Mă aşez lângă Alessia.

— Ne-am căsătorit de curând în Albania şi soţia mea are nevoie de

rezidenţă pe termen nelimitat pentru a rămâne aici.

Leticia bate uşor cu unghiile sale stacojii în masă, iar eu îmi amintesc că şi le poate folosi ca pe o armă de temut.

Frate! Alung aceste gânduri! Imediat!

— Povestiti-mi! Cum v-ati cunoscut voi doi? Si când?

Mă uit la Alessia zâmbind, sper eu, liniştitor, dar ea nu-mi răspunde la fel. înghite în sec şi se uită în jos, la mâinile pe care şi le ţine împreunate în poală. Cu un oftat, îmi îndrept atenţia înapoi spre Leticia.

— Alessia a fost angajata mea...

în timp ce Maxim îi face atrăgătoarei avocate rezumatul evenimentelor din ultimele luni, Alessia încearcă să reziste.

Se simte ca un bloc de ciment care se scufundă sub greutatea legăturilor din trecut ale lui Maxim şi se chinuie să respire.

Draga mea, s-a culcat cu aproape toată Londra.

Se pare că nu a exagerat cu nimic Caroline.

Ticia, Leticia – sau cum naiba o cheamă – e mai în vârstă, o femeie matură, elegantă, cu ochi de culoarea alunei, inteligenţi, care nu trădează nimic cât timp îşi ia notiţe pe caietul liniat. Are voce blândă, cu un accent pe care Alessia nu-l recunoaşte. Pare a fi o femeie care nu-i suportă pe fraieri şi are ceva din esenţa bunicii sale – o tărie fundamentală –, care e de-a dreptul fermecătoare.

Oare asta l-a atras pe Maxim la ea?

Alessia încearcă să alunge acest gând. Nu şi-ar dori-o pe această femeie ca adversară, ci ca aliată – o aliată care s-a culcat cu soţul ei, zgâriindu-l pe spinare cu unghiile ei stacojii.

O, *Zot! Nu te gândi la asta!*

Maxim îi spune totul avocatei.

Despre traficul de persoane.

Despre arestarea lui Dante şi a lui Ylli.

Despre Anatoli. Despre răpire.

Despre călătoria lui în Albania.

Despre graba în care s-au căsătorit şi despre legitimitatea îndoielnică a cununiei lor.

Leticia ridică mâna, întrerup ându-1.

— Ai fost constrânsă să te căsătoreşti cu el? o întreabă ea direct pe Alessia.

Maxim se încruntă şi dă să spună ceva, dar ea îl reduce la tăcere cu o privire.

— Las-o pe soţia ta să vorbească, lord Trevethick.

— Nu! spune Alessia. Nici vorbă de-aşa ceva. Poate... ăăă... poate invers.

— Tu ai fost constrâns? zice amuzată Leticia, uitându-se la Maxim.

— Nu, spune el repede. Tatăl ei are o puşcă mare, care are darul de a te intimida, dar am plecat în Albania ca să mă căsătoresc cu Alessia. Din dragoste.

Alessia îşi înalţă capul şi, spre uşurarea mea, îmi aruncă un zâmbet vag. Leticia observă şi se lasă pe spătarul scaunului, părând un pic mai relaxată.

— Deci v-aţi căsătorit în decurs de o săptămână.

— Da.

Avocata ridică din sprâncene.

— înţeleg. Aţi adus certificatul de căsătorie?

Scot actele din buzunarul interior al sacoului.

— Da, l-am adus. Şi o apostilă.

Leticia aruncă o privire superficială pe ele.

— OK, murmură ea. Voi avea nevoie de o copie a acestora pentru a le traduce. De asemenea, şi de copii de pe paşapoartele voastre.

I le întind. Leticia se uită peste notiţele ei.

— Ca să fie foarte clar, spune ea, privind-o pe Alessia, ai fost adusă ilegal în ţară?

— Da. împreună cu alte fete.

— Cu altele? Au scăpat şi ele?

— Nu ştiu, spune încet Alessia, cu un strop de vinovăţie în glas.

— Lady Trevethick, nu e vina ta, spune Leticia, categorică. Acum, există vreo dovadă a traficului?

— Cei doi bărbaţi. Au fost arestaţi, spune Alessia.

— Ancheta este în curs de desfăşurare, adaug eu.

— Aha! A apărut ceva în presă, recent? Fac parte dintr-o reţea?

— Da, răspund eu.

— Am citit despre asta.

— Mi-au luat tot. Paşaportul...

Vocea Alessiei se frânge. Leticia o priveşte înţelegătoare.

— Ei bine, asta ar putea fi o problemă dacă vechiul tău paşaport apare pe undeva, dar ne vom ocupa de asta când se va întâmpla.

— Care e cel mai rău scenariu? întreb.

— Păi, presupun că există riscul ca lady Trevethick să fie deportată.

— Poftim?

Mă uit la Alessia, care s-a albit la faţă.

— Lord Trevethick, e un risc minor, dar cred că vom avea argumente solide pentru a o ţine aici şi, cu siguranţă, nu am ajuns acolo deocamdată.

Se uită la mine, apoi la Alessia şi pare să creadă că ambele variante sunt posibile.

— Valabilitatea căsătoriei voastre ar putea fi o problemă dacă vreun personaj rău intenţionat descoperă că nu au fost respectate protocoalele oficiale.

— De aceea am vrea să ne căsătorim din nou. Aici. Ca să nu existe niciun dubiu, zic eu.

— Asta nu se poate! Conform legislaţiei engleze, există o singură ceremonie de căsătorie valabilă care pune bazele unui mariaj, iar voi aveţi un certificat de căsătorie aparent valabil, legalizat cu această apostilă. Dacă vă cununaţi din nou, cea de-a doua căsătorie nu va fi recunoscută legal.

— Ah, nu mi-am dat seama de asta.

— Va trebui să anulaţi mariajul iniţial pentru a vă

căsători din nou. Aţi putea organiza o ceremonie religioasă, dacă e atât de important pentru voi. Dar – avocata examinează din nou certificatul nostru de căsătorie şi apostila – cred că trebuie să avem încredere în autorităţile albaneze şi în certificatul pe care vi l-au dat. Pare în regulă.

— Bine.

Tonul meu e sceptic – nu mă aşteptam la asta.

— Singura mea problemă este interesul considerabil al presei, continui eu. Nu vreau ca vreun reporter zelos să sape şi să afle că ne-am căsătorit foarte rapid.

— E un lucru probabil?

— Azi erau o mulţime de ziarişti în fata clădirii în care locuim.

— Ah, înţeleg. OK, o să ne ocupăm şi de asta dacă va fi nevoie.

Se întoarce spre Alessia şi i se adresează direct:

— în primul rând, trebuie să schimbăm viza de vizitator înainte de a solicita o viză de reîntregire a familiei. Doar dacă nu cumva veţi lua în considerare posibilitatea de a vă întoarce în Albania şi de a solicita viza de-acolo?

— Nu, spune repede Maxim.

Ticia strânge din buze.

— Lord Trevethick, mă adresam soţiei tale.

Maxim se încruntă, dar tace mâlc.

— Pentru cât timp ar trebui să plec? întreabă Alessia.

— Ei bine, dacă vorbim despre o procedură rapidă, de obicei poţi obţine o viză în treizeci şi ceva de zile. Va trebui să dai un examen la limba engleză, iar lord Trevethick trebuie să demonstreze că îndeplineşte un prag minim de venit.

Ticia îi aruncă o privire lui Maxim.

— Cred că putem presupune că îndeplineşti această condiţie şi că ai o locuinţă adecvată în Marea Britanie.

— Am! spune Maxim repezit.

— Deci vrei să te întorci în Albania?

— Nu. Aş prefera să rămân cu Maxim.

— OK. Atunci alternativa ar fi să-ţi completezi studiile la noi în ţară. Te-ai gândit la asta?

în taxiul care ne duce înapoi în Chelsea, Alessia pare gânditoare. N-a scos nicio vorbă de când am plecat din biroul Leticiei. La Westminster e mare aglomeraţie, iar eu mă uit la ceas. E 5:30 – oră de vârf. Am mai multe apeluri şi mesaje pierdute, inclusiv unul de la Caro, pe care-l ignor. Joe mi-a trimis un scurt articol dintr-un tabloid de seară din Londra. Se fac speculaţii despre căsătoria noastră şi e

publicată o fotografie cu mine intrând mai devreme în clădirea în care locuiesc. De când am devenit atât de interesant? Asta mă calcă pe nervi.

Si mama încă nu mi-a dat niciun semn de viață.

Iar Alessia mă tratează cu tăcere.

Ziua asta poate fi mai nasoală de-atât?

— Vrei să mergem să mâncăm în oraş? o întreb, sperând că astfel o voi face să vorbească.

Alessia se uită la Big Ben în timp ce ocolim piaţa.

— Nu mi-e foame, spune ea.

— Alessia! Uită-te la mine!

Ea se întoarce spre mine îndurerată, rănită, facându-mă să mă cutremur.

— Ce s-a întâmplat? Nu ştiu la ce te gândeşti. Şi asta mă scoate din minţi.

— Ai avut o relaţie cu avocata?

— Nu. A fost o aventură de o noapte. Doar sex. O singură dată.

Mă rog, de mai multe ori în acea noapte, dacă e să fim sinceri.

Alessia se uită la taximetrist.

— Nu ne poate auzi.

— Maxim, încerc să... mmm... engleza mea... închide ochii iritată.

— Spune-mi!

Ridică din umeri şi îşi îndreaptă din nou privirea tenebroasă spre mine.

— Ai un trecut... colorat, cu multe amante. Şi nu ştiu de ce asta mă doare atât de tare. Cred că... ăăă... îmi fac griji că nu sunt de ajuns pentru tine. Sau că te vei plictisi de mine.

Gata! A spus-o. Cea mai întunecată frică a ei a ieşit la iveală, ca o mărturisire.

Maxim se trage mai aproape de ea şi o prinde de bărbie, astfel încât ea să nu aibă scăpare, ci să-l privească în ochii verzi, sclipitori. Se apleacă spre ea.

— Niciodată! spune el cu atâta convingere, încât Alessia simte un fior în tot trupul. Sunt al tău. Trup şi suflet. La naiba, Alessia!

O eliberează şi se înclină în faţă, lăsându-şi capul în mâini. Ea răsuflă sacadat, speriată de reacţia lui.

— Eşti supărat pe mine.

— Nu. Sunt supărat pe mine, dar nu cred că merită.

— Nu, spune ea încet. Nu merită. îmi cer scuze.

El îşi ridică privirea şi îi zâmbeşte pieziş.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Cum spuneam, am un trecut tulbure. Hai să mergem acasă! Am avut o zi de rahat. O zi foarte proastă.

Alessia îi pune o mână pe braţ.

— Nu e o zi atât de proastă.

— Nu?

Maxim se lasă pe spate.

— Am vorbit cu mama de dimineaţă. Ea... ăăă... savurează – ăsta-i cuvântul potrivit? – bucuria de după nuntă. Se vorbeşte despre asta în tot KukesuL E fericită. Si tatăl meu e fericit.

— E cuvântul potrivit. Mă bucur că părinţii tăi sunt fericiţi. Şi se pare că nu trebuie să ne căsătorim din nou, deşi nu m-ar deranja. M-aş căsători cu tine până la sfârşitul timpului dacă ar fi posibil.

Alessia respiră uşor, surprinsă de vorbele lui, şi-l răsplăteşte cu un zâmbet timid.

— Si eu m-as căsători cu tine la infinit. Dar mă bucur că nu mai trebuie să organizăm o altă nuntă atât de curând. Am facut-o deja.

Maxim o prinde de mână.

— Am facut-o. Si a fost o nuntă minunată. E oficial. Suntem căsătoriţi. Aşa a spus avocata.

— Şi, în această după-amiază, am cântat în duet.

Maxim surâde ameţitor.

— Ce palpitant! Eşti atât de talentată şi uşor de urmat, spune el, apoi face o pauză. Nu ai făcut şcoala de muzică, nu-i aşa?

îi strânge mâna, apoi îi dă drumul.

— Deloc. Am învătat acasă. Ştii asta.

— Ei bine, nu cred că ai nevoie de şcoală. Dar te-ai gândit vreodată la asta? Aici. La Londra, ca să primeşti o diplomă?

Alessia se uită la el, nedumerită, cântărindu-i cuvintele.

— Ai putea să te înscrii la o şcoală de-aici, ca să obţii o viză de student.

Să studieze. Muzica. La Londra.

Inima Alessiei începe să bată brusc, plină de emoţie.

— Ar fi foarte scump.

Maxim pufneşte în râs.

— Cred că ne putem permite, spune el, un pic sarcastic.

— Vezi, nu a fost o zi atât de rea.

îmi zâmbeşte larg, iar bucuria ei este de-a dreptul molipsitoare.

— Nu, spun eu, surâzător. Hai să căutăm nişte cursuri când ajungem acasă. Etichetă şi muzică. Găsim noi ceva.

Dintr-odată, mă simt mai optimist şi atmosfera dintre noi se îmbunătăţeşte considerabil.

Când ajungem acasă, doar două personaje dubioase, ambele dotate cu aparate de fotografiat, se mai află în faţa clădirii în care locuim. îl rog pe taximetrist să ne lase pe Tite Street, pentru că am un plan ascuns.

După ce coborâm din taxi, Alessia face la stânga şi se îndreaptă spre clădire. Bineînţeles, paparazzii habar nu au cine e şi-i aruncă o privire superficială, dar, din punctul în care mă aflu, îl văd pe unul dintre ei cum se zgâieşte la ea când trece pe lângă el, în blugii ei mulaţi.

Ticălos mizerabil!

După ce intră în clădire, o urmez, cu capul plecat, ignorându-le întrebările. Intru cu paşi repezi în bloc şi mă alătur Alessiei în lift.

— Nici n-ai idee cât de mult m-a distrat faza asta, chicotesc eu uşor. Habar n-au avut că misterioasa mea soţie a trecut fix pe lângă ei.

Uşile se închid în urma noastră şi rămânem doar noi în spaţiul strâmt. Mă priveşte în ochi, atent, cu un zâmbet vag pe buze, şi un fior mă străbate până în vintre.

— Te simţi mai bine?

Ea încuviinţează şi mă prinde de sacou, trăgându-mă spre ea. Mâinile ei îmi cuprind capul, iar buzele ei le întâlnesc pe ale mele. Ne sărutăm. Lung. Cu nesaţ. O lipesc de perete, lipindu-mi erecţia lacomă de abdomenul ei, în timp ce limbile noastre se unesc.

— Maxim, şopteşte ea şi-şi trece degetele peste fermoarul meu, mângâindu-mi erecţia prin denim.

Ah!

Liftul se opreşte, uşile se deschid, iar eu o iau în braţe.

— Cuprinde-mi mijlocul cu picioarele, iubito.

Ea mă ascultă, îşi înfige degetele în părul meu şi buzele noastre se ating lacom, în timp ce o duc în braţe de la lift până la uşa noastră.

Alessia chicoteşte cât Maxim se scotoceşte în buzunarul blugilor, chiar pe lângă coapsa ei, căutând cheia de la intrare.

— Mă cam strâng pantalonii, mormăie el, găsind cheia şi descuind uşa, cu Alessia în braţe.

Alarma începe să sune, dar el o dezactivează, apoi o lasă pe Alessia jos.

— Oricât de mult aş vrea să te duc în pat, hai să ne uităm puţin la facultăţile de muzică.

— Nu. Să mergem în pat.

El se retrage, cu o expresie surprinsă.

— Dar...

— Nu. în pat.

Alessia e din ce în ce mai insistentă.

El se încruntă şi îi cuprinde obrajii, ridicându-i chipul spre el şi măsurând-o atent cu ochii lui verzi. Preţ de o clipă, pare rătăcit şi confuz, dar apoi închide ochii.

— Ce am făcut ca să te merit? murmură el, apoi îşi lipeşte buzele de ale ei şi limbile li se înlănţuie, în timp ce o conduce cu spatele în dormitor.

Se sărută aprins, iar el continuă să se mişte până când Alessia se loveşte uşor cu gambele de pat. Maxim se opreşte şi, cu un zâmbet jucăuş, o împinge uşor, iar ea cade pe spate, cu o şuviţă de păr pe faţă.

Maxim se ridică, îşi dezbracă sacoul şi-l aruncă pe jos. Cu ochii înflăcăraţi, îşi scoate cămaşa din blugi şi începe să-şi descheie nasturii, încet. Unul câte unul. Buzele lui sunt întredeschise, moi şi senzuale, şi respiraţia i se precipită.

Alessia îşi linge buzele, nerăbdătoare.

Cămaşa lui Maxim e descheiată, dezvăluindu-i trunchiul bronzat şi musculos. îşi scoate un buton de la manşetă... apoi pe celălalt.

Face striptease pentru ea.

într-un ritm lent, languros.

Alessia îl priveşte. Fascinată. îl soarbe din priviri: pieptul lui lat, acoperit de păr, abdomenul tonifiat, dâra de păr de pe burtă care se pierde în talia blugilor.

Ochii lui nu o părăsesc nicio clipă. Nici măcar nu o atinge şi ea e vrăjită. Excitarea pune stăpânire pe cel mai intim loc al său, între picioare, făcând-o să tresară. Maxim îşi scoate cămaşa, ciufulindu-şi părul, răvăşindu-şi-l exact aşa cum îi place ei. Apoi şi-o aruncă pe jos, fără să-i pese.

îşi descheie nasturele de la blugi.

Apoi se opreşte.

Nu!

Se apleacă şi o apucă de gleznă – scoţându-i rapid cizma şi şoseta. Apoi trece la celălalt picior, mângâindu-i glezna goală cu degetul mare şi facând-o să se înfioare.

Se apleacă şi o descheie la blugi. Cu multă îndemânare. E atât de rapid, încât o prinde de marginea pantalonilor şi-i smulge de pe ea înainte ca Alessia să poată reacţiona. Apoi îi aruncă hainele laolaltă cu ale lui, pe podea.

— Şi tu. Blugii jos, face ea un semn spre zona lui intimă.

El zâmbeşte şi-şi desface încet fermoarul, dar nu renunţă încă la pantaloni. Se descalţă şi-şi scoate şosetele. De-abia atunci îşi dă jos blugii şi slipul, rămânând gol, în toată splendoarea lui.

Alessia răsuflă excitată, iar Maxim se mută pe pat şi o

sărută tandru în acel loc unde coapsele se unesc, prin materialul moale al chiloţilor. Atingerea îi trimite un fior electric prin tot trupul, iar ea gâfâie din nou şi degetele i se încurcă în părul lui. El îşi trece nasul în sus şi-n jos de-a lungul miezului ei preţios, iar barba lui îi înţeapă plăcut coapsele.

— Ţi s-au udat chiloţii, iubita mea Alessia. îmi place asta. îmi place la nebunie.

El îi muşcă uşor interiorul coapsei. Alessia îşi înfige mâinile în părul lui şi trage cu putere.

El îngenunchează între picioarele ei, o ridică în capul oaselor şi o dezbracă rapid de jachetă şi de bluza cu mânecă lungă. Acestea zboară după restul hainelor lor, iar Alessia rămâne în sutien şi chiloţi.

Ea se întinde şi îi mângâie bărbia ţepoasă.

— Vrei să mă bărbieresc? o întreabă el.

— Nu, îmi place aşa. Mult.

îşi trece uşor degetele peste obrazul lui, iar el închide ochii.

— Am o idee, şopteşte el şi o sărută, cuprinzându-i obrajii.

Limba lui e stăruitoare, dominând-o şi supunându-i buzele. O întinde uşor pe pat. Trage de sutienul ei, eliberându-i sânul şi apoi, desprinzându- se de gura ei, îi lasă o urmă de sărutări umede pe gât, pe piept, până la sfârcul întărit.

Dorinţa curge prin venele Alessiei. îşi îndreaptă ochii întunecaţi spre ochii lui de un verde scânteietor când el îşi trece barba peste miezul ei fierbinte.

Ah!

— Eşti sigură că nu vrei să mă bărbieresc? o tachinează el, atingând-o din nou, fără să-şi ia privirea din ochii ei.

— Da! strigă ea în timp ce sfârcul i se întăreşte şi se alungeşte sub buzele lui.

— Te simţi bine?

— Da.

Pulsul ei este accelerat şi tot sângele i s-a dus către sâni, umflându-i sfârcurile care tânjesc după atingerea lui, dar şi către micul loc excitat dintre coapsele sale.

— Te implor!

El o face din nou, iar ea îşi arcuieşte spatele sub mângâierea lui.

El râde, trage în jos cupa sutienului de pe celălalt sân şi începe aceeaşi mişcare chinuitoare, trecându-şi barba peste pielea ei excitată.

Alessia se prinde cu degetele de plapumă în timp ce buzele lui coboară din ce în ce mai mult. Apoi se cuibăreşte

între coapsele ei. O sărută chiar acolo...

Apoi îi dă încet chiloţii jos şi o sărută în acel loc. Din nou.

De data asta, rotindu-şi limba peste clitoris.

O *Zot!*

Alessia închide ochii şi îşi arcuieşte spatele, iar limba lui îşi continuă pe îndelete mişcările. Se învârte şi se răsuceşte. O linge şi o suge uşor.

Ah!

Maxim se opreşte şi îşi trece barba peste acel punct sensibil, facând-o să se înfioare.

— *Te lutem!*

— în engleză, îi cere el, repetând mişcarea.

— Te rog, Maxim.

El se ridică în capul oaselor, îi scoate chiloţii, o întoarce cu spatele şi îi desface sutienul.

Se întinde deasupra ei, cu erecţia între fesele ei.

— Vrei să ţi-o trag aşa?

— Da!

— Mi se pare că eşti disperată după mine.

— Sunt.

Alessia îi simte zâmbetul, iar Maxim o muşcă uşor de lobul urechii.

— Doamne, te iubesc, Alessia! Soţia mea.

îi desparte genunchii cu ai lui şi îi trage fundul spre el. îşi trece un deget printre fesele ei, iar Alessia se încordează când îl simte mângâindu-i orificiul dintre acestea.

— într-o bună zi, Alessia, şopteşte el, vârându-i degetul înăuntru, în acel loc dulce şi adânc.

îşi roteşte degetele peste clitoris. Chinuitor de plăcut.

Ea scoate un sunet înăbuşit în timp ce corpul ei se strânge în jurul degetului lui Maxim. Orgasmul o copleşeşte, se propagă în fiecare dintre membrele sale.

Maxim îşi retrage degetul şi o întoarce pe spate. îl priveşte în ochi, ameţită, apoi o pătrunde uşor, absorbind ultimele valuri de şoc.

Geme de plăcere şi începe să se mişte. Tare. Rapid. Ducând-o tot mai sus, ca să nu aibă timp să-şi revină din extaz. Alessia pluteşte din nou, sub împingerile lui. Legănată înainte şi înapoi. Maxim se ridică deasupra ei. Transpiraţia i se prelinge pe frunte. Pare neobosit. Purtând-o spre paradis. Picioarele i se încordează din nou – Alessia scoate un ţipăt când atinge din nou orgasmul. Mai intens, mai copleşitor. Alessiei i se pare că a ajuns în rai.

— Slavă Cerului, rosteşte Maxim printre dinţi, apoi îşi dă drumul, prăbuşindu-se peste ea şi strângând-o în braţe.

Alessia deschide ochii când Maxim iese uşor dinlăuntrul

ei, lăsând o urmă alunecoasă de spermă pe partea de sus a coapsei ei. Dar ei nu-i pasă. Se bucură de această senzaţie.

El o sărută pe frunte şi îi dă într-o parte şuviţele umede.

— Te simţi bine? o întreabă el.

— Mă simt minunat, şopteşte ea.

El îşi trece degetele peste obrazul ei.

— Să nu crezi niciodată că nu-mi eşti de ajuns. Te rog! Mi se rupe inima când te aud spunând asta. Te iubesc. Să nu uiţi asta. Acest sentiment e nou şi pentru mine. Mă simt aşa doar de când te cunosc pe tine.

Ea se înclină spre el şi-l sărută.

— Ştiu.

— Ştii?

Maxim pare dintr-odată pierdut. Alessia dă repede din cap, ca să-l liniştească.

Nu s-a schimbat nimic, Alessia.

El te iubeşte.

Maxim surâde precaut.

— Bine. Priveşte! Pot să cuprind o întreagă Alessie. Eşti o octavă.

îşi întinde mâna, atingându-i sfârcurile cu vârful degetului mare şi al celui mic. Maxim râde, iar ea chicoteşte, savurându-i reacţia copilăroasă.

— Aş putea să stau aici şi să mă uit la tine toată ziua, dar trebuie să mă duc la toaletă.

O sărută repede, se ridică din pat şi se îndreaptă spre baie.

Alessia îi priveşte trupul atletic, cum se mişcă cu graţia lui obişnuită, cu fundul lui musculos, contrastând cu restul pielii bronzate.

Oftează, încercând să revină la realitate.

E un amant excepţional.

Nu că ar avea experienţă şi nici nu are cu cine să-l compare... dar cuvintele lui Caroline o bântuie. *Promiscuu e puţin spus. El e dovada vie a zicalei: „Repetiţia e mama învăţăturii”.*

Alessia se înfăşoară în plapumă.

Maxim e iubitul *ei.* Soţul *ei. Al ei şi numai al ei.*

Aşa a spus el...

Ar trebui să-i fie de ajuns.

Dar gândul acela sâcâitor nu-i dă pace. *Pentru cât timp?*

Capitolul paisprezece

Reflexiile Tamisei dansează pe tavan, necăjindu-mă aşa cum au facut- o mereu, de-a lungul anilor. Nu pot aţipi, deşi Alessia doarme buştean lângă mine. O invidiez pentru asta, dar am făcut dragoste de două ori în seara asta – am făcut sex de disperare cu ea, aşa că e epuizată. Vreau s-o ştiu în siguranţă şi fericită, vreau să ştie că venerez pământul pe care calcă.

La naiba, dacă ar şti adevărul despre Kit, m-ar părăsi?

Oricât de mult am încercat să alung aceste gânduri, creierul meu continuă să rumege informaţia pe care Caro mi-a împărtăşit-o astăzi şi nu îmi dă pace. Cu grijă, ca să n-o trezesc pe Alessia, mă dau uşor jos din pat, îmi iau telefonul şi pantalonii de trening de pe canapea şi mă îndrept spre salon. Acolo, mă îmbrac şi mă apropii de fereastră, privind în gol, în bezna nopţii.

Am sunat-o pe mama. Din nou. Şi tot nu mi-a răspuns.

Femeia asta e absolut inutilă.

E singura care poate face lumină în această situaţie. Poate Kit a vorbit cu ea? I-a făcut vreo confidenţă? Mama credea că soarele răsare şi apune odată cu Kit, deci erau foarte apropiaţi.

Din păcate, eu nu am găsit calea de a o mulţumi pe Rowena când eram foarte tânăr.

Amice! Depăşeşte momentul!

Sunt tentat s-o sun pe Maryanne, dar nu vreau să-şi facă griji. în plus, a zis că săptămâna asta lucrează în tura de noapte – deci probabil că acum e ocupată. Munceşte prea mult, având în vedere că ar putea foarte bine să stea degeaba.

îmi lipesc pumnul de geamul rece, îmi sprijin fruntea de el, privesc în întuneric şi reflectez asupra zilei care va veni şi asupra serii trecute, după ce Alessia a adormit. Cum s-o împovărez cu dezvăluirea lui Caroline, când ea are coşmarurile ei? Nu trebuie să afle asta... cel puţin deocamdată. Mai ales că are îndoieli în privinţa mea şi a trecutului meu – cum l-a numit ea – *colorat.*

Femeile acelea.

Sper din tot sufletul că am liniştit-o. Nu ştiu ce altceva aş putea face.

în ciuda tăcerii cu care m-a tratat mai devreme, scumpa mea soţie mi- a salvat ziua – am cântat cu ea *Claire de Lune.* Am făcut dragoste. A gătit, în această seară a pregătit o

friptură de miel delicioasă, cu vinete. Face minuni în bucătărie, dar cred că tatăl ei avea dreptate; mă pune la îngrăşat – deşi am ars ceva calorii în seara asta... aşa că asta e.

Imaginea Alessiei deasupra mea, imobilizându-mi încheieturile, lăsându-şi capul pe spate şi strigând în extaz îmi invadează gândurile, trezindu-mi pofta, excitându-mă. îmi trece prin cap să mă întorc în pat, s- o trezesc şi să mă pierd din nou în ea.

Frate! Las-o să doarmă!

Dar aceste sentimente trecătoare de bucurie se evaporă iute. Privesc apa întunecată şi sclipitoare, dincolo de parcul Battersea, şi mă simt dintr- odată amorţit. Gândurile îmi zboară la informaţiile despre Kit.

Mă simt bine, din punct de vedere fizic – de fapt, nicicând nu m-am simtit atât de bine.

Dar oare ceva îngrozitor mă va afecta pe măsură ce voi înainta în vârstă? Sau această problemă genetică, oricare ar fi ea, îl viza doar pe Kit?

Revin la aceeaşi teorie deprimantă. Oare de aceea gonea cu motocicleta pe străzile îngheţate? Oare vestea a fost atât de devastatoare, încât şi-a spus *La naiba* şi a zburat cu acel Ducati, motorul turbo care era mândria lui supremă?

Habar n-am.

Şi dacă veştile sunt atât de proaste, înseamnă că voi suferi crunt? La fel şi Maryanne?

La naiba!

Slavă Domnului că există pastile anticoncepţionale!

Până nu aflăm ce se întâmplă, nu mă pot gândi să fac copii. Nu-i aşa?

Rahat! Nesiguranţa asta. Bezna asta. Neputinţa asta.

E o tortură.

Nu s-a schimbat nimic.

Partea mea raţională încearcă să mă liniştească.

Dar nu e adevărat. Drumul pe care credeam că am pornit s-a transformat complet.

Amice, încă nu ştii asta.

La naiba!

Deschid mesajele şi-l citesc pe cel trimis mai devreme de Caroline.

Arăţi bine, Maxim.
Ca întotdeauna.
Sunt sigură că nu ai de ce să-ţi faci griji.

îi ignor complimentul.

Nu pot să dorm.
Mă tot gândescla Kit.

Şi eu mă gândesc la Kit.

îmi cer iertare pentru azi.

Nu trebuie să-ti ceri scuze.
Unde e albaneza?

Du-te-n mă-ta, Caro.
Spui asta ca pe o jignire.
Iubita mea soţie Alessia doarme.

PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! Linisteste-te. E albaneză!

Noapte bună.

Maxim, nu fi aşa!
în ciuda motivelor, mi-a făcut plăcere să te văd azi. Mi-edordetine.
Cx

Ce înseamnă asta? Dezgustat, arunc telefonul pe canapea, ne având chef de tâmpeniile lui Caro şi întrebându-mă de ce i-am scris. Mă întorc la Alessia şi mă strecor în pat. Ea se foieşte.

— Maxim, şopteşte ea somnoroasă.

— Şşş, culcă-te la loc, iubito!

Se răsuceşte spre mine, aşa că sunt nevoit s-o cuprind cu braţul, iar ea îşi lasă capul pe pieptul meu.

— Am eu grijă de tine, murmură ea, luptându-se cu somnul.

De emoţie, mi se pune un nod în gât, simţind cum alunecă din nou în visele ei; şi nu am fost niciodată atât de recunoscător pentru soţia mea ca acum.

Iubirea mea. îi sărut părul şi închid ochii, în timp ce în stomac am un gol – de teamă, de părere de rău. Oare vom reuşi să trecem peste asta? Orice ar fi?

îi inspir parfumul, un adevărat balsam pentru suferinţa mea.

Am eu grijă de tine. Aceste cuvinte, cu accentul ei dulce, plutesc prin creierul meu, liniştindu-mă. într-un târziu, reuşesc să aţipesc.

în dimineaţa următoare, una destul de rece, mă îndrept spre cabinetul medicului meu de familie, aflat la câteva străzi distanţă de apartamentul nostru, unde am programare şi unde sper să găsesc nişte răspunsuri. Recepţionera, serioasă şi profesionistă, mă conduce în cabinetul de

consultaţii, de îndată ce ajung.

Doctorul Renton poartă costumul său obişnuit, elegant, şi un papion roşu. Un tip la şaizeci de ani, cu păr rar şi ciufulit, acesta se ridică în picioare când intru în cabinet şi-mi face semn să mă aşez pe un scaun din fata biroului.

— Cu ce te pot ajuta, lord Trevethick?

îmi zâmbeşte cald şi binevoitor, aşezându-se.

— Fratele meu. Consiliere genetică. Ce ştii despre asta?

— Ah!

Ridică din sprâncenele cenuşii şi stufoase – semn că a fost luat pe nepregătite. Se apleacă înainte pe scaun, apoi se încruntă. Sprijinindu-şi coatele pe birou, îşi lasă bărbia în mâini.

— Nu te pot ajuta, domnul meu.

— Poftim?

— Fratele tău, dintr-un motiv sau altul, a decis să nu vă împărtăşească aceste informaţii şi, fiind doctorul său, nu pot să-i încalc intimitatea. Am această îndatorire fată de el.

Rămân cu gura căscată, nu-mi vine să cred. Simt că nu mai pot respira şi îl privesc uluit cum îşi împreunează mâinile în poală şi aşteaptă să spun ceva.

— Răspunsul tău este inacceptabil. Fratele meu nu mai este printre noi.

— îmi pare rău, Maxim. Nu pot face nimic. Ca parte a consilierii sale genetice, înainte de a fi testat, fratele tău a discutat despre implicaţiile acestui fapt şi s-a gândit dacă să le spună sau nu adevărul rudelor sale apropiate.

— Dar cu siguranţă...

— Am mâinile legate.

— Tocmai m-am căsătorit.

— Felicitări!

— Ce pizda mă-sii, Renton?

Ochii lui albaştri se îngustează. Spune cu asprime:

— Nu e deloc necesar să-mi vorbeşti asa.

Pufnesc enervat şi-mi amintesc cum mă mustra directorul de la Eton, pentru orice greşeală măruntă.

Renton oftează.

— Ai vreo problemă de sănătate? întreabă el, schimbând tactica.

Poftim?

— Nu.

— Iată răspunsul. îţi sugerez să laşi toate astea în urmă şi să respecţi decizia fratelui tău.

— S-a sinucis Kit din cauza diagnosticului său?

Renton devine palid.

— Maxim, răposatul lord Trevethick a pierit într-un

accident îngrozitor.

— Exact! Nu va afla dacă-mi spui! Şi cum rămâne cu datoria ta de a avea grijă de mine? Şi eu sunt pacientul tău.

— Dar tu nu eşti bolnav, spune el cu blândeţe.

Mă uit fix la el, sperând să-l intimidez şi să-l fac să se răzgândească, dar, când îmi zâmbeşte binevoitor, îmi dau seama că e categoric.

Ei bine, cât de aiurea de incomodă e toată povestea asta?

într-un fel îl admir că nu e dispus să înşele încrederea fratelui meu, aşa că mă stăpânesc şi schimb subiectul.

— Trebuie să-mi înscriu soţia aici, zic uşor iritat.

— De-abia aştept s-o cunosc, spune Renton cu amabilitate. Asta e tot, domnul meu?

Mă ridic de pe scaun.

— Sunt dezamăgit că nu mă poţi ajuta.

— îmi pare rău că te dezamăgesc, Maxim.

Am o stare sumbră de spirit, în timp ce taxiul negru se strecoară prin trafic, în drum spre birou. Sunt furios pe Renton. Poate că e momentul să- mi găsesc un nou medic – puţin mai tânăr.

Poate cu mai puţină etică?

La naiba!

Telefonul meu vibrează – am primit un mesaj. E de la mama. în sfârsit!

Tocmai am aterizat pe LHR.
Am nevoie de somn.
Te sun mai târziu.

La naiba! Nu. O sun imediat, dar îmi intră direct mesageria vocală.

— Rowena. Sună-mă! Nu mă face să te implor!

închid telefonul şi mă uit pe geamul taxiului. Dimineaţa luminoasă şi însorită pare să-şi bată joc de supărarea mea.

Mama mă scoate din minţi.

De ce nu vrea să discute cu mine?

Când taxiul opreşte în faţa biroului, inspir profund şi-mi stăpânesc iritarea. îl plătesc pe şofer şi urc cu paşi mari treptele clădirii.

Oliver ne-a trimis detalii despre trei proprietăţi care fie sunt libere, fie urmează să se elibereze în curând, ca să le analizez împreună cu Alessia. Le parcurg, bucurându-mă că am ceva la care să mă gândesc, în timp cerni savurez cafeaua neagră. Una dintre ele este o casă pe o stradă cu clădiri identice, mai mică decât apartamentul meu – aşa că o

ignor imediat.

Celelalte două au potenţial ca locuinţe de familie.

La naiba!

Vreau copii – într-o bună zi. O parte din datoria mea e să protejez moştenirea familiei mele. Dar, dacă e ceva în neregulă cu mine, cum pot să mă gândesc să-mi întemeiez o familie?

Si totuşi Renton m-a întrebat cum mă simt.

Poate că acesta a fost modul lui de a spune că nu am de ce să-mi fac griji.

Amice! Revino-ti!

Alung temerile legate de copii şi mă hotărăsc să-mi păstrez optimismul.

E timpul să ne mutăm. Avem nevoie de spaţiu. Zilele mele de singurătate şi dezmăţ s-au terminat.

Cine ar fi crezut că voi fi fericit să stau acasă, să mănânc mâncare gătită şi să fac dragoste cu soţia mea?

Va fi bine şi pentru Alessia.

într-un loc nou ne vom putea croi propriul drum, fără amintiri din trecutul meu colorat şi tulbure. E o idee neliniştitoare, mai ales pentru că e însoţită de o vinovăţie agasantă.

De ce?

Nu am făcut nimic rău.

Nu-i asa?

îndepărtez acest gând.

După ce analizez în detaliu proprietăţile, ajung la concluzia că locuinţa de pe Cheyne Walk are avantajele ei evidente. La capătul grădinii din spate e o casă cu un garaj în care încap două maşini. Am putea s-o folosim pentru personal. Nu am vorbit deocamdată cu Alessia despre angajaţi, dar asta va însemna că *acea* parte a vieţii ei va fi istorie. Voi avea mereu amintiri plăcute despre chiloţii aceia roz şi halatele albastre, dar ea va avea alte preocupări – la şcoala de muzică, cu puţin noroc. Avantajul suplimentar al casei de pe Cheyne Walk este că se află între apartamentul meu şi Trevelyan House, unde locuieşte Caroline.

Poate ar trebui s-o rog pe Caro să facem schimb de case. S-ar putea muta în apartamentul meu sau într-o altă proprietate mai mică. La urma urmelor, Trevelyan House îmi aparţine.

Nu. A trecut prea puţin timp de la moartea lui Kit ca să deschid acest subiect.

Iau telefonul şi o sun pe Caroline.

— Bună, Maxim!

Pare plânsă şi apatică. Poate pentru că am certat-o ieri, în mesaje. Mă prefac că nu observ.

— Bună, ce s-a întâmplat?

— Eşti în toate ziarele. Au tot sunat şi aici. Să se intereseze de tine. Si

de Alessia.

— La naiba! îmi pare rău. Ignoră-i!

— îi ignor. Dar ar trebui să faci ceva. Să organizezi o petrecere şi s-o prezinţi pe soţia ta. Invită-i pe jurnalişti şi, aşa, pui capăt acestei curiozităţi febrile.

Ultimul lucru de care am nevoie este ca presa să-şi bage nasul în treburile noastre privind nunta făcută la urgenţă.

Dar n-opot lăsa pe Caro să afle asta!

— Nu e o idee rea, spun, ca să-i cânt în strună.

— Aş putea s-o organizez chiar eu! spune ea cu entuziasm.

Hmm... nu ştiu ce părere ar avea Alessia despre asta.

— Lasă-mă să mă gândesc! Acum te-am sunat pentru că avem o mică criză în privinţa renovării clădirilor Mayfair. Vrei să te ocupi de designul interior?

— Da, vreau, inspiră ea adânc. Dacă am ceva de făcut, îmi revin. Mi-e dor să lucrez din nou.

— Bine. Mă bucur.

— în plus, e posibil să am nevoie de bani, adaugă ea, redevenind ea însăsi.

— Caro, ai un fond fiduciar consistent, plus stipendiul de la moşie.

Ea pufneşte, deloc impresionată, dar niciunul dintre noi nu pomeneşte de testamentul lui Kit şi de faptul că ea nu a fost inclusă.

Frate, nu aduce vorba despre asta!

— îl voi ruga pe Oliver să te sune şi să-ţi pună toate detaliile la dispoziţie.

— Oliver! exclamă ea, surprinsă.

— Bineînţeles. El te va pune în legătură cu dezvoltatorul. OK?

Care este problema ei cu Oliver?

— Da, da. Ai dreptate. I-ai spus Alessiei despre scrisori?

— Nu încă. Ai vorbit cu Rowena?

— Nu. De ce?

— Mă evită. I-am lăsat nenumărate mesaje şi nu-mi răspunde la telefon.

— Rowena... e Rowena.

— E adevărat. Ceva nou cu laptopul lui Kit? Eu n-am aflat nimic.

— Nici de la doctorul Renton?

— N-a vrut să-mi spună.

— Ticălosul ăla bătrân şi mut!

— Exact!

— Nici cu laptopul n-a mers mai bine. Adevărul e că Kit nu mi-a spus niciodată combinaţiile de la seifuri. Nici pentru cele de-aici, nici pentru cele de la Hali. De ce crezi că a procedat aşa?

Vocea îi şovăie spre final şi-mi dau seama că e supărată.

— Nu ştiu. Kit era Kit... exact ca mama lui.

— Da. Era...

Caroline de-abia şopteşte şi mie îmi vine să-mi trag o palmă.

— O să mă gândesc la ideea cu petrecerea.

— Aşa să faci, răspunde ea, înseninându-se. Ştii, ar trebui să mă laşi s- o duc pe Alessia la cumpărături.

Ah, nu sunt sigur căe o idee bună.

— Maxim, ţi-am spus, se îmbracă de parcă e studentă.

— Ciudat că spui asta. Sper să o pot înscrie la facultate. Ar ajuta-o la viză. Ceea ce-mi aduce aminte de mama ta vitregă...

— Scroafa mea vitregă, mă corectează ea.

— Nu este decanul Colegiului Regal?

— Da. La muzică. Pentru Alessia?

— Da. Ce părere ai?

— Cred că e o idee bună. Alessia este, evident, foarte talentată.

— Ei bine, s-ar putea să am nevoie de ajutorul scroafei vitrege.

Caroline pufneşte cu dispreţ.

— Mult noroc cu asta. N-a fost niciodată săritoare sau amabilă. Nu ştiu ce vede tatăl meu la ea.

Caro se plânge mereu de soţia tatălui ei.

— Tu ai luat lecţii de etichetă? schimb eu subiectul.

— Bineînţeles. Kit a insistat. De fapt, m-a bătut la cap cu asta.

Am oftat, şocat. *Kit? S-o bată la cap?*

— Da. Imediat după ce ne-am căsătorit.

Kit a insistat ca soţia lui să se înscrie la lecţii de etichetă!

Ce snob! Habar n-aveam.

— Alessia vrea şi ea să le urmeze.

— E o idee bună. îi va da puţină încredere în ea. Cu mine aşa s-a întâmplat. Şcoala la care am fost eu a fost grozavă. E în Kensington. O să- ti trimit detaliile.

— Mulţumesc. Şi, ca să fie clar, e ideea Alessiei, nu a mea.

— Eşti atât de prudent, Maxim! bombăne Caro. Oferta mea rămâne valabilă. M-aş bucura să merg cu ea la Harvey Nicks. Cu cârdul tău de credit.

Ea chicoteşte, iar eu mă trezesc zâmbind rezervat.

— O să vorbesc cu ea.

— Bine. Trebuie să-mi răscumpăr cumva greşelile.

— Da, trebuie.

Oliver bate la uşă şi intră.

— Trebuie să închid, închei eu conversaţia uitându-mă la Oliver. Am vorbit cu Caroline. E de acord să se ocupe de designul interior.

— Mă bucur că s-a rezolvat. Uite, aici sunt detaliile cheltuielilor din avere ale mamei tale.

îmi întinde un tabel, lung cât o zi de post, arătând cât e de risipitoare. *Ce naiba?!*

Mă uit la el, şocat.

— Mda... strânge el dezaprobator din buze.

— Asta face parte din înţelegerea de divorţ?

— Poftim! îmi întinde el un alt document. Am subliniat cifrele de care ai nevoie.

îl studiez rapid.

Uau! Tulburat, simt un gol în stomac, pentru că mă cam amestec în treburile private ale părinţilor mei. Divorţul lor l-a ucis pe tatăl meu. A murit de nefericire, iar eu nu am iertat-o niciodată pe mama pentru dispariţia lui.

— A depăşit cu mult dublul sumei pe care o are alocată.

— într-adevăr, milord.

— Bine. Mă ocup eu de asta.

— Multă baftă, milord!

îmi aruncă un zâmbet empatic şi iese din birou.

O sun pe mama şi îmi intră din nou mesageria vocală.

— Rowena! Am de gând să-ţi tai accesul la fondurile familiei. Sună- mă!

închid, apoi sun la bancă şi vorbesc rapid cu managerul contului despre mama.

Apoi îi trimit un mesaj lui Maryanne.

Te rog să-i spui maică-tii să mă sune, l-am lăsat o mulţime de mesaje.
Toate fără niciun rezultat.

Am nevoie de răspunsuri. Şi sunt uimit că propria mamă nu vrea să discute cu mine. Viaţa mea atârnă de un fir de păr – toate speranţele şi visurile mele sunt lăsate în aşteptare.

Naiba să mă ia!

Dacă nici această tactică nu funcţionează, atunci nu ştiu ce va funcţiona.

Alessia a despachetat, a făcut curat şi a pus la locul lor toate ustensilele noi de gătit pe care ea şi Maxim le-au comandat online de la John Lewis.
A curăţat. A lustruit. A spălat. Totul. Locul e imaculat. A pregătit cina. A repetat câteva piese la pian. Acum stă la biroul lui Maxim şi se uită pe calculator, comparând diverse cursuri de muzică şi luând notiţe. Gândindu-se la avantajele Academiei Regale faţă de cele ale Colegiului Regal, îşi îndreaptă privirea spre cartea de vizită a Ticiei Cavanagh, aruncată pe birou. îşi aminteşte vorbele de ieri ale avocatei.

Au mai fost şi alte fete? Au scăpat şi ele?

Chipul dulce al Blerianei, râzând la una dintre glumele Alessiei în timp ce se aflau în spatele acelui camion îngrozitor şi murdar, îi revine în minte. Oare Ticia ar putea-o ajuta s-o găsească? Este avocată. Trebuie să ştie cum se procedează. Nu-i aşa?

Lăsând laoparte sentimentele contradictorii – femeia asta l-a cunoscut în sens carnal pe soţul ei –, ia telefonul şi formează numărul acesteia.

— Biroul Ticiei Cavanagh, răspunde o voce masculină.

— Alo! Mmm... Sunt Alessia Trevelyan. Aş vrea să vorbesc cu Ticia Cavanagh.

— O clipă, să văd dacă este disponibilă.

Se lasă tăcerea, dar, un moment mai târziu, chiar Ticia e la telefon.

— Lady Trevethick, cu ce te pot ajuta?

— Te rog, spune-mi Alessia. Ăăă... eu sunt... ăăă...

— E vorba despre soţul tău? întreabă repede Cavanagh, cu răsuflarea întretăiată.

— Nu, nu e vorba de el. Cred că... ăăă... ăăă... vă cunoaşteţi dinainte să mă întâlnească pe mine.

Alessiei nu-i vine să creadă că vorbeşte despre Maxim în felul acesta. Se lasă un moment stânjenitor de tăcere, în care Alessia o aude pe Ticia inspirând sacadat.

— Şi eu cred la fel, spune ea în cele din urmă, iar răspunsul ei este o uşurare.

Treci la miezul problemei, Alessia!

— Am sunat în legătură cu celelalte fete care au fost traficate odată cu mine. Vreau să le găsesc. Pe una dintre ele, cel puţin. Dacă le voi găsi şi pe celelalte, cu atât mai bine.

— înţeleg. Nu sunt sigură că te pot ajuta, dar te ascult. Ce-mi poţi spune?

Alessia se reazemă de speteaza scaunului şi se uită la notiţele ei. Ticia i-a dat numărul de telefon al unui detectiv particular care colaborează cu firma ei. E discret, dar

costisitor. Ar vrea să-l sune; la urma urmei, acum îşi permite. Dar oare n-ar trebui să-l întrebe mai întâi pe Maxim? Sunt banii lui, de fapt. Ar fi de acord cu acest plan? Alessia nu ştie. Poate că, la fel ca Ticia, ar crede că e o misiune aproape imposibilă, deoarece Bleriana şi celelalte fete ar putea fi oriunde în ţară.

Dar trebuie să încerce.

în plus, aşa va avea *o preocupare.*

Oricât de mult i-ar plăcea să stea în acest apartament, începe să se simtă puţin claustrofbbă. Trebuie să iasă.

Ar trebui oare să-i spună soţului ei?

Telefonul sună, ca şi cum l-ar fi invocat pe Maxim doar gândindu-se la el.

— Bună, spune el, iar dulceaţa din vocea lui îi încălzeşte inima.

— Bună. Cum merg treburile?

A plecat devreme în această dimineaţă şi părea îngrijorat. Alessia a presupus că era vorba de afacerile lui.

— Totul e OK. Am o surpriză pentru tine. O să-ţi trimit un mesaj cu o adresă, aproape de apartamentul nostru. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră.

Ea bănuieşte că Maxim zâmbeşte. E încântat.

— Bine, spune ea, zâmbind la rândul ei.

— Ne vedem în treizeci de minute.

El închide, iar ei îi apare un mesaj pe ecran. E o adresă de pe Cheyne Walk, ceea ce înseamnă că are suficient timp pentru a da un telefon şi pentru a demara operaţiunea de căutare a Blerianei.

Mă plimb prin faţa casei de pe Cheyne Walk pentru a mă încălzi şi arunc o privire de-a lungul străzii, uitându-mă după Alessia. Noua noastră eventuală casă e oarecum ascunsă de spaţiile de verdeaţă din Chelsea Embankment Gardens, ceea ce înseamnă – dacă Alessiei îi va plăcea acest loc – că nu va trebui să îndur reflexiile apei care mă chinuie din când în când, dansând pe tavanul dormitorului. Sper să-i placă; cred că se potriveşte nevoilor noastre.

Printre copaci zăresc Tamisa. Mă opresc, iau o gură de aer, simţind izul mlăştinos al fluviului, atât de familiar, de primitor.

Sunt acasă.

Când ridic ochii, o văd pe Alessia îndreptându-se spre mine. Faţa i se luminează când mă zăreşte, iar eu alerg pentru a-i ieşi în întâmpinare.

— Bună! spun, luând-o de mână. Vino! Abia aştept să-ţi arăt ceva.

Zâmbetul ei îmi ridică moralul. O duc spre poarta de fier.

Ea îmi aruncă o privire întrebătoare, din ce în ce mai curioasă când tastez codul de acces pe dispozitivul digital. Poarta se deschide greu, scârţâind, iar noi înaintăm pe dalele de piatră până la uşa neagră şi lucioasă, străjuită de un frumos felinar.

Maxim scoate nişte chei din buzunar şi descuie usa.

— Ar putea fi casa noastră, dacă-ţi place, spune el şi-i face semn Alessiei să intre.

Toată casa?

Are patru niveluri, cred!

îi întâmpină un vestibul larg, care dă într-un living elegant şi apoi spre o bucătărie mare şi modernă, asemănătoare cu bucătăria de sticlă din apartamentul lui Maxim. Prin uşile glisante din capătul încăperii se întrevede o curte curată şi îngrijită, în fundul căreia mai e o casă.

— Da, două case. O putem transforma pe aceea în locuinţă pentru personal.

Maxim arată spre clădirea cu pricina.

Personal!

— Aha! face Alessia.

La etaj e un salon de recepţie generos care se întinde pe toată lungimea casei, decorat cu bun gust în nuanţe stinse, crem, bej şi cafenii.

— Putem redecora, zice Maxim, atât de încruntat, încât Alessiei i se pare de-a dreptul îngrijorat.

— E minunat! spune ea automat.

Alessia se simte intimidată de dimensiunile uriaşe ale casei. Are cinci dormitoare, toate ca nişte apartamente de sine stătătoare. Apartamentul principal cuprinde un dormitor mare, o baie cu două chiuvete – de marmură –, o cadă ovală, un duş în care pot încăpea patru persoane şi două dulapuri, mai mult decât încăpătoare pentru hainele ei şi ale lui Maxim.

— Ce părere ai? întreabă Maxim, nerăbdător.

— Vrei să ne mutăm aici?

— Da. Avem nevoie de spaţiu.

— Cinci dormitoare?

— Ai prefera ceva mai mic? spune el, din nou încruntat.

— Nu mă gândeam la un loc atât de mare... Dar presupun că într-o bună zi vom avea copii.

Ea se înroşeşte la acest gând, deşi nu ştie de ce.

— Da. într-o bună zi, spune el încet şi închide ochii, ca şi cum ar fi o idee dureroasă.

— într-o bună zi, repetă Alessia, întrebându-se de ce pentru el acesta e un gând chinuitor. îţi doreşti copii. Nu-i aşa?

El încuviinţează dând din cap, dar ochii lui spun altceva. Parcă s-ar teme.

De ce?

— Am putea pune un pian aici? întreabă Alessia înveselindu-se, pentru a-i alunga tristeţea.

— Bineînţeles! râde el. Nu părăsim pianul cu coadă. Dă-mi voie să-ţi arăt subsolul.

Ne întoarcem acasă în apartament, ţinându-ne de mână.

— Ai mai locuit acolo? întreabă Alessia.

— Nu. N-am mai intrat în casa aceea până azi.

— îţi place?

— Da, o strâng eu de mână. Ţie-ţi place? Ne putem crea propriile amintiri acolo.

Alessia mă priveşte cu uşurare, aşa mi se pare. Nu ştiu exact de ce, dar îmi zâmbeşte într-un fel minunat.

— Da. Vom fi doar noi doi.

Facem la stânga şi răsuflu uşurat când nu mai văd niciun paparazzo la pândă. Deja nu mai prezentăm interes.

în timp ce intrăm în apartament, îmi sună telefonul. E mama. *în sfârşit!*

Capitolul cincisprezece

— E Rowena. Trebuie să discut cu ea, şoptesc şi, lăsând-o pe Alessia să închidă uşa de la intrare, mă duc în dormitor şi răspund la telefon. Rowena. îti mulţumesc foarte mult că m-ai sunat.

Cuvintele mele sunt cât se poate de sarcastice.

— Maxim! Mesajele tale sunt insuportabil de nepoliticoase. De ce aş vrea să vorbesc cu tine? Şi cum adică să-mi tai fondurile, ce pizda mă-sii?

Ia uite, ce înjurături! Mama mea e de-a dreptul furioasă.

— Exact cum ai auzit. Te-am sunat acum câteva zile şi nu mi-ai răspuns.

Asta e insuportabil de nepoliticos.

— Când o să înveţi să fii mai amabil când laşi mesaje, vei primi un răspuns mai rapid. Prinzi mai multe muşte cu miere decât cu oţet, Maxim. Sunt sigură că un om cu educaţia ta înţelege asta.

Poftim?

— Mă rog la Dumnezeu să ne apere averea, dacă aşa te răsteşti la toată lumea, continuă ea.

— în analogia asta, tu eşti musca, ripostez eu. Şi doar tu îmi provoci o astfel de reacţie, mamă. în plus, nu cred că eşti cea mai potrivită persoană să-mi ţină predici despre educaţie!

Ea inspiră adânc.

— Deci mi-ai tăiat fondurile ca să mă pui cu botul pe labe?

— Nu. Ţi le-am tăiat pentru că ai cheltuit prea mult din banii la care ai dreptul conform înţelegerii de divorţ.

La celălalt capăt al telefonului se lasă tăcerea şi ştiu că fierbe de furie.

— Credeai că nu o să observ? Kit poate te lăsa în pace şi nu-ţi zicea nimic.

Nici acum nu primesc niciun răspuns – şi asta nu mă ajută cu nimic. Inspir profund şi încerc să nu-mi ies din minţi.

— Dar nu de-asta te-am sunat. Ştiai că Kit mergea la un consilier genetic?

Mama oftează zgomotos în telefon.

— Poftim? şopteşte ea, iar eu ştiu după tonul ei calm că e de-a dreptul şocată.

— Da. Speram să aflu de la tine de ce.

— Nu!

îşi înăbuşă un geamăt sfâşietor care mă înfioară şi care mă face să-mi schimb tonul şi atitudinea.

— Cum adică nu? Ce ştii despre asta? întreb.

— Asta n-are nicio legătură cu tine, Maxim. Nu te priveşte. Las-o baltă!

Vorbeşte sacadat, e speriată.

— Ce vrei să spui?

— Las-o baltă! strigă ea, apoi convorbirea se întrerupe.

Mi-a trântit telefonul în nas!

Nu a mai făcut niciodată aşa ceva. în plus, *urla,* ceea ce nu-i stă în fire – în mod normal e extrem de rece şi de detaşată. O sun din nou, dar îmi intră direct mesageria vocală. O mai sun încă o dată, cu acelaşi rezultat.

Ceva nu e în regulă. Deloc. Mă holbez la telefon, total confuz.

Ce mama dracului?

O sun pe Maryanne şi-mi intră şi de data asta căsuţa vocală.

— M.A., sună-mă imediat! Mamă se comportă şi mai absurd decât de obicei.

Când bag telefonul în buzunar, acesta vibrează. Mă uit la ecran şi răspund.

— M.A.

— Maxie! Ce naiba i-ai spus maică-tii? A ieşit trântind uşa.

La naiba! Trebuie să fiu sincer cu sora mea.

— Maică-mea!? E şi mama ta. Şi n-am vrut să te supăr cu chestia asta, Maryanne.

îi explic pe scurt despre scrisorile de la medicul generalist al lui Kit şi de la clinica de consiliere genetică, pe care Caro le-a găsit, despre refuzul doctorului Renton de a face lumină în această situaţie, iar acum şi despre refuzul mamei noastre.

— Şi nu te-ai gândit să-i povesteşti despre asta singurei persoane calificate din punct de vedere medical din această familie? şuieră Maryanne.

— Nu voiam să te îngrijorezi. Ştiu că eşti ocupată.

— Maxim! Eşti aşa de cretin uneori! Ce anume a spus maică-ta?

— Practic, maică-ta a spus că nu e treaba mea.

— Asta e ciudat.

— Exact.

— Ah, şopteşte Maryanne, ca şi cum tocmai s-a gândit la ceva extrem de neplăcut.

— Ce e?

— Te sun eu mai târziu.

— Maryanne...

Dar ea a închis.

Ce mama dracului?

Femeile din familia asta mă înnebunesc.

Alessia încearcă să-şi potolească neliniştea, dar aceasta i se instalează în piept, facându-i inima s-o ia la trap. Ce s-a întâmplat? De ce vorbeşte Maxim cu mama sa în privat? în general, nu e un tip secretos. Oare? Dar ce nu vrea ca ea să audă ce vorbeşte? Ce are de ascuns?

Se îndreaptă spre bucătărie, ca să nu fie tentată să-şi lipească urechea de uşă şi să asculte. Ca să nu se mai gândească la asta, face ultimele pregătiri pentru cină. Dar mintea îi zboară la Maxim şi la îngrijorarea lui din ultimele două zile.

Doar în pat nu a fost aşa.

Se încruntă la acest gând. îşi închipuise că visarea lui se datora întâlnirii-surpriză cu Ticia Cavanagh şi reacţiei ulterioare a Alessiei. Dar poate că nu. în timp ce studiau aseară şcolile de muzică pe internet, el se gândea la altceva, iar ea îl întrebase dacă vrea să continue. El o asigurase că da, dar ceva îl deranja. îl deranjează şi acum. Alessia simte asta.

Maxim se sprijină de tocul uşii, privind-o, când ea îşi ridică ochii de la parmezanul pe care-l răzuia. Pare neliniştit. Ba chiar dezorientat.

O, *nu!*

— Ce s-a întâmplat? întreabă Alessia.

Maxim intră în cameră şi-şi trece o mână prin păr, ciufulindu-şi-l, exact aşa cum îi place Alessiei. Dar ochii lui pari neîncrezători şi confuzi, ca şi cum în el s-ar da o luptă.

— Cea spus mama ta? îl iscodeşte Alessia.

— Mi-a închis telefonul în nas! ridică el mâinile, consternat. Şi am nevoie de nişte răspunsuri din partea ei...

Vocea i se frânge, iar el face un pas înainte şi-şi trece degetele peste obrazul ei. Atingerea lui o înfioară, ispitind-o.

— N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Dar tu eşti îngrijorat, murmură ea.

El se foieşte, maxilarul i se încordează. Maxim îşi trece din nou mâna prin păr, iritat.

— Vrei să te duci s-o vizitezi?

— Mă tentează. Rowena locuieşte cu Maryanne când e la Londra. Au o casă în Mayfair. Când nu stă acolo, are apartamentul din Manhattan. Dar acum e aici, spune şi aruncă o privire la ceas. Poate c-ar fi bine să mă duc să

discut cu ea, adaugă, dar apoi se întristează, clătinând din cap.

— De ce fel de răspunsuri ai nevoie?

Maxim expiră zgomotos.

— Sincer, nu e cazul să-ţi faci griji din cauza asta. Caroline mi-a arătat ceva luni...

— Caroline?

Alessia intră imediat în alertă maximă.

Maxim se încruntă şi face ochii mari – ca ai unei căprioare prinse în bătaia farurilor unei maşini.

— Da. A venit la birou cu nişte scrisori referitoare la Kit.

— Aha!

Caroline.

De ce se duce la Maxim la birou, când ea, Alessia, nu a fost niciodată acolo? Iar Alessia ştie că nu e gelozie – dar pur şi simplu nu vrea ca soţul ei să rămână singur cu cumnata lui.

Fosta lui iubită.

Pentru că, în adâncul sufletului ei, nu are niciun strop de încredere în Caroline.

Dar în soţul ei are încredere? Ei bine, de-abia acum află despre această vizită care a avut loc ieri.

Alessia ignoră vocea sâcâitoare din capul ei, în timp ce Maxim strânge din buze şi închide ochii. Când îi deschide din nou, pare iritat.

— Alessia, spune el. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Hai să ieşim! Vreau să schimb peisajul. O să mâncăm în oraş, propune el, părând exasperat.

— Bine, acceptă Alessia imediat.

Poate găti lasagna mâine. Sau o poate congela.

Maxim mijeşte ochii.

— Putem şi să rămânem acasă, dacă vrei. Trebuie să-mi spui ce vrei să faci. Avem un parteneriat.

Flutură din mână între ei, pe un ton laconic.

E supărat pe ea?

Alessia simte brusc că sunt pe marginea unei prăpăstii şi ea nu ştie ce să spună sau ce să facă.

De ce e atât de agitat? Nu i-a spus despre Caroline. Şi nici despre scrisorile referitoare la Kit.

Cum ar trebui să se simtă ea în privinţa asta?

Dar îsi dă seama că Maxim e tulburat de ceva şi nu crede că are vreo legătură cu Caroline, iar Alessia nu vrea să-i sporească îngrijorarea.

— Putem discuta despre casă, adaugă el, pe un ton mai blând.

Ea încuviinţează dând din cap şi, instinctiv, se întinde şi-l ia de mână.

— Orice s-ar întâmpla, o să găseşti tu o soluţie. întotdeauna o găseşti.

Se apropie de el şi-l îmbrăţişează.

Sunt mişcat de încrederea pe care Alessia o are în mine, deşi cred că se gândeşte la altceva. Totuşi, mângâierile şi vorbele ei sunt liniştitoare – căldura lor mi se răspândeşte în piept. Mă relaxez încet-încet în îmbrăţişarea ei. Ţinând-o aproape, o sărut pe păr, recunoscător că e aici, cu mine.

— Atât mama, cât şi sora mea se comportă ciudat.

— Asta sună... ăăă... enervant, spune Alessia. Putem ieşi în oraş. Mă duc să mă schimb.

— Arăţi bine în blugi.

Mă opresc, o prind de mâini şi i le ridic în aer, ca şi cum am fi pe cale să începem un dans popular. O măsor din priviri, încercând să ignor zvâcnirea bine cunoscută din pantaloni.

Caro are dreptate.

Alessia are nevoie de haine potrivite pentru o contesă. Nu pentru o studentă.

— Hai să mergem la cumpărături! Ai nevoie de haine. Haine potrivite.

Alessia se uită la el cu gura căscată.

— Da. Hai să mergem!

Mă uit la ceas.

— La Harvey Nicks mai e deschis câteva ore.

— Dar... dar... nu ştiu de unde să începem.

— Acolo au un serviciu de cumpărături personale. Vom începe de acolo.

Şi aşa îmi voi abate şi eu gândurile de la toată povestea asta despre consilierea genetică.

Alessia simte că ameţeşte. în mai puţin de nouăzeci de minute, a devenit mândra posesoare a unei vaste garderobe, cu câteva „piese-cheie”, care îi vor fi de-ajuns pentru următoarele câteva luni. Costul este exorbitant, dar Maxim pare încântat şi, în adâncul sufletului ei, la fel e şi Alessia. Nu se va mai simţi ca o menajeră când se va întâlni cu Caroline.

Maxim notează adresa de livrare pe hârtia cu antet, pentru femeia care i-a ajutat la cumpărăturile personalizate.

— Vor ajunge toate la dumneavoastră acasă mâine-dimineaţă, domnule Trevelyan.

Tânăra flutură din gene spre Maxim, dar el o ignoră – şi nici nu o corectează în privinţa titlului său.

— Mergem să mâncăm? întreabă Maxim, luând-o de mână pe Alessia.

— Da, şi-ţi mulţumesc. Pentru toate astea.

Alessia se uită la pungile care conţin noile ei haine, noii ei pantofi.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, se încruntă el ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee senzaţională. Vreau să-ţi ofer totul, adaugă şi se apleacă să o sărute rapid. Trecem strada la Mandarin Oriental şi luăm cina acolo.

Alessia îşi ia noua geantă Saint Laurent şi ies de mână din magazin, dar cuvintele lui Maxim îi răsună în minte.

Vreau să-ţi ofer totul.

Alessia nu ştie ce sentimente o încearcă în privinţa asta. Vrea să însemne mai mult decât un obiect transmis de la tatăl ei la soţul ei. Scurta ei fugă spre libertate, când a venit prima dată în Marea Britanie, a fost o tentativă de a-şi câştiga propria existenţă. Din păcate, a eşuat. Dar l-a găsit pe Maxim. Doar că acum este puţin dezorientată.

El îşi doreşte un parteneriat.

Cum poate ea contribui la acest parteneriat?

Maxim o strânge de mână, trezind-o din gânduri, şi îşi croiesc amândoi drum prin trafic, traversând strada spre clădirea magnifică numită Mandarin Oriental Hyde Park.

— Pe-aici, spune el, conducând-o spre restaurantul The Aubrey.

Alessia scoate uşor limba, hotărâtă să se descurce cu beţigaşele, iar eu îmi amintesc de prima dată când a folosit aşa ceva, în Mustique. Bucătarul pregătise o nebunie de sushi cu sashimi, iar eu, ţinând-o pe Alessia în poală, îmi încolăcisem mâna în jurul ei, arătându-i cum trebuie să le folosească. A învăţat repede, ca de obicei.

— Ţi-ai amintit cum se ţin beţigaşele.

îmi zâmbeşte veselă, întinzându-se după hamachi.

— Deci îţi place casa?

— Cum să nu-mi placă, Maxim? E foarte frumoasă.

— Bine. Atunci voi face aranjamentele necesare pentru a ne muta acolo. Dar, dacă vrei s-o redecorezi, ar trebui să faci asta înainte de mutare.

— îmi place aşa cum e. Poate că ar trebui să ne mutăm înainte de a decide dacă vrem s-o redecorăm.

— Ai dreptate.

îmi bâzâie telefonul. E un mesaj de la Maryanne.

> **Mama e la aeroport.**
> **Se întoarce la NewYork.**

îi cer Alessiei scuze din priviri şi-i răspund surorii mele la mesaj.

Poftim? De ce?

Nu mi-a spus.
Mi-a trimis un mesaj înainte de îmbarcare.

Atât? Nicio explicaţie?

Niciuna!

Ce mama naibii?

Abia s-a întors de la New York şi acum pleacă înapoi.

— Iartă-mă! îi şoptesc Alessiei.

Mă ridic de la masă şi formez numărul mamei mele, ducându-mă în hol. Aşa cum mă temeam, îmi intră mesageria vocală.

— Mamă, Le rog! Ce se întâmplă? Ce ştii? E ceva grav? Tocmai m-am căsătorit. Eu... eu... *noi* ne dorim copii. Sună-mă! Te implor!

Sunt tentat să plec spre Heathrow şi să mă duc după ea până-n Manhattan, dar ştiu că am ratat ultimul zbor din această seară. Poate că rugămintea mea va aprinde în sufletul ei un cât de mic sentiment matern, dacă are asa ceva.

Frate!

Mama nu e celebră pentru sentimentele ei, materne sau nu.

La naiba!

Poate că Alessia şi cu mine ar trebui să plecăm în America împreună, ca să discutăm cu ea?

Rahat! Alessia va avea nevoie de viză.

Mă întorc la masă, iar ea îşi ridică privirea.

— Eşti OK?

— Da. Am sunat-o din nou pe Rowena şi i-am lăsat un mesaj vocal. S- a întors la New York, aşa că nu voi avea nicio veste de la ea în seara asta. Hai să ne simţim bine!

Iau o înghiţitură de sake, iar Alessia îşi ridică mica ceaşcă de porţelan.

— *Gezuar,* Maxim, spune ea.

— în sănătatea ta, iubita mea soţie.

— în Japonia, există sake; în Albania – *raki.* Englezii ce au?

— Gin, presupun. Apar din ce în ce mai multe distilerii noi pentru a potoli setea de gin a acestei naţii.

— Mi-ar plăcea să gust, zâmbeşte ea.

Nu am nicio întâlnire a doua zi de dimineaţă.

— De ce nu? Putem face asta.

E miezul nopţii, iar soţia mea a băut prea mult. Am mai văzut-o ameţită când am fost în Cornwall şi a căzut în mare,

dar niciodată nu a fost asa.

Si e doar vina mea.

Alessia nu ştie să bea şi ar fi trebuit să am mai bine grijă de ea. Pun pariu că mâine se va trezi mahmură.

— Hai, prinţesă! Sunt aici, alături de tine!

O ţin lipită de mine când ieşim de la Loulou, sub o ploaie de bliţuri. Ne urcăm în taxi. De pe bancheta din spate, îi spun taximetristului să ne ducă acasă şi îmi ţin soţia strâns la piept.

Ameţită, Alessia îmi aruncă un zâmbet.

— Maxshim.

— Cred că ai băut prea mult sake şi gin, iubito.

— Da. îmi place ginul. Dar e distractiv. A fost distractiv, se corectează ea. Mă bucur că ţi-am cunoscut prietenii.

— Cred că i-ai lăsat cu gura căscată.

— Ai mulţi prieteni. Şi prietene. Cu câte dintre ele ai avut relaţii... sexuale?

Uau!

— Ce?

— Cu câte?

Se uită la mine, cu ochii misterioşi, înceţoşaţi şi ameţiţi. îsi închide unul şi se strâmbă, încercând să pară serioasă.

Cu două. Cred.

— Hai să vorbim despre asta când ajungem acasă!

La începutul serii nu bănuiam că vom ajunge pe Hertford Street. Dar, după ultimele zile nasoale, amândoi aveam nevoie să ne destindem.

Dar chiar în halul ăsta?

O trag pe Alessia mai aproape şi o sărut pe frunte. Ea îşi ridică faţa spre mine şi strânge adorabil din buze.

Cum i-aş putea rezista?

O sărut scurt pe buze.

— De ce ai avut atâtea iubite, Maxshim? Nu înţeleg, spune Alessia.

— Putem să vorbim despre asta când eşti trează?

Ea se gândeşte puţin la replica mea.

— Da. Nu voi uita.

Ah, eu sper să uiţi.

Mă îngrijorează întrebările acestea. Credeam că am lămurit problema asta zilele trecute. Pare obsedată de viata mea sexuală dinainte de a o cunoaşte şi nu pricep de ce. Nu m-am comportat indecent cu niciuna dintre femeile pe care le-am întâlnit în seara asta. Nu-i aşa? Am fost doar prietenos. Dar doar prietenos, chiar şi cu Natasha şi Sophie, cu care avusesem aventuri de-o noapte. Oftez şi o sărut pe Alessia pe păr, întrebându-mă cum să-mi liniştesc soţia.

Maxim o lasă pe Alessia pe marginea patului.

— Dă-mi voie să te dezbrac.

îngenunchează şi o descalţă de cizme. Alessia se întinde, trecându-şi degetele prin părul lui.

— Ce moale e! şopteşte ea.

Maxim îi scoate şosetele, apoi se ridică şi o dezbracă de jachetă.

— Fotografiile de-aici, spune Alessia, legănându-se când se întoarce spre posterele cu nuduri. Le cunoşti pe aceste femei?

— Da.

îi aruncă jacheta pe canapea.

— în sensul... ăăă... biblic.

La naiba!

Maxim o prinde de bărbie, facând-o să se uite la el. Ea mijeşte ochii ca să-l vadă mai bine.

— Alessia, trebuie s-o laşi baltă. Pentru binele tău şi al meu. O să dau jos pozele astea. Am fost un nesimţit că le-am lăsat aici. Mă ocup de asta chiar mâine.

El se apleacă şi o sărută, cald şi umed, iar Alessia îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui, trăgându-l pe pat. Maxim se prăbuşeşte lângă ea, tot în braţele ei.

Ea îl studiază, în lumina veiozei de pe noptieră.

Soţul ei.

Amantul ei.

Cuceritorul ei.

Ochii lui sclipesc ca nişte smaralde lucitoare, pupile-i sunt dilatate. îşi trece degetele peste barba lui şi îi mângâie uşor buzele moi, care se întredeschid când inspiră.

— Te iubesc, şopteşte ea. Dar nu vreau să fiu un obiect de schimb.

— Un obiect de schimb?

Ochii lui Maxim se tulbură. Focul din ei piere alungat de umbra îndoielii.

— Tu îţi doreşti un parteneriat. Ce pot aduce eu în parteneriatul nostru?

— Totul! expiră el precipitat.

Cuvântul îi iese de pe buze ca o rugăciune.

Alessia îi cuprinde obrazul – îi simte glasul înduioşat.

— Hei! Ce-ai păţit?

Maxim se uită în ochii ei, iar ea îi vede printre lacrimi chipul iubit şi îngrijorat.

— Alessia, ce s-a întâmplat?

Ea scutură din cap în timp ce mintea ei înceţoşată de aburii alcoolului se chinuie să priceapă întrebarea lui.

Atât de multe femei!

— Spune-mi, o imploră el, iar când ea nu răspunde,

continuă: Ah, dragostea mea, o s-o scoatem noi la capăt. O să fie bine. Ai încredere în mine! o sărută el pe frunte. Te iubesc.

O trage la piept şi o strânge în braţe.

Alessia are un nod în gât, dar, încet-încet, acesta dispare. Se linişteşte şi adoarme aproape imediat.

Alessia respiră domol, iar eu ştiu că a adormit, dar nu mă mişc din loc. Nu vreau s-o deranjez. Mă uit în tavan, nedumerit. Cei-a provocat această izbucnire emoţională? Să fie din cauza băuturii? Credeam că e fericită. Dar oare m-am minţit singur? Am fost atât de preocupat de propriile probleme, încât nu m-am întrebat cum se acomodează soţia mea la noua ei viaţă din Londra. A fost prezentă şi generoasă, m-a consolat în timp ce-mi făceam griji din cauza misterului genetic al mamei mele şi al lui Kit – chiar dacă Alessia nu ştie nimic despre asta. Şi nici nu vreau să-i spun, pentru că asta o va nelinişti şi mai mult.

Şi s-ar putea să aibă îndoieli în ceea ce ne priveşte.

Amice! Nu te gândi atât de departe!

Poate că o afectează faptul că a stat închisă în apartament. în casă totul e imaculat – asta nu a trecut neobservat –, dar are nevoie de mai mult. Are nevoie de prieteni. E aici singură, izolată, şi mă are doar pe mine.

La naiba! Frate!

Mâine o voi înscrie la conservatoarele de muzică din Londra şi vom găsi o şcoală de etichetă. Va fi mai puţin izolată şi va avea mai multe de făcut. Dacă de asta e supărată, o să-i treacă.

Tu eşti de vină, amice. Tu o superi.

Pentru că eşti un ticălos.

Oftez. Faptul că pe Caroline a luat-o gura pe dinainte nu m-a ajutat deloc. înţeleg de ce Alessia are o problemă cu ea. Dezvăluindu-i trecutul nostru erotic, Caro a semănat îndoiala în mintea Alessiei în privinţa fidelităţii mele; iar apoi ne-am întâlnit cu Leticia, ceea ce a înrăutăţit lucrurile. îmi trec mâna peste faţă, încercând să uit acea situaţie stânjenitoare. Alessia a aflat de aventurile mele sexuale de când m-a cunoscut.

Expir îndelung şi-mi vine o idee. Poate că diferenţele de ordin cultural dintre noi o derutează. De pildă, un aspect pe care l-am observat în Kukes a fost separarea evidentă între bărbaţi şi femei.

Poate că de-asta e supărată. Ea nu înţelege că aici oamenii pot să facă sex *şi* să rămână prieteni.

De ce ai avut atât de multe amante?

E o întrebare bună şi cred că ăsta e răspunsul. Aici, sexul este o activitate recreativă pentru mulţi oameni, inclusiv

pentru mine. încă este, dar este mult mai plăcut cu soţia mea.

De ce se întâmplă aşa?

Datorită iubirii?

Da. Iubirea.

Am evitat adevărata intimitate, făcând din asta un stil de viaţă, şi nu a fost niciodată o problemă – până când am întâlnit-o pe Alessia şi m-am îndrăgostit.

Gata. Asta este. Iar ea nu înţelege. Zâmbesc. Uşurat. Cred că am descifrat sursa anxietăţii ei.

Mă desprind uşor de iubita mea, mă ridic şi mă dezbrac.

înainte de a mă duce la baie, dau jos cele două fotografii de pe perete şi le bag în dressingul imens.

Păcat! îmi plăceau aceste poze.

Erau unele dintre cele mai reuşite opere ale mele.

Şi, da, le cunoşteam pe amândouă în sens biblic... sau ar trebui să spun... recreativ?

Când ies din baie, sunt deja mult mai calm. Cu grijă, o deschei pe Alessia la blugi şi i-i dau uşor jos. O învelesc cu plapuma, mă urc în pat şi mă ghemuiesc lângă ea.

— La ce te gândeşti, iubito? o sărut eu pe păr, iar ea îmi şopteşte numele.

La mine?

Asta mă bucură mai mult decât ar fi cazul.

Poate că o copleşeşte faptul că e aici. O viaţă nouă cu un fost fustangiu, acum cuminţit.

Poate că despre asta e vorba.

Trebuie să înţeleagă că am lăsat totul în urmă.

Da. Asta e.

închid ochii şi, inspirând parfumul Alessiei, mă cufund în somn, visând-o pe femeia iubită a vieţii mele.

Capitolul şaisprezece

Mirosul de cafea proaspătă mă trezeşte din visul meu încântător.

Alessia.

Halatul de casă din nailon albastru.

Pantalonii de pijama cu SpongeBob.

Chilotii roz.

Deschizând ochii, o găsesc lângă pat, îmbrăcată toată în mătase crem, frumoasă ca de obicei – lipseşte doar zâmbetul ei şovăitor.

— Bună dimineaţa, spune ea, aşezând o ceaşcă pe noptieră.

— Bună dimineaţa, dragostea mea. Mulţumesc pentru cafea.

— E trecut de 9:30.

— O, Doamne, ce mult am dormit!

îmi trec palma peste faţă şi mă ridic în capul oaselor. Alessia se aşază pe pat, lângă mine.

— Cum te simţi?

— Bine, m-a durut puţin capul.

— Acum eşti mai bine?

Ea încuviinţează dând din cap.

— îmi pare rău. N-am vrut să mă îmbăt în halu-ăsta. Sper că nu te-am făcut de râs.

— Iubito, nu trebuie să-ţi ceri scuze. N-ai greşit cu nimic.

Sunt îngrozit că simte nevoia să-mi spună că-i pare rău.

— Prietenii mei te adoră. Cum să nu te adore?

— Mi-a făcut plăcere să-i cunosc.

— Sper că ţi-a plăcut de ei. Trebuie să mărturisesc că aşa eram eu în majoritatea nopţilor – beat, într-un club, pe undeva. Probabil că întâlnirea cu tine mi-a salvat ficatul.

Ochii i se înduioşează.

— Mi-a plăcut de prietenii tăi. Sunt amuzanţi. Şi mi-a plăcut şi ginul. Poate am băut cam mult.

Priveşte în jos, la mâinile împreunate în poală.

— Ţi-a plăcut? E-n regulă. Poate că data viitoare abordăm prietenii şi ginul cu măsură.

îmi trec degetele pe sub bărbia ei, întorcându-i faţa spre mine.

— Ai spus nişte lucruri aseară. Am fost absorbit de propriile probleme şi nu te-am întrebat dacă totul e-n regulă sau dacă pot face ceva pentru a- ti uşura acomodarea cu noua ta viată.

— Ne-am întors din luna de miere doar de câteva zile.

— Ştiu. Totuşi.

înghite în sec şi pare că-şi ia inima în dinţi, dar nu ştiu ce va spune. Din senin, teama face stomacul să mi se zbată, ca nişte aripi rapide şi furioase.

— Maxim, vreau să văd dacă o pot găsi pe una dintre fetele care au fost traficate odată cu mine.

Răsuflu uşurat instantaneu.

— Aha! OK, răspund precaut. Dar cum naiba cauţi pe cineva care ar putea fi oriunde?

— Am vorbit cu Ticia Cavanagh.

La naiba! Teama mă copleşeşte din nou, în forţă.

— Si?

Zâmbeşte şi cred că mă citeşte ca pe o carte deschisă.

— N-am discutat despre tine. Deşi poate că ar trebui să... ăăă... să comparăm experienţele?

Mă tachinează!

— Alessia!

Nu ştiu dacă s-o avertizez s-o lase baltă sau s-o felicit pentru tupeul ei.

— Mi-a dat numărul de telefon al unui detectiv particular, spune repede Alessia, care ar putea să ne ajute. Trebuie s-o găsesc.

Mă uit fix la ea, din nou neliniştit.

Pare o misiune imposibilă.

— Bleriana are doar şaptişpe ani, spune ea, cu voce gravă.

— O, Doamne! E îngrozitor.

închid ochii, nedorind să mă gândesc la teroarea pe care au îndurat-o Alessia şi tânăra ei prietenă.

— A fugit odată cu tine?

— Cred că da. Am fugit ca să-mi salvez viaţa. N-am avut timp să mă uit în urmă...

Cuvintele ei mustesc de vinovăţie.

Nu!

O trag în braţe şi o strâng la piept.

— N-am vrut să insinuez... Doamne, Alessia! Mă bucur atât de mult că ai scăpat! Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla...

Tac cutremurându-mă, în timp ce nenumărate scenarii îngrozitoare mi se derulează în minte.

— Uite, nu cred că e o idee bună să mai ai vreo legătură cu acea lume sinistră. Nici măcar de la distantă. Nu m-as ierta niciodată dacă ti s-ar întâmpla ceva din cauza faptului că o cauţi pe fata asta.

Ea încremeneşte în braţele mele.

— Nu vreau să te pierd din nou, adaug şi o strâng şi mai tare, vârându-mi nasul în părul ei. Te rog!

— Dar...

— Nu. Alessia!

îi inspir parfumul.

— Răspunsul meu e nu. E prea riscant. O să vorbesc cu Tom. Compania lui face şi investigaţii. Nu sunt sigur dacă localizează persoane dispărute, dar poate că mă va ajuta.

Alessia se îndepărtează, cu o sclipire în ochii ei negri, şi nu-mi dau seama dacă are de gând să se certe cu mine.

— Mulţumesc, spune ea şi mă cuprinde de gât. Dacă Tom o poate găsi...

îi simt respiraţia caldă pe gâtul meu, dar vocea ei se pierde.

— Eu... am fost norocoasă. Şi mă simt vinovată. Am reuşit să scap.

Sângele îmi îngheaţă în vine.

— O, Doamne! Nu! Niciodată să nu te simţi aşa. Doamne sfinte, Alessia!

Dacă acei infractori ar fi prins-o... închid din nou ochii, imaginându- mi iadul pe pământ – şi pe Alessia captivă în el.

— Să nu te simţi niciodată aşa, iubito! Niciodată! Nu-ţi impun asta. îţi spun doar. Oamenii aceia erau nişte monştri.

îi cuprind capul în mâinile mele, iar ea îşi întoarce ochii spre ai mei.

— Bine, şopteşte, iar după o clipă îşi înfige degetele în părul meu şi mă sărută.

— Cafeaua mea e rece.

îmi ating nasul de cel al Alessiei şi mă întind lângă ea, epuizat. Ea chicoteşte.

— Pot să-ţi fac alta. Şi să pregătesc ceva pentru micul-dejun.

— Nu. Nu pleca! Pregătesc eu micul-dejun. Pentru amândoi.

O sărut pe obraz.

— Nu!

Degetele i se încâlcesc în părul meu, zgâriindu-mi uşor scalpul.

— Nu pleca!

îşi lipeşte sânii superbi de pieptul meu şi îşi încolăceşte piciorul în jurul şoldului meu.

O, *Doamne... din nou!*

Intru la duş ca să-mi alung mahmureala, simţindu-mă mai liniştit. *Datorită sexului.*

De două ori într-o singură dimineaţă – chestia asta îmi

convine de minune.

Alessia e insaţiabilă. *Cine ar fi crezut?* Zâmbesc sub apa care cade peste mine.

Pare mult mai fericită astăzi, iar eu mă gândesc la starea ei emoţională de aseară. Cred că suferă din cauza faptului că a stat închisă, a lipsei de prieteni şi a sentimentului de vinovăţie caracteristic supravieţuitorilor. Poate că o afectează şi vechea mea viată.

Alessia şi cu mine încă ne tatonăm, ca să ne cunoaştem mai bine. Dar de obicei e atât de stăpână pe sine şi stoică, încât izbucnirea ei a fost o surpriză pentru mine.

Mă bucur că am discutat; îl voi suna pe Tom astăzi pentru a începe căutarea acelei fete, probabil fără niciun rezultat, dar, de dragul Alessiei şi al prietenei ei, putem încerca.

Opresc duşul, ies din cadă clătinându-mă şi-mi inspectez barba, propunându-mi să mă rad.

Nu, astăzi nu.

îmi las barba aşa cum e – soţiei mele îi place la nebunie – şi mă întorc în dormitor, cu un prosop înfăşurat în jurul taliei. Patul e deja făcut.

Poţi să scoţi o fată din Albania... Zâmbesc.

Mă bucur că a plecat din Albania.

Cu mine.

Dar nu ştiu ce să cred despre misiunea ei. E oare înţeleaptă? îmi imaginez că va rămâne fără rezultat. Cum poţi găsi un imigrant traficat şi fără acte?

Putem să punem pe cineva s-o facă în locul nostru, pentru că nu voi lăsa pe nimeni s-o atragă din nou pe Alessia în lumea aia hidoasă.

Trebuie să am grijă de ea, să fie în siguranţă.

Oliver verifică balanţa lunară a profiturilor şi pierderilor pentru fiecare dintre proprietăţi în parte. Ne descurcăm surprinzător de bine şi îmi dau seama că instinctul meu de a nu interveni în afaceri până când nu înţeleg pe deplin cum funcţionează totul a fost unul bun.

— Aşadar, nu realizăm profituri masive la niciuna dintre case, dar sunt suficiente, spune Oliver.

— M-am gândit la un mod de a reinvesti aceste profituri în fiecare dintre proprietăţi.

Oliver ridică din sprânceană, surprins atât de tare de intervenţia mea – foarte rar îmi manifest spiritul antreprenorial –, încât îmi vine să râd.

— Mă gândeam la gin, Oliver. Ginul Trevethick.

— Asta, da, e o idee interesantă.

— O să vorbesc cu Abigail Chenoweth de la Rosperran despre recolta ei de cartofi. Şi cu Michael de la Hali despre

hambarul de la păşunea din nord.

Oliver dă din cap aprobator.

— Ar fi un loc bun pentru o distilerie.

Alessia apasă butonul interfonului de la uşa banală a unei case de pe o străduţă din Covent Garden, pe care e o firmă discretă: MPPI. Maddox Peacock Private Investigators.

— Bună ziua, îi răspunde o voce răguşită.

— Bună ziua. Numele meu este Alessia Dem... Trevelyan. Am o întâlnire.

Nu a avut curajul să-i spună lui Maxim că-şi făcuse deja programare la detectivul particular.

N-are cum să strice, nu-i aşa?

Ar fi mai bine ca Bleriana să fie căutată de doi detectivi particulari.

Ştie că acţionează pe la spatele soţului ei şi se simte vinovată, dar, aşa cum Maxim însuşi i-a spus odinioară, mai bine să ceri iertare decât permisiunea.

Ea i-a cerut permisiunea.

El a spus nu.

Un nu categoric.

O, Zot! Se aude un bâzâit uşor când uşa se deschide, iar Alessia păşeşte într-un hol murdar şi se îndreaptă spre scările care duc la etaj. Sus se află o sală de aşteptare, cu fotolii capitonate şi o măsuţă de cafea. Uşa unuia dintre birouri se deschide şi un bărbat înalt, bine făcut, cu păr blond, îi iese în întâmpinare.

— Alessia Trevelyan, eu sunt Paul Maddox.

Are ochii de un albastru intens care o studiază cu răceală în timp ce-i strânge mâna ferm. Alessia înghite în sec, încercând să nu pară intimidată.

— Vă rog, pe-aici.

O conduce într-un birou mic şi dezordonat pe care umerii lui largi par să-l umple cu totul şi îi arată un scaun din faţa unui birou de lemn, plin de hârtii. Alessia ia loc şi aşteaptă să se aşeze şi el.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Trevelyan? întreabă el, aruncând o privire spre verigheta ei, iar Alessia ştie că o evaluează.

Se bucură că şi-a pus pantalonii noi şi elegant croiţi, bluza de mătase crem, jacheta neagră şi pantofii Gucci.

— Caut o persoană dispărută şi vreau să dau de urma unei familii.

— Cele două cazuri au vreo legătură între ele?

— Nu. încerc să găsesc o fată albaneză care a fost traficată în Anglia şi aş vrea să dau de urma familiei unei englezoaice. Numele ei e Virginia Strickland.

Scoate din poşetă o mică fotografie alb-negru, îngălbenită, a bunicii ei când era tânără – cu perle la gât, cu un pulover închis la culoare, cu mâneci scurte, cu capul înclinat într-o parte, cu un zâmbet senin. I-o întinde lui Maddox.

— înţeleg, doamnă Trevelyan. Două cazuri distincte. Daţi-mi voie să- mi notez.

După întâlnirea cu Oliver, îl sun pe Tom şi-l întreb dacă misiunea Alessiei de a-şi găsi prietena e una imposibilă sau chiar poţi găsi o victimă a traficului de carne vie în această tară.

— Ei bine, e o adevărată provocare, spune Tom după ce-i explic situaţia şi aproape că-i pot auzi gândurile. Câte femei au fost? întreabă el.

— Cred că au fost şase, inclusiv Alessia.

— O poveste îngrozitoare.

— Da. Alessia a încercat să le convingă şi pe celelalte să fugă când a scăpat ea.

— Unde s-a întâmplat asta?

— într-o benzinărie de pe autostradă, asta e tot ce ştiu.

— E posibil să dăm de urma fetelor... dar e foarte dificil. Am nevoie de mai multe informaţii. Pot să fac cercetări la poliţie. Ştiu pe cineva acolo. îl cunoşti şi tu. îl mai ţii minte de la şcoală pe Spafford?

— Cum aş putea să-l uit?

Charlie Spafford era un bătăuş faimos. Nu e de mirare că a intrat în poliţie.

— E un tip cu influenţă. îl voi suna. Cred că e la divizia de crimă organizată. S-ar putea să ştie câte ceva despre traficanţii pe care i-ai prins în Cornwall. O să văd dacă există vreo pistă care să ne ducă la fete.

— Pare un plan bun, dar nu vreau ca ancheta să ducă în vreun fel la Alessia.

Nu ne-ar plăcea ca sergentul Nancarrow să ne sufle în ceafa.

— Te înţeleg, bătrâne. Habar n-aveam că biata Alessia a trecut printr-o experienţă atât de traumatizantă.

— Trebuie ţinută la distanţă de toate astea. A venit aici ilegal.

— Am înţeles. Totuşi, vreau să vorbesc cu ea. Dacă-şi aminteşte unde a fost, am putea afla despre care benzinărie e vorba. Fetele s-ar putea afla încă în zonă.

— Voi discuta cu ea.

— Am înţeles, să trăiţi!

îmi dau ochii peste cap. Uneori se poartă ca şi cum ar fi tot în armată.

— Mulţumesc, Tom.

închid telefonul şi mă uit la ecran pentru a nu ştiu câta oară, să văd dacă am vreun mesaj. Mama tot nu mi-a dat niciun semn de viaţă.

Ce naiba are?

Şi ştiu în adâncul sufletului meu că face asta pentru că mă dispreţuieşte. întotdeauna m-a dispreţuit. întotdeauna l-a iubit pe Kit. Pe Kit. Doar pe Kit.

înainte nu-mi păsa, dar acum mă doare şi mă întreb ce am făcut în tinereţe de mă dispreţuieşte atât.

La naiba cu tot! S-o ia naiba!

Am totuşi câteva mesaje de la Caroline.

Te-ai dus la Loulou fără mine!

De unde ştii tu?

Ai apărut în Daily Fail.

Ce dracu'???

Da... Clătinându-te în noapte.
Conte beat alături de soţia misterioasă?

La naiba!

Ignoră-i!

încă sună aici.
Blake îi abureşte.

Bravo!

Mi-edorsă ies în oraş.
Cât timp trebuie să ţin doliu?

Asta depinde de tine.

Am primit o invitaţie la petrecerea lui Dimitri Egonov.
E sâmbătă. Te dud şi tu?

întotdeauna mi s-a părut cam
dubios. Ca taică-său.
Eşti gata să ieşi din nou în lume?

îmi sună telefonul. E Caro.

— Ce e? o întreb.

— Cred că sunt pregătită. Drăguţ din partea ta că-ţi pasă.

La naiba! îţi sunt ca un frate, Caro! Nu vreau să-şi facă o idee greşită.

— Nu sunt sigură că mai rezist o seară în casă, continuă ea. Iar Dimitri dă nişte petreceri grozave. Toată lumea va fi acolo.

— Mă mai gândesc.

— De fapt, spune ea, entuziasmată, acesta ar putea fi focul perfect ca s-o prezinţi lumii pe Alessia.

— Nu e un iaht!

Caroline izbucneşte în râs.

— Ascultă, Maxim. Toată lumea o să fie acolo. E perfect. Alessia are nevoie de o rochie nouă. Ceva ultraelegant. Te rog, lasă-mă s-o duc la cumpărături!

— Caro, nu vreau ca toată lumea s-o asalteze pe Alessia.

— O să fie totul bine. Las-o să se scufunde sau să înoate – ca să păstrăm analogia ta cu iahtul.

— Iahturile nu înoată. Plutesc.

— Şi ea va pluti. Va zbura! E minunată. Trebuie să recunosc.

Aşa este. Nu e o idee rea. Iar Alessia are nevoie de prieteni – e un loc perfect pentru a-şi face prieteni.

— O să vorbesc cu ea.

— Nu poţi s-o ţii ascunsă la nesfârşit. Nu ţi-e ruşine cu ea, nu-i aşa?

— Du-te-n mă-ta, Caro! Sigur că nu.

— Va fi amuzant. Simt nevoia să mă distrez. Spune-i şi de cumpărături!

— Cred că uneori se simte singură. Aşa că o să mă gândesc la asta. Trebuie să închid.

— Eşti OK? întreabă Alessia când Maxim se sprijină relaxat de tocul uşii de la bucătărie.

Este un obicei al lui pe care Alessia îl adoră – îi place să se sprijine aşa şi s-o privească, iar ea îl poate admira în voie; părul îi este răvăşit, barba, dezordonată – este o privelişte minunată. în seara asta s-a întors de la serviciu încordat, strângând din dinţi.

— Sunt bine. Doar o altă zi la birou.

El zâmbeşte, iar Alessia îşi strecoară braţele în jurul lui şi se întinde după un sărut. Maxim se supune, lipindu-şi buzele de gura ei lacomă.

— Acum e şi mai bine, şopteşte el.

Ea surâde.

— Cina e în cuptor.

— Tu ai avut o zi bună?

— A început bine. Foarte bine, de altfel.

— în ce sens, lady Trevethick?

Alessia se îmbujorează şi flutură din gene.

— Cred că ştii.

— Da, ştiu.

Maxim o sărută din nou – mai lung de data asta, aşa că amândoi rămân fără aer şi se desprind unul de celălalt. Alessia îi atinge nasul cu al ei.

— Serios. Ce-ai făcut azi?

Spune-i!

Alessia se întreabă dacă ar trebui să-i povestească despre Paul Maddox, dar, pentru că el are ceva pe suflet şi nu ştie cum va reacţiona dacă va afla că a mers acolo împotriva dorinţei lui, îi distrage atenţia cu o altă întrebare.

— Nu cine ştie ce. Ai primit vreo veste de la mama ta?

Maxim se întunecă la faţă, iar Alessia ştie că asta îl supără.

— Nu, spune el, expirând zgomotos. Dar am vorbit cu Tom. Vrea să discute cu tine. Despre prietena ta.

— Despre Bleriana?

— Da. Sună-l după cină!

— îl pot suna chiar acum.

— O să-ţi trimit un mesaj cu numărul lui.

Este puţin trecut de ora 21:00, iar eu şi Alessia stăm la birou, în faţa calculatorului. Mă simt de parcă aş da din nou examenele de admitere la şcoală, dar îmi prinde bine. Am înscris-o pe Alessia la un curs intensiv de etichetă socială, de o săptămână, la academia pe care ne-a recomandat-o Caroline.

— *Caroline a urmat şi ea cursul ăsta?*

Alessia nu părea deloc convinsă.

— *Da. Kit a insistat.*

Ridicasem din umeri, încă uimit de faptul că fratele meu insistase asupra unui asemenea lucru.

Am completat patru cereri de înscriere la conservatoarele de muzică din Londra. Preferatul ei e Royal College of Music, pentru că poate ajunge acolo pe jos.

— Nu ştiu dacă vorbesc engleza suficient de bine, zice Alessia.

— Totul va fi OK. Să sperăm că vei putea începe în semestrul de vară, după Paşte. Ai spus că mama ta o să-ţi trimită diploma de bacalaureat.

Ea chicoteşte.

— Da, *Matura Shteterore.* Ar fi trebuit să le iau cu mine. Nu m-am gândit că voi avea nevoie de ea.

— Ai luat note maxime la engleză, ceea ce te va ajuta.

Expir uşurat, cu un sentiment de mulţumire în suflet.

— Acum, că am terminat cu asta, ce ai vrea să facem?

— E târziu.

— Nu-i atât de târziu. Eu ştiu ce mi-as dori.

Maxim zâmbeşte, copilăros şi destins, şi o ia de mână. Se ridică de la birou, se îndreaptă spre măsuţa de cafea de lângă canapea şi ia una dintre telecomenzi. Nu a mai fost atât de vesel din luna lor de miere.

— Ia loc, spune el, iar Alessia se aşază pe canapea lângă el.

O *să ne uităm la televizor?*

Alessia e mirată. Nu s-au uitat niciodată la televizor împreună, nici măcar în Kukes. Ecranul plat mare se aprinde cu un zumzet electric, dar în locul vreunei emisiuni, Alessia descoperă un logo alb, bizar, pe un fundal negru.

— Iată!

Maxim îi întinde un controller pentru jocuri. Ea se încruntă.

— *Caii of Duty?* zice el.

Ea zâmbeşte.

— Credeam că tot timpul ne facem datoria.

Maxim izbucneşte în râs.

— Asta este o datorie? mustăceşte el, prefacându-se îngrozit, apoi se năpusteşte asupra ei, trântind-o pe canapea, sub trupul lui, între pernele moi. Ne facem datoria, lady Trevethick?

Alessia chicoteşte.

— Ei bine, combinăm datoria cu plăcerea.

Maxim o sărută scurt şi se ridică.

— Engleza ta e din ce în ce mai bună. Nu. îmi place să joc un joc pe care ştiu că-l pot câştiga. Egoul meu are mare nevoie de aşa ceva în acest moment.

Alessia râde şi se ridică în capul oaselor.

— De unde ştii că mă poţi învinge?

— N-am văzut niciun PS4 în Kukes. în plus, ţii controllerul invers. Uite, te învăţ eu.

Jocuri! Maxim joacă jocuri video! Asta e o faţă a lui pe care Alessia nu a mai văzut-o până acum.

— Eşti gata? întreabă el, cu o sclipire în ochii verzi.

— Da! răspunde Alessia cu entuziasm, pentru că nu a mai jucat niciodată jocuri pe calculator.

— Bravo! Dă-i drumul!

Maxim vorbeşte cât se poate de serios.

— Deci îmi fac bine datoria? şoptesc pe pielea moale de pe pulpa ei.

— Maxim. Te rog!

Mă trage de păr, încercând să mă dea laoparte dintre picioarele ei. îi prind mâinile şi i le lipesc de trup.

— O, nu!

îi răsuflu uşor peste clitoris şi o ating cu limba, trezindu-i la viaţă miezul fierbinte dintre coapse. îmi murmură numele şi asta mă excită. E o senzaţie absolut ameţitoare să o tachinez şi să o ispitesc pe pasionala mea soţie. Mă opresc, pentru că am impresia că e aproape de orgasm şi o sărut de mii de ori pe labii, pe abdomenul fin, cald.

— Te implor, Maxim, strigă ea, cu disperare.

îi sărut şoldul, adâncitura dulce a buricului şi apoi îmi trec buzele pe tot corpul ei, până la sâni, până la sfârcurile întărite şi pregătite de acţiune, imploratoare.

— Ah, Alessia, şoptesc admirativ, sugându-i şi lingând fiecare sfârc, iar ea se zvârcoleşte sub mine, legănându-şi nestăpânită şoldurile.

Mă ridic deasupra ei, iar ochii ei ameţiţi îi întâlnesc pe-ai mei, plini de dragoste şi dorinţă. îi eliberez una dintre mâini şi îmi strecor încet două degete înăuntrul ei.

Ah! E umedă şi pregătită pentru mine.

— Iubito, şoptesc când ea îşi ridică lacomă fundul pentru a-mi primi degetele.

E atât de aproape! îmi scot degetul din miezul ei şi o întorc rapid pe burtă. O prind de şolduri şi o pătrund rapid, dintr-o singură mişcare.

— Ah! strigă ea şi se împinge în mine, dorindu-şi totul de la mine.

Ah, iubita mea lacomă.

îşi face datoria.

Mă pierd la nesfârşit în farmecele soţiei mele, iar timpul şi spaţiul nu mai există. Suntem doar noi. Acum... în această clipă de iubire. îşi dă drumul cu un nou ţipăt ameţitor şi se încordează sub trupul meu, ajungând la orgasm. Corpul îi zvâcneşte în jurul erecţiei mele, savurând plăcerea absolută. Nu mă opresc. Vreau totul. Până la capăt. Mă legăn înăuntrul ei. O trag înapoi spre mine. Continui să i-o trag până când nu mai pot rezista.

îmi dau drumul. Cu toată puterea. îi strig numele şi mă prăbuşesc peste ea.

Acoperind-o cu trupul meu.

Ţinând-o strâns în timp ce amândoi ne întoarcem în prezent.

Datorie îndeplinită.

Mă simt lipicios din cauza transpiraţiei noastre amestecate. *Da!* Şi epuizat.

La naiba, ce bine a fost!

O sărut pe obraz, iar ea gâfâie sub mine.

— Uau... îi şoptesc la ureche.

Alessia zâmbeşte ostenită.

— Da. Uau!

— Datorie îndeplinită, iubito!

Ies uşor dinlăuntrul ei, savurând senzaţia alunecoasă, înnebunitoare, îi mângâi spatele. Fundul. Sexul.

Da!

Uau!

Alessia expiră lung şi-mi aruncă un zâmbet somnoros.

— Şi tu ţi-ai făcut datoria.

O sărut pe lobul urechii.

— Mă bucur să aud asta. Şi am reuşit să te bat şi la *Caii of Duty.* Aş spune că am avut o zi excelentă.

— Mâine mă antrenez. Apoi mai vedem.

Izbucnesc în râs.

— Doamne, cât te iubesc!

Şi, sub lumina micii veioze în formă de dragon, închide ochii cu un zâmbet mulţumit pe buze, iar asta mă face să mă simt bine, până la urmă.

Capitolul şaptesprezece

Degetele Alessiei aleargă pe clapele pianului. Ultimele note ale *Fugii* de Bach răsună în încăpere, lăsând în urmă o senzaţie accentuată de melancolie. Dacă va ajunge să susţină un interviu la unul dintre colegiile de muzică din Londra, va trebui să dea o audiţie. în ultimele două zile şi-a trecut în revistă repertoriul, încercând să decidă ce ar fi mai potrivit. Maxim crede că o să-i uimească pe toţi cu *Sonata lunii* de Beethoven. Alessia zâmbeşte, amintindu-şi cât de sincer şi mândru păruse când îi spusese asta.

Alessia vrea să-i dea gata.

Complet.

Nu s-a gândit niciodată până acum că va studia la Londra. E entuziasmată, iar părinţii ei sunt încântaţi, şi nu vrea s-o dea în bară; vrea ca Maxim să fie mândru de ea. Săptămâna viitoare va începe cursul de etichetă recomandat de Caroline. Pe Alessia o nedumereşte faptul că femeia asta, care e atât de echilibrată şi elegantă, a trebuit să urmeze un astfel de curs. întotdeauna şi-a imaginat că nobleţea ei era ceva înnăscut. Alessia speră că şi ea îşi va însuşi bunele maniere, ca să se poată integra fără probleme în cercurile în care se învârte Maxim.

Zâmbetul îi piere de pe buze.

Ar fi vrut să ştie ce să facă pentru a-şi ajuta soţul. Maxim este încă iritat de faptul că mama lui nu-i răspunde la telefon. O asigură mereu că nu are de ce să-şi facă griji, dar ea îşi face. îl iubeşte şi vrea să-l sprijine. Alessia consideră că relaţia lui Maxim cu mama lui este de neînţeles. E convinsă că Maxim îşi iubeşte mama, dar oare o place? Ea crede că nu. Iar instinctul îi spune că Rowena are aceeaşi antipatie faţă de Maxim.

De ce?

Poate că mama lui îi va răspunde astăzi şi va pune capăt chinului.

Alessia se uită la telefon ca să vadă dacă i-a scris Maxim – nu găseşte nimic, dar are un e-mail de la Paul Maddox. Simte fiori în tot corpul şi un gol în stomac.

Are informaţii despre familia bunicii ei.

Deja?

Cu degete tremurânde, formează numărul lui Maddox.

— Maxim. Max!

— Scuze. Ce este?

îmi ridic privirea şi-l zăresc pe Oliver în prag.

— Pot să intru?

— Bineînţeles.

La naiba! Frate! Fii mai atent!

— Am aici nişte broşuri cu echipamente de distilare, aşa cum ai cerut. Am unul preferat deja. Spune-mi ce părere ai. Sunt multe, multe reguli şi regulamente de urmat, dar nimic insurmontabil. A doua mea întrebare se referă la proprietatea de pe Cheyne Walk, dacă vrei s-o redecorezi înainte de a vă muta.

— Pare recent reamenajată.

— Aşa şi e. Gata pentru următorii chiriaşi.

— Alessiei îi place, deşi cred că peste o vreme îşi va dori ceva mai puţin... bej.

— Corect, râde Oliver. V-aţi gândit când vreţi să vă mutaţi?

— Nu încă. Dar în scurt timp, cred.

— Puteţi oricând, Maxim.

— O să vorbesc cu Alessia. Ar trebui să o aduc şi pe ea aici, ca să vă cunoască pe toţi.

— Ar trebui, încuviinţează el. Am fi cu toţii încântaţi să facem cunoştinţă cu lady Trevethick. Apropo, jurnaliştii sună încontinuu.

— Se vor plictisi.

— Insistă în fiecare zi.

Ridic din umeri.

— Vreau să o ţin pe Alessia departe de ochii lumii. Sunt sigur că nu se va simţi bine sub lupa constantă a presei.

— Hmm, poate. Sau ai putea s-o prezinţi lumii întregi şi atunci presa vă lasă în pace.

— Poate, mormăi eu, ştiind că asta e şi părerea lui Caro.

— Maxim, te simţi bine? mă întreabă, punând broşurile pe biroul meu.

— Da, excelent. Mulţumesc, Oliver.

El dă din cap, dar se încruntă de îngrijorare şi iese.

Arunc o privire spre telefon. Tot niciun semn de la maică-mea. Cum poate fi atât de crudă?

îi mai trimit un mesaj, încercând s-o sensibilizez.

Mamă, te rog! Sună-mă! Te implor!

De-abia peste o săptămână am întâlnire cu consilierul genetic care l-a consultat pe Kit şi trebuie să aflu. *Sunt sau nu o bombă cu ceas ambulantă?*

— Am găsit-o cu uşurinţă pe singura rudă rămasă în viaţă a Virginiei Strickland. Are un frate care trăieşte. O să-ţi trimit prin e-mail tot ce-am aflat, spune Paul Maddox.

— Mulţumesc, răspunde Alessia, un pic ameţită.

Nu se aşteptase ca totul să se desfăşoare atât de repede.

— Despre Bleriana aveţi vreo informaţie?

— Nu, doamnă Trevelyan. Nu încă. Este mult mai complicat. Dar, având în vedere că infractorii care au abuzat de ea sunt în arest şi că există o anchetă penală în plină desfăşurare, sperăm că vom obţine o pistă de la sursele noastre din poliţie.

Alessia îşi aminteşte că Tom a zis că are şi el un contact în poliţie. Se cutremură.

Dante şi Ylli.

Sunt încă arestaţi.

Slavă Cerului!

Expiră lung.

— Bine.

— O să consider închis dosarul Virginiei Strickland. Dar vom continua s-o căutăm pe prietena dumneavoastră. O să vă trimit o factură detaliată, dar avem suficiente fonduri pentru încă o săptămână sau două, în funcţie de cum merge ancheta.

— Mulţumesc.

— Vă contactez când o să am noutăti.

Maddox închide telefonul, iar Alessia îşi verifică e-mailul. Mesajul de la detectiv are ataşat un document în format PDF. îl deschide şi-l citeşte. Sunt informaţii despre părinţii bunicii ei şi, cel mai important, despre fratele mai mare al acesteia.

TOBIAS ANDREW STRICKLAND

Data naşterii: 4 septembrie 1952

Vârsta: 66 de ani

Adresa: The Furze House, Kew Green, Kew, Surrey, TW9 3ZJ

Starea civilă: necăsătorit

Ocupaţia: profesor emerit de muzică,

Colegiul Worcester, Oxford

Alessia are un străunchi care a fost profesor de muzică! Aptitudinile muzicale par să fie o trăsătură de familie. Virginia o învăţase pe Shpresa să cânte la pian şi amândouă îi predaseră Alessiei. Se uită rapid pe Google Maps şi

constată că localitatea Kew se află la doar câţiva kilometri distanţă de Chelsea. în timp ce studiază harta, simte un fior familiar.

Kew e chiar peste râu de Brentford.

Aşezarea unde locuise câteva luni.

A fost atât de aproape de el!

E absolut uimită.

în tot acest timp îşi făcuse griji pentru că nu avea unde să locuiască, iar el era doar la o aruncătură de băt.

Ar trebui să-l viziteze. Să se prezinte. Să-i spună că are o nepoată din Albania. Mama ei va fi încântată. Fireşte! îşi strânge telefonul la piept.

Oare să-i spună lui Maxim?

Poate că ar trebui să se întâlnească mai întâi cu Tobias.

Alessia sare la pian, se aşază pe scaun şi începe să cânte preludiul ei preferat, sărbătorind veştile bune.

în taxiul care mă duce spre casă primesc un mesaj de la Caroline.

Mâine o duc pe Alessia la cumpăraturi.
Niciun dacă, niciun dar.
Avertizeaz-o.

Poate nu vrea să meargă la cumpărături!

Maxim, e femeie.
Vrea să meargă la cumpărături.
Iar eu nu-i dau de ales.
Vii la petrecerea lui Dimitri.

La naiba! Caro nu o s-o lase mai moale. Dar, pe de altă parte, Alessia trebuie să iasă din casă şi să cunoască oameni şi, sincer, după săptămâna trecută, şi eu simt această nevoie. Mi-aş mai lua gândul de la problemele mele. Fără îndoială că Tom şi Joe vor fi acolo. Oliver mi-a sugerat s-o scot pe soţia mea în societate. M-aş putea folosi de această ocazie.

OK! Venim
şi noi.

Minunat!
Trec pe la voi mâine-dimineaţă.
Spune-i Alessiei!

Caro este foarte autoritară şi nu ştiu dacă Alessia e pregătită pentru asta. După purtarea lui Caroline înainte de nunta din Kukes, ar putea merge oricum. Dar Caro e o forţă

a naturii, aşa că poate va învinge. Trebuie să-mi anunţ soţia.

Telefonul meu sună din nou – e un număr pe care nu-l recunosc.

— Trevethick, răspund eu.

— Lord Trevethick. Numele meu este Donovan Green. Sunt jurnalist la *Weekend News.*

— De unde ai numărul meu?

— Lord Trevethick, e adevărat că v-aţi căsătorit cu menajera dumneavoastră, Alessia Demachi?

întrebarea lui mă dărâmă, de parcă cineva mi-ar fi tras un pumn în plexul solar. închid fără să fac vreun comentariu. Cum naiba a făcut nemernicul ăsta jegos rost de numărul meu de telefon? Şi de unde a aflat numele Alessiei?

Telefonul îmi sună din nou, dar resping apelul şi blochez numărul.

A naibii treabă!

Ce să fac? Ar fi bine să-i avertizez pe părinţii Alessiei că s-ar putea să se trezească la uşă cu vreun şarlatan care caută o poveste şocantă. Ştiu că Shpresa va tăcea, dar socrul meu, căruia, să recunoaştem, îi place spectacolul şi-i place să fie în centrul atenţiei, s-ar putea să fie mai vorbăreţ.

Poate că ar trebui să le arunc un os acestor hiene.

Mâine-seară, Alessia şi cu mine suntem invitaţi la petrecerea anuală de primăvară a lui Dimitri Egonov, la care vor participa şi cei buni, şi cei mai puţin buni dintre oameni, aşa că nu va mai plana nicio îndoială. Lumea va şti că suntem căsătoriţi, iar nemernicul de la *Weekend News* poate să se ducă dracului liniştit.

Taxiul opreşte în faţa clădirii în care locuim şi răsuflu uşurat când remarc că nu mai e nici picior de reporter. îi plătesc şoferului şi intru în grabă, nerăbdător să-mi văd soţia.

Alessia îşi încolăceşte senzuală membrele în jurul trupului meu când revenim împreună la realitate. O sărut sub ureche şi mă aşez pe o parte, luând-o în braţe.

— Eşti toată lumea mea, murmur strângând-o la piept.

E sâmbătă în zori şi aş vrea să-mi petrec întreaga dimineaţă pierzându-mă în nurii soţiei mele.

Se aude soneria interfonului.

— Ce naiba? bolborosesc.

Să fie presa?

— Putem să nu răspundem? îmi şopteşte Alessia şi răsuflarea ei mă gâdilă pe gât.

Soneria se aude din nou, iar de data asta o voce

estompată răsună pe hol din interfon.

— La naiba!

Mă ridic în picioare.

Cine naiba e?

— Crezi că e rep orter u-ăla? întreabă Alessia, cu ochi mari şi alarmaţi.

— Nu prea cred.

Soneria zbârnâie din nou, iar eu mă dau jos din pat şi străbat holul, dezbrăcat, pentru a răspunde la interfon.

— Alo, mormăi în difuzor.

— Bună! Eu sunt!

— Caro! Ce se întâmplă?

Rahat! Am uitat să-i spun aseară Alessiei despre planul lui Caroline. Mi-a stat mintea doar la jurnalistul ăla.

— Am venit s-o iau pe Alessia la cumpărături. Ţi-am spus doar. Lasă- mă să intru!

La naiba! Nu am abordat subiectul cu Alessia. Apăs pe buton şi revin în dormitor, unde Alessia este trează şi învelită în plapumă.

— E Caroline, murmur, căutându-mi blugii. Vrea să te scoată la cumpărături. Ai chef să mergi?

— Ce fel de cumpărături?

— Haine.

— Am haine.

— Pentru petrecerea de diseară?

— Ce petrecere?

La naiba! Si de asta am uitat!

— Mergem la o petrecere. La o cunoştinţă de-ale mele. Doar dacă ai chef.

— Bine, spune ea, dar în ochi i se citeşte nesiguranţa.

— O să ne distrăm. Du-te şi fa un duş! Eu o ţin de vorbă

pe Caroline. îmi trag fermoarul la blugi.

Se aude soneria de la uşă. Alessia îmi aruncă o privire ezitantă şi indescifrabilă, grăbindu-se să intre în baie. Mă îndrept spre intrare cu un tricou în mână.

— Bună dimineaţa, Maxim, spune Caro veselă, întinzându-mi obrazul ca s-o pup.

Mă supun, apoi trag pe mine tricoul, ca să nu se holbeze la trupul meu
gol.

— Abia acum te îmbraci? V-am întrerupt din futut?

— Du-te-n mă-ta, Caro!

— Da, mi-ar prinde bine o cafea. O s-o fac chiar eu.

Intră în bucătărie, lăsându-mă pe hol, în picioarele goale. O urmez.

— Unde e Alessia? mă întreabă ea.

— Face duş. Fără lapte. Şi fără zahăr, te rog.

— Ştiu cum bei cafeaua, mă mustră ea.

Alessia face duş în timp-record. Nu are încredere în Caroline şi nu vrea s-o lase pe cumnata ei singură cu Maxim, care se întâmplă să fie fostul ei iubit. Caroline e încă îndrăgostită de el, sau cel puţin aşa crede Alessia.

înfăşurată într-un prosop, Alessia dă năvală în camera de oaspeţi, unde sunt toate hainele ei, ca să se şteargă şi să se îmbrace.

Maxim şi Caroline sunt în bucătărie. Alessia îl aude râzând la o glumă făcută de Caro. Aşa că se grăbeşte şi mai tare. Trei minute mai târziu, e deja îmbrăcată în pantaloni negri şi o bluză albă cu mânecă lungă şi încălţată cu mocasinii de la Gucci.

— Bună dimineaţa, Alessia, spune mieroasă Caroline când Alessia intră în bucătărie. Ce bine arăţi!

— Mulţumesc, răspunde ea, surprinsă de compliment. Şi tu la fel.

Caroline poartă blugi închişi la culoare, cizme până la genunchi şi o jachetă de tweed, cambrată. O îmbrăţişează pe Alessia şi o sărută scurt pe obraz.

— îmi pare rău că v-am stricat futaiul de dimineaţă, spune Caroline, făcând cu ochiul.

Alessia roşeşte şi-şi îndreaptă atenţia către Maxim. Acesta îi întinde o cafea.

— Poftim! N-o băga în seamă!

Alessia zâmbeşte şi ia cana.

De ce e femeia asta atât de libertină? Toate englezoaicele sunt aşa?

Sau atmosfera e ciudată pentru că şi-a tras-o cu Maxim pe vremuri?

— Vrei să mergem la cumpărături? întreabă Caroline, deloc ruşinată că a vorbit vulgar. Să-ţi găsim ceva superb pentru petrecerea asta. Şi mie la fel!

— Sigur, răspunde Alessia.

— Minunat! zice Caroline zâmbind.

Caroline o intimidează pe Alessia. în toate sensurile. Dar această Caroline prietenoasă şi fericită este o noutate.

Alessia îşi bea repede cafeaua.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, spune ea, dând fuga în dormitorul pentru oaspeţi ca să-şi ia geaca şi poşeta.

— Camera de oaspeţi? Să nu-mi spui că aveţi deja paturi separate! râde Caro de mine. Pentru că pare că aşa stau lucrurile, judecând după faptul că erai dezbrăcat.

Oftez exasperat, iritat de replicile ei.

— Nu. Doar dressinguri separate.

— Aha! Gata, am înţeles. E o bucăţică ispititoare, nu-i aşa?

Cade pe gânduri, iar eu înclin capul în semn de avertisment.

— Ah, relaxează-te, Maxim! Sunteţi proaspăt căsătoriţi. Normal că v-o trageţi ca iepurii.

îmi trec o mână prin păr.

— Nu e treaba ta. Unde vă duceţi?

— La Khightsbridge sau pe Bond Street. Nu m-am hotărât. Dar mă gândeam la ce ai spus.

— Da?

— La faptul că se simte singură.

Caroline se uită în jos, evitând să-l privească în ochi.

— Ştiu cum e. Am prieteni, dar au fost şi prietenii lui Kit şi este ciudat cum i-a îndepărtat suferinţa.

Se întristează şi, preţ de o clipă, pare de-a dreptul devastată.

— O, Caro! îmi pare tare rău!

Fără să mă gândesc prea mult, mă întind spre ea şi o îmbrăţişez. Ea îmi zâmbeşte recunoscătoare, printre lacrimi.

— Poate că mă voi împrieteni cu soţia ta.

— Mi-ar face plăcere. Sper să fie posibil.

Alessia le urmăreşte schimbul de replici din hol. Maxim chiar o iubeşte pe soţia fratelui său. Cuvintele lui sunt afectuoase şi dulci.

Dar nu aşa cum o iubeşte pe Alessia.

Tu însemni toată lumea pentru mine.

Iar el îşi doreşte ca ele să devină prietene. Alessia oftează. De dragul lui Maxim, se va strădui.

Alessia îşi pune poşeta pe umăr şi vine în pragul bucătăriei, iar cei doi se despart. Fără vreo urmă de vinovăţie, pentru că, în acest moment, nu au de ce să se simtă vinovati. Alessia ştie asta, totuşi îsi doreşte ca femeia aceasta, Caroline, să-şi ia mâinile de pe soţul ei.

— Mergem? întreabă ea.

— Da! exclamă Caroline, entuziastă.

— Să n-o luaţi razna cu cumpărăturile, le avertizează Maxim, apoi se apleacă şi o sărută pe Alessia apăsat pe buze.

— Ba sigur că o vom lua razna. Doar e petrecerea lui Dimitri.

Caroline îi face din nou cu ochiul Alessiei, o ia de mână şi împreună se îndreaptă spre ieşire.

Alessia şi Caroline. Nu ştiu ce părere să am despre povestea asta. Nu vreau s-o supere din nou pe Alessia. Deşi

a părut că regretă după ce s-a întâmplat ultima oară, Caro e ca un elefant într-un magazin de porţelanuri când vine vorba de sentimentele altora. Nu observasem asta... înainte de Alessia.

La naiba!

Alessia poate să-şi poarte singură de grijă.

Nu-i asa?

Spaima care mă tot cuprinde de când am pierdut-o pe Alessia mi se înfige în piept şi mă simt brusc copleşit când rămân singur în holul tăcut. E prima dată când sunt doar eu în apartament de când Alessia a dispărut.

La naiba! Prietene!

Adună-te!

îmi scot telefonul şi-i trimit un mesaj lui Joe.

Ai chef de-o luptă?

Frate! Te-a lăsat milady să ieşi?

Amice!!!
Milady e la cumpărături cu Caro.

O să te coste scump!
Stai să-mi iau arma. Ne vedem la club.

Alessia închide ochii în timp ce Jimmy, unul dintre tinerii de la salonul de înfrumuseţare, îi întinde balsamul pe păr. E şocată de faptul că majoritatea angajaţilor de la salon sunt bărbaţi – e prima oară când un tip îi spală părul. Zâmbeşte. De fapt, Maxim a fost primul bărbat care i-a spălat părul. Dar erau goi, împreună, la duş. Experienţa de-acum e cu totul diferită, iar tânărul cu degete viguroase îi face un masaj plăcut. Senzaţia o bucură şi, după o dimineaţă agitată, e un răgaz binevenit de la sesiunea de cumpărături alături de cumnata ei plină de viaţă.

Caroline a fost mai mult decât prietenoasă, pălăvrăgind nonstop şi dându-şi cu părerea despre *orice.* A încurajat-o pe Alessia să-şi cumpere două rochii – rochii de seară – scandalos de scumpe.

Draga mea, va trebui să te obişnuieşti să cheltuieşti bani. E vorba de calitate, nu de cantitate. Aceste piese sunt clasice şi te vor ţine ani buni, iar ţie-ţi stă fabulos în amândouă.

Alessia le adoră şi speră că-i vor plăcea şi lui Maxim.

Dragul meu. O să le adore!

Şi-a cumpărat, de asemenea, pantofi cu toc înalt asortaţi şi o poşetă de seară Chanel, neagră, mică.

Sunt nişte accesorii perfecte pentru aceste rochii.

După aceea au luat un prânz rapid la un bar, cu şampanie, unde Caroline a pus-o pe Alessia să-i povestească despre viaţa ei în Albania.

Caroline părea fascinată şi şi-a continuat interogatoriul amical la salon, în timp ce şi-au făcut manichiura şi pedichiura, vopsindu-şi unghiile într-o nuanţă de stacojiu, strălucitoare.

Dar adevărul e că Alessia nu e impresionată; nu asta e viaţa la care a aspirat – nu vrea să cheltuiască sume exorbitante pe haine şi masaje de lux. Dar apartamentul ei e impecabil, hainele lui Maxim şi ale Alessiei sunt curate şi călcate... şi, din când în când, fetele trebuie să se răsfeţe. Sau cel puţin aşa spune Caroline.

— Mmm... face ea, zâmbind, abandonându-se în mâinile fermecate ale lui Jimmy, bucurându-se de câteva minute de relaxare.

— Amice, te bat prea uşor. Parcă nu ştii ce faci. Eşti bine? întreabă Joe, dându-şi jos masca de scrimă după ce a dat tuşa câştigătoare.

Mă uit la el prin vizorul măştii. Mama mea a dispărut ca măgarul în ceaţă. E posibil ca fratele meu să se fi sinucis din cauza unei boli genetice pe care o am şi eu sau poate nu, iar un ziarist scârbos vrea să afle amănunte despre nunta mea.

— Se întâmplă o grămadă de rahaturi, murmur, fără suflare, scoţându- mi masca. în plus, eşti prea bun pentru mine.

— Exersez mult. Atât mi-a mai rămas. Cu tine însurat şi cu Tom îndrăgostit de Henry, sunt singur pe lume.

— îmi zdrobeşti inima, frate.

El râde şi mă bate pe spate.

— Te duci la Dimitri diseară?

— Da.

— Hai să bem repede ceva şi apoi te las să pleci.

— Bine, dar chiar repede să fie! Trebuie să iau nişte bijuterii din seif.

— Pentru contesa ta?

— Da.

Joe surâde.

— Vrei să te ajut să alegi ceva?

— Amice!

— întrebam şi eu, n-am dat cu parul.

Alessia şi Caroline se află pe bancheta din spate a unui taxi, întorcându-se în Chelsea de la Knightsbridge. Telefonul Alessiei vibrează. Are un mesaj de la Maxim.

Ce culoare are rochia ta?
Mx

Una e neagră.

Cealaltă e roşie.

r

De ce?

Ai să vezi!
Mx

— Maxim ti-a scris?

Alessia încuviinţează. Caroline zâmbeşte.

— Cred că va fi mulţumit de cumpărăturile de azi.

— Aşa sper.

— A fost distractiv.

— Chiar a fost, recunoaşte Alessia, surprinsă.

— Desigur, ăsta e ultimul meu moment de respiro pentru o vreme, spune Caroline.

— Ultimul moment de respiro?

— Da. Săptămâna viitoare încep să lucrez la un proiect pentru Maxim.

— Da?

Alessia se uită la Caroline, care pare să nu observe panica de pe faţa acesteia.

— în fosta mea viaţă, continuă ea, am fost designer de interior, iar una dintre proprietăţile Trevethick din Mayfair este în curs de renovare. Vrea să îi confer strălucirea mea specială.

Strălucire specială. Ce înseamnă asta?

Caroline lucrează pentru Maxim. Asta e o noutate.

Cât de aproape lucrează? Un fior îi cuprinde inima Alessiei când îşi aminteşte că Maxim şi Caro s-au îmbrăţişat în această dimineaţă.

— Şi-ţi face plăcere? Să munceşti? întreabă ea, încercând să aibă un ton neutru.

— Da şi nu. Depinde de client. Maxim e OK, dar alţii pot fi un adevărat coşmar.

Caroline se strâmbă, iar Alessia izbucneşte în râs, pentru că nu se aştepta la asta.

— Da. Am avut tot felul de clienţi îngrozitori, pretenţioşi şi aberanţi. Dar mi-a fost dor de meseria mea. Iar acum, ei bine, trebuie să mă întorc la ea, căci Kit...

Caroline emană o încredere de sine pe care Alessia o invidiază, dar e suficient să pomenească o singură dată despre răposatul ei soţ şi încrederea i se destramă – umerii i se lasă, iar faţa i se întunecă. Instinctiv, Alessia se întinde şi o strânge de mână. Caroline îşi întoarce spre ea ochii

albaştri care sclipesc de lacrimi şi o strânge şi ea uşor.

— îţi mulţumesc, şopteşte ea.

Zâmbetul Alessiei e plin de compasiune. Ambele îşi continuă drumul în tăcere, câteva momente.

Alessia aruncă o privire pe geamul taxiului, întrebându-se cum ar fi să aibă şi ea o slujbă adevărată.

— Şi mie mi-ar plăcea să lucrez, dar nu pot pentru că nu am viză, spune ea, aproape pentru sine.

— Ah! face Caroline surprinsă.

— E frustrant. Mi-ar plăcea să... ăăă... să contribui şi eu cumva.

— înţeleg.

Caroline cade pe gânduri.

— Sunt sigură că ai şi tu contribuţia ta, în alte moduri.

îi aruncă Alessiei un zâmbet scurt, iar aceasta se întreabă dacă se gândeşte la sex, aşa cum face de obicei, dar nu pare să existe niciun strop de insinuare răutăcioasă sau vulgară.

— Da, s-ar putea s-o iau puţin razna, închisă în casă.

— Ah, vei avea destule de făcut, în scurt timp. Eşti contesă, deci vei avea două proprietăţi de administrat. Apropo, Maxim m-a întrebat despre şcoala de etichetă. I-am recomandat-o pe cea pe care am urmat-o eu. A fost exact ce-mi trebuia. E o idee bună s-o urmezi.

— Am fost surprinsă că ai fost şi tu la acele cursuri.

— Kit a vrut să merg, zice Caro şi se strâmbă. Draga mea, eu nu sunt aristocrată. El era foarte strict în privinţa acestor lucruri.

— Aha! face Alessia, mirată.

— Da. Un pic snob, ca să fiu sinceră. Totul trebuia să fie exact cum voia el. Maxim nu e asa.

— Nu.

Iar Alessia se aşteaptă ca ea să spună – *doar s-a căsătorit cu tine* – ca să-i ofere un exemplu că Maxim nu e vreun snob.

Dar Caro nu spune asta.

— După ce termini cursurile, o să ai încrederea necesară pentru a-ţi ocupa locul în societate. Apoi vei fi prezentată aşa cum se cuvine la ambele domenii, drept contesă şi soţie a lui Maxim.

— Ăsta e motivul pentru care vreau să mă înscriu la şcoala de bune maniere. încrederea în mine însămi.

— O să te descurci de minune.

Uimită de sinceritatea şi amabilitatea lui Caroline, Alessia zâmbeşte, iar cumnata ei face la fel.

Caroline îşi înclină capul, studiind-o.

— îţi stă foarte bine părul aşa, ondulat, Alessia.

Apoi oftează.

— Sunt geloasă pe părul tău des. Pare foarte sănătos. Ar trebui să te duci de două ori pe săptămână la Luis, să te coafeze la fel. La lecţiile de etichetă vor aborda şi îngrijirea personală. E distractiv. Unghiile. Părul. Totul. în seara asta vei fi senzaţională, draga mea. Vei cunoaşte pe toată lumea, iar lumea de-abia aşteaptă să te cunoască. După petrecerea de diseară, presa ar trebui să nu te mai deranjeze.

Alessia e derutată de sinceritatea lui Caroline şi de faptul că aceasta o invidiază, când lucrurile, de fapt, stau invers – Alessia speră să poată fi la fel de elegantă cum e Caroline, să aibă aceeaşi prestanţă, aceeaşi încredere în sine. E singurul ei model în privinţa modului în care ar trebui să arate şi să se poarte. Ideea că va urma aceeaşi şcoală de bune maniere îi dă speranţe că va reuşi.

— Ştiu foarte puţine lucruri despre petrecerea la care mergem.

— Maxim nu ţi-a povestit despre Dimitri?

Alessia clatină din cap.

— Cine e Dimitri?

— Este fiul unui oligarh rus. Un mic gigolo. îi place să dea petreceri fastuoase. Cheltuieşte o groază de bani. O să vezi. Kit îl cunoştea bine, Maxim mai puţin. Lui Dimitri îi place să se înconjoare de oameni influenţi şi plini de farmec, strălucitori.

Uau! Bineînţeles că Maxim e invitat la o astfel de petrecere.

Si Caroline.

Alessia nu poate decât să spere că nu-l va dezamăgi pe Maxim.

— Se infiltrează în înalta societate. Toată lumea vede asta, iar zvonurile spun că tatăl lui este fost spion KGB. Amănunte palpitante. Şi ştie să se distreze. Va fi amuzant.

îi zâmbeşte Alessiei, fără să ştie că aceasta e deja foarte stresată. Petrecerea o intimidează.

— Eşti foarte drăguţă! schimbă Caroline subiectul şi tace un moment, în timp ce Alessia se frământă ce răspuns să dea la un astfel de compliment.

— Se poartă diferit cu tine. Protector. înţelegi tu.

Tonul lui Caroline devine mai blând şi din el răzbate afecţiunea pe care i-o poartă lui Maxim.

— E îndrăgostit până peste cap. Cred că e o senzaţie tare plăcută.

Conversaţia lor a luat-o în cu totul altă direcţie.

— Este, răspunde Alessia rapid şi ferm.

Ştie că trebuie să fie de partea soţului său.

— E de-a dreptul admirabil ce ai reuşit să faci. Maxim a evitat toată viaţa lui intimitatea, dar tu ai reuşit imposibilul.

Alessia se foieşte pe scaun, stânjenită de această discuţie.

— Mulţumesc, murmură ea, pentru că nu ştie ce altceva să spună – dar, în sinea ei, şi-ar dori să-şi strige fericirea în gura mare.

E al meu. la-ţi labele de pe el.

— Vrei să ne mai oprim undeva? întreabă Caroline.

— Ar trebui să mă duc acasă. Dar mi-a plăcut ziua de azi, mulţumesc.

Alessia este surprinsă că, într-adevăr, s-a simţit bine, în ciuda tuturor remarcilor intime şi a întrebărilor personale ale lui Caroline. A fost distractiv să iasă din apartament şi să-şi petreacă timpul cu cumnata ei.

Poate că nu e rivala ei.

Poate.

— Trebuie să pregătesc cina, adaugă Alessia.

— Cum, tu găteşti? Pentru el?

— Da.

— Uau! face Caroline absolut uluită. Presupun că n-ar trebui să mă mire. Te-am văzut cum găteai cu mama ta în Albania. A fost ceva frumos. Intim. Ai o relaţie bună cu ea.

— Da. Tu ai o relaţie bună cu mama ta?

Caroline râde dispreţuitor.

— Mama locuieşte în sudul Franţei. Nu ne vedem foarte des.

îşi dă părul după ureche, ca şi cum ar vrea să alunge un gând neplăcut, şi continuă:

— Iar mâncarea de la nunta ta a fost delicioasă. Eu nu gătesc. Dar pentru asta o am pe doamna Blake.

îşi coboară vocea, întristându-se din nou, iar Alessia îşi aminteşte că a auzit conversaţia dintre ea şi Maxim.

Şi Caroline este singură.

— Eşti binevenită să ni te alături la cină. O să gătesc ceva uşor. Caroline râde.

— în mod normal, mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă pregătesc pentru diseară. Şi tu la fel. Aş vrea să te întreb dacă pot să vin cu tine şi cu Maxim la petrecere? Nu vreau să merg singură.

— Bineînţeles, spune Alessia imediat, ştiind că Maxim nu se va supăra.

— Mulţumesc! exclamă Caroline. De-abia aştept. N-am mai ieşit în oraş de la nunta ta. Şi vreau să mă distrez puţin. De fapt, de ce nu veniţi voi doi pe la mine, să bem un cocktail înainte de petrecere?

— Sigur, zâmbeşte ea, dar panica o cuprinde din nou.

E entuziasmată de această petrecere, dar este şi îngrozită. Dacă face un pas greşit... sau spune ceva greşit...

sau... sau... încearcă să se calmeze şi îşi împreunează mâinile.

Alessia, linişteşte-te! Va fi distractiv.

Ce ar putea să meargă prost?

Capitolul optsprezece

Am un nod în gât. Sub lumina candelabrului, care-i sclipeşte în părul negru, Alessia e ca o sirenă. Poartă o rochie de mătase până la glezne, strânsă în talie şi încheiată la gât, lăsându-i la vedere umerii bine definiţi. Rochia e mulată pe trup, scoţându-i şoldurile în evidenţă, iar de la genunchi în jos cade în falduri rubinii, până-n pământ. Ochii negri îi sunt machiaţi cu tuş, buzele sunt la fel de stacojii ca rochia, iar părul i se revarsă pe umeri în bucle moi şi delicate. E o zeiţă. Afrodita. Şi e a mea. îmi dreg glasul.

— Arăţi minunat, spun răguşit.

Ea zâmbeşte – timidă şi dulce, deşi ştie cât e de frumoasă, iar toată această senzaţie îmi provoacă o erecţie.

La naiba!

— Iar tu... îmi vine să te mănânc, zice ea.

Izbucnesc în râs.

— Vechitura asta? E costumul meu norocos.

— Poate c-o să ai noroc mai târziu, şopteşte Alessia, tachinându-mă. întind mâna şi îi prind o şuviţă de păr între degete.

— Sper, dar numai cu tine. Părul îţi stă minunat.

— Am mers la un salon, m-a spălat pe cap un tip, iar un altul m-a coafat.

Simt un fior care nu poate fi decât gelozie.

— Aşa s-a întâmplat? o trag eu în braţele mele. Nu prea ştiu ce să cred despre asta.

— A fost o premieră şi pentru mine, chicoteşte ea.

Cu tandreţe, îi cuprind faţa în palme şi îmi lipesc uşor buzele de ale ei.

— Atunci nu sunt de acord.

— Cu părul meu?

— Nu. Cu tipii. Dar trebuie să recunosc că au făcut o treabă grozavă. Vino să-ti arăt ceva!

Pe masa din sufragerie am aşezat trei cutii de catifea. Le deschid pe toate, dezvăluind secretele lor sclipitoare. Alessia inspiră surprinsă.

— Da, comoara Trevethick. E doar o parte dintr-o colecţie substanţială.

Alessia e de-a dreptul uluită. Pe masă, cuibărite în catifea, se află unele dintre cele mai rafinate bijuterii pe care le-a văzut vreodată.

Diamante.

Diamante care scânteiază sub lumina blândă a candelabrului.

— Cred că aceştia, spune Maxim în cele din urmă, întinzând mâna spre o pereche de cercei cu diamante în formă de mănunchi de stele. Hai să vedem cum îţi stă cu ei!

Cu delicateţe, îi dă părul după urechi şi îi pune cerceii.

— Eşti tare frumoasă. Nu ai nevoie de nimic care să te facă şi mai frumoasă, totuşi aceşti cercei se potrivesc cu o zeiţă. Şi, în rochia asta, exact asta eşti, o zeiţă. îţi plac?

Alessia se uită în oglinda aurită de pe perete la femeia de nerecunoscut de-acolo. Arată şi se simte... diferit. încrezătoare. Puternică.

— îi ador, şopteşte, iar ochii i se îndreaptă spre cei ai soţului ei în oglindă, îmbătându-se cu frumuseţea lui.

Ochii lui de smarald strălucesc, iar buzele lui perfecte se despart când trage aer în piept. E îmbrăcat într-un costum negru elegant, cu o cămaşă albă.

Arată viril. Rafinat. Minunat.

îi aruncă un zâmbet fermecător.

— Bine. O clipă, să pun astea înapoi în seif.

— Ai un seif?

— *Avem* un seif. E la mine în dressing.

Ţinându-se de mână, Alessia şi Maxim merg pe Cheyne Walk spre Trevelyan House. Alessia încearcă să se calmeze, amintindu-şi de primirea deloc entuziastă a doamnei Blake de weekendul trecut.

Azi, la recepţie, cum o va primi oare?

— Această casă aparţine familiei mele de generaţii întregi. De fapt, de când a fost construită, zice Maxim, deschizând o poartă de fier către o scurtă alee de piatră ce traversează o grădină îngrijită.

Se opresc în faţa unei clădiri vechi şi impunătoare, cu o uşă neagră şi lucioasă, care seamănă mult cu uşa locuinţei de pe Cheyne Walk.

— Aici am crescut.

— Sunt fotografii cu tine când erai copil? surâde Alessia.

— Da, o grămadă! râde el.

întinde mâna şi sună clopoţelul, care se aude strident undeva, în interiorul casei.

— Ai făcut deja cunoştinţă cu doamna Blake, zice Maxim strângând din buze, cu un aer sumbru. Lucrează pentru noi de foarte mulţi ani, de când tatăl meu era conte. Domnul Blake, soţul ei, e majordomul familiei.

— OK, spune Alessia, tensionată.

Un bărbat voinic şi chel, îmbrăcat într-un costum negru impecabil, răspunde la uşă. îşi îndreaptă ochii căprui,

pătrunzători, mai întâi către Alessia, apoi către Maxim.

— Lord Trevethick, spune el, plecând capul.

— Blake...

Maxim rămâne cu buzele strânse, luând-o de mână pe Alessia şi conducând-o în hol.

— Aceasta e soţia mea, lady Trevethick.

— Vă felicit pe amândoi, spune bărbatul cu amabilitate. Lady Trevethick, bine aţi venit la Trevelyan House. Pot să vă iau hainele?

— Caroline ne aşteaptă, îl anunţă Maxim, întinzându-i sacoul.

Urmându-i exemplul, Alessia îşi scoate şi ea haina.

— Lady Trevethick, murmură el, cu ochii sclipind de admiraţie.

Alessia îi surâde.

— Lady Trevethick se află în salon, milord. Faceţi-vă curaj! Cred că avem cocktailuri Cosmopolitan în meniu.

— Mulţumim! chicoteşte Maxim.

Blake îi salută uşor cu o mişcare a capului, se întoarce – poartă pantofi negri de lac – şi porneşte pe holul lung, cu dale de gresie albă şi neagră. Alessia îl urmăreşte cu privirea. Pereţii sunt decoraţi cu numeroase fotografii şi tablouri. De tavan sunt suspendate două candelabre imense, asemănătoare celor din apartamentul lui Maxim, cu deosebirea că acestea sunt mai mari. O oglindă aurită şi sofisticată se află deasupra unei mese vechi din lemn şi două veioze pompoase, cu abajururi sclipitoare, aruncă o lumină poleită în tot holul.

— Salonul e la etaj, spune Maxim, zâmbindu-i.

Urcă împreună o scară largă din lemn bogat, de culoare maro-roşcată, care scârţâie uşor sub paşii lor. Pe pereţi sunt tablouri şi fotografii. Alessia descoperă una cu Maxim. Pare mai tânăr, alături de un bărbat blond, cu părul ondulat, puţin mai în vârstă decât el. Sunt în echipament de polo: pantaloni albi, cizme lungi de piele şi tricouri închise la culoare, pe pieptul cărora scrie *Laurent Perrier.* Maxim e înfăţişat ţinând relaxat o crosă pe umăr, iar celălalt bărbat, care are un aer arogant şi impunător, se sprijină într-o crosă asemănătoare.

— Kit şi cu mine, în echipament de polo. E de-acum vreo cinci ani.

— Amândoi arătati foarte bine.

— Mulţumesc! zâmbeşte Maxim, cu un aer copilăros şi mulţumit.

Intră amândoi în salonul enorm, unde îi aşteaptă Caroline. E îmbrăcată impecabil, într-o rochie neagră, lungă, cu un decolteu adânc, poartă cercei simpli de perle şi un

colier tot de perle, care îi cade între sâni. Face un pas spre ei şi îi prinde de mâini pe amândoi.

— Bine-ai venit, Alessia, arăţi senzaţional. Maxim.

O pupă pe Alessia pe obraz, apoi se întinde spre Maxim.

— Caro. Arăţi minunat! spune el, pupând-o pe obraz.

— Sper din tot sufletul că vă doriţi un Cosmo.

Le strânge mâinile, apoi se întoarce şi apasă un buton de pe perete.

— Luati loc!

Alessia aruncă o privire în jur, remarcând opulenţa acestei încăperi vechi. E confortabilă şi totuşi impunătoare. Un şemineu de marmură cu două coloane impresionante domină spaţiul, iar lângă acesta se află mai multe canapele mari, cu model roşu. Sunt şi câteva tablouri cu peisaje şi natură moartă, dar şi fotografii cu Caroline şi soţul ei, altele cu un bărbat mai în vârstă pe care Alessia îl recunoaşte din portretul din Cornwall – e tatăl lui Maxim – şi câteva cu Maxim, Kit şi Maryanne în copilărie.

— Pot să mă uit la poze?

— Bineînţeles, Alessia, răspunde Caroline. Te rog, eşti invitata mea.

Se aude o bătaie în uşă, apoi apare Blake, îndreptându-se spre un cărucior argintiu, plin cu sticle de băuturi, pahare de cristal şi un shaker pentru cocktailuri.

— Rochia asta îţi vine de minune, spune Caroline. Eşti de acord cu mine, Maxim?

— Da. Absolut.

Expresia lui Maxim se îndulceşte când o priveşte lung pe Alessia. Aceasta îi zâmbeşte.

— Mulţumesc, şopteşte ea, încurajată de privirea lui.

Se întoarce, roşind, pentru a studia una dintre fotografiile de familie. Maxim trebuie să aibă nouă sau zece ani, e chipeş, chiar dacă e doar un copil, iar mâna tatălui său îi mângâie umărul. Maryanne stă între Maxim şi fratele său – care e mai înalt şi are bucle blonde –, în timp ce Rowena stă în spatele lui Kit, îmbrăţişându-i mijlocul fiului ei cel mare. Are o strălucire de oţel în ochi, de parcă l-ar provoca pe fotograf să-i dezvăluie adevărul.

Care adevăr?

— Uite aici obiectele care-i aparţineau lui Kit, îi spune Caroline lui Maxim şi-i face semn spre o cutie elegantă de lemn de pe măsuţa de cafea.

— Ah! se uită Maxim la cutie, plin de îndoială. Ăăă...

— Dar poate că nu e acum momentul potrivit, adaugă ea încet.

Atmosfera din încăpere se răceşte, dar revine la viaţă când se aude zornăitul zgomotos al shakerului. Toate

privirile se îndreaptă spre Blake, care ţine obiectul argintiu în sus cu mândrie. Zâmbeşte, se vede că-i place atenţia. Maxim surâde, în timp ce Caroline izbucneşte în râs şi i se alătură lui Blake lângă căruciorul cu băuturi.

— Dă-mi voie să te ajut.

Cu îndemânare, Blake toarnă băutura în trei pahare de cocktail, iar Caroline adaugă o felie de coajă de portocală proaspătă în fiecare.

— Poftim, spune ea, întinzându-le paharele Alessiei şi lui Maxim. Acesta e un Cosmopolitan. Sau, cum spunem noi, Cosmo.

— Cosmo, repetă Alessia.

— Noroc! spune Caroline, zâmbindu-i lui Maxim.

— *G'ezuar,* zic Alessia şi Maxim într-un glas, iar Caroline izbucneşte în râs, amuzată.

Alessia soarbe din pahar. Gustul acrişor şi tăios e de-a dreptul delicios.

— Mmm... ce conţine ăsta?

— Vodcă, un strop de Cointreau, suc de lămâie şi de merişoare, răspunde Maxim, un pic răguşit, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai Alessiei.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, luaţi-vă o cameră, voi doi! exclamă Caroline.

Maxim îi face cu ochiul Alessiei, iar Caroline continuă:

— M-am gândit că un cocktail cu vodcă ne va face încălzirea pentru ce va urma la Dimitri.

Maxim încuviinţează.

— Da, vor curge valuri de vodcă în această seară. Hai să bem şi să ne punem în mişcare!

*

Dimitri locuieşte într-o vilă recent renovată în Mayfair. Casa e din cărămidă roşie, decorată şi mobilată de cei mai la modă designeri de interior. Am mai fost aici de câteva ori. Piesele de decor şi de mobilier şi operele de artă sunt total lipsite de suflet. Nu m-am simţit niciodată în largul meu în compania lui – nu că ne-am fi întâlnit foarte des –, dar e bine să fii văzut la petrecerile lui. Iar dacă am de gând să o prezint lumii pe soţia mea, nu există o modalitate mai bună. Dimineaţă, pozele noastre vor apărea în toate tabloidele.

— Eşti pregătită? o întreb pe Alessia când taxiul opreşte în faţa casei lui Dimitri.

Ea încuviinţează, cu o sclipire în ochii negri, reflectată de felinarele stradale.

— Caro?

— Da. E timpul să revin în luminile rampei, spune Caroline.

— Bine. Hai să mergem! Nu răspunde la nicio întrebare!

Când coborâm din taxi, văd că deja au sosit o mulţime de oameni bogaţi. Fotografii ne taie calea, strigându-ne, cu aparatele foto pregătite.

Lord Trevethick!

Maxim!

Uitati-vâ aici!

O ţin de mijloc pe Alessia şi o iau de mână pe Caroline, aventurându- ne în oceanul de camere foto şi de strigăte care vin din toate părţile. Mi se pare că trece o veşnicie, dar probabil că după doar câteva clipe ajungem la uşa neagră şi lucioasă şi intrăm în curte, unde ne aflăm în siguranţă.

Deşi e încă devreme, locul deja s-a aglomerat.

O tânără atrăgătoare cu părul dat pe spate, îmbrăcată complet în negru, ne ia hainele, iar noi intrăm. în acest timp, o chelneriţă care pare trasă la indigo după tânăra care ne-a întâmpinat la garderobă ne oferă un pahar de vodcă.

— Mulţumesc.

Alessia se uită curioasă la băutură.

— Bine-ai venit la Dimitri! murmur ca s-o liniştesc şi dau shotul pe gât.

Trebuie să recunosc – are o vodcă excelentă. Alessia dă paharul pe gât, iar Caroline face la fel.

— Uau! Vai! Ce tare e! se scutură Alessia.

— Da... să nu bei prea mult, da? Hai să-i găsim pe Joe şi pe Tom. Ar trebui să fie aici.

— Trevethick! ne întrerupe glasul de stentor al lui Dimitri Egonov. Mă bucur foarte mult că ai reuşit să ajungi. Şi cine este această frumoasă tânără?

Accentul lui e aproape imperceptibil, dar eu îl simt. Ar putea vorbi oare mai mieros de-atât? Poartă un sacou alb, de parcă ar fi Gatsby sau Bogart.

— Este soţia mea, Alessia Trevethick. Alessia, gazda noastră, Dimitri Egonov.

El îi ia mâna şi i-o duce la buze, privind-o pătrunzător cu ochii lui misterioşi.

— Zvonurile sunt adevărate aşadar, şopteşte el. Draga mea lady Trevethick, eşti superbă.

— Domnule Egonov! zâmbeşte Alessia, dar remarc că nu-i surâd şi ochii.

— Va trebui să ai mare grijă de ea, mă avertizează Egonov. E un diamant rar.

— Este, sunt de acord, dorindu-mi în sinea mea să-i dea drumul mâinii Alessiei.

Jos labele de pe soţia mea!

Niciodată nu m-am simţit mai posesiv ca acum.

— Vă rog să profitaţi de ospitalitatea mea. Am tot felul de distracţii care să vă încânte. Poate data viitoare vei fi DJ-ul meu.

Niciodată!

— Cariera mea de DJ s-a terminat, Dimitri.

Zâmbesc politicos, dar vreau să-şi ia mâinile de pe soţia mea. în cele din urmă, se retrage şi se întoarce spre Caroline.

— Lady Trevethick, ce bine arăţi în această seară!

— Scumpul meu Dimitri.

îl sărută pe fiecare obraz, de-abia atingându-l, iar el o trage la pieptul lui, strângând-o cordial.

— îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, spune el, îmbrăţi- sând-o.

Caro îmi aruncă o privire panicată, dar Alessia o ia de mână.

— Caro, te rog să-mi arăţi împrejurimile! îi cere Alessia cu dulceaţă.

— Mulţumesc, Dimitri, mârâie Caro şi, cu un zâmbet fermecător şi complice, se desprinde de el şi se îndepărtează.

La naiba!

— Eşti OK? o întreb pe Caro, care o ţine strâns de mână pe Alessia.

— Da. A... exagerat.

— Asa este. Hai mai bine să bem ceva!

Alessia e uluită de spectacolul care se desfăşoară sub ochii ei. Curtea e acoperită cu o copertină de mătase neagră, împodobită cu mici beculeţe sclipitoare, ca într-o poveste cu zâne. în centru, pe un soclu negru, se află o sculptură de gheaţă, sub forma unor flăcări înalte, care se întind în toate direcţiile. E luminată vag, în roşu şi portocaliu, astfel încât vâlvătăile par reale. Trei barmani stau în faţa acesteia, servind shoturi de vodcă ce izvorăşte din flăcările de gheaţă.

Cum funcţionează chestia asta?

— Sania cu vodcă, murmură Maxim. Hai să sărim peste asta şi să găsim nişte şampanie.

— Eu mai vreau un shot, spune Caro şi, părăsindu-i, se îndreaptă spre bar şi salută o tânără înaltă care stătea acolo.

Maxim se întoarce brusc cu spatele, ca şi cum ar vrea s-o evite pe cealaltă femeie, ia două pahare de şampanie de la un chelner care trece şi îi întinde unul Alessiei.

— Hai să mergem acolo, ca să fim în centrul atenţiei şi să

vedem cine a mai venit, spune el.

Zona este plină de bărbaţi şi femei, toţi în ţinute elegante. Alessia recunoaşte câţiva actori de film, celebrităţi şi politicieni britanici pe care şi-i aminteşte din ziarul gratuit pe care-l citea în trenul care o ducea în Brentford. Undeva, la marginea mulţimii, câţiva bărbaţi impunători, în costume închise la culoare şi cu căşti în urechi, îi supraveghează pe invitaţi.

Securitate? Pentru ce? Alessia nu ştie să-şi răspundă.

Diverse persoane îl abordează pe Maxim, exprimându-şi condoleanţele pentru decesul fratelui său şi dorindu-şi s-o cunoască pe Alessia. Ea strânge mână după mână, conştientă că unele femei frumoase pe care le întâlneşte o privesc cu o invidie deloc ascunsă. Se întreabă dacă şi acestea îl cunosc pe Maxim în sensul biblic.

Alessia, nu te gândi la asta!

îşi strânge şi mai tare soţul de braţ.

Un fotograf le cere permisiunea să le facă o poză, iar Maxim o trage mai aproape de el.

— Zâmbeşte, îi şopteşte el. Mâine vom apărea în toate tabloidele şi vreau ca lumea să vadă că eşti a mea.

Alessia îi surâde – orice îndoială din mintea ei se şterge. Fotograful face câteva poze, le mulţumeşte şi se îndepărtează.

— Trevelyan! se aude cineva strigându-1.

Tom, într-un costum elegant, se îndreaptă cu paşi mari spre ei, trăgând-o pe Henrietta după el prin mulţime.

— Draga mea Alessia, arăţi minunat! Maxim, Doamne, ce prezenţă extraordinară! Bineînţeles, toată lumea de aici vrea s-o cunoască pe mireasa ta!

Henrietta se luminează la faţă când o vede pe Alessia.

— Arăţi splendid, spune ea.

— Mulţumesc, la fel şi tu! surâde ea.

Maxim şi Tom sunt prinşi într-o discuţie intensă. Alessia reţine cuvintele *jurnalişti indiscreţi, securitate* şi *kompromat* – ce-o mai fi şi asta?

— N-am mai fost niciodată aici. Mergem să explorăm?

Ochii căprui ai lui Henry sclipesc de încântare şi curiozitate, puşi parcă pe pozne.

— Bine, răspunde Alessia, încurajată de entuziasmul molipsitor.

în plus, e şi ea curioasă. Nu a mai fost niciodată într-un conac al unui oligarh rus.

— Unde vă duceţi? o întreabă Maxim când se îndepărtează.

— Să explorăm.

Henry zâmbeşte, iar Maxim o priveşte pe Alessia cu ochi

strălucitori şi îngrijoraţi.

— Aveţi grijă, murmură el, iar Alessia ştie că soţul ei nu e de acord cu asta, dar nici nu o va opri.

— O să avem, spune ea, zâmbind dulce.

El dă scurt din cap, iar Henrietta ia două pahare de şampanie de la un alt chelner care trece pe lângă ea. Apoi se strecoară amândouă prin mulţimea de oameni eleganţi şi intră în casă.

Vila e impresionantă, decorată în tonuri de bej, maro şi crem, cu nuanţe de auriu peste tot. Opulenţa pare la ea acasă; mobilierul e făcut din satin şi mătase. Pe toţi pereţii sunt agăţate tablouri cu artă abstractă şi figurativă. Toate au stil, dar sunt cam sterile pentru gustul Alessiei. Oaspeţii mişună, vorbind, râzând şi savurându-şi băuturile, în fiecare cameră. în prima încăpere – un salon –, un cuplu de magicieni îşi distrează auditoriul. Unul dintre ei scoate o monedă de aur de după urechea lui Henry. Mai mult, spre marea ei încântare, i-o face cadou.

Trec mai departe printr-un living care găzduieşte un festin somptuos. Alessia recunoaşte caviarul şi icrele de somon roz, dar şi găluştile şi micile produse de patiserie. Află de la Henry că sunt *pirojok,* plăcinte ruseşti. Masa, care are vreo douăzeci de locuri, geme de mâncare. Ospătarii înalţi şi atrăgători, cu părul dat pe spate, îmbrăcaţi în uniforme negre, stau la locurile lor, gata să-i servească pe invitaţi. Henry şi Alessia aleg caviar cu blinii, găluşti şi pateuri.

— Asta ne va da energie, spune Henry.

Apoi îşi iau farfuriile şi merg în camera alăturată, un alt spaţiu impersonal înţesat cu oameni frumoşi şi eleganţi.

Henrietta o prezintă pe Alessia tuturor celor care se apropie de ele. O tânără zveltă, îmbrăcată în negru, le abordează – poartă o rochie vaporoasă care pare cam mare pentru trupul ei.

— Aşadar, tu eşti femeia care l-a prins pe Maxim Trevelyan în mrejele ei, spune aceasta, măsurând-o pe Alessia din ochii ei căprui.

— Da, Maxim e soţul meu, răspunde Alessia tensionată, conştientă că a fost subiectul speculaţiilor şi al privirilor piezişe cât timp ea şi Henry se plimbau prin mulţime.

Dar nimeni nu a fost atât de abrupt ca femeia asta.

— O fetiţă drăgălaşă, nu-i aşa? spune ea, iar Alessia bănuieşte că tipa a băut prea mult.

— Si tu eşti...?

— Arabella Watts. Maxim şi cu mine am fost împreună. Acum multă vreme. Trebuie să te felicit pentru că ai pus mâna pe unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Regatul

Unit...

— Mulţumim, Arabella, o întrerupe Henry. Trebuie să-l găsim pe Maxim.

O ia de mână pe Alessia şi trec într-o altă cameră. Apoi şopteşte:

— Fosta iubită a lui Maxim. Are diverse dependenţe şi e o persoană foarte neplăcută. Dar nu sunt sigură că e vreo legătură între astea două aspecte.

— Ah! Fosta iubită?

— Da. Nu ţi-a spus?

— în treacăt. Dar nu... ăăă... nu cu... multe detalii.

— Probabil că-i mai înţelept aşa, adaugă Henry. Nu vrem să auzim prea multe despre fostele amante ale partenerului nostru, nu-i aşa?

Alessia scutură din cap – nu vrea să se gândească prea mult la fostele iubite ale lui Maxim.

Sunt prea multe.

Henry se opreşte lângă o fereastră, unde să stea să mănânce ce mai au pe farfurii. Când nu sunt întrerupte de oameni care vor să se prezinte, Henry pălăvrăgeşte despre cum i-a mers ziua. Este asistentă şi l-a cunoscut pe Tom în timp ce lucra la spitalul pentru veterani din Londra. Alessia ascultă cu atenţie, mai relaxată în prezenţa Henriettei. Se întreabă vag unde ar putea fi Maxim.

După ce au mâncat, se plimbă pe coridor, servindu-se din nou cu şampanie. Atmosfera s-a încins. Discuţiile sunt mai zgomotoase şi mai libere. Cele două trec pe lângă o scară impunătoare de lemn care urcă la etaj şi coboară la subsol. De aici se văd lumini colorate reflectate pe pereţi şi se aude o muzică gălăgioasă.

Henry se strâmbă.

— Nu cred că vrem să mergem acolo jos, îi şopteşte Alessiei, apoi intră amândouă în salonul principal.

E o altă încăpere luxoasă, mobilată ca şi celelalte, dar aici şemineul e aprins. Flăcările aduc un strop de culoare şi viaţă în acest spaţiu. în încăpere răsună zumzetul entuziast al mulţimii elitiste, însoţit de clinchetul paharelor de şampanie şi al shoturilor cu vodcă.

Deasupra lor se află mezaninul.

— Uite, spune Henry când observă pianul cu coadă de-acolo, zâmbind. Hai să mergem sus!

Henry dă şampania pe gât, ia alte două pahare de la un chelner şi porneşte pe scara în spirală. Alessia ştie că sunt privite cu mare curiozitate de petrecăreţii care forfotesc în salon. Dă peste cap şampania din pahar şi o urmează pe Henry pe scări, până la mezanin. Acesta adăposteşte o bibliotecă impresionantă – cărţile sunt aranjate după culori

şi mărimi – şi pianul negru strălucitor. Alessia inspiră adânc. Este un Bechstein.

— Salutare, salutare! Ştiţi să cântaţi la pian?

Un tânăr brunet, cu părul un pic ciufulit, ca al lui Maxim, apare din spatele unuia dintre corpurile bibliotecii. Accentul lui seamănă cu cel al lui Dimitri.

— Eu nu, răspunde Henry. Dar Alessia, aici de faţă, ştie.

Bărbatul face un pas înainte; ochii lui albaştri şi limpezi îi studiază faţa Alessiei, apoi îi evaluează trupul. Fata îşi ridică bărbia pentru a răspunde provocării.

El surâde, încântat de încercarea ei de a-l intimida, şi îi întinde mâna.

— Grisha Egonov, şi tu eşti...?

Alessia dă mâna cu el, deja alarmată. Strânsoarea lui este prea puternică, zâmbetul lui, prea mieros. îşi retrage mâna şi rezistă cu greu impulsului de a şi-o şterge de rochie.

— Egonov. Dimitri e...? întreabă Alessia.

— Fratele meu. Mă rog, frate vitreg. Avem acelaşi tată.

— Alessia Trevethick.

— Ah! Noua contesă.

Se înclină oficial, îi ia mâna încă o dată şi-i sărută încheieturile degetelor.

— Milady!

Alessia simte un fior care-i străbate şira spinării.

— Aceasta este prietena mea, Henrietta Gordon.

Alessia îşi retrage mâna şi i-o prezintă pe Henry, care îl priveşte pe Grisha cu acelaşi aer precaut.

Acesta dă din cap spre Henrietta şi-şi întoarce atenţia spre Alessia.

— Accentul tău. Nu eşti de pe-aici, cum nici eu nu sunt.

— Sunt albaneză.

— Ah, interesant. Te rog! zice el şi arată către pian. Te rog, îndrăzneşte.

— N-aş vrea să... ăăă... tulbur petrecerea.

Ochii lui sclipesc cu o intensitate bizară.

— Poate că exact de asta are nevoie această petrecere. Sau poate că afirmaţia prietenei tale, cum că ştii să cânţi, este... exagerată?

Henry râde – de el, nu cu el – şi Alessia se uită la prietena ei.

— Demonstrează-i, şopteşte Henry.

Privirea lui Grisha alunecă de la una la alta, cu o aroganţă amuzată.

— Te rog!

Face un alt gest către pian şi, pentru că Alessia nu ştie dacă va mai avea vreodată ocazia să cânte la un Bechstein, cedează, înclinând graţios din cap. Se aşază pe scaunul de la

pian, îşi lasă degetele în poală şi priveşte splendoarea din faţa ochilor ei. Pianul străluceşte sub luminile încăperii, iar cuvintele aurii C. *Bechstein* scânteiază irezistibil pe capac, invitând-o să cânte. Alessia apasă do-ul central, iar nota răsună profund şi cristalin.

Perfect.

Alessia aruncă o privire spre Grisha, care-şi ţine telefonul în mână şi o priveşte cu interes.

O *să-i arate ea acestui nemernic încrezut!*

Zâmbeşte şi-i face cu ochiul lui Henry. întorcându-se spre claviatură, îşi pune mâinile pe clape şi începe să cânte *Preludiul numărul 2 în do major* de Bach... muzica aceea care o linişteşte când e furioasă.

Melodia răsună în salon în nuanţe de portocaliu şi roşu, mai înfocate decât culorile focului rece ale sculpturii de gheaţă de-afară, iar Alessia adoră acest lucru. Pentru că a băut puţin, se simte liberă, neîncătuşată, lăsându-se cuprinsă de muzică, facându-l astfel pe dobitocul arogant de lângă ea să dispară în neant.

îi las pe Tom şi pe Joe cufundaţi într-o conversaţie despre superioritatea rugbyului faţă de fotbal, încercând s-o găsesc pe Alessia. Ignorându-mi panica din piept, trec prin fiecare cameră, în timp ce oaspeţii lui Dimitri îmi prezintă condoleanţe sau mă felicită pentru căsătoria cu frumoasa mea soţie, pe care de-abia au cunoscut-o!

Unde naiba este?

Apoi o aud. Muzica lui Bach plutind peste zumzetul mulţimii.

Alessia.

E în salonul principal. Urmez sunetele pianului şi, în mijlocul oamenilor adunaţi în încăpere, ridic privirea şi o zăresc la mezanin, cu Henry şi cu Grisha, fratele mai mic şi mai dobitoc al lui Dimitri.

Acum, că am găsit-o, mă relaxez şi ascult. Ştiu că aceasta e partitura pe care o cântă când e furioasă şi mă întreb ce i-o fi spus Grisha de a scos-o din minţi.

— Maxim!

Mă întorc şi o zăresc pe Charlotte, apropiindu-se de mine pe şapte cărări.

Fosta mea iubită.

La naiba!

Sunt amândouă aici, deşi pe Arabella am reuşit s-o fentez. Caroline vorbea însă cu Charlotte mai devreme şi mă întreb despre ce.

— Bună, Charlotte.

îmi duc degetul arătător pe buze ca să nu vorbească,

pentru că vreau să ascult Bach în interpretarea rafinată a soţiei mele. Charlotte aruncă o privire spre Alessia, care se desfăşoară la pian.

— Mi-a fost dor de tine! mă prinde ea de mână. Vrei să mergem împreună jos?

Invitaţia lui Charlotte este cât se poate de limpede, dar observ că e cam ameţită când se ridică pe tocurile ei înalte ca să mă privească în ochi.

E beată, sau drogată, sau amândouă, iar eu sunt puţin surprins.

Oare nu ştie că sunt însurat?

Alessia termină preludiul, iar când ultimele note răsună în salon, mulţimea izbucneşte în aplauze. îmi retrag mâna din strânsoarea lui Charlotte pentru a aplauda împreună cu ceilalţi, dar Charlotte mă apucă de rever, luându-mă prin surprindere, şi îşi lipeşte buzele de ale mele, vârându-mi limba umedă în gură. Văd vag, cu coada ochiului, o străfulgerare de lumină.

Ce mama dracului?

întorc capul şi o prind de mâini, împingând-o uşor înapoi, ca să scap din ghearele ei.

— Charlotte! Ce naiba faci?

*

Alessia aude aplauzele care-i sunt adresate din capătul opus al încăperii.

— Bravo, lady Trevethick, spune Grisha. Nu credeam, dar a fost impresionant.

— Mulţumesc, spune Alessia şi îi zâmbeşte lui Henry, înainte de a se uita în jos, la publicul din salon.

Privirea îi cade asupra soţului ei.

Care sărută o femeie.

Lumea Alessiei se prăbuşeşte în gol.

Poftim?

Capitolul nouăsprezece

Alessia îşi întoarce privirea, priveliştea fiind prea dureroasă, de-a dreptul insuportabilă. Simte că o cuprinde ameţeala şi că-i vine să vomite, întoarsă pe dos, are în gură un gust amar. în cameră e brusc prea cald şi prea puţin spaţiu şi nu poate rămâne aici. Ideea că-şi poate vedea soţul în astfel de ipostaze începe să i se contureze în minte.

Poate că aşa se comportă el mereu.

Alessia nu are de unde să ştie, pentru că nu au mai fost

într-un cadru social extins ca acesta până acum.

Aşa e el. Asta face. Caroline a avertizat-o.

Alessia se ridică în picioare, clătinându-se uşor din cauza şocului şi refuzând să se mai uite în direcţia lui. Se întoarce spre Grisha.

— Vreau să plec de-aici.

— Eşti OK? întreabă Henry.

Alessia scutură din cap. Grisha ridică îngrijorat din sprâncene.

— Simţi că leşini?

Alessia confirmă. Vrea doar să plece de-aici. *Acum.*

— Am nevoie de aer.

încruntându-se, Henry se întoarce să privească adunarea acum dezinteresată din salon.

— O să chem pe cineva, spune ea, păşind spre balustrada balconului şi scrutând mulţimea.

— Hai! zice Grisha şi o ia de mână, conducând-o spre rafturile cu cărţi, unde apasă un buton ascuns şi unul dintre corpurile de bibliotecă se dă laoparte, dezvăluind un pasaj secret. Vino cu mine!

Alessia îl urmează ameţită şi aude cum biblioteca se închide în spatele ei.

*

— Stai jos, Charlotte. Eşti beată. N-ai aflat că m-am căsătorit?

Şocat de comportamentul lui Charlotte, o duc spre un fotoliu liber, ca să nu cadă în nas. Se uită la mine, cu o expresie dispreţuitoare.

— Am auzit că te-ai căsătorit cu menajera.

— M-am căsătorit cu femeia pe care o iubesc.

Ea pufneşte batjocoritor.

— E borţoasă? Parcă ai fi în secolul al XVIII-lea, Maxim.

— Du-te dracului, Charlotte! murmur şi dau să plec.

Ea mă prinde de mână.

— Nu-mi vine să cred că, în sfârşit, te-ai însurat, spune ea.

— Ai face bine să crezi.

Ridic mâna stângă, cu degetele depărtate ca să-mi vadă verigheta. Nu s-a mai purtat niciodată aşa. Mă întreb dacă e aici singură sau cu iubitul ei. Mă uit în jur, dar nu văd pe nimeni care să-i acorde atenţie.

— Ai venit singură?

— Cu un prieten.

— Unde e?

Ea face semn cu mâna spre mulţimea de-afară.

— Caroline a spus...

— Cea spus? mă înfior eu. Ce a spus Caroline?

Charlotte clatină din cap.

— Că ţi-o tragi cu orice femeie.

A dracului Caro!

— Chiar şi pe mine. M-ai părăsit, se plânge ea.

— Charlotte, fii mai demnă. Mai sunt mulţi bărbaţi pe lume şi aşa mai departe. Acum, scuză-mă, mă duc să-mi caut soţia.

O las acolo, simţindu-mă un pic prost după interacţiunea noastră. Aruncând o privire spre mezanin, o văd pe Henry uitându-se la unul dintre corpurile de bibliotecă. Un fior de panică îmi străbate şira spinării.

Unde e Alessia?

Si unde e Grisha?

îmi croiesc drum prin mulţime, ignorând privirile curioase şi amestecul straniu de condoleanţe şi felicitări, şi mă avânt pe scara în spirală.

— Henry! Unde e Alessia? mă răstesc la ea.

— Maxim. Bună! A dispărut cu Grisha dincolo de această bibliotecă.

Poftim? De ce?

încep să pipăi peretele şi găsesc butonul ascuns. îl apăs, iar biblioteca se deschide.

— Asta căutam! exclamă Henry.

— Hai! S-o găsim!

Pasajul este luminat de câteva lămpi cu leduri şi în capăt e o uşă care dă într-o terasă spaţioasă în aer liber, deasupra salonului. într-un colţ întunecat, printre plantele luxuriante, un cuplu face sex lipit de perete. Zăresc părul blond al femeii şi răsuflu uşurat că nu e soţia mea. Văd în schimb o lumină mişcându-se. Cineva a tras o perdea în geamul unei încăperi din capătul opus al terasei.

Acolo a dus-o Grisha pe soţia mea?

Cuprins de furie, dau buzna pe uşa terasei, o iau la dreapta şi mă năpustesc în dormitor. Trei bărbaţi, mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi şi excitaţi, se întorc spre mine în toată splendoarea lor. Un al patrulea trage pe nas o linie de cocaină.

La naiba!

— îmi pare foarte rău!

Mă dau brusc înapoi, aproape dărâmând-o pe Henry, care e chiar în spatele meu.

— Nu intra acolo! E o orgie.

Din cameră se aude un strigăt înăbuşit.

— Credeam că ai încuiat uşa aia nenorocită!

— Petrecerile lui Dimitri nu dezamăgesc niciodată, spune Henry gâfâind.

— Cred că unul dintre ei a fost ministru. Hai să mergem! Poate că Alessia a coborât la parter.

*

Grisha o conduce pe Alessia în bucătărie, unde i se adresează uneia dintre angajate în limba rusă, presupune Alessia. Tânăra se duce după un pahar cu apă şi se întoarce la Grisha câteva clipe mai târziu.

— Poftiţi!

El îi întinde Alessiei paharul de cristal, iar ea soarbe bucuroasă.

Poate că Grisha nu e atât de rău.

— Vrei să cobori la subsol să te descarci puţin? întreabă el, cu o sclipire ciudată în ochi.

— Nu. Aş vrea să merg acasă acum, răspunde Alessia, încă speriată.

— O să-l chem pe şoferul meu.

îşi scoate telefonul mobil şi sună pe cineva.

— Unde stai?

Alessia îi dă adresa din Chelsea Embankment, iar el o transmite mai departe în aceeaşi limbă străină în telefon, apoi închide.

— Şoferul meu va fi afară în câteva momente. Poţi ieşi prin spate, aşa cum facem noi, ca să eviţi camerele de luat vederi de la intrare.

Scoate o carte de vizită din buzunar.

— Sună-mă! Când ajungi acasă.

— De ce eşti atât de amabil? îl întreabă Alessia.

Grisha schiţează un zâmbet.

— Ar fi o lipsă de educaţie din partea mea să nu ajut o femeie atât de talentată şi de frumoasă.

— Mulţumesc, şopteşte ea, dar nu-i vine deloc să creadă ce noroc are... de fapt, nu-i vine să creadă că ăsta e noroc.

Un fior de teamă îi străbate şira spinării.

Poate că s-a pripit.

Maxim va fi furios.

îsi ridică bărbia.

Ei bine, *şi ea* e furioasă. Cum îndrăzneşte s-o aducă la această petrecere luxoasă pentru a „anunţa” căsătoria for şi apoi să sărute pe altcineva?

— Maşina a sosit. Dă-mi voie să te conduc, zice Grisha şi-i oferă braţul său.

Nu-mi găsesc soţia. Am fost la subsol, unde se-ncinge distracţia. Mai multe persoane dezbrăcate sunt în piscină, iar trupurile contopite acoperă podeaua studioului luminat

slab. O femeie se aruncă pe mine, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu, cu un strat fin de cocaină pe buza de sus. O dau uşor laoparte.

— îmi caut soţia, mârâi eu.

Cercetez mulţimea de bacante din studio şi-mi dau seama că Alessia nu participă la această orgie.

Nu că m-aş fi aşteptat să fie aici – soţia mea e dulce şi inocentă.

Dar aceşti oameni... *Parcă ar fi din nou adolescenţi.*

Şi probabil că sunt filmaţi.

La naiba! Unde e?

Mă întorc la etaj, îmi scot telefonul şi o sun din nou pe Alessia.

— Unde eşti? răbufnesc când intră din nou mesageria vocală şi încerc să desluşesc ce anume ar fi putut-o alunga.

Cineva din trecutul ei recent?

Poate traficantii.

Poate că au prins-o. Din nou.

Aceasta este cea mai neagră temere a mea.

La naiba! Mă întâlnesc cu Tom şi cu Joe.

— Joe, te rog, găseşte-o pe Caroline şi asigură-te că ajunge acasă întreagă. Tom, nu ştiu unde e Alessia.

— Mi-a spus Henry. A plecat să se uite după ea în celelalte încăperi. Hai s-o căutăm!

Mă prinde de braţ şi mă strânge scurt.

— O s-o găsim. Nu te îngrijora, Trevethick.

Să nu mă-ngrijorez! Simt că-mi pierd minţile.

Dau din cap în semn de mulţumire, iară să pot vorbi, pentru că mi-e teamă că o voi lua razna. Ultima dată când a dispărut, cineva a răpit-o.

îmi sună telefonul şi-mi dă speranţe.

Futu-i, e Oliver! Ignor apelul.

Alessia se relaxează pe bancheta de piele a SUV-ului Bentley. Portiera pasagerului din spate este foarte grea, iar ea bănuieşte că maşina este blindată. Şoferul îi aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare şi, iară un cuvânt, porneşte în noapte.

Abia acum, la adăpost, Alessia îşi permite să se gândească la ce a văzut.

Maxim a sărutat o altă femeie.

A sărutat o altă femeie.

Lacrimile îi curg pe obraji.

Caroline o avertizase.

Dragă, s-a culcat cu aproape toată Londra.

Maryanne încercase s-o liniştească.

Fustangiii cuminţiţi sunt cei mai buni soţi.

Dar aşa să fie oare? Poate că vor rămâne pentru totdeauna nişte fustangii. Dar asta înseamnă că o iubeşte mai puţin?

Vreau ca lumea să vadă că eşti a mea.

Asta nu e valabil pentru amândoi?

Soţii au aceleaşi drepturi şi îndatoriri unul faţă de celălalt. Trebuie să se iubească şi să se respecte reciproc, să-şi fie fideli.

Jurămintele de la nunta lor îi răsună în urechi. Oare nu au însemnat nimic pentru el?

O, *Zot!* Era oare un lucru inevitabil? Soţul ei e prea promiscuu. Prea chipeş. Prea fermecător.

I se pune un nod în gât.

Domnul ei. Soţul ei.

Ştia, în adâncul sufletului ei, că vor ajunge aici.

Ea nu i-a fost niciodată de-ajuns.

Alessia, te-ai amăgit singură.

Ce să facă acum? Să accepte? Să plece? Alessia se uită în gol pe geam, la întunericul care alternează cu luminile Londrei.

întotdeauna trebuie să fie aşa? Să fii nevoită să iei o decizie – să rămâi sau să pleci? Şi, pentru o clipă, Alessia se gândeşte la mama ei şi la decizia acesteia de a rămâne... iar tatăl ei e mult mai rău decât Maxim. Poate că aceasta e soarta femeilor, aşa cum a fost dintotdeauna. îi vine în minte zicala albaneză din *Kanun-ul* lui *Leke Dukagjini: Gruaja eshte nje thes, e bere per te duruar.*

O femeie este un sac, e făcută să încaseze lovituri.

îl zăresc pe Grisha ieşind dintr-un salon şi mă îndrept spre el.

— Soţia mea... Ştii unde este?

— A plecat acasă, Trevethick. Ar trebui să ai mai multă grijă de ea.

Ce naiba? Vreau să-l întreb de ce a plecat, dar nu e treaba lui, deşi pare să fi devenit, între timp.

— Cum adică *acasă?*

— A vrut să meargă acasă. Am trimis-o cu maşina mea.

Aroganţa lui mă face să-mi doresc să-i trag una în mutra aia încrezută şi stupidă.

— Nu se simţea bine. Chiar trebuie să ai...

Mă îndepărtez înainte de a sări la el. Mă întâlnesc cu Tom.

— A plecat acasă. Spune-i lui Joe să aibă grijă de Caro. Ultima dată când am văzut-o, era beată mangă.

— Aşa o să fac, bătrâne. Mă bucur că ai găsit-o pe Alessia. O să-l cercetez şi pe jurnalistul de care vorbeai.

— Mulţumesc.

La garderobă, predau tichetul şi recuperez haina mea şi pe a Alessiei. A plecat fără palton. Şi nici măcar nu s-a obosit să-mi spună.

Ce mama naibii?

Ce am făcut?

Poate că s-a răzgândit. Am adus-o în acest bârlog al nelegiuirii şi depravării şi acum e scârbită. Să recunoaştem, Alessia nu prea a văzut cum se pot comporta oamenii pe care banii îi dau afară din casă.

La naiba! Nu m-am gândit la asta.

Ies valvârtej, trec de fotografii care fac poze în neştire şi mă îndrept spre şosea, ca să iau un taxi.

Spre uşurarea Alessiei, Bentley-ul opreşte în faţa clădirii lui Maxim. Şoferul coboară şi-i deschide portiera, întinzându-i mâna.

— Mulţumesc, spune Alessia, lăsându-se ajutată.

El încuviinţează uşor şi merge cu ea spre clădire. Alessia scoate cheile din poşeta de seară şi descuie uşa de la intrare. După ce intră, şoferul se întoarce şi se urcă înapoi în maşină.

Abia când cheamă liftul îşi dă seama că afară nu e niciun paparazzo. Probabil că sunt încă toţi la Dimitri şi Grisha.

Slavă Domnului!

în lift, îşi scoate telefonul şi-i scrie lui Grisha, mulţumindu-i şi anunţându-l că a ajuns cu bine. Are câteva apeluri pierdute de la Maxim, îi ascultă mesajul în timp ce liftul urcă spre etajul şase.

Unde eşti? Pare supărat. Rănit. Confuz.

Omul ăsta nici măcar nu ştie că a dat-o-n bară!

Poate că nici nu crede asta!

Alessia iese repede din lift şi descuie uşa apartamentului, trântind-o în urma ei.

Alarma nu se declanşează.

Au uitat oare s-o armeze când au plecat?

Un miros familiar, de parfum scump, pluteşte în aer, iar Alessia se înfioară. Zgomotul de tocuri înalte pe podea îi atrage atenţia spre capătul holului, iar acolo, în pragul livingului, o zăreşte pe mama lui Maxim.

Rowena.

Pe bancheta din spate a taxiului, furia mea sporeşte. Ce naiba a avut în cap? Cum să mă abandoneze aşa la petrecere? Şi de ce? Nu înţeleg ce s-a întâmplat. A spus Grisha ceva? Sau poate Caroline?

Mă uit la telefon. Am apelul pierdut de la Oliver, dar tot

nimic din partea Alessiei.

S-a întâlnit oare cu Arabella sau cu Charlotte?

Simt cum mă panichez.

A naibii Charlotte! Sărutul ăla.

Probabil că Alessia ne-a văzut. E singurul motiv la care mă pot gândi şi care ar putea explica plecarea ei intempestivă, fără să mă anunţe.

Mă simt extrem de uşurat.

Asta trebuie să fie. Mă las pe spătar, înţelegând, în cele din urmă, ce se petrece.

Dar nu! Charlotte m-a sărutat *pe mine.* Nu eu pe ea. Nu am niciun gând ascuns cu fosta mea iubită. Şi nici cu vreo altă femeie. Alessia ar trebui să ştie asta... De ce s-ar îndoi de mine? Şi faptul că se îndoieşte de mine mă irită. Mă pedepseşte pentru ceva ce nu s-a întâmplat din vina mea – şi mă pedepseşte pentru cea mai mare dintre temerile mele.

E exasperant.

De fapt, sunt de-a dreptul furios.

De ce naiba ar crede că mă interesează altcineva?

Şi de nicăieri, zgomotos şi clar, răspunsul răsună ca un claxon în capul meu.

Din cauza trecutului tău.

Din cauza reputaţiei tale.

La naiba!

Mă întristez şi mai tare. Va trebui să-mi conving soţia – *din nou* – că trecutul meu a rămas în trecut.

Alessia se clatină şi rămâne încremenită pe coridor, în timp ce Rowena o priveşte mirată.

Ce caută fata asta aici? Cum *de se află aici?*

Soacra ei strânge din buze.

— Neînsoţită, purtând diamantele familiei Trevethick, constat. Nu ai pierdut timpul şi ai pus deja mâna pe comorile noastre. Acei cercei s-au numărat printre bijuteriile mele preferate, pe vremuri. Acum sunt cam exageraţi, nu crezi?

Alessia îşi regăseşte vocea.

— Bună, Rowena. Pot să te ajut cu ceva? Dacă-l cauţi pe Maxim, să ştii că e în oraş.

Mama lui Maxim îşi încrucişează braţele, rămânând în prag, neclintită, neînduplecată.

Ostilă.

O, Zot!

— Arăţi foarte... bine, draga mea. Dar contesă nu vei fi niciodată. Există o vorbă pe care o avem noi, în ţara asta – nu poţi face batistă de mătase dintr-o ureche de scroafa. Câţi bani vrei ca să dispari din viaţa fiului meu?

Alessia se simte ca şi cum ar fi fost lovită în stomac.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

Rowena avansează încet spre Alessia.

— Prietenul meu Heath a făcut o mică investigaţie. Se pare că nu ai urmat procedura legală când te-ai căsătorit cu fiul meu. Poate fi anulată cu uşurinţă.

Pentru a nu ştiu câta oară în această seară, pe Alessia o ia cu ameţeală. *Heath? Amantul soacrei sale?*

Rowena zâmbeşte. Un zâmbet atât de răutăcios, încât Alessia simte un fior pe şira spinării.

— O să-ţi scriu un cec şi poţi pleca. Ca să duci viaţa care ţi-a fost menită. Nu pe aceasta – nu e de nasul tău. Şi nu e potrivită nici pentru Maxim. El va avea nevoie de cineva înzestrat cu o nobleţe şi un rafinament la care tu nu vei ajunge niciodată. O femeie cu educaţie care nu va aduce dispreţul şi ruşinea asupra moştenirii Trevethick. Are nevoie de cineva demn. Cineva care-i poate oferi mai mult. Şi acel cineva nu eşti tu, draga mea. Ce i-ai putea oferi? S-a căsătorit cu tine doar ca să-mi facă mie în ciudă. E un bărbat căruia îi place să se distreze; sunt sigură că înţelegi ce vreau să spun. Nu va dura mult până când va călca strâmb. Nu vrea să-şi îndeplinească îndatoririle de conte şi şi-a propus să eşueze, căsătorindu-se cu tine. îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Deci câţi bani vrei?

— Nu vreau nimic de la tine, şopteşte Alessia, cu inima bătându-i haotic. Poate că, dacă ai fi fost o mamă mai bună, fiul tău ar fi respectat mai mult femeile şi ar fi ales pe cineva cu toate calităţile pe care le visezi la o noră. Dar, poate pentru că are o mamă *ca tine,* nu a facut-o. M-a ales pe mine. Şi mă bucur să spun că nu semăn deloc cu tine.

Rowena oftează, şocată. Alessia se îndreaptă spre uşă.

— Cred că e timpul să pleci.

Cheia se aude în broască, iar Maxim apare în prag.

Când deschid uşa de la intrare, în hol le găsesc pe mama şi pe soţia mea, într-o atmosferă atât de rece, încât îngheţ. Sunt uşurat că Alessia a ajuns cu bine acasă, dar confruntarea lor mă tulbură profund.

Ce naiba se întâmplă aici?

Capitolul douăzeci

Rowena şi Alessia se uită la mine – mama mea rece şi elegantă în ţinuta ei neagră Chanel, soţia mea superbă în rochia roşie de la Alaîa – şi ştiu, în adâncul sufletului meu, că aici s-au schimbat replici aprinse. Ochii Alessiei strălucesc de lacrimi, iar eu bănuiesc că mama mea s-a purtat ca o scorpie absolută.

Dar, superbă sau nu, sunt foarte furios pe Alessia în acest moment. Mai furios ca niciodată.

— Vorbim mai târziu, îi şoptesc, ridicând un deget în semn de avertisment. Dar mă bucur că eşti acasă. Vie şi nevătămată.

Mi-aş dori s-o iau în braţe, s-o sărut şi să i-o trag până când uită de tot în afară de mine, dar acum nu e momentul.

Mă întorc spre Rowena.

— Mamă, cărui fapt îi datorăm plăcerea?

Ea strânge din buzele stacojii şi se uită la mine în felul acela miop al ei, radiind tensiune şi iritare. Se aude soneria, facându-ne să tresărim, şi, pentru că mă aflu chiar lângă uşă, o deschid, întrebându-mă cine mama naibii e aici la miezul nopţii. în prag stă Maryanne, obosită ca o fantomă, în uniforma de spital. îmi aruncă o privire epuizată, speriată, parcă vrând să-mi spună că e posibil să ştie ce se întâmplă, dar nu e foarte sigură, şi intră poticnindu-se când îi fac loc.

— O reuniune de familie. în inima nopţii. Ce ciudat!

Sarcasmul meu vrea să ascundă faptul că sunt complet surprins că sunt amândouă aici. E trecut de miezul nopţii, sunt pe cale să mă cert monstruos cu soţia mea şi credeam că mama e în New York şi mă evită.

Maryanne se duce după mama, care miroase puternic a parfum scump, şi amândouă se îndreaptă spre salon.

— Vă rog! Intraţi! Simţiţi-vă ca acasă, mă răstesc în urma lor, uluit să le văd pe amândouă aici.

Mama a aterizat tocmai din Manhattan. Voiam doar să mă sune, nu să mă trezesc cu ea la usă.

Agăţ hainele în cuier şi, când mă întorc, o descopăr pe Alessia privindu-mă cu atenţie. Nu a spus nimic. Mă întind s-o iau de mână, dar ea se smuceşte, respingându-mă.

OK. E supărată.

— O să vorbim despre ce te deranjează şi de ce ai fugit fără să-mi spui după ce mă ocup de mama.

Alessia îşi înalţă capul, cu scântei în priviri.

OK, e foarte supărată.

— Era aici când am ajuns acasă, zice ea.

— în apartament?

— Da.

Cum naiba a intrat?

— Să vedem ce vrea.

Cu un gest rece, îmi îndemn soţia să mă urmeze şi mă îndrept spre salon.

— După tine!

Mă bucur că nu protestează şi face ce am rugat-o. Sunt nerăbdător să aud ce are de spus mama, pentru că a simţit nevoia să apară în persoană.

Nu-i stă deloc în fire.

Rowena stă în mijlocul salonului şi, după mutra ei dispreţuitoare, bănuiesc că-l analizează, găsindu-l urât. Mă măsoară şi pe mine din cap până în picioare şi ajunge la aceeaşi concluzie.

— Bună, Maxim.

Are un ton tăios şi, dacă nu mă înşel, puţin obosit.

Fără amabilităţi.

Fără să-mi întindă obrazul ca s-o sărut.

Fără sarcasmul ei obişnuit.

— Ai avut o seară plăcută, cu sau fără... soţia ta?

Se strâmbă când rosteşte cuvântul *soţie.*

Aha! Uite-o pe Rowena pe care o cunosc. Ce naiba i-a spus Alessiei?

Mă uit la Alessia, care a încremenit lângă mine, cu ochii ei negri ca nişte pietre preţioase, privind-o pe mama cu o ostilitate abia voalată.

— Ce am făcut cu soţia mea nu te priveşte. Cum ai intrat la mine în casă?

— L-am forţat pe Oliver să-mi dea o cheie şi codul alarmei. Mi-a spus că-ti va trimite un e-mail.

Ah! îmi amintesc de apelul pierdut. O să am o discuţie cu el luni, dar nu pot decât să-mi imaginez cât de mult s-a opus să-i dea cheile. Maryanne, care nu a spus nimic, dă din umeri, nedumerită şi frântă de oboseală, prăbuşindu-se pe canapea.

— Tu şi căsnicia ta îndoielnică aţi apărut în toată presa.

Rowena strânge din buze, dezgustată.

— Mamă, tu eşti presa aia nenorocită! ripostez.

De asta e aici? Din cauza căsniciei mele? Sau e vorba de Kit?

Priveşte printre gene, în felul ei enervant şi arogant.

— Sunt editor şi proprietar al uneia dintre cele mai importante reviste de lifestyle pentru femei din Marea Britanie. Nu reprezint presa de scandal.

Alessia se mişcă din loc, recăpătându-şi parţial calmul.

— Pot să-ţi iau jacheta? Vrei o cafea? intervine ea rapid.

— Te rog, oftează Maryanne, plictisită şi disperată.

E absolut epuizată.

— Să terminăm mai repede cu mascarada asta, ca să dorm şi eu un pic.

— Serios, Maryanne, o dojeneşte Rowena, strângând din buze. Jacheta rămâne la mine. Dar, da, aş vrea nişte cafea. Cafea adevărată.

Tonul ei este cel al unei femei autoritare, dar abia acum observ cum strânge în pumn o batistă delicată, de parcă viaţa ei ar depinde de asta.

Alessia îsi ridică umerii şi bărbia.

— Doar de-asta avem.

Şi îi aruncă soacrei ei un zâmbet uşor, fals, se întoarce – poartă pantofi Jimmy Choo – şi iese din cameră, în rochia ei extraordinară.

— Deci cărui fapt îi datorăm această onoare, Rowena?

îşi îndreaptă spre mine ochii albaştri şi scânteietori, iar în ei citesc... durere pură şi nesiguranţă. Mă derutează complet. Toată animozitatea pe care o simt de obicei în prezenţa ei se evaporă, lăsându-mă fără apărare.

Ca un steag alb zdrenţuit de furtună.

La naiba, amice!

— Te rog. Ia loc, şoptesc, gesticulând vag spre canapea.

Ea inspiră adânc.

— Nu. Ia tu loc. E cazul.

Ca un robot, mă supun şi mă aşez pe canapea, aşteptând vestea devastatoare pe care trebuie să ne-o dea, mie şi lui Maryanne.

Pentru că e ceva grav.

Foarte grav.

Ea se adună, aşa cum a facut-o mereu – ca editor, fostă contesă şi femeie extrem de autoritară –, şi-şi ridică bărbia, la fel cum face şi soţia mea.

— Am simţit că ultimul tău mesaj referitor la Kit şi la starea lui de sănătate cerea un răspuns personal.

începe să se plimbe în sus şi-n jos, strângându-şi nervos batista cu monogramă – iar Maryanne şi cu mine o privim cu ochii larg deschişi, fără să ne uităm unul la altul, în timp ce mama noastră continuă să se poarte total ieşit din comun.

— Ca să-ţi răspund la mesaj. Nu ai de ce să-ţi faci griji, Maxim. Niciunul dintre voi nu are de ce să-şi facă griji. Deloc.

Maryanne dă din cap ca şi cum ar confirma un diagnostic.

Ce naiba ştie ea şi eu nu ştiu?

— Mamă, te rog. Tocmai m-am căsătorit. Ne dorim copii.

— Gândeşte-te singur, strânge ea din buze. îţi repet. Nu are nicio legătură cu tine sau cu Maryanne.

Mă încrunt, nefiind în stare să-mi dau seama ce ar fi putut fi în neregulă cu Kit şi de ce asta nu are nicio legătură cu mine sau cu sora mea.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, eşti atât de obtuz, Maxie! răbufneşte Maryanne.

Poftim?

— Tatăl nostru nu era tatăl lui Kit.

Fiecare cuvânt care iese din gura lui Maryanne e ca o lovitură mortală.

Există momente în care lumea se întoarce cu susul în jos şi începe să se rotească pe o traiectorie diferită şi haotică. Lumea pe care o cunoşteai încetează să mai existe, căpătând coordonate noi.

Ca atunci când mama l-a părăsit pe tatăl meu.

Ca atunci când acesta a murit.

Ca atunci când a murit Kit.

Şi, într-un fel mai optimist, ca atunci când am întâlnit-o pe Alessia.

Iar acum, tot ce ştiam din copilărie a dispărut în câteva cuvinte devastatoare.

— Aşadar, ai priceput. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, spune Rowena, pe un ton liniştit, nuanţat de durerea unei mame care şi-a pierdut copilul preferat.

Nu pe copilul familiei.

Ci doar pe al său.

Fiul ei preferat.

Alessia apare în prag, aducând o tavă cu ceşti şi farfurioare delicate pentru espresso şi o cafetieră elegantă pe care nici nu ştiam că o avem. Le aşază pe măsuţa de cafea din faţa canapelei şi mă priveşte precaută, înainte de a se aşeza lângă mine.

Nimeni nu se clinteşte.

— Tata ştia?

întrebarea lui Maryanne musteşte de o indignare îndreptăţită, străpungând atmosfera încordată din salon.

— Da.

Mama îşi strânge pumnii.

— Şi ţi-a dus ruşinea cu el în mormânt, continuă Maryanne pe acelaşi ton.

Rowena închide ochii.

— Da.

Se întoarce spre mine, cu o lacrimă pe obraz.

La naiba! Nu am văzut-o niciodată pe mama plângând, iar

de emoţie mi se pune un nod în gât, care mă sufocă.

— Spune ceva, şopteşte ea.

Dar eu sunt pustiit. Nu mai am cuvinte pentru trădarea şi minciunile ei – sunt un simplu observator al unei tragedii de familie.

Bietul meu tată!

Eroul meu.

Totul capătă sens acum.

— Deci, ca să fie clar, spune Maryanne, ridicându-se, tatăl biologic al lui Kit avea o problemă genetică.

— Da. A murit anul trecut din cauza bolii sale.

La naiba!

Ar trebui să mă simt uşurat. Dar nu simt nimic.

în afara unei furii fără margini în numele tatălui meu.

în numele lui Kit.

— Kit ştia? întreb, ca prin vis.

Rowena scoate un scâncet ciudat, sugrumat.

— A aflat de Anul Nou? zice Maryanne cu voce liniştită, dar plină de reproş, şi în ochi i se adună lacrimi.

Mama mea infidelă închide încă o dată ochii, îşi strânge batista şi scoate un strigăt nepământean, de parcă ar fi fost spintecată.

La naiba! Kit ştia.

De aceea se afla pe motocicletă, gonind iarna pe aleile moşiei Trevethick.

Maryanne plânge în hohote sfâşietoare, cu ochii ei verzi mistuiţi de urâţenia acestei veşti tragice; se ridică şi iese în goană pe hol şi pleacă trântind usa de la intrare.

— Caroline ştie? întreb.

Mama clatină din cap.

— Bine. Ar trebui s-o lăsăm aşa. Mulţumesc că mi-ai spus. Cred că acum ar trebui să pleci.

Mi-am revenit, am din nou aerul detaşat pe care m-am antrenat de-a lungul anilor să-l afişez când vine vorba de mama.

Ea încuviinţează, incapabilă să vorbească.

— Pot să-ti aduc ceva? întreabă Alessia.

Rowena pare să-şi revină şi o priveşte cu superioritate pe soţia mea frumoasă şi bună la suflet.

— Nu. N-am nevoie de nimic de la cei ca tine.

Detaşarea mea dispare ca prin magie şi simt cum încep să clocotesc de furie.

— Rowena, să nu îndrăzneşti să vorbeşti asa cu soţia mea! o avertizez printre dinţi.

— Maxim! Acum ştii şi tu. Eşti fiul tatălui tău. Un cavaler în armură strălucitoare – gata oricând să ajute o domniţă

aflată la ananghie. Ei bine, această domniţă – arată cu o unghie elegantă şi stacojie spre ea însăşi – s-a ridicat la înălţimea moştenirii Trevethick. Mă îndoiesc că... menajera ta se va ridica la acel nivel. Ai nevoie de o femeie din clasa ta socială, o englezoaică, pentru a pricepe presiunile care vin la pachet cu titlul tău şi cu poziţia ta în societate. Cineva care să te ajute să-ţi îndeplineşti rolul pentru care te-ai născut şi să te ajute să protejezi moştenirea. în plus, oricum căsătoria ta nu e legală. Heath a făcut câteva investigaţii.

Alessia tresare ca şi cum ar fi fost lovită.

Ce naiba! Heath? Heath!

*

— Ieşi afară! Ieşi imediat!

Maxim se ridică în picioare, iar Alessia îl urmează.

împreună reprezintă o adevărată demonstraţie de forţă.

Mama lui le aruncă o privire superioară şi dispreţuitoare, Alessia vede, prin vălul ei de detaşare, că Rowena înghite în sec, cu maxilarul încleştat; e rănită teribil – respinsă de ambii ei copii – şi se răzbună, mai ales pe Alessia, care e o pradă uşoară. A simţit deja pe pielea ei cuvintele veninoase ale Rowenei, în această seară.

— în sfârşit, mi-ai spus *mamă,* şopteşte Rowena, uitându-se la fiul ei. Era prea mult să sper că vei găsi un strop de compasiune şi pentru mine.

Se întoarce şi iese legănându-se din cameră. Tocurile ei răsună pe parchetul din lemn masiv, în timp ce străbate holul. în cele din urmă, iese pe nesimţite pe uşa din faţă.

Compasiune? Pentru ea?

în plus, ştie despre căsnicia noastră din cauza lui Heath! Acel gigolo nenorocit! *Să-l ia naiba!*

Alessia îşi întoarce feţişoara de elf către mine, cu ochii ei incredibil de mari, iar eu expir tot aerul pe care nici nu ştiam că-l ţin înlăuntrul meu.

— Te simţi bine? întreb, cu inima bătându-mi într-un ritm furios, pompându-mi adrenalină prin tot corpul, neştiind dacă să lupt sau s-o iau la fugă.

Sunt gata de ceartă. Dar Rowena a dispărut. Oare Alessia are de gând să se certe cu mine?

Ea dă din cap afirmativ.

— Tu?

— Nu ştiu ce ar trebui să simt după această... bombă. îmi pare atât de rău că a trebuit să fii martoră la toate astea şi să-i suporţi răutatea!

îmi trec o mână prin păr, încercând să pricep ce s-a întâmplat adineauri.

Kit mi-a fost frate vitreg.

La naiba!

— Am auzit ce a spus. Tu ştiai?

— Nu. Sunt uimit. Mama mea, acest stâlp al familiei.

O iau de mână pe Alessia şi o trag la pieptul meu.

Rămânem aşa, ameţiţi şi derutaţi, timp de câteva secunde... sau minute – nici nu mai ştiu – şi încerc să-mi privesc viaţa din această nouă perspectivă. Am multe întrebări pe care nu le-am pus înainte de plecarea Rowenei, pentru că eram prea şocat.

Tatăl meu ştia când s-au căsătorit?

Cine era tatăl lui Kit?

Pe toti dracii!

Alessia se îndepărtează, iar eu îmi amintesc că nu am lămurit problemele noastre.

— De-asta erai abătut? mă întreabă Alessia, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Da. Caroline a venit la birou cu documentele lui Kit de la medicul de familie şi de la o clinică de consiliere genetică.

Alessia se încruntă, trăsăturile i se înăspresc. Nici în ruptul capului nu are încredere în Caroline. Nici măcar după orele plăcute pe care le-au petrecut împreună astăzi. Ea ştie – Caroline e îndrăgostită de Maxim. Poate că a fost mereu îndrăgostită de el, dar s-a căsătorit cu fratele lui pentru titlu, avere şi poziţie socială.

Maxim o priveşte cu precauţie.

— Trebuia să-mi arate documentele. Ţi-am spus.

— Mi-a zis că lucrează cu tine. Nu mi-ai spus asta.

Maxim se încruntă.

— Nu, nu cu mine. Pentru mine, mai precis. Mă rog, pentru familie. Sincer, Alessia, oftează el frustrat, Caroline nu contează. E cea mai mică dintre problemele noastre în acest moment. Important e că am crezut că am o boală îngrozitoare. I-am trimis un mesaj mamei mele ca să văd dacă ştie ceva despre Kit. Nu a vrut să vorbească cu mine. Până acum.

— Nici asta nu mi-ai spus.

Maxim închide ochii şi îsi masează fruntea.

— Nu. Mă gândeam că mă vei părăsi.

Pentru a treia oară în această seară, Alessia simte că rămâne iară aer.

Uau! Cum a putut să creadă asta?

— Nu te-aş părăsi niciodată...

— Păi, m-ai părăsit, la naiba! aproape că urlu. La petrecere, în seara asta. Fără să-ti iei măcar rămas-bun. De

ce?

Ochii i se înceţoşează. Se întristează, plină de durere, cu maxilarul încleştat.

— Dar tu... tu... şopteşte ea, neputând sau nedorind s-o spună cu glas tare.

Simt o gheară în piept.

— Sărutul?

în adâncul sufletului meu, ştiu că asta încearcă să spună. Alessia îmi întâlneşte ochii şi îi văd aroganţa, la fel cum am văzut-o şi pe a maică-mii înainte de a pleca. Se ascunde în spatele acelei priviri, se protejează, înţeleg asta acum şi acest lucru mă sfâşie.

— Charlotte era beată, îi explic. E o fostă iubită şi, dintr-un motiv bizar, a sărit pe mine. M-a luat prin surprindere. *Ea* m-a sărutat – nu eu pe ea. Am dat-o jos de pe mine, am aşezat-o pe un fotoliu şi am plecat să te caut. Iar tu dispăruseşi cu nenorocitul de Grisha! Grisha!

Furia îmi face sângele să clocotească. Mă îndepărtez de ea şi-mi trec o mână prin păr, încercând să-mi păstrez cumpătul.

Nenorocitul de Grisha Egonov! Un dobitoc celebru. Probabil, un mare interlop.

— V-am văzut sărutându-vă, spune Alessia liniştită. A trebuit să plec. Grisha m-a ajutat. Mi-a pus la dispoziţie maşina lui. A fost amabil.

— Nu e deloc amabil! Nu poţi avea încredere în el, mă răstesc şi, întinzând mâna, o trag în braţele mele.

Aş vrea s-o scutur puţin, dar mă abţin.

— Te-ai expus unei situaţii periculoase. De ce faci asta? De ce fugi? Trebuie să înveţi să mă înfrunţi. N-am greşit cu nimic. Am fi putut să rezolvăm problema asta acolo şi atunci.

— Am crezut... M-am gândit că poate aşa te comporţi mereu, spune ea repede.

Cum? Nu.

— Sunt atât de multe femei, şopteşte Alessia, iar în acele cinci cuvinte se află multă durere, pe care nu o înţeleg cu adevărat şi în privinţa căreia nu pot face nimic.

— Alessia! Suntem căsătoriţi. Eu am un trecut tulbure. Ştii asta. Dar eu te vreau doar pe tine. Pe nimeni altcineva. Nu-mi pasă ce spune mama. Nu-mi pasă ce spune lumea. Ziariştii... să-i ia naiba! Doar pe tine te doresc. Iar tu m-ai părăsit, deşi ştii cât sunt de îngrijorat când vine vorba de siguranţa ta.

îmi sprijin fruntea de a ei şi închid ochii.

La naiba! Noaptea asta afurisită!

— Uite, e foarte târziu. Am trăit suficiente drame în seara

asta. Hai să mergem la culcare!

O sărut pe frunte.

Alessia se simte ca un copil dojenit. îşi doreşte acum să nu-şi fi ferit privirea când se afla la mezanin, ca să-şi dea seama că povestea lui Maxim e adevărată. Probabil că este, căci pare plauzibilă. Vrea să creadă că e adevărată. Ca mai târziu să afle că el s-a confruntat cu nişte probleme pe care nu i le-a împărtăşit şi ei.

Oare Maxim o crede incapabilă să facă faţă acestei veşti?

O crede un copil?

Da, e tânără şi lipsită de experienţă. Dar nu e un copil.

— Ce e? întreabă el, scrutând-o cu ochii verzi şi scânteietori.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre fratele tău, zice, dându-şi seama că pare bosumflată.

— Nu am vrut să-ţi faci griji până nu aflam cu adevărat cum stau lucrurile. Te rog. Sunt mort de oboseală. Au fost câteva ore de tot rahatul. Hai să dormim!

Se îndepărtează de ea. Se privesc lung.

Sunt devastaţi. Trişti. Ca două părţi de lume distincte, cu o barieră între ei pe care Alessia nu o înţelege cu adevărat.

A fost mereu acolo bariera asta sau a apărut din senin?

Maxim închide ochii, iar când îi deschide din nou, Alessia citeşte în ei furia înfrângerii.

— Eşti foarte frumoasă. Eşti o contesă în toată puterea cuvântului, indiferent ce ţi-a zis mama mea. Şi ştiu că a mai spus şi altceva şi-mi pare rău pentru asta. Sunt aici. Te iubesc, dar, dacă asta nu e de ajuns, nu ştiu ce mai pot face. Sunt obosit şi mă duc la culcare.

Se întoarce şi iese din cameră. Paşii lui răsună pe coridor până când ajunge în dormitor, lăsând-o pe Alessia singură şi uluită.

Capitolul douăzeci şi unu

Ajuns în dormitor, îmi scot sacoul şi-l arunc pe canapea. S-a zis cu costumul meu norocos. Cred că o să-i dau foc. Ca un idiot ce sunt, mă întorc spre uşa închisă dorindu-mi ca Alessia să vină la mine. Dacă nu vine, nu ştiu ce o să facem de-aici încolo. Dar, dacă vine, poate să-mi desfacă butonii cămăşii şi să mă dezbrace, putem să urcăm în pat şi să ne- o tragem, să ne sărutăm, să ne strângem în braţe. Privesc mica veioză în formă de dragon, stinsă, fără viaţă. Aşa mă simt şi eu – trist şi posomorât. Dar, oriunde doarme Alessia, nu rezistă fără el, aşa că poate va veni la el.

Să sperăm.

Nu ştiu de când timp stau acolo, ameţit şi confuz, uitându-mă la o veioză de plastic, dar soţia mea nu dă niciun semn de viaţă. Ne-a abandonat şi pe amicul ei dragon, şi pe mine.

îmi scot butonii şi-mi desfac nasturii. Oboseala mă învăluie ca un giulgiu. Mă aşez pe pat cu capul în mâini şi încerc să procesez ultimele două ore din viata mea.

Seara asta a fost... foarte *intensă.*

Am dat nas în nas cu o fostă iubită recalcitrantă, soţia mea a dispărut de sub nasul meu, mama mi-a destăinuit că i-a fost infidelă tatei – plus alte lucruri grave, printre care că iubiţelul ei şi-a băgat nasul în treburile mele. Mă întreb dacă Heath a fost cel care a anunţat presa. Are relaţiile necesare.

Ce nenorocit!

Şi mai e şi Kit. *Fratele meu vitreg.*

El ştia oare? Rowena nu mi-a răspuns la întrebare. Gândul mi-a zburat iarăşi la Anul Nou, când eram la moşie.

— *Nu acum, Maxim!* se răstise el, ieşind furtunos pe uşa din spate a bucătăriei, în noaptea întunecată şi îngheţată.

Iar eu mă întorsesem şi o văzusem pe mama străbătând coridorul, ţăcănind zgomotos cu tocurile pe parchet, în timp ce se îndepărta încordată de biroul lui Kit.

Oare discutaseră? Se certaseră? Nu-mi amintesc să fi auzit vocea vreunuia dintre ei.

Dar poate că aşa eram eu de obicei, nu observam prea multe în jurul meu.

Dacă *i-a spus,* atunci Kit ştia că e un impostor şi că ar fi putut pierde totul. Probabil că era şocat, uimit şi furios şi probabil că asta l-a împins să se urce pe motocicleta Ducati.

Furios. Din cauza Rowenei.

Iar acum ea trebuie să poarte povara acestei vinovăţii.

El a murit din cauza ei.

Kit pierduse totul, dar nu pierduse, de fapt, nimic. Pentru că adevărul nu-l ştiau decât el şi Rowena.

La naiba!

Ăsta e marele mister. Mama se simte responsabilă pentru moartea lui. Copilul ei preferat. Acel sunet straniu pe care l-a scos în seara asta – pe jumătate suspin, pe jumătate urlet – a fost dovada supremă. N-am văzut- o vărsând o lacrimă pentru el până în seara asta, când adevărul a ieşit, în sfârşit, la iveală.

Poate că, înainte de asta, l-a plâns în intimitate.

Nu voi sti niciodată.

Decât dacă vom discuta amândoi, eu şi ea.

Şi asta nu se va întâmpla prea curând.

Cum naiba ne vom reveni după povestea asta?

Alessia se prăbuşeşte pe canapea, cu lacrimi în ochi.

Cu ce e vinovată?

Cumva, de-a lungul certei lor, ea s-a transformat în personajul negativ.

Cum? îşi văzuse soţul sărutând o altă femeie şi a plecat, pentru că nu voia să asiste la această trădare. E atât de greu de înţeles? Apoi a ajuns acasă, unde a fost încolţită şi batjocorită de soacra sa, care o considera nepotrivită pentru fiul ei.

Si insultată!

Ca şi cum Alessia ar alerga după bani!

Se abţinuse din răsputeri să nu-şi smulgă cerceii din urechi şi să nu-i arunce în fată Rowenei.

Alessia nu-şi dorea decât dragostea lui Maxim.

O *ai!* îi reaminteşte vocea mică şi liniştită a conştiinţei ei. El i-a spus-o destul de des. Şi încă o dată, chiar puţin mai devreme.

Ce a făcut Maxim ca s-o determine să creadă că n-o mai iubeşte?

I-a explicat ce a fost cu sărutul acela. Nu poate controla reacţiile femeilor. Probabil că a primit acest gen de atenţie bolnăvicioasă încă din adolescenţă. Şi ce bărbat adevărat n-ar profita de asta?

Maxim s-a schimbat când a cunoscut-o pe Alessia.

Ea a văzut dovada... sau mai degrabă lipsa ei din coşul de gunoi din dormitorul lui.

N-am mai fost cu nimeni de când te-am văzut cu mătura în mână pe coridor.

Am simtit asta doar de când te-am cunoscut.

Furia i se risipeşte, lăsându-i o rană arzătoare în piept.

Nu era obligat să se însoare cu ea. Putea să plece. I-a

luat apărarea în fata mamei lui – bărbaţii albanezi nu fac de obicei acest lucru.

Maxim i-a dăruit lumea întreagă.

Nu e de-ajuns?

De ce este atât de nesigură?

Din cauza celorlalte femei.

A tuturor acelor femei. Inclusiv a celor pe care le-a cunoscut şi ea. Caroline. Ticia. Arabella.

Alessia. Alessia. Alessia.

Ajunge!

Trebuie să înceteze să se mai compare cu toate femeile cu care s-a culcat Maxim.

Trebuie să capete încredere în el. I-a explicat ce a fost cu sărutul ăla, deci nu are niciun motiv să nu aibă încredere. Şi, dacă se îndoieşte de el, îl poate întreba orice. Aşa i-a spus: *înfruntă-mă! Vorbeşte cu mine!*

Nu e prima dată când i-a zis asta... *Trebuie să-mi spui ce vrei să faci. Acesta e un parteneriat.*

Rana din pieptul ei se adânceşte, se umple de o umbră întunecată. Maxim primise o veste tulburătoare şi nu credea că i-o poate împărtăşi, pentru că se temea că Alessia îl va părăsi.

Oare el o crede atât de superficială, de lipsită de compasiune?

Unde e parteneriatul, în reacţia ei?

Vinovăţia îi retează inima, ca o seceră. A fost atât de absorbită de propriile îndoieli, încât i-au scăpat toate aceste indicii despre starea de spirit a lui Maxim.

El are un rol nou, solicitant, la care nu se aştepta; s-a îndrăgostit, a salvat-o din ghearele celor care o răpiseră, e proaspăt căsătorit şi a crezut că are o boală care-i poate schimba viaţa.

Şi a protejat-o de această veste.

Iar Alessia nu se poate gândi decât la numărul femeilor cu care s-a culcat Maxim şi la fostele lui iubite. Remuşcările îi muşcă din inimă, lărgind rana, facând-o pe Alessia să se sufoce.

O, *Zot! Prostuţă mai eşti! Du-te la el!*

Şi mai am pe cap şi îndoielile soţiei mele. Nevasta mea frumoasă, stoică şi talentată, care se crede mai prejos decât femeile care au fost înaintea ei. Rowena e o adevărată scorpie uneori. A spus oare ceva care a facut-o pe Alessia să se răzgândească în privinţa relaţiei noastre?

Sper că nu.

Dar nu am de gând să renunţ. Am nevoie doar de o clipă de răgaz, ca să-mi revin.

Dulcea şi trista mea soţie!

Mi se pune un nod în gât de emoţie. Poate că ea nu-mi va ierta niciodată trecutul. O obsedează într-un fel pe care nu-l înţeleg. Poate că e vorba despre diferenţele de cultură dintre noi şi, în apărarea mea, pot spune categoric că nici măcar nu m-am mai uitat la altă femeie de când am cunoscut-o şi că sunt la fel de îndrăgostit de ea ca la început.

însă nu mă aşteptam să mă simt atât de... vulnerabil.

Si nici atât de... nefericit.

Dacă mă va părăsi?

La naiba! Nici nu pot concepe una ca asta.

As fi zdrobit.

îmi amintesc când Nemernicul a răpit-o, cât de devastator a fost lucrul ăsta. îmi trec palma peste faţă, încercând să alung această senzaţie, şi simt o urmă de parfum şi un foşnet de mătase. O scânteie de speranţă luminează peştera întunecată în care s-a transformat sufletul meu. Deschid ochii. Pe podea, sub privirea mea, se află ea, cu picioarele goale, cu unghiile date cu ojă stacojie. Ridic ochii şi o privesc. Obrajii ei uzi de lacrimi îmi sfâsie inima.

— Ah, iubirea mea! murmur şi mă ridic rapid.

— îmi pare rău!

Vocea de-abia i se aude.

— Ah, iubito, şi mie îmi pare rău!

O trag în braţele mele, inspirându-i parfumul şi ţinând-o strâns la piept. Se cuibăreşte lângă mine şi lacrimile ei îmi umezesc gâtul.

— Hei, iubito, te rog, nu plânge!

Mă cuprinde în braţe şi suspină.

La naiba! E vina mea. Eu am făcut asta... îmi amintesc cum plângea în camera alăturată, la Hideout. Era copleşită, la fel cum este şi acum.

Sincer, şi eu mă simt copleşit. O strâng la piept şi o las să plângă. Poate că de asta are nevoie. Mă aşez din nou pe pat, o legăn în braţele mele şi totul mi se pare atât de liniştitor! Poate că de asta avem amândoi nevoie – să răbufnim, să scăpăm de tensiunea şi frustrarea ultimelor ceasuri.

E cathartic.

Mă liniştesc doar ţinând-o în braţe. Soţia mea frumoasă şi stoică are nevoie de mine. Doar *de mine.*

Mama avea dreptate.

Mă sensibilizează orice femeie aflată la ananghie sau poate doar Alessia.

în cele din urmă, se linişteşte, iar eu mă întind spre noptieră şi iau un şerveţel.

— Poftim! Te simţi mai bine? o întreb.

Dă din cap şi îşi şterge nasul şi ochii de rimelul întins. Chiar şi aşa... e superbă.

Si mai şi.

— Bravo! Si eu.

O sărut pe frunte.

— Dă-mi voie să-ţi scot rochia. Apoi să mergem în pat.

O ridic de la mine din poală şi o las pe podea. Apoi mă duc în spatele ei, îi dau părul peste umăr şi îi desfac rochia la gât. Mă înclin, îmi lipesc buzele de ceafa ei, inspirându-i parfumul, apoi încep să mă dezbrac şi eu.

Ea se duce la baie, în timp ce eu îmi scot hainele şi mă urc în pat. Apare peste câteva minute, proaspăt spălată, îmbrăcată cu un tricou de- ale mele. Aprinde veioza în formă de dragon, iar eu dau laoparte cuvertura. Alessia vine şi se cuibăreşte lângă mine, cu capul pe pieptul meu, cu braţul peste corpul meu.

— Te iubesc, şopteşte ea, iar cuvintele ei îmi învăluie inima, umplând golul lăsat de mama mea mincinoasă.

— Ştiu. Si eu te iubesc.

O sărut pe creştetul capului, închid ochii şi, epuizat, mă las furat de somn.

Paşii mei grăbiţi răsună pe podeaua dură şi lucioasă. Mijesc ochii din cauza luminii copleşitoare a neoanelor.

Am mai fost aici cândva.

— Pe-aici!

Doctoriţa de la Urgenţe se opreşte şi mă conduce într-o cameră rece şi sumbră, care e morga spitalului.

Nu vreau să intru. Nu vreau să văd nimic.

Doctoriţa se holbează la mine, strângând din buzele-i stacojii. *Rowena?*

— Intră, spune ea tăios şi e mai bine să nu i te împotriveşti, înăuntru, pe o masă, sub un cearşaf, e fratele meu.

Kit.

Nu! Nu e el.

Sunt *eu* – zac acolo învineţit şi mutilat... rece... mort.

Cum e posibil?

îl văd pe Kit cum se apleacă spre mine şi mă sărută pe frunte.

— Adio, ticălosule! spune răguşit, reţinându-şi cu greu lacrimile. O să te descurci. Pentru asta te-ai născut.

Zâmbeşte pieziş, sincer, cum face mereu în rarele momente în care e peste măsură de emoţionat.

Kit! Nu! Ai înţeles greşit.

Aşteaptă!

— Te descurci, Rezervă, spune el şi apoi dispare.

Iar eu îl privesc din nou, aplecat peste el în timp ce doarme. Doar că trupul său zdrobit contrazice faptul că doarme – e... mort.

Nu! Kit! Nu! Cuvintele mele rămân nerostite. Nu pot vorbi. Totul e greşit.

Iar eu mă aflu cumva în afara acelei încăperi, privind-o pe mama cum se îndepărtează, cu tocurile ei ţăcănind pe gresia de pe jos, pierzându-se în zare.

Rowena! Mamă! Mamă!

*

Mă trezesc plin de transpiraţie, cu inima bătându-mi într-un ritm furibund. Sângele îmi clocoteşte în vene şi sunt sigur că tremur puternic, mişcând patul. Inspir profund şi purificator, iar bătăile inimii mele încetinesc treptat.

E linişte, e întuneric. Nici măcar sclipirile de pe tavan nu mai sunt acolo.

Alessia spune ceva neinteligibil, dar adoarme la loc.

Slavă Domnului că e aici!

Mă întorc cu faţa la ea, îmi sprijin capul pe braţ şi o privesc cum doarme, cu trăsăturile ei delicate şi frumoase în lucirea blândă a veiozei- dragon.

E doar un vis.

Nu. E un coşmar. Un coşmar plin de prevestiri îngrozitoare.

îmi trec mâinile peste faţă şi mă întind pe spate, încercând să alung imaginile cu Kit şi cu mine pe lespedea rece de la morgă.

Oare dezvăluirea mamei să fi fost un şoc atât de mare pentru mine? Oare nu cumva ştiam deja? Maryanne şi cu mine semănăm la trăsături – un amestec de trăsături ale părinţilor noştri. Kit însă nu. El era blond, cu ochi albaştri, autoritar şi ambiţios. Era mai dur, mai arogant şi mai răutăcios decât Maryanne, decât mine. M-a mirat profund faptul că a obligat-o pe Caro să urmeze cursuri de etichetă. întotdeauna a fost un pic snob şi mă întreb dacă, în adâncul sufletului său, ştia că eram diferiţi.

La naiba! Asta nu schimbă nimic. Nimeni nu trebuia să afle vreodată.

Ar trebui să discut cu Maryanne şi să văd cum se simte.

Putem păstra acest secret în familie, dacă mama nu i-a spus deja totul lui Heath.

Mă întorc spre Alessia, iar ea mă priveşte. Ochii ei negri sclipesc în lumina blândă a micului dragon.

— Te-am trezit?

— Nu, şopteşte ea, punându-şi palma pe obrazul meu şi

liniştindu- mă.

închid ochii, bucurându-mă de atingerea ei şi de faptul că-mi întrerupe gândurile îngrozitoare.

— Eşti OK? mă întreabă ea. Pot să te ajut cu ceva?

O privesc fix în ochi şi încerc să articulez ce simt, dar emoţiile mă copleşesc.

Alessia dă din cap înţelegătoare şi-şi apropie buzele de ale mele.

— O vei scoate tu la capăt. Iar până atunci, am eu grijă de tine. îmi pare rău că nu am fost aici, alături de tine, mai devreme... ăăă... mai devreme.

Se cuibăreşte mai aproape de mine, sprijinindu-şi capul pe pieptul meu. O cuprind cu un braţ, strângând-o.

— E-n regulă, iubito, murmur. Ar fi trebuit să-ţi spun.

Când nu e supărată pe mine, e farul meu călăuzitor. Parfumul ei îmi umple simţurile, calmându-mă.

Pe măsură ce respiraţia Alessiei se domoleşte, urmând chemarea somnului, închid ochii şi aţipesc şi eu.

Capitolul douăzeci şi doi

Mă trezesc tresărind speriat. E o dimineaţă însorită de primăvară. Mă uit lângă mine şi-mi dau seama să sunt singur în pat.

La naiba! Unde o fi?

Sar din pat, îmi iau blugii, îi îmbrac şi ies din dormitor. Alessia e în bucătărie făcând pâine, cu o mutră îndârjită şi concentrată. E aplecată peste blat şi frământă cu furie aluatul, de parcă viaţa ei depinde de asta. Sunt gelos şi mă uit la ea cu drag, cum o şuviţă care i-a scăpat din coadă i se ondulează pe obraz şi sub bărbie. Apoi îşi desface părul, ridică privirea şi încremeneşte când dă cu ochii de mine.

— Bună dimineaţa, şoptesc.

— ’Neaţa, spune ea şi-şi îndreaptă spatele.

E îmbrăcată într-o pereche de blugi strâmţi şi un tricou mulat. Mă excită teribil, dar ochii ei negri mă privesc neîncrezători.

Să fie mahmură după haosul de ieri?

— Te simţi OK?

Strânge din buze, îşi clăteşte rapid mâinile şi îşi ia telefonul de pe blat.

— Mama mi-a trimis asta. Şi-a setat alertă pe Google.

Simt o gheară în inimă când îmi întinde telefonul şi, evident, îmi arată un articol dintr-un tabloid cu titlul „Contele, soţia şi fosta iubită”. O serie de fotografii de aseară îl însoţesc – Alessia, Caroline şi cu mine ajungând la petrecere, stând împreună, şi un cadru în care Charlotte mă sărută. Se vede clar că sunt luat prin surprindere şi că nu eu o sărut pe ea. Mă simt răzbunat, deşi sunt convins că nu asta a intenţionat editorul de imagine care a ales fotografia. O privesc pieziş pe Alessia.

— îmi place cea cu noi doi, îi zic şi îi înapoiez telefonul. Mama ta ţi-a trimis asta?

Alessia încuviinţează şi-şi lasă telefonul pe blat.

— îşi face griji.

— I-ai spus că nu e cazul?

— Da.

— OK. Tu te-ai calmat?

îşi muşcă buza şi ochii îi sclipesc, plini de lacrimi nevărsate – iată răspunsul meu: întind mâna şi-mi trec degetul mare peste buza ei tremurândă.

— Nu ţi-ai dorit nimic din toate astea, nu-i aşa?

Inspiră adânc, iar eu mă tem de ceea ce urmează să

spună. Dar ea îşi trece limba peste degetul meu mare, apoi îşi apropie din nou buzele şi mi- 1 sărută. Senzaţia mi se duce ca un fulger în zona intimă, încălzindu-mi tot trupul. Luat prin surprindere, îmi înăbuş un geamăt.

Ochii Alessiei, aţintiţi asupra mea, se măresc insesizabil.

Nu de frică, nici de furie.

Ci de dorinţă.

Răsuflarea ei îmi usucă degetul umezit de sărutul ei, facându-mi sângele să se învolbureze.

Mă pierd.

Se uită atent la mine, iar mădularul meu reacţionează când las mâna în jos.

— Alessia, murmur şi nu-mi dau seama dacă e o rugăminte sau un avertisment.

Ridică ochii negri, privindu-mă fix. Lacrimile mute au dispărut; a rămas doar privirea ei arzătoare, plină de promisiuni carnale. Mă apropii şi mai mult, savurându-i parfumul şi căldura trupului. Nu-mi doresc decât s-o prind în braţe, să-i dau jos blugii şi să i-o trag pe blatul din bucătărie. Dar vreau ca ea să facă prima mişcare.

— Ce-ţi doreşti, iubirea mea?

Ridică mâna şovăind şi îmi trece degetul mare peste buza de jos.

— Nu, nu mi-am dorit nimic din toate astea. Dar te doresc pe tine.

A rostit asta cu blândeţe.

Şi în cuvintele ei există speranţă. Pentru amândoi.

Simţurile mi s-au ascuţit, simt cum atmosfera dintre noi se încordează, plină de o aşteptare lascivă.

De căldură.

De nerăbdare.

Senzaţia e ameţitoare şi creează dependenţă.

N-am mai simţit aşa ceva cu nimeni altcineva. Scumpa mea soţie e ca o sirenă. Nici măcar nu-şi cunoaşte puterea magiei pe care o ţese şi a vrăjilor pe care le aruncă asupra mea.

Sau poate că da.

— Ce vrei, Alessia?

— Pe tine, şopteşte ea şi îşi trece vârful degetelor peste corpul meu, facându-mă să simt fiori.

Apoi peste piept, făcând ca sfârcurile mele să reacţioneze la atingerea ei, şi coboară de-a lungul abdomenului, până la buric şi la nasturele de la talia blugilor. Fără să-şi desprindă ochii dintr-ai mei, desface nasturele cu o mişcare agilă. Iar degetele ei se strecoară mai jos, mângâindu-mi erecţia grea prin materialul pantalonilor.

— Sunt al tău.

îmi ridic fundul, frecându-mă uşor de palma ei, şi închid ochii, strângând din pumni ca să nu-mi încolăcesc braţele în jurul trupului ei.

Alessia îşi priveşte soţul, cu ochi somnoroşi.

Va trebui să te lupţi pentru el. Cuvintele mamei ei din timpul convorbirii lor din această dimineaţă îi răsună în cap. Şi va lupta, fară- ndoială. Cu toate armele pe care le are la dispoziţie.

îl iubeşte.

Ştie asta.

îl doreşte.

Şi vrea ca şi el s-o dorească pe ea. îşi plimbă degetele peste erecţia lui, încă o dată. Este dovada cea mai bună că visul i s-a împlinit.

E un sentiment ameţitor. A-şi seduce soţul.

Sau poate că el o seduce pe ea...

Cui îi pasă?

Nu a fost pregătită să le cunoască pe toate celelalte femei.

Dar ele nu mai fac parte din viaţa lui. El a spus-o, iar ea a ales să-l creadă. Chiar dacă există dovezi îndoielnice prin toate ziarele. Alessia vede clar, în fotografie, că Maxim se opune acelui sărut.

Iar acum îl doreşte. Dar el nu a mai atins-o de când degetul lui mare i- a mângâiat buza.

E enervant.

înfruntă-mă! Vorbeşte cu mine!

Acestea au fost cuvintele lui.

— Trage-mi-o! spune ea, pentru că asta îşi doreşte.

Chiar aici. Chiar acum.

Maxim geme şi face un pas în faţă, apropiindu-se de ea, cuprinzându-i chipul în palme şi ducându-şi buzele spre ale ei. Cu limba înnebunită de dorinţă, le caută, le găseşte, le provoacă. Mâinile ei i se înfig în păr, iar Alessia se delectează cu sărutul lui – dorindu-şi şi oferindu-i mai mult. Când amândoi rămân fără suflare, el se îndepărtează brusc şi cade în genunchi. îi deschide cu îndemânare blugii şi îi lasă să cadă pe podea împreună cu chiloţii. O prinde de coapse şi o trage spre nasul lui, spre gura lui lacomă.

— Ah! oftează Alessia şi se prinde de blat ca să nu cadă.

Simte limba lui Maxim pe trupul ei.

E senzaţional.

O tachinează.

O mângâie.

O excită.

O face să se umezească din ce în ce mai tare.

Alessia îşi înclină capul pe spate, cu o mână trăgându-l de păr şi cu cealaltă ţinându-se de blat. Geme prelung, abandonându-se atingerilor minunate ale soţului ei.

*

Cred că voi exploda. Mă pregătesc să-mi penetrez soţia, aşa că o prind de mijloc şi o ridic pe blat.

— N-am facut-o niciodată aici, murmur în timp ce-mi desfac fermoarul blugilor, eliberându-mi scula întărită.

Alessia încuviinţează şi-şi înfăşoară picioarele în jurul meu, trăgându- mă mai aproape şi înfigându-şi călcâiele în fundul meu. îşi pune braţele pe umerii mei şi amândoi ne oprim, răsuflând la unison, privindu-ne fix în ochi. Mă sărută. Apoi se retrage puţin.

— îmi simt propriul gust, şopteşte ea.

— Cea mai gustoasă aromă din lume.

Alessia zâmbeşte, toată faţa i se luminează ca o zi senină de primăvară, şi îmi cuprinde obrajii, aducându-mi gura spre buzele ei. Ne sărutăm, iar pe buzele noastre se simte amestecul dintre saliva mea şi umezeala excitării sale.

Alunecos şi umed.

Absolut minunat.

Apoi, foarte încet, alunec înăuntrul soţiei mele.

— Ah, strigă ea, dându-şi capul pe spate şi izbindu-se de dulap. Auci!

Izbucneşte în râs, iar eu îi cuprind capul, ştiind că nu s-a lovit rău – şi o pătrund mai tare, mai adânc. Se agaţă de mine, iar eu îmi impun ritmul rapid, uitând de orice altceva. Ea mă muşcă de lobul urechii, respirând fierbinte şi aspru, iar eu mă pierd în ea.

Şi o simt cum se îndreaptă spre orgasm. E din ce în ce mai aproape.

Nu mă opresc, alungând toate gândurile de aseară, ca să rămânem doar eu şi ea în momentul prezent.

Alessia.

Zboară pe aripile plăcerii, luându-mă şi pe mine cu ea.

— Maxim, ţipă Alessia dându-şi drumul, iar forţa orgasmului ei mă împinge dincolo de limită.

Ating şi eu orgasmul repede, cu putere, înlăuntrul frumoasei mele soţii.

*

— Am faină peste tot, murmură Alessia.

Maxim îşi înalţă capul din scobitura gâtului ei şi zâmbeşte.

— Iată o propoziţie pe care nu credeam că o voi auzi

vreodată.

îşi apropie nasul de al ei şi o sărută dulce. Sunt încă intim împreunaţi şi niciunul dintre ei nu vrea să se desprindă de celălalt.

— Te iubesc, lady Trevethick.

— Şi eu te iubesc, lord Trevethick, răspunde ea.

— Ce bine!

Ea strânge din coapse, păstrându-l înăuntrul ei.

— Dacă mai săruţi pe altcineva, îţi voi tăia acest organ, spune ea, înfigându-şi călcâiele în fundul lui gol.

Maxim râde şi se retrage uşor.

— Am înţeles, milady.

Alessia surâde.

— Voi lupta pentru tine, spune ea, luându-şi blugii.

Maxim îi mângâie chipul cu ambele mâini. Degetele îi trec peste buzele ei, iar ochii lui verzi ard de bucurie.

— Oh, dragostea mea, nu trebuie să lupţi pentru mine. Sunt al tău. Pentru totdeauna. Voi fi al tău cât timp vei vrea să fiu.

Alessia se simte ameţită de promisiunea lui cuminte, dar pasională.

El o priveşte lung, stând între picioarele ei.

— Ce pot să fac ca să te conving?

Ea se încruntă. Unde vrea Maxim să ajungă cu asta?

— Ştiu, spune el şi se luminează la faţă, brusc inspirat. Hai să facem un copil!

Capitolul douăzeci şi trei

Alessia oftează şi se uită din nou în ochii lui verzi, total luată prin surprindere.

— Un copil? scânceşte ea.

El o sărută moale în colţul gurii.

— Da. Un băiat.

O sărută din nou.

— Apoi o fată.

Alt sărut.

— Apoi încă un băiat.

încă un sărut.

— Si încă o fată.

O sărută din nou în celălalt colţ al gurii. Alessia chicoteşte.

— Patru copii! Nu sunt sigură că merge aşa.

— Ba ştiu cum merge, mârâie el, amuzat.

— *Caii of Duty?*

Maxim izbucneşte în râs.

— Tu, iubirea mea! Amuzantă şi spirituală. Să nu te schimbi niciodată! îşi ating uşor nasurile.

— Am faină şi-n fund, iar tu vrei copii.

El încuviinţează.

— Pot să fac mai întâi un dus?

Maxim zâmbeşte şi se uită la blatul din bucătărie, unde aluatul creşte ignorat de toată lumea.

— Speram să primesc micul-dejun.

El o sărută din nou, dar ea îl respinge.

— Ajută-mă să mă dau jos de-aici şi o să-ţi pregătesc micul-dejun.

— Doar dacă promiţi să nu-ţi pui blugii sau chiloţii pe tine.

O ridică uşor de pe blat şi o lasă încet în jos, atingând-o de corpul lui, până când picioarele ei ating podeaua. Apoi îi cuprinde obrajii în mâinile lui.

— Vreau copii – mulţi copii. Mă gândeam...

Maxim înghite în sec.

— Credeam că, dată fiind boala lui Kit...

— O, Maxim, şopteşte Alessia, dându-şi seama că acesta este un alt motiv pentru care el şi-a făcut atâtea griji.

Se apleacă spre el, apropiindu-şi buzele de gura lui, şi-l sărută dulce, cu un soi de remuscare în suflet.

Atâtea probleme de care ea nu a ştiut niciodată!

— Hai să mâncăm şi să vorbim despre asta!

— Am putea ieşi în oraş, propune Maxim.

— îmi place să-ţi pregătesc micul-dejun, Maxim. Vreau să am grijă de tine, aşa cum şi tu vrei să ai grijă de mine. Asta înseamnă parteneriat.

Alessia se joacă în părul meu în timp ce amândoi stăm întinşi în pat. Suntem epuizaţi. Satisfacuţi. împreună. Cu capul pe burta ei, mă întorc şi- i sărut pielea moale de pe abdomen, visând că acolo, înăuntru, e copilul nostru.

Alessia nu vrea ca lucrurile să se petreacă atât de repede pe cât mi-aş dori eu. Nu-şi dă seama că încerc s-o leg de mine în orice fel cu putinţă, dar am discutat şi are dreptate. E tânără şi vrea să vadă lumea înainte de a face copii.

Frate! Ce-ţi închipuiai tu?

Mă întreb cum ar reacţiona mama mea dacă ar deveni bunică.

Oftez din toţi rărunchii. Habar n-am cum voi repara această relaţie.

Oare vreau s-o repar?

— Ce e? mă-ntreabă Alessia.

— Mă gândesc la mama mea.

Alessia se încordează sub atingerea mea.

La naiba!

— Ţi-a spus ceva îngrozitor, nu-i aşa?

Alessia tace mâlc şi nu se mai joacă în părul meu cu degetele. O privesc în ochi, iar ea înghite în sec.

— A vrut să ştie câţi bani vreau ca să te părăsesc.

Poftiiim?

Ridicându-mă, mă sprijin de perne şi îmi cuprind soţia în braţe.

— îmi pare atât de rău!

— M-am simţit rănită şi supărată, dar ea a făcut... ce crede că e mai bine pentru tine...

— în interesul meu?

— Da. Asa.

— Nu e deloc în interesul meu. Femeia asta nu ar sti care e interesul meu nici dacă s-ar lovi de el şi interesul i-ar trage o palmă peste fund. Nu meriţi să ti se vorbească asa. Mă scoate din minţi...

Mă opresc pentru că sunt pe cale să spun despre propria mamă ceva... *total nepotrivit.*

— Cine naiba se crede?

Clatin din cap exasperat şi o sărut pe Alessia pe creştetul capului.

— A venit aici şi a avut curajul să vă spună ţie şi surorii tale, faţă în faţă, adevărul despre fratele vostru.

— Mă rog, asta e partea pozitivă a lucrurilor. Dar presupun că ai dreptate, îi zic, zâmbind. Şi se spune „să vă spună în faţă”.

Alessia surâde.

— Iată-l pe profesorul meu de engleză.

— Voi fi, cât timp ai nevoie de mine.

— întotdeauna o să am nevoie de tine.

Sinceritatea şi dragostea mistuitoare a Alessiei se regăsesc în fiecare silabă a declaraţiei ei rostite cu glas dulce, iar asta îmi înseninează sufletul, îmi unesc degetele cu ale sale şi le duc la buze. Şi când te gândeşti că aseară ne-am certat! Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă mama nu şi-ar fi făcut apariţia.

— Oare de ce a venit tocmai din Manhattan ca să ne arunce totul în fată cu atâta ostilitate?

— Poate că se pedepseşte singură? spune Alessia.

Uau!

— Ce profundă eşti! Asta crezi tu?

Ea aprobă din cap. E clar că e doar o ipoteză a Alessiei, dar pare credibilă. Poate că mamei îi este ruşine.

Cine ştie? Oare poate simţi ruşinea?

— Vrei să luăm prânzul în oraş? întreb, iar Alessia zâmbeşte. Probabil că va trebui să ne ferim de presă după articolul acela oribil.

Ea ridică din umeri.

— Nu spunem nimic.

E rândul meu să zâmbesc.

— Exact.

Luni dimineaţă, Alessia şi Maxim părăsesc clădirea pe scara de incendiu pentru a ocoli grupul de reporteri adunaţi în faţa clădirii. Maxim cheamă un taxi şi, împreună, mândri de ei înşişi, se aşază pe bancheta din spate şi se îndreaptă spre Academia de Etichetă şi Bune Maniere din Londra.

— Ce e locul acela? întreabă Alessia, făcând semn cu bărbia spre o clădire imensă, în stil gotic.

— Muzeul de Istorie Naturală. Ar trebui să-l vizităm. Lângă el este Muzeul de Ştiinţe. Am petrecut acolo multe după-amiezi din viaţa mea. Bona noastră de-atunci era pasionată de ştiinţă. Dar e un loc minunat unde copiii se pot juca şi experimenta.

Alessia zâmbeşte.

— într-o zi, o să-i ducem acolo şi pe copiii noştri.

Maxim îi aruncă o privire piezişă.

— Sau îi va duce bona, spune el, mângâindu-i genunchiul.

— Bona?

Alessia nu se gândise că o va ajuta cineva cu creşterea copiilor.

— Era doar o idee. Eu am avut o bonă. Mă rog, mai multe, de fapt. Şi uite ce OK sunt acum.

Alessia izbucneşte în râs. Iar Maxim se încruntă, prefacându-se jignit.

— Ce vrei să insinuezi? Nu sunt eu întruchiparea bunei-creşteri?

— Sigur că eşti! chicoteşte ea. Ai cele mai bune maniere din lume. Şi, după această săptămână, le voi avea şi eu.

îl bate uşor pe genunchi, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

Taxiul opreşte în faţa unei clădiri albe, impresionante, de pe Queehs Gate, din cartierul South Kensington.

— Am ajuns.

Maxim deschide portiera taxiului şi coboară. Alessia îl urmează, privind cu admiraţie arhitectura impunătoare a clădirii.

— Vrei să vin cu tine? întreabă Maxim.

Alessia încearcă să nu pufnească în râs. Toată dimineaţa, soţul ei s-a agitat ca o cloşcă. Este o latură a lui pe care n-a mai văzut-o până acum.

— Mă descurc.

— Scrie-mi un mesaj dacă ai nevoie de ceva.

O sărută repede şi se suie înapoi în taxi, iar Alessia urcă cu paşi hotărâţi treptele de piatră până la uşa neagră şi lucioasă.

în Londra sunt extrem de multe uşi negre şi lucioase.

Sună clopoţelul de alamă, încercând să-şi ignore golul din stomac. Uşa bâzâie uşor şi se deschide. Păşeşte într-un hol larg, vopsit în alb strălucitor. Din spatele unui pupitru de recepţie, o tânără într-un costum cenuşiu îşi ridică privirea, cu o expresie deschisă şi optimistă.

— Academia... începe Alessia.

— Sus, la primul etaj. înscrierile se fac la uşa din stânga.

— Mulţumesc, spune Alessia, surprinsă că a fost întreruptă.

Se îndreaptă spre scara lată care scârţâie sub fiecare pas, ajunge la etaj şi face la stânga spre o uşă pe care scrie discret: *L A S E G.* în încăperea cu pereţi albi şi tavan înalt, e întâmpinată de o femeie mai în vârstă, îmbrăcată elegant, cu perle în urechi şi la gât, ţinând în mână o agendă.

— Bună dimineaţa, spune femeia, zâmbind, inclusiv cu ochii ei căprui şi scânteietori.

— Bună ziua, răspunde Alessia.

— Eu sunt Belinda Donaldson, administrez această şcoală şi fac înregistrările. Aici, la academie, folosim numele mici în cazul elevelor noastre, pentru a le proteja identitatea.

— Eu sunt Alessia.

— Excelent! Bine-ai venit, Alessia! Ai sosit prima. Punctualitatea este politeţea regilor... şi a reginelor. Te rog să-ţi iei un ceai sau o cafea şi să te aşezi!

Alessia îsi toarnă cafea într-una dintre cescutele delicate şi ia loc.

Priveşte mai multe femei sosind – Belinda le întâmpină în mod similar. Toate sunt elegante, unele în rochii, altele în pantaloni, ca Alessia. Majoritatea sunt tinere, ca ea, dar e şi o doamnă mai în vârstă, trecută probabil de cincizeci de ani. Alessia se bucură că poartă noii ei pantaloni negri, cămaşa albă şi sacoul elegant; e bine îmbrăcată şi asta îi sporeşte încrederea în sine. Pentru prima dată, simte că locul ei este printre aceste femei.

O tânără cu părul roşcat, care i se revarsă pe umeri, intră în încăpere gâfâind.

— Bună ziua, spune ea, încercând să-şi recapete suflul. Credeam că am întârziat.

Belinda o priveşte cu răceală.

— Bună dimineaţa. Revino-ţi! E timp.

— Grozav! Mulţumesc. Numele meu este Tabitha, lady...

— Sunt nevoită să te opresc aici, Tabitha. Aici ne spunem pe numele mic. Te rog! Vino să iei loc şi să bei un ceai sau o cafea. Vom începe în scurt timp.

După un prânz delicios pe care-l luaseră cu o zi înainte, într-un pub, Alessia şi Maxim vizitaseră o expoziţie de artă prerafaelită la Tate Britain, o galerie situată nu departe de apartamentul lor. Cu părul ei lung şi roşcat şi cu rochia vaporoasă din şifon, Tabitha îi amintea Alessiei de una dintre fetele din acele picturi.

Femeile revin la discuţiile anterioare, iar Tabitha se aşază lângă Alessia.

— Bună, eu sunt Tabitha, se prezintă ea. Credeam că am întârziat!

Se strâmbă, iar Alessia zâmbeşte şi se prezintă şi ea, mult mai destinsă. Se simte atrasă de zâmbetul luminos al Tabithei.

— Eu am ajuns prea devreme, mărturiseşte Alessia. Am mari emoţii.

Tabitha surâde ca şi cum şi-ar fi întâlnit o prietenă pe care nu a văzut- o de mult.

— Te vei descurca de minune, spune ea şi Alessia răsuflă uşurată, încurajată de căldura pe care o emană Tabitha.

Duminică, telefonul aproape că-mi explodase din cauza mesajelor privind petrecerea lui Dimitri şi fotografiile cu Alessia şi cu blestemata de Charlotte. Le ignorasem, preferând să-mi petrec timpul cu soţia mea. Şi ce zi minunată am avut! Părea că depăşiserăm cearta şi totul era bine. Am supravieţuit primului nostru conflict important, apariţiei mamei mele şi dezvăluirilor ei şocante, precum şi atenţiei total nedorite din partea presei.

Iar Alessia a avut, *în sfârşit,* puterea de a vorbi în apărarea sa.

Dacă mai săruţi pe altcineva, îţi voi tăia acest organ.

Clatin din cap, zâmbindu-i soţiei mele posesive şi geloase.

Dar, stând la birou şi încercând să citesc despre regulile de distilare a alcoolului în Marea Britanie, îmi e imposibil să mă concentrez. Creierul meu nu poate trece peste destăinuirile mamei. Am sunat-o pe Maryanne ca să comentăm împreună această dramă, dar nu mi-a răspuns.

E oare supărată pe mine?

Presupun că eu am provocat această criză şi nici nu i-am spus surorii mele despre faptul că Kit mersese la clinica de consiliere.

La naiba!

Şi nu ştiu cum ar trebui să mă simt după vestea şocantă a

Rowenei.

Amortit?

Abătut?

Furios?

Sau toate astea la un loc.

Frate, revino-ţi!

A doua mea întâlnire pe ziua de azi e cu Oliver şi Caroline, să discutăm despre redecorarea vilei Mayfair. Trecem în revistă planurile de design şi decor pentru holuri, zonele comune şi apartamentul de prezentare. Caroline şi Oliver sunt deja în foaier, discutând oarecum stânjeniţi. Nu ştiu de ce, dar Oliver pare puţin agitat, în timp ce Caroline îl priveşte cu o detaşare rece.

— Maxim!

Caro se înseninează la faţă, întâmpinându-mă cu un sărut pe obraz.

— Deci ce părere ai? întreb.

— Este un spaţiu luminos, aerisit. Putem face o mulţime de lucruri aici. Ce anume – depinde de tine. Ce vrei să spună acest spaţiu? Ce anume vrei să transmiţi?

Nu sunt sigur dacă râde de mine sau nu – nu am mai purtat niciodată o conversaţie strict profesională.

— Vreau ceva clasic, care să nu se demodeze şi care să nu aibă nevoie de redecorare în fiecare an.

Oliver zâmbeşte aprobator.

— Da. Pragmatic, completează el.

— Vorbeşti exact cum vorbea Kit, oftează Caroline, iar eu mă simt copleşit de o serie întreagă de emoţii contradictorii.

Kit. Fratele meu vitreg.

Si Caro nu ştie.

— Mulţumesc, mormăi eu. O să iau asta ca pe un compliment.

Ea zâmbeşte.

— Asta a şi fost intenţia.

— Hai să vedem zonele comune, ca să-ţi faci o idee despre amploarea lucrărilor necesare, spune Oliver, privind-o insistent pe Caroline.

Ea îi surâde politicos şi rece.

— în acest timp, voi schiţa nişte planuri şi voi face câteva fotografii.

Alessia e atentă la Jennifer Knight, instructoarea de etichetă socială şi proprietara şcolii.

— Iar misiunea noastră este să vă dăm tuturor posibilitatea de a vă prezenta lumii în cea mai bună formă. Veţi căpăta încrederea necesară pentru a intra în orice

încăpere şi veţi şti exact cum să vă comportaţi. De la sala de şedinţe la sala de bal, veţi putea face faţă oricăror împrejurări sociale şi profesionale. Vom începe cu elementele de bază: prezentarea oficială şi informală – ce formule de adresare trebuie să folosiţi – şi, deşi ne vom concentra în principal pe eticheta britanică, vom aborda diferenţele culturale pe care trebuie să le cunoaşteţi pentru a-i face pe cei pe care-i întâlniţi să se simtă respectaţi şi în largul lor în prezenţa dumneavoastră.

Jennifer zâmbeşte larg.

— Deschideţi caietul de lucru la prima pagină! începem!

Alessia face exact cum li s-a cerut, în timp ce Tabitha se străduieşte fără succes să nu pară plictisită de moarte.

— Cred că am tot ce-mi trebuie, spune Caroline.

— Excelent!

Oliver ne zâmbeşte uşurat.

— Te-ai gândit la buget? întreabă Caro, uitându-se la mine.

— Propune-ne mai multe variante, ca să avem de unde alege, spun eu, iar Oliver mă aprobă – cred –, ceea ce e încurajator.

— OK. N-ar trebui să fie prea dificil. Dacă am terminat, putem bea o cafea împreună, Maxim?

— Sigur, e o cafenea peste drum. Oliver, ne vedem la birou!

— Bineînţeles. Aştept veşti de la tine, Caroline, spune el înţepat.

Ce-i cu ăştia doi?

— Te deranjează ceva? întreb, urmărind-o pe Caroline strecurându-se în separeu.

— Da. Rowena. Ai reuşit să-i dai de urmă şi s-o iei la întrebări?

Mă aşez pe scaunul din faţa ei, chinuindu-mă să găsesc ceva de spus.

— Ce întrebări?

— Despre Kit! Povestea aia cu genetica.

îmi dreg glasul.

— Da, bineînţeles. Am întrebat-o. Şi mi-a spus că nu am de ce să-mi fac griji.

Caro mijeşte ochii, fixându-mă insistent. în sinea mea, mă panichez. Aceasta este o conversaţie pe care, deocamdată, nu mă aşteptam să o port, încă încerc să mă obişnuiesc cu bomba aruncată de mama.[3]

— Ce-mi ascunzi?

Tonul lui Caro este laconic. Pare ofticată.

— Nimic.

— Maxim, minţi! întotdeauna îmi dau seama. Devii complet imobil în timp ce te gândeşti cu disperare ce să spui.

— Nu-i adevărat! Ţi-am spus deja. A zis că nu am de ce să-mi fac griji.

— Totul a fost o alarmă falsă?

Scot un sunet care sper că se aude ca o confirmare. Nu vreau s-o mint.

— încerc să organizez slujba de comemorare a lui Kit, tu nu vrei să-mi confirmi data, iar Rowena nu-mi răspunde la telefon.

— Ah!

La naiba! Am uitat total de comemorarea lui Kit.

— Nu-i stă în fire, continuă Caro. Nu ştiu dacă am jignit-o cumva. Dar ceva trebuie să fie la mijloc. Poţi să vorbeşti cu ea?

— Nici cu mine nu vorbeşte.

— Serios? De ce? Crezi că e OK?

— Nu ştiu.

— Când ai discutat cu ea?

— în weekend.

Caroline oftează.

— Şi Maryanne a dispărut. Poate că au găsit împreună o plajă însorită la sfârsit de iarnă.

— Poate. Ai o listă de invitaţi la comemorare?

— Da. O să ţi-o trimit şi poţi adăuga nume. Aştept asta şi din partea mamei tale.

— I-am spus Rowenei că voi scrie eu necrologul.

— Putem să mai discutăm pe tema asta?

— Bineînţeles. Oricând. Suntem aici. Alessia e la cursul de etichetă săptămâna asta.

— Bravo ei! Se va simţi mult mai încrezătoare în propriile forţe. Şi poate-şi face şi nişte prieteni.

— Da.

— Eşti îngrijorat? se strâmbă Caroline. Pentru numele lui Dumnezeu, Maxim! E femeie în toată firea.

— Ştiu. Da, ştiu. Dar răpirea... Eu... eu...

Ridic din umeri. *Ce pot să spun?* Siguranţa Alessiei este prioritatea mea.

— Bineînţeles, ai dreptate. Dar este aici acum. Cu tine. Va fi bine.

— Apropo, ce i-ai spus lui Charlotte Hampshire la petrecerea lui Dimitri?

— Nimic! răspunde ea repede şi mă priveşte în ochi, dar nu ştiu dacă s-o cred.

— Caro?

Arcuiesc din sprânceană în semn de avertisment.

Ce i-ai spus?

— La poza aceea te referi? E peste tot. Ai probleme?

— Asta a fost intenţia ta? Să bagi zâzanie între mine şi Alessia?

Mă uit fix la ea, iar temperatura din încăpere scade simţitor. Ochii lui Caroline se măresc.

— Nu! Nicidecum! De ce să fac aşa ceva? răbufneşte ea, prefacându-se indignată. Asta crezi tu?

— Caro, nu ştiu ce să mai cred. Dar Alessia şi cu mine suntem OK. încetează să-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala sau vor exista consecinţe!

Se bosumflă, dar tace, şi acum îmi dau seama că, da, i-a spus ceva lui Charlotte.

— Care-i faza cu tine şi Oliver? o întreb ca să schimb subiectul.

— Ce vrei să spui? se repede ea.

— Nu ştiu, dar e o energie stranie între voi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Te porţi foarte aiurea. Mai bine aş pleca şi m-aş apuca de treabă.

Se ridică de la masă.

— Anunță-mă dacă ai vesti de la Rowena.

— Şi cu asta, am terminat pe ziua de azi, doamnelor, spune Jennifer. Mâine ne vom ocupa de comunicare. Tot ce înseamnă asta, de la mesaje la scrisori oficiale. Vă mulţumesc pentru timpul şi atenţia acordate astăzi.

Zâmbeşte, iar Alessia aproape că se lasă pe spate, relaxându-se, dar se opreşte, deoarece a îndurat o după-amiază întreagă lecţii de comportament şi a învăţat cum trebuie să-şi păstreze postura corectă.

— Am un chef disperat să beau ceva, şuieră Tabitha lângă ea. Te rog, spune că vii şi tu.

— Ăăă...

Alessia şovăie. E o premieră pentru ea – o necunoscută o roagă să bea ceva cu ea. Dar o simpatizează pe Tabitha. O femeie de vârsta ei. Maxim nu se va supăra.

Oare?

— Nu-mi spune că trebuie să te întorci la soţul tău, Alessia.

— Cum ai...?

— Verigheta ta. Am presupus că eşti căsătorită. Dar pari prea tânără ca să fii măritată.

Alessia zâmbeşte.

— în ţara mea, e normal să te căsătoreşti de tânără.

— Povesteşte-mi totul la un pahar! Te rog!

îmi bâzâie telefonul. E un mesaj de la Maryanne. *în sfârşit!*

Sunt în Seattle.
îţi scriu când ajung acasă.

Eşti OK?

Nu. încă mă gândesc la ce ne-a destăinuit draga noastră mamă.
Am venit aici sâ mâ relaxez.

Cum ai reuşit să-ţi iei liber?

Suntjmekerâ!

Poftim!? Răspunsul ei mă face să râd. E un mesaj total necaracteristic pentru Maryanne. Dar mă bucur că vorbeşte cu mine şi că se odihneşte. S-a dus să se vadă cu tipul ăla pe care l-a cunoscut la schi? Nu îndrăznesc s-o întreb.

Distracţie plăcută!

Mâ distrez, sâfii sigur.
Tu eşti bine?

Bineînţeles.

Maxie, tu ai fost primul în tot acest timp.
Nu Kit.

Poftim?

Tu ai fost contele.
Nimeni altcineva.

Simt cum un fior îmi străbate tot trupul.
Eu am fost, în tot acest timp.
Am fost viconte. Apoi conte.
Eu, nu Kit.

E greu de digerat.

Ştiu câ e V
Dar tu ai fost, Maxie.

întotdeauna ai fost tu.
Nu uita asta.
Săracul Kit. Să ape în felul ăsta!
Cred că a fost de-a dreptul furios.

Da. Numai la asta mă gândesc.

Mă întreb ce a avut.

Cum adică ce a avut?

Ce boală genetică.

Una îngrozitoare, bănuiesc.
Nu vreau să ştiu.
Bietul de el.

Da. Poate că ai dreptate.
L-am iubit.

Da, l-am iubit.

Mă întorc spre sfârşitul săptămânii.
Putem sta de vorbă atunci.
Trebuie sâ plec. Mergem pe ocean cu un super catamaran.

Ai grijă deţine.
Mx

Răsuflu uşurat. Maryanne vorbeşte cu mine, spre deosebire de mama. Şi se concentrează asupra unui lucru la care eu nu m-am gândit. Familia mea a fost obsedată de descendenţă încă de când există conţi, din jurul anului 1600. Şi mama a fost atrasă de această moştenire nobilă, insuflându-ne această idee tuturor.

Lui Kit, cel mai mult.

Ce ironie!

Şi, odată cu moartea lui, a pierit şi secretul mamei mele. Şi nimeni nu trebuie să afle vreodată.

Nu era obligată să ne spună nimic.

Putea să pretindă că problemele genetice ale lui Kit au fost doar o alarmă falsă. Poate că Alessia are dreptate. Mama plăteşte pentru păcatele ei.

Pentru minciunile ei.

La naiba! Trebuie să discut cu ea. Dar după tot ce i-a spus scumpei mele soţii, nu sunt sigur că vreau să fie prezentă în viaţa noastră.

Telefonul bâzâie din nou şi mă gândesc că e tot Maryanne, cu alte idei înţelepte. Dar e Alessia.

Mâ duc la un bar cu o tipa pe care am cunoscut-o la curs.
Voi încerca sâ nu întârzii.

O nelinişte mi se declanşează în piept. Nu ştiu ce părere să am despre faptul că Alessia umblă prin Londra cu o

străină. Cuvintele lui Caroline de mai devreme îmi revin în minte.

Pentru numele lui Dumnezeu, Maxim. E femeie în toată firea.

Da, dar a dus o viaţă protejată, claustrofobă. Am văzut asta. Am trăit- o timp de o săptămână.

Sună bine. Am terminat aici.
Pot să vin şi eu?

Da!!!©
Suntem laThe Gore.
xxxx

Alessia e fascinată de Tabitha. în timp ce beau un gin tonic, Tabitha îi dezvăluie că locuieşte într-un castel din Scoţia, totuşi Alessiei nu i se pare că ar avea accent scoţian. Tabitha şi-a dat anul trecut licenţa în Istoria Artei la Universitatea din Bristol şi şi-a luat un an sabatic, ca să călătorească în Kenya şi Tanzania cu o prietenă. Sună interesant, diferit de tot ce a trăit Alessia până acum. în afară de venirea ei chinuitoare în Anglia – dar Alessia decide să păstreze această poveste pentru ea.

— Ah, fii atentă, tocmai a sosit Maxim Trevelyan. Sau ar trebui să-i zic Maxim Trevethick?

— Oh!

Alessia se întoarce şi-l vede pe Maxim uitându-se după ea prin încăpere.

— Eu nu l-am cunoscut. Dar surorile mele *îl cunosc.* înţelegi tu! în sensul biblic.

Moralul Alessiei se prăbuşeşte instantaneu.

— Sunt gemene.

Gemene!

— Am auzit că s-a însurat, dar nu ştiu nimic despre norocoasa care a pus gheara pe el.

Maxim o zăreşte pe Alessia şi se înseninează la faţă, brusc uşurat.

— Doamne sfinte, vine-ncoace!

Alessia se întoarce spre Tabitha.

— Maxim Trevethick este soţul meu.

Tabitha se îneacă cu ginul.

— O, Dumnezeule!

— Eu sunt norocoasa care... ăăă... a pus gheara pe el.

— O, vai! îmi pare atât de rău! Pentru ce am spus.

Alessia îi zâmbeşte liniştitor.

— Reputaţia lui este... ceva deosebit.

— Da. Este! spune iute Tabitha, roşie la faţă.

Alessia se ridică în picioare când Maxim se apropie de ele. O sărută dulce şi cast, aşa cum se cuvine în public.

— Bună, scumpa mea. Ce mai faci? Cum a fost prima zi?

Tonul lui Maxim e atât de răguşit şi insinuant, de parcă ar întreba-o ceva indecent.

— Bine. Mulţumesc! zice Alessia, respirând agitat. Permite-mi să ţi-o prezint pe lady Tabitha.

— încântat! spune Maxim.

— Lord Trevethick.

Tabitha îi întinde mâna, iar Maxim i-o strânge politicos.

— îmi pare foarte rău să aflu despre fratele tău.

— E o pierdere imensă. Pot să stau cu voi?

— Fireşte.

Tabitha cheamă chelnerul, iar Maxim comandă un cocktail Old Fashioned.

— Aşadar, ce ai învăţat astăzi? îşi îndreaptă Maxim privirea spre Alessia, cu ochii sclipind de curiozitate.

— Cum să iei loc. Cum să mergi. Şi cum să saluţi, zâmbeşte aceasta.

— Ah! Elementele de bază.

Maxim îi răspunde cu un surâs, cu o scânteie de promiscuitate în ochi.

— Ar trebui să plec, spune Tabitha.

— Te rog să nu pleci din cauza mea, zice Maxim.

— Trebuie să mă întorc acasă.

Maxim se ridică în picioare odată cu Tabitha, iar Alessia îşi spune că el nu are nevoie de lecţii de etichetă; manierele lui sunt impecabile.

— Plătesc eu consumaţia, zice el.

— Mulţumesc. Alessia, ne vedem mâine! flutură Tabitha din mână, stânjenită.

— De-abia aştept, răspunde Alessia.

Maxim se asază din nou.

— Gemene? întreabă Alessia.

El se încruntă, apoi se uită la silueta Tabithei îndepărtându-se.

— Ah! Acea Tabitha.

îşi priveşte din nou soţia.

— Chiar vrei să ştii?

Alessia simte că obrajii îi iau foc, dar îşi dă ochii peste cap.

— Nu.

El izbucneşte în râs.

— Bravo, asta e reacţia potrivită. Ochii peste cap!

Alessia zâmbeşte, în ciuda reticenţelor ei, şi se înclină, sărutându-l din nou.

învaţă lucruri noi. Asta înseamnă maturizare. Trecutul lui

e doar trecutul lui.

— Mâncăm în oraş? întreabă el. Chiar aici, dacă vrei?

Pe bancheta din spate a taxiului, Alessia mă studiază îndelung.

— Cum te mai simţi?

Expir.

— Sincer? Un pic amorţit. Cina din această seară a fost o relaxare binevenită. Iar Maryanne mi-a răspuns, în sfârşit, la mesaj. E în Seattle, dar a spus că vom discuta când se va întoarce de-acolo.

— Dar de la mama ta ai primit vreo veste?

Pufnesc dispreţuitor.

— Cred că e puţin probabil, o vreme.

Alessia se întinde şi mă prinde de mână.

— E mama ta...

— Ştiu, zic, înghiţind în sec. Va dura ceva timp.

Ea dă din cap cu empatie.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Ce ar mai fi de vorbit? Mama mea s-a dovedit duplicitară şi rea, aşa cum ştiam că e. Şi o snoabă îngrozitoare.

— E... om şi ea.

Râd amar.

— E prima oară când cineva spune despre Rowena că e umană. Alessia zâmbeşte.

— Ce vrei să faci?

— Păi, ar trebui să mă documentez despre alambicuri.

— Alambicuri? Vrei să le faci poze?

Am chicotit.

— Nu. Pentru distilarea ginului.

Alessia se luminează la fată.

— Da, vreau să produc gin. Soţiei mele îi place la nebunie.

Taxiul opreşte în faţa casei noastre şi suntem asaltaţi de fotografi.

— La naiba! mârâi în barbă. Eşti pregătită?

Alessia încuviinţează dând din cap.

— Nu spune nimic! Lasă-mă pe mine să mă dau jos primul şi să-ţi deschid portiera.

— Bine.

Exact aşa fac – o adăpostesc pe Alessia sub braţul meu şi ne îndreptăm împreună spre clădire.

Trevethick! Trevethick!

Cum rămâne cu relaţia ta cu domnişoara Charlotte Hampshire?

Ce are soţia ta de spus?

îi ignorăm, dar Alessia se opreşte la uşa clădirii.

— Ce e? o întreb.

Alessia mă prinde de rever, apoi îşi încolăceşte mâinile în jurul gâtului meu, trăgându-mi buzele spre ale ei. Sub o explozie de fotografii cu bliţ, ea îşi lipeşte corpul de al meu şi mă sărută cu limba, insistentă şi posesivă.

E... *supersexy.*

Şi mă ia prin surprindere.

Când ne desprindem unul de celălalt, respirăm precipitat. Apoi împinge uşa şi, fără să se uite la mulţimea care aplaudă entuziasmată, mă trage după ea înăuntru.

Uau!

în lift, mă arunc flămând asupra ei şi ne sărutăm pasional până când ajungem la etajul şase.

— Ştii, am putea să mai jucăm o partidă de *Caii of Duty,* îi murmur aproape de colţul gurii.

Ea îşi dă capul pe spate şi râde încântată.

*

Alessia se joacă în părul lui Maxim, stând în pat, relaxaţi, după ce au făcut dragoste. îşi simte membrele uşoare ca un fulg, în timp ce bătăile inimii sale revin la ritmul normal. Maxim îşi reazemă capul pe abdomenul ei, poziţia lui preferată după ce fac amor, şi desenează uşor un cerc, cu degetul mare, în jurul buricului ei. Aproape că o gâdilă, dar Alessia ştie că Maxim este gânditor.

— Tatăl meu a fost mereu susţinătorul meu numărul unu, întrerupe Maxim tăcerea. Acum totul capătă sens.

Alessia încetează să se mai joace cu părul lui, iar acesta o priveşte cu ochii lui verzi şi scânteietori.

— Mă întreb dacă nu cumva a simţit nevoia să-l iubească mai mult pe Kit din cauza... indiferenţei tatălui meu faţă de el. Nu, indiferenţă e un cuvânt prea puternic. Nu observasem asta pe atunci. Eram prea absorbit de propria lume, dar acum, privind în urmă, cred că tata mă prefera.

— Si nimeni nu bănuia nimic?

— Nu. Nu cred...

Se întrerupe o clipă.

— Nu. Stai! Mama şi tata s-au certat foarte tare cu unchiul Cameron. Poate că el ştia.

— Şi nu a spus niciodată nimic?

— Nu. Niciodată.

Maxim îşi lasă din nou capul pe burta ei.

— A fugit la Los Angeles la sfârşitul anilor 1980. Dar acum, că mă gândesc mai bine, Kit nu s-a simţit niciodată în largul lui în preajma lui Cameron. Nu l-am vizitat când am fost în Caraibe, de Crăciunul trecut. Acum ştiu de ce.

Tac amândoi, digerând aceste informaţii.

Alessia îşi dă seama că singura persoană care poate face lumină în toată povestea asta este Rowena.

— Ai de gând să vorbeşti cu mama ta? întreabă Alessia.

Maxim pufneşte neîncrezător.

— Relaţia noastră e deja stricată. Nu văd cum am putea s-o reparăm.

Alessia nu zice nimic, dar îi răvăşeşte din nou părul. Ar vrea să-i spună că, în ciuda sentimentelor lor faţă de Rowena, poate că ar trebui să asculte versiunea mamei sale. Nu cunosc toate detaliile, dar Alessia crede că Maxim nu e încă pregătit să le afle.

Poate într-o bună zi.

în curând.

La urma urmei, Rowena este mama lui.

Capitolul douăzeci şi patru

Când intră în clasă, Tabitha se îndreaptă spre Alessia.

— Bună dimineaţa, Alessia. îmi pare atât de rău pentru ieri!

— Nu-ţi face griji! clatină Alessia din cap.

— Ştiai că ai devenit virală? întreabă Tabitha, bucuroasă.

— Nu. Poftim? Unde?

— Aici. Te-am căutat pe Google aseară, după ce am dat cu bâta-n baltă. Şi uite ce-am găsit.

Ridică telefonul, pe care rulează o înregistrare cu Alessia cântând la pian la petrecerea lui Dimitri. Este un *reel* de pe Instagram postat de user- ul GrishaEgonov.

— Eşti foarte talentată, zice Tabitha.

— Mulţumesc, spune Alessia în mod automat.

Nu ştie ce să creadă. Nu-şi aminteşte ca el să o fi filmat – era prea absorbită de muzica ei. Postarea are peste optzeci de mii de like-uri şi mii de comentarii. Sub ea scrie: *Lady Alessia, contesă de Trevethick. Frumoasă şi talentată.*

Se holbează la Tabitha, care râde cu gura până la urechi.

— Grisha are dreptate.

— Bună dimineaţa, tuturor.

Jennifer Knight intră în sala de curs, punând capăt conversaţiei lor.

— Azi vom discuta despre comunicarea scrisă şi despre formele corecte de adresare, fie că este vorba de e-mail sau de poşta tradiţională.

Abigail Chenoweth, chiriaşa noastră de la ferma

Rosperran, şi Michael Harris, managerul proprietăţii Tresyllian Hali, sunt extrem de entuziasmaţi la ideea de a produce gin. îmi închei teleconferinţa cu ei, bucuros că, dacă vom reuşi să ducem la bun sfârşit acest proiect, am putea aduce nişte venituri folositoare moşiei şi am crea locuri de muncă pentru oamenii din aşezările apropiate. Mai e mult până vom obţine autorizaţiile necesare, planificarea şi tot ce mai avem de făcut, dar trebuie să spun că sunt din cale-afară de bucuros: e primul meu proiect legat de domeniile familiei – în întregime inspirat de soţia mea.

îmi sună telefonul. E Caroline.

— Caro.

— Bună, ai văzut filmarea cu Alessia?

Ce mai e şi asta?

— Ce filmare? Nu!

— E pe Instagramul lui Grisha.

— M-aş uita, dar vorbesc cu tine. Ce face Alessia acolo?

— Ce crezi că face? Cântă la pianul lui Grisha – nu-ţi face griji, dragul meu, nu e un eufemism.

Caro chicoteşte la gluma ei proastă.

— Si?

Ştiu că a cântat la pian. Eram acolo!

— Scroafa mea vitregă a văzut-o. Vrea să ştie dacă Alessia s-a înscris cumva la Royal College of Music.

Uau!

— Da. S-a înscris.

— Sub ce nume?

— Alessia Trevelyan.

— OK. O s-o anunţ.

— Voi două vă vorbiţi?

— A sunat. M-am gândit că poate tata e bolnav sau mai rău de-atât, aşa că i-am răspuns la telefon. Dar, nu, voia să afle despre Alessia şi m-a întrebat dacă mai eşti DJ.

— De ce?

— Fiica Diavolului împlineşte optsprezece ani şi vrea să dea o petrecere la Horston.

— Sora ta mai mică face optsprezece ani! Când mama naibii s-a întâmplat una ca asta?

— Sora mea vitregă! se răsteşte ea. Şi da. Cordelia este majoră şi se poate desfăşura ca un adevărat diavol. Lumea ar trebui să tremure de frică.

— Caro, cariera mea de DJ a apus. S-ar putea însă să mă răzgândesc dacă mama ta o ajută pe Alessia să fie acceptată la şcoală. Doar aşa poate obţine viza fără să fie nevoită să se întoarcă în Albania.

— Ah! înţeleg. Nu mai vrei să învârţi la platane? pare surprinsă Caro.

— Nu mai am timp. în plus, ticăloşii care au traficat-o pe Alessia miau furat mixerul şi n-am găsit nici măcar un minut ca să-l înlocuiesc.

— Ah!

Caro tace momentan, dar, înainte de a apuca să spun ceva, ea continuă:

— Os-o anunţ. Deşi Fiica Diavolului va fi teribil de dezamăgită. Ştii că e îndrăgostită de tine.

— Chiar aşa?

Ce naiba pot spune?

Caroline oftează, iar eu nu ştiu sigur de ce.

— Mă rog, spune ea. Ar trebui să am câteva idei schiţate până la mijlocul săptămânii viitoare.

— Grozav! Mulţumesc, Caro.

închid, uşurat că a trecut peste subiectul Cordelia şi deschid Instagramul.

Alessia! Virală!

Oare ea ştie?

îl caut pe Grisha şi-i găsesc profilul. Sunt mai multe fotografii de la petrecere – pozează, fireşte, alături de mulţi dintre actorii celebri, personalităţile TV şi modelele care au fost prezente la eveniment, dar la filmuleţe o are pe soţia mea cântând Bach ca şi cum pentru asta s-ar fi născut pe pământ.

Uau! înregistrarea are o sută de mii de aprecieri.

Grisha are dreptate, deşi mă doare s-o spun – Alessia e frumoasă şi talentată.

Si e a mea.

îmi iau un răgaz şi mă uit din nou la videoclip, de câteva ori. La cea de-a patra vizionare, o mişcare în fundal îmi atrage atenţia.

Zâmbesc. Am ceva să-i arăt soţiei mele.

Cursul se termină mai devreme, iar Tabitha o invită pe Alessia la un ceai. Dar Alessia o refuză politicos şi o roagă să amâne ieşirea; are alte planuri. îşi priveşte ceasul. 3:30 PM. Are timp – s-a uitat pe internet ca să vadă cât i-ar lua să ajungă acolo. Pe trotuar, îşi ia rămas-bun de la Tabitha şi opreşte un taxi, exact aşa cum face Maxim, şi urcă în maşină.

— încotro, scumpo? întreabă taximetristul.

— Kew Green, vă rog.

Alessia se instalează pe banchetă şi-şi scoate telefonul, trimiţându-i un mesaj lui Maxim.

Bună ziua, milord, Am terminat mai devreme.

Ies în oraş.
Axx

Alessia vrea să vadă unde locuieşte străunchiul ei. Poate chiar îl va cunoaşte. La cursul de azi i-a scris o scrisoare şi speră să i-o poată strecura pe sub uşă. Doar după ce va intra în legătură cu acesta, îi va spune soţului ei că l-a găsit. La urma urmei, Maxim îi interzisese să ia legătura cu detectivul particular.

Iar ea nu-l ascultase.

îi sună telefonul.

E un mesaj de la soţul ei.

Bună ziua, doamna mea.
îmi place când îmi trimiţi mesaje.
Unde în oraş? Minţile curioase trebuie sâ ştie totul.
Vin sâ mă întâlnesc cu tine, dacă doreşti.
Mx

O, *nu!*

Mă duc în Kew.
Nu stau mult.
Ne vedem mai târziu.
xxxx

Ce naiba caută Alessia în Kew? Ultima dată când am călcat prin acel colţ de Londră a fost când am condus până în Brentford după ce nenorociţi! ăia au apărut în faţa casei mele, iar Alessia a fugit. *Eşti fiul tatălui tău. Un cavaler în armură strălucitoare – gata oricând să salveze o domniţă aflată la ananghie.*

Cuvintele mamei mele îmi distrug starea de spirit. Brusc, se insinuează îngrijorarea mea pentru Alessia.

Ce cauţi în Kew?

Alessia oftează lung. Soţul ei îşi face prea multe griji – îşi dă seama de asta după tonul categoric din textul său. A crezut că îl va linişti anunţându-l că iese în oraş, dar se pare că n-a reuşit decât să-i inflameze anxietatea. îi răspunde la mesaj.

E o surpriză.
Nu-ţi face griji!!! :D
xxxx

Mesajul Alessiei îl linişteşte şi nu prea.

Pentru numele lui Dumnezeu, Maxim! E femeie în toată firea.

Bine.
Ai grijă de tine! Scrie-mi
când vii spre casă!
Mx
PS: Nu sunt convins că-mi plac surprizele! ®

Alessia oftează uşurată. Aşa mai merge. Se pare că şi-a recăpătat simţul umorului. Mai calmă, se uită pe geamul maşinii şi zăreşte o mămică împingând un cărucior. Se întreabă cum ar reacţiona Maxim dacă ar fi însărcinată. Probabil că ar fi mult mai protector.

Copilul lui Maxim.

îi place ideea.

Dar încă nu e momentul. A avut un şoc în weekend, când el a menţionat asta, şi se bucură că soţul ei îşi doreşte copii. Dar acum o tentează mai mult să studieze la una dintre cele mai bune scoli de muzică din Anglia.

Viaţa de părinte mai poate aştepta.

Dar, dacă Maxim ar insista, ştie că ar ceda. îşi doreşte copii la fel de mult.

Da. Se vede făcând asta.

Părinţii ei ar fi încântaţi, la fel şi Maxim.

Dar el a fost de acord să aştepte. Vrea să-i arate şi ei o parte din lumea asta mare.

îmi sună telefonul – un număr pe care nu-l recunosc.

— Trevethick.

— Lord Trevethick, sunt Ticia Cavanagh.

— Bună, Ticia. Te rog să-mi spui Maxim.

lisuse, ne-am tras-o, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce s-a întâmplat?

— Te sun ca să te anunţ că, aşa cum credeam iniţial, toate actele de căsătorie sunt făcute în spiritul bunei-credinţe. M-am documentat. Sunteţi căsătoriţi legal.

Râd – uşurat, înainte de toate.

— Asta e o veste bună.

La urma urmelor, planul pus la cale de Demachi şi Tabaku a funcţionat.

— Mă întrebam dacă aţi găsit vreun loc pentru lady Trevethick...

— Alessia, te rog.

— Pentru Alessia, ca să studieze. Sunt îngrijorată de interesul sporit pe care vi-l acordă presa.

— Ah! Ai văzut şi tu?

— Da. „Ah” e o reacţie foarte corectă. îţi dai seama că, dacă Centrul Naţional de Imigrare află că Alessia s-a aflat aici ilegal, la începutul acestui an, i-ar putea refuza viza de reîntregire a familiei. Şi *tu* ai putea avea probleme, pentru că ai încălcat regulile imigraţiei, având în vedere că ea lucra pentru tine şi nu avea viză de muncă.

— La naiba!

— Exact. O să mă consult cu un coleg ca să aflu cum avansează ancheta poliţiei în privinţa celor care au traficat-o şi să văd dacă ofiţerii au vreo informaţie care ar putea-o lega pe soţia ta de acea infracţiune. Toate astea se vor face discret, dar costul este cuprins în onorariu. Deci îţi cer permisiunea să...

— Daţi-i drumul! Fără probleme. Şi dacă onorariul nu acoperă cheltuielile, anunţă-mă.

— Bine. OK.

— Sper că Alessia va ocupa un loc la unul dintre conservatoarele din Londra.

— Am văzut filmarea. E foarte talentată.

Zâmbesc, dar apoi scutur din cap. Soţia mea a devenit virală!

— Aşa e! Vrea să studieze la Royal College.

— Mult noroc! între timp, ar fi bine să fiţi puţin mai discreţi.

— Am înţeles. S-ar putea să mergem în Cornwall. Acolo vom fi lăsaţi în pace. Mulţumesc pentru avertisment.

— Cu plăcere... Maxim.

Ticia închide, iar creierul meu începe să proceseze febril aceste informaţii. Poate că petrecerea lui Dimitri a fost o greşeală.

Cel mai prost moment să fii viral pe internet!

Alessia se joacă uşor cu cruciuliţa de la gât, pe care o are de la bunica ei. Cu cât se apropie mai mult de Kew, cu atât are mai multe emoţii. Taxiul opreşte la un semafor, iar Alessia vede în faţa ei podul Kew şi apoi, la dreapta, drumul spre Brentford. îşi aminteşte cât s-a bucurat să locuiască împreună cu Magda şi cu fiul ei în acele câteva săptămâni. Michal i-a scris pe Facebook, spunând că el şi Magda se simt grozav în Canada. Are o grămadă de prieteni noi şi învaţă să patineze. Vrea să joace hochei pe gheaţă, ca noul său tată vitreg, Logan. Din postări, pare fericit, şi Magda la fel.

Se gândeşte la morocănoasa doamnă Kingsbury, dar şi la doamna Goode. Vechile ei cliente. Oare au menajere noi?

Alessia scutură din cap. A evoluat mult de-atunci.

Semaforul se face verde, iar taxiul merge mai departe, traversând podul Kew înainte de a încetini şi de a vira pe un

drum lateral. Opreşte în faţa unei case mari şi vechi, care nu ar arăta deloc deplasat pe Cheyne Walk. Este înconjurată de o peluză verde, îngrijită, flancată de platani enormi. Alessia plăteşte cursa exorbitantă cu cârdul şi coboară din taxi.

Acesta pleacă, lăsând-o în faţa casei străunchiului ei. Vila este impecabilă. Lângă ea e un copac tăiat cu grijă, iar prin fereastra bovindoului Alessia poate desluşi un pian cu coadă.

Un pian!

Oare şi el cântă?

Inima începe să-i bată de emoţie şi nerăbdare, dar şi puţin temătoare. Dar în acel moment, e hotărâtă să discute cu el.

Poate că o va alunga.

Prinde între degete cruciuliţa de aur care îi aparţinuse bunicii sale – sora lui – şi, hotărâtă, străbate aleea scurtă până la uşa neagră şi lucioasă, apăsând pe sonerie. Peste câteva secunde, o femeie în vârstă, cu părul strâns într-un coc sobru, răspunde la uşă.

— Bună ziua. Pot să vă ajut cu ceva? întreabă ea.

— Am venit aici ca să-l văd pe Tobias Strickland.

— Aveţi o programare? întreabă femeia cu severitate.

— Nu. Dar speram să mă primească oricum. Sunt nepoata surorii sale. Ăăă... strănepoata lui.

Având în vedere că Leticia Cavanagh e îngrijorată, îl sun pe Tom Alexander pentru a vedea dacă a făcut vreun progres în găsirea tinerei prietene a Alessiei şi dacă are vreo noutate privind ancheta poliţiei.

— Trevethick. Cum merg lucrurile? Să înţeleg că ţi-ai găsit soţia!

— Am găsit-o. Grisha l-a pus pe şoferul lui s-o ducă acasă.

— Poftim? De ce?

— Tu nu citeşti presa, Tom?

— Glumeşti? Bineînţeles că nu. Ţi-am spus. Niciodată nu-mi bat capul cu prostiile astea, în afara cazului în care am un client care ajunge în ziar, îţi sugerez să faci la fel. Ignoră-i pe nemernici!

— Ai dreptate. Dar, dacă dai din întâmplare peste un titlu pe prima pagină despre Charlotte, fosta mea iubită...

— Actriţa? Aia histrionică? Care îşi joacă întotdeauna propriul rol?

Râd de replica sinceră a lui Tom.

— Da, chiar ea. A sărit pe mine şi m-a sărutat.

Urmează o pauză ciudată în conversaţie, aşa că adaug:

— Alessia a fost martoră la scena asta şi şi-a făcut o idee greşită. Oricum, nu sunt aici ca să dezgrop trecutul recent. Vreau să ştiu dacă ai făcut vreun progres cu ancheta poliţiei

şi cu găsirea prietenei Alessiei.

— Nimic despre fată, din nefericire. Detaliile pe care ni le-a dat Alessia sunt atât de vagi, încât m-aş mira să dăm de urma ei. Am vorbit cu Spafford – cel care lucrează la caz. încă adună probe. Spune că primeşte întrebări de la un detectiv particular despre acelaşi caz.

Un fior îmi străbate şira spinării.

— Jurnalişti? întreb.

— Nu ştie. Dar recent a avut loc o razie într-un local din sudul Londrei. Au găsit patru tinere.

— La naiba! Serios?

— Da. Acum sunt în grija Armatei Salvării.

— E vreuna dintre ele albaneză? O cheamă cumva Bleriana?

— Nu prea cred. Dar, iară să vorbim direct cu ele, nu putem fi siguri.

— Ce se va întâmpla cu fetele?

— Nu ştiu, ca să fiu sincer.

— E de-a dreptul sinistru, la naiba!

— Este, bătrâne. Aşa e. Continuăm căutările. Să vedem dacă dăm de urma acestor femei.

— Mult noroc!

— Ah, în plus, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu jurnalistul ăla care te-a sunat.

— Serios?

— Da. Nu ştie nimic.

Tom pare convins.

Bine, atunci.

— Mulţumesc pentru informaţii!

Doamna cu un coc impecabil are în jur de cincizeci de ani. Se uită dincolo de Alessia, ca să vadă dacă mai e cineva şi o analizează cu o privire critică. Alessia răsuflă uşurată când femeia se dă laoparte; pare să fi trecut cu bine de inspecţie.

— Nu ştiam că profesorul Strickland are o nepoată. Darămite o strănepoată! Poftiţi înăuntru!

O invită pe Alessia să intre în holul care seamănă mult cu cel din Vila Trevelyan, unde locuieşte Caroline, iar Alessia trage concluzia că ambele case au fost probabil construite cam în aceeaşi perioadă.

— Urmaţi-mă, vă rog, spune femeia şi o conduce pe Alessia pe coridor într-o cameră spaţioasă, cu un şemineu impunător care are deasupra o policioară, şi cu ferestre franţuzeşti care dau spre o grădină interioară cu vegetaţie luxuriantă.

La birou, în faţa unui laptop, stă un bărbat cu păr bogat,

blond- cenuşiu, cu o mustaţă şocant de răsucită şi cu barbă. îşi ridică privirea cu un interes politicos. Ochii lui sunt la fel de albaştri ca ai iubitei ei bunici, gura are aceeaşi formă şi pare gata să zâmbească în orice moment – este bunica ei în variantă masculină. Alessia e de-a dreptul uluită; i se pune un nod în gât şi e incapabilă să vorbească.

— Ei bine, draga mea, spune el. Ce pot face pentru tine?

Ea nu răspunde, iar bătrânul se încruntă confuz, uitându-se ba la Alessia, ba la femeia care, bănuieşte Alessia, este un fel de servitoare. Nu, nu servitoare. Face parte din *personal.*

— Spune că este strănepoata dumneavoastră, domnule profesor.

El se face palid la faţă şi-şi întoarce ochii mari şi luminoşi spre ea.

— Alessia? şopteşte el.

Cum? O cunoaşte?

Lacrimile i se preling pe obraji, iar tânăra dă uşor din cap, încă incapabilă să vorbească.

— Ah, draga mea! exclamă el, ridicându-se de pe scaun.

Ocoleşte biroul şi o prinde de ambele mâini.

— Nu m-am gândit niciodată...

Vocea i se frânge. Se privesc unul pe celălalt, ţinându-se de mâini. Ea îi observă ridurile din jurul ochilor şi mustaţa caraghioasă, ascuţită la ambele capete. Barba îngrijită. Părul impresionant, exact ca al bunicii ei.

— Virginia? îi şopteşte el.

Nu ştie.

Alessia clatină din cap.

— O, nu, spune bărbatul şi lacrimile i se adună în ochi.

îi strânge mâinile şi rămân aşa, faţă în faţă, câteva secunde, iar emoţiile de tot felul i se citesc pe chip în timp ce asimilează trista veste. în cele din urmă, şi Alessia plânge, amintindu-şi de iubita ei Nana. Tobias scoate o batistă de bumbac din buzunarul de la pantaloni şi îşi şterge ochii.

— Draga mea, m-ai întristat cu vestea asta! Draga mea, iubita mea soră. Mi-am tot pus întrebări. Nu mai primisem niciun semn de la ea de multă vreme. Am sperat... se opreşte el ca să tragă aer în piept. Doamnă Smith! Un ceai, vă rog! Bei un ceai, nu-i aşa, draga mea?

Alessia dă din cap aprobator şi caută un şerveţel în geantă. Doamna Smith, al cărei zâmbet blând dezvăluie că atitudinea ei s-a schimbat total, devenind grijulie, se grăbeşte să iasă din cameră.

— Cruciuliţa aceea de aur. îmi pare cunoscută. Era a ei?

— Da! spune Alessia. Era a ei.

Automat, Alessia duce degetele la gât, jucându-se cu

cruciuliţa.

— E un lucru foarte preţios pentru mine. Am iubit-o foarte mult.

El zâmbeşte. Trist.

— Mi-o amintesc. Părinţii mei erau extrem de religioşi. Şi Ginny la fel. De aceea a plecat în Albania, pentru a răspândi Cuvântul Domnului în timpul perioadei comuniste.

Scutură din cap ca şi cum ar vrea să scape de o amintire neplăcută.

— Hai să mergem în salon!

O conduce pe Alessia spre uşă.

— Aşadar, nu am avut niciodată adresa lui Ginny, dar îmi scria uneori. Aşa am aflat despre tine. Cred că se temea ca nu cumva părinţii noştri să se ducă s-o „salveze” din fundul Albaniei. N-au fost deloc de acord cu căsătoria ei, oftează Toby. O poveste îngrozitoare. Au pierdut o fiică.

— A nimerit-o bine cu măritişul. Era foarte îndrăgostită de soţul ei. Un bărbat bun. Fiica ei, mama mea, n-a avut un astfel de noroc, dar se pare că situaţia s-a mai schimbat.

— Mama ta... Shpresa?

— Da.

— în fine, Alessia, povesteşte-mi despre tine. Cum de te afli în Anglia? Spune-mi totul!

— Iubito, am ajuns acasă! o strig, închizând uşa de la intrare.

E o linişte mormântală, iar anxietatea pe care o trăiesc de când Alessia m-a anunţat că iese în oraş răbufneşte la suprafaţă.

— Alessia! strig, în caz că e ascunsă în vreunul dintre dressinguri sau prin vreo baie.

Dar apartamentul pare gol, e o tăcere pe care nu am observat-o înainte ca Alessia să se mute aici.

La naiba! Am uitat să armăm alarma.

A spus că-mi va scrie. încruntat, îmi scot telefonul şi o sun. Dar intră mesageria vocală.

— Unde eşti? întreb şi închid, respirând iritat.

Alessia îşi poate purta singură de grijă.

Nu-i asa?

S-a descurcat cu mama mea. Si cu Grisha.

Teama care mă bântuie de când Alessia a fost răpită mi se adună în piept. îi trimit un mesaj, pe un ton relaxat.

Unde eşti? Apartamentul e rece şi
pustiu fără tine.
Mx

în plus, mi-e foame. Asta nu mă ajută deloc să-mi recapăt buna dispoziţie. Simţindu-mă mizerabil, mă îndrept spre bucătărie, unde frigiderul este plin de bunătăţi.

Nu. Mă răzgândesc, mă duc în dormitor şi-mi pun echipamentul de alergare. Dacă dau o tură, îmi limpezesc mintea, iar Alessia se va întoarce până termin.

— Nu-mi vine să cred că locuiai peste Tamisa. E extraordinar, spune Toby.

— Da. Eram tare fericită acolo, răspunde Alessia.

— în Vest e mai bine, cred că aşa se spune.

îi zâmbeşte amabil. Alessia aruncă o privire spre ceas. E trecut de ora 6!

— Ah, ce târziu e! Trebuie să plec. Soţul meu se va îngrijora.

— Sunt convins. Maxim, spuneai?

— Da. Asa îl cheamă.

Alessia nu i-a povestit lui Toby despre moştenirea lui Maxim. O să-i zică la următoarea lor întâlnire.

— Abia aştept să-l cunoşti. Este un om bun.

Se ridică în picioare şi aruncă o privire spre pian.

— Ştii să cânţi?

— Da, ştiu. Nana a învăţat-o pe mama. Nana şi mama m-au învăţat pe mine. Si tu cânţi?

Bătrânul chicoteşte.

— Talentul la muzică e o trăsătură de familie. Din păcate, nu mai cânt la fel de mult ca înainte, ridică el mâinile şi-şi mişcă degetele. Astea nu mai sunt ce-au fost, dar am studiat muzica toată viaţa. Pentru mine e mai mult o ştiinţă acum decât o artă, dar a început cu o explozie de culoare.

— Ai sinestezie?

— Da, draga mea.

Este de-a dreptul uimit.

— Dar eu îi spun cromestezie.

Alessia zâmbeşte.

— Cromestezie. N-am mai auzit de-aşa ceva.

— Este un lucru foarte rar. Sinestezie de la sunet la culoare.

— Si eu o am!

— Ha! face el, prinzând-o de mână. Nu am mai întâlnit niciodată un alt sinestezic! Şi, când îl întâlnesc, se dovedeşte că suntem rude! Cum vezi culorile?

— Asociate cu o notă muzicală. Tu?

— Ale mele sunt mai puţin definite, dar, hei, putem discuta despre asta altă dată. Ştiu că trebuie să pleci. O să-ţi comand un Uber şi, până vine, ai vrea să-mi cânţi ceva?

Alessia este ameţită de bucurie când se urcă în maşină. Toby îi face semn cu mâna din prag, iar ea îi răspunde bucuroasă, până când nu-l mai vede. Se cuprinde în braţe în timp ce vehiculul coteşte şi se strecoară încet în traficul de pe pod. Toby e atent, amabil, muzical şi super inteligent, dar, mai presus de toate, e interesat de ea şi de viaţa ei într-un mod în care rudele ei de sex masculin de acasă nu erau, şi abia aşteaptă să-l cunoască pe soţul ei. îşi scoate telefonul din geantă pentru a-l suna pe Maxim şi a-şi cere scuze că nu i-a scris. Dar telefonul nu mai are baterie.

O, *Zotl*

Asta e, nu are ce face până când ajunge acasă. Aşa că se reazemă de spătar şi-şi repetă în minte conversaţia cu Toby. Străunchiul ei. Care are sinestezie.

— Iubito, am ajuns acasă! strig în apartamentul gol când mă întorc de la alergare.

Endorfinele eliberate în timpul exerciţiilor fizice dispar când mă îndrept spre duş.

Unde naiba este?

Până la ora 19:00, mă urc pe pereţi. I-am lăsat mai multe mesaje, dar nu am primit nicio veste de la soţia mea. Nu pot suna pe nimeni, nu pot face nimic. Sunt neputincios.

Urăsc să nu ştiu unde este şi în ce stare.

Mă plimb prin salon şi, de fiecare dată când trec pe lângă uşile duble care dau spre hol, arunc o privire spre uşa din faţă, dorindu-mi ca Alessia să apară.

îmi pierd minţile.

La naiba!

Păşesc pe coridor, unde mă copleşeşte liniştea. Mă simt brusc dezorientat. Nu ştiu unde este soţia mea şi, dintr-un motiv necunoscut, îmi revin în minte pantofii Louboutin ai mamei mele ţăcănind la plecarea acesteia – spunându-mi că am pierdut deja un membru al familiei săptămâna asta.

Să fi fost oare ultima dată când am văzut-o?

Oricât de mult m-ar călca Rowena pe nervi, acest gând e absolut deprimant.

E mama mea.

Mama.

La naiba!

Cum ne vom mai reveni vreodată?

Alung acest sentiment sumbru şi-i trimit un mesaj.

Trebuie să discutăm despre slujba de comemorare a lui Kit.
Când îţi trece supărarea, poate mă suni.

Şi aş vrea să adaug, *curvă necredincioasă,* dar nu o fac. E

mama mea. Apoi îi scriu soţiei mele care lipseşte de-acasă. Din nou.

înnebunesc aici!
Sună-mă!
Te rog!
M

Chiar atunci, cheia zornăie în broască. Uşa se deschide şi Alessia îşi face apariţia. Arată bine. Când ne încrucişăm privirile, zâmbetul ei cald luminează holul întunecat şi inima mea. Uşurarea şi furia mă cuprind în egală măsură.

Slavă Domnului că e vie şi nevătămată!

Dar, când intră în casă, furia pune stăpânire pe mine, aşa că strig din toti rărunchii:

— Unde naiba ai fost?

Capitolul douăzeci şi cinci

Alessia încremeneşte când mă îndrept cu paşi mari spre ea, gata să-mi descarc emoţiile. Sunt copleşit de furie, dar, când mă apropii de ea, îşi ridică spre mine chipul inocent, frumos, cu ochii ei negri şi seducători.

— îmi pare rău. Mi s-a descărcat telefonul, îmi şopteşte ea.

— Ah!

Nu credeam că asta va spune. Mă aşteptam la o ceartă aprinsă care să mă ajute să-mi eliberez o parte din iritare şi frică. Scuzele ei şi faptul că recunoaşte adevărul mă descumpănesc şi, într-o fracţiune de secundă, mânia mea se evaporă.

— Eram îngrijorat, bolborosesc.

încet, ca şi cum ar atinge un leu, se întinde şi îmi mângâie obrazul.

— Ştiu. îmi pare rău.

Oftez, îmi sprijin fruntea de a ei şi închid ochii, încercând să mă calmez. încet, îmi încolăcesc braţele în jurul trupului ei, trăgând-o mai aproape, lipind-o de corpul meu, bucurându-mă de căldura ei liniştitoare. Ea mă sărută pe obraz.

— îmi pare rău. Am pierdut noţiunea timpului.

— Unde-ai fost?

Alessia zâmbeşte.

— îţi spun, dacă promiţi să nu te superi.

— Nu. Nu, nu promit. Nici vorbă. Sunt deja supărat. Ai un talent îngrijorător de a te expune la situaţii periculoase.

Spune-mi!

— L-am întâlnit pe fratele bunicii mele, străunchiul meu.

Maxim se desprinde de ea şi face un pas înapoi.

— Un unchi? Ai pe cineva din familie aici?

Ea încuviinţează, încă savurând bucuria de a-şi fi găsit o rudă în viaţă.

— Cum să mă supăr pentru asta? Locuieşte în Kew? Cum l-ai găsit? Alessia îl ia de mână pe Maxim şi-l duce la bucătărie.

— Ia loc! zice ea şi arată spre un scaun.

El se încruntă, încurcat, dar se supune privind-o nerăbdător, cu părul ciufulit şi cu ochii verzi care nu mai sclipesc de furie, ci de curiozitate.

— îţi aminteşti când te-am întrebat cum am putea s-o găsim pe Bleriana?

Maxim încremeneşte, iar Alessia nu ştie cum va reacţiona.

— M-am dus să mă întâlnesc cu detectivul.

— înţeleg. Şi?

— L-am rugat să-mi găsească familia din partea bunicii.

— Aha!

— Şi pe Bleriana, şopteşte ea, ca şi cum ar mărturisi o mare greşeală.

— Chiar dacă eu te-am rugat să nu faci asta.

Maxim strânge din buze, ochii îi sunt ca de gheaţă, iar Alessia ştie că e nervos. îl aprobă, încercând să se simtă vinovată, dar fără succes. El clatină din cap şi, luând-o de mână, o trage la el în poală.

— Ce naiba, Alessia? Nu vreau să ai vreo legătură cu lumea aceea, nici măcar de la distanţă. Tom se ocupă de povestea asta. Dar trebuie să recunosc că nu a ajuns prea departe. Sună-l pe detectivul particular şi roagă-l să se oprească. Lasă-l pe Tom să preia ancheta. E o persoană în care am încredere. Te implor!

— OK, spune ea repede. îmi pare rău. Sunt nerăbdătoare s-o găsesc.

— înţeleg, oftează el. Dar de ce nu mi-ai spus că ai de gând să te întâlneşti cu ruda ta? As fi venit cu tine.

— Nu aveam de gând să mă întâlnesc cu el. Voiam doar să-i duc o scrisoare. Am învăţat astăzi la cursuri despre corespondenţă. Dar am văzut pe geam pianul din sufrageria lui şi după aceea... A fost... mâna sortii.

Ridică din umeri, încercând să-l convingă că s-a simţit obligată să bată la uşă după ce a văzut pianul.

Maxim oftează din nou.

— înţeleg. Ei bine, dacă mai ai şi alte rude secrete, m-aş

bucura să vin cu tine când le vei cunoaşte. Te rog să-mi îngădui. Da?

— Bine.

— Povesteşte-mi despre el!

Alessia îl sărută pe obraz.

— îţi mulţumesc că nu te-ai supărat prea tare pe mine.

— Sunt încă furios pe tine. Noi spunem „furios". „Supărată" e un termen american. Iar eu am turbat de furie mai devreme. De îngrijorare, nu de altceva.

— Ştiu. îmi pare rău. Vrei să gătesc ceva? Ţi-e foame?

Maxim se lasă pe spate, zâmbind din colţul gurii.

— Da, mor de foame.

Ea zâmbeşte şi-i mângâie faţa. Soţul ei e *flămând.*

— O să pregătesc ceva de mâncare şi o să-ţi povestesc totul despre el.

— Deci el era chiar dincolo de fluviu când locuiai în Brentford? întreb, privind-o pe Alessia amestecând într-un sos de roşii. Atât de aproape şi totuşi atât de departe.

— Da, are o casă mare. Şi el e muzician, dar a fost profesor. La Oxford. Profesor de muzică. Are sinestezie, la fel ca mine, dar îi spune... crom... cromestezie.

— Uau!

Care erau sansele?

— E ceva genetic? întreb.

— As a cred!

Zâmbeşte în timp ce adaugă în oală nişte cap ere. Nu ştiu ce prepară, dar aroma e delicioasă. Miroase atât de bine, încât merită un pahar de vin roşu.

— Vrei vin? o întreb pe Alessia.

— Da, te rog! Vrea să te cunoască. Şi pe mama!

— Nu a întâlnit-o pe mama ta?

Iau o sticlă de pe raft.

— Nu. N-a fost niciodată în Albania. Iar mama mea nu ştie de existenţa lui. Bunica mea a fost... alungată de propria familie pentru că s-a măritat cu un albanez.

Alessia tace îngândurată, amestecând mai departe în sos.

La naiba!

Familia mea nu a alungat-o.

Sau asta a făcut? Mama mea...

— E îngrozitor, murmur, îndepărtând imediat acest gând.

— Dar ştia despre mine. Bunica îi scria din când în când.

— Ar trebui să meargă să-ţi cunoască familia. E o idee bună, în ciuda tatălui tău înfricoşător. I-ai spus Shpresei?

Destup vinul şi, fără să-i las timp să respire, îl torn în două pahare.

— Nu. Dar o voi face după cină.

Alessia scurge spaghetele şi adaugă sosul, amestecând.

— E gata mâncarea.

Alessia pune ultimele farfurii în maşina de spălat vase, şterge blatul şi îşi scoate telefonul din geantă. îl lasă jos şi îl bagă la încărcat. Maxim este în salon, la pian. Nu l-a mai auzit cântând de la acel duet cu ea. Se sprijină de tocul uşii, fără ca el s-o observe, şi ascultă câteva clipe. Maxim improvizează o melodie în la minor. Notele străbat încăperea, conturându-se în capul ei într-o nuanţă vibrantă de albastru – o melodie optimistă, plină de căldură şi speranţă, neobişnuită pentru o tonalitate minoră.

Maxim pare... fericit.

Alessia zâmbeşte. Tema este în contrast total cu piesa melancolică pe care i-a cântat-o ea la Hideout, în Cornwall, nu cu mult timp în urmă. El se întoarce, observând-o, iar ea se strecoară şi ia loc lângă el la pian.

— Asta e o melodie mai veselă.

— Mă întreb de ce?

Maxim zâmbeşte, Alessia surâde şi ea.

— E din *Interstellar.*

Alessia se încruntă.

— Nu ştii filmul? întreabă el.

— Nu-l ştiu.

— Ah! Va trebui să-l vedem. Un film senzaţional. Cu o coloană sonoră grozavă, semnată de Hans Zimmer.

El se opreşte şi-şi pune un braţ în jurul ei.

— Că veni vorba. Am discutat azi cu Leticia.

Alessia se crispează – în ciuda faptului că o place pe Ticia, nu-i place ca Maxim să vorbească cu femeile cu care s-a culcat.

Alessia! încetează!

Maxim continuă, fie pentru că nu observă tensiunea ei, fie pentru că preferă s-o ignore:

— Spune că ar trebui să fim discreţi şi să evităm presa. Aşa că, după ce-ţi termini cursul, cred c-ar trebui să mergem în Cornwall. Oricum am treabă la moşie. Ştiu că aveam de gând să împachetăm în acest weekend, ca să ne putem muta. Dar poate găsim pe cineva care să facă asta în locul nostru. Sau putem aştepta.

Alessiei îi tresaltă inima.

— îmi place la nebunie în Cornwall, spune ea cu răsuflarea tăiată. Mai ales marea.

— Şi mie, o sărută Maxim pe păr. Atunci aşa facem. Putem pleca vineri seara. Iar între timp stăm acasă şi ne uităm la filme. Ştii tu, Netflix şi relaxare.

— Credeam că ăsta e un alt fel de a spune „sex pe

canapea”.

— Putem face şi asta, râde el şi o sărută.

— Mai cântă un pic din *Interstellarl*

— Mă simt puţin aiurea să cânt pentru tine.

Ea râde uşor.

— De ce? Nu e cazul, te rog. îmi plac compoziţiile tale.

— Ei bine, asta nu e a mea. Dar, dacă asculţi, probabil că o vei cânta mai bine decât mine.

— Maxim. Cântă!

El zâmbeşte.

— Da, milady.

Cu melodia interpretată de Maxim încă răsunându-i în cap, Alessia îşi ia telefonul pentru a vorbi cu mama ei. Găseşte o puzderie de mesaje de la Maxim; tonul din ele e din ce în ce mai panicat şi mai iritat, iar ea se simte brusc vinovată. Nu a vrut să-l îngrijoreze.

Are e-mailuri de la patru dintre colegiile la care a trimis cereri de înscriere – cel pe care îl citeşte mai întâi e de la Royal College of Music.

Are o audiţie!

Sunt nerăbdători s-o cunoască.

Uau! Fuge înapoi în salon. Maxim îşi înalţă privirea spre ea.

— Am o audiţie la Royal College of Music!

El zâmbeşte şi aplaudă, ridicându-se încet în picioare.

— Talentata mea soţie... E o veste fantastică!

Alessia deschide celelalte e-mailuri şi constată că toţi vor să o vadă. Se uită cu uimire la Maxim.

— Toţi vor să dau o audiţie!

— Fireşte că vor! Ar fi proşti să nu vrea.

El îi cuprinde capul în mâini.

— Eşti frumoasă. Talentată. Şi mă bucur atât de mult că eşti soţia mea! îşi apropie buzele de ale ei.

— Du-te! Spune-i şi mamei tale!

Alessia surâde şi se întoarce în bucătărie pentru a-i da Shpresei vestea cea bună.

Poate că-mi fac prea multe griji. Alessia e OK. S-a întors vie şi nevătămată. E o femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu!

Care a fost răpită.

De două ori.

La naiba!

Am crezut... Ce am crezut? Că a plecat? Că a fost răpită din nou?

Amice! Las-o baltă!

E OK. E aici.

Iau o înghiţitură din Bordeaux-ul delicios, care a avut ocazia să respire acum, şi mă întreb pentru scurt timp dacă nu cumva ar trebui să dau o tură prin pivniţa de la conacul Trevelyan înainte de a trece pe-acolo Caroline şi să-l bea pe tot.

Se aude soneria de la uşă. De la intrarea în apartament, nu de la interfonul clădirii.

Cine naiba să fie?

Rowena?

O umbră întunecată se profilează dincolo de uşă. E un bărbat, nu o femeie. Deschid usa.

La naiba! E el.

Cu părul dat pe spate, haina scumpă din blană de cămilă şi pantofi eleganţi.

Ticălosul de Anatoli. Nenorocitul!

— Bună ziua, englezule, spune Anatoli, cu o aroganţă şi o îngâmfare care mă fac să-mi doresc să-l pocnesc.

— Ce naiba cauţi tu aici?

— Am venit să te văd.

Pe mine!

— De ce?

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

— Nu. O să-ţi spun să te duci dracului învârtindu-te.

— Şi umblă vorba că englezii sunt atât de politicoşi!

Face un pas spre mine şi, în ciuda sentimentelor mele ostile, îi fac loc să intre.

Ce mama naibii?

Pe hol, se opreşte şi se întoarce, adresându-mi-se.

— Unde e soţia ta – femeia care ar trebui să fie măritată cu mine? S-a săturat de snobismul clasei superioare şi te-a părăsit deja?

— Aceeaşi femeie pe care ai abuzat-o, ai răpit-o şi ai târât-o prin toată Europa?

Alessia apare pe hol şi devine palidă când îl vede pe Nemernic.

— Am scos-o din ţară întreagă. S-a întors aici legal. V-am făcut un serviciu amândurora, se amuză Anatoli, cu ochi sclipitori.

— Anatoli, şopteşte Alessia. Ce cauţi aici?

Expresia lui se schimbă. Ochii lui albaştri se încălzesc în timp ce o studiază.

— Sunt aici cu afaceri, răspunde el în limba ei. Mă bucur să te văd, *carissima.* Arăţi bine. Tatăl tău spune că un jurnalist a venit la ei acasă. L-a trimis la plimbare. Presa nu aprobă prezenţa ta aici, aşa cum ţi-am spus. Englezii sunt

nişte snobi. Spun că mariajul vostru nu e legal.

— Dar noi ştim că nu e adevărat! exclamă Alessia.

Anatoli se strâmbă.

— Jak mi-a mai spus că nu eşti însărcinată. Te pricepi la minciuni. Alessia se înroşeşte.

— Englezul are grijă de tine? murmură el.

— Ajunge! se răsteşte Maxim. Vorbiţi în engleză, altfel îl dau afară.

Maxim se uită la Alessia ca şi cum ar fi vina ei că Anatoli se află la ei în hol.

Alessia se încruntă şi vine alături de Maxim. El îsi strecoară braţul în jurul taliei ei şi o trage mai aproape de el.

— Nu-ţi face probleme, englezule. Pe tine am venit să te văd.

— Pe mine! Ce mama dracului vrei de la mine? Si de ce as vrea să te văd?

— Ce limbaj! Şi din partea unui aristocrat!

Maxim se încordează, iar Alessia se teme că ar putea să-şi iasă din fire şi să-l pocnească pe Anatoli, aşa cum s-a mai întâmplat. îl prinde uşor de cămaşă.

— Ce cauţi aici? se răsteşte ea.

— Tatăl tău m-a trimis.

— Baba? De ce?

— Ţi-am spus. Am un mesaj pentru englez.

— Şi stimatul meu socru nu-mi poate trimite un mesaj prin intermediul fiicei sale? spune Maxim dispreţuitor.

— Jak nu vorbeşte bine limba engleză. Spre deosebire de mine.

Rânjetul îngâmfat al lui Anatoli este exasperant.

— Şi e ceva privat. Pentru tine. Nu pentru iubita lui fiică.

Maxim se încruntă.

— Apari din senin. Intri la mine în casă. Vorbeşti cu soţia mea la o oră nepotrivită. Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu tine. E o problemă care-i priveşte numai şi numai pe bărbaţi.

Anatoli se uită fix la Alessia.

— Nu plec nicăieri! exclamă Alessia. Dacă ai ceva de spus soţului meu, poţi să spui de faţă cu mine. Nu mai sunt în Kukes.

— Nicidecum, *carissima.* Asta e doar pentru urechile soţului tău.

Alessia îşi întoarce privirea nedumerită spre mine. E limpede că habar n-are de ce a apărut Nemernicul la uşa

noastră. Expir iritat.

— O cheamă Alessia. Sau lady Trevethick, pentru tine. Acum, spune ce ai de spus şi apoi poţi pleca.

îi arunc un zâmbet îngheţat şi dispreţuitor, iar Anatoli îşi mijeşte ochii.

— Există vreun loc retras unde am putea merge?

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu chiar. Doar dacă ieşim de-aici. Asta e şi casa Alessiei.

— Maxim, de ce nu vă duceţi în salon, iar eu o să vă aduc un pahar de vin?

— Uită-te la ea! face Anat oii rânjind. Alessia, eşti albaneză până în măduva oaselor.

Chipul i se luminează. E încă îndrăgostit de soţia mea.

E absolut dezgustător.

— Nu, Nemernicule, nu eşti binevenit în casa asta. Ai luat-o pe Alessia de aici împotriva voinţei ei. Ai ameninţat-o şi ai abuzat-o. Şi ai tupeul să vii aici şi să te aştepţi să te invităm în casa noastră...

— Sunt un asociat al tatălui lui lady Trevethick. Şi are un mesaj pentru tine, dobitocule!

Alessia este tentată să intervină între cei doi bărbaţi care se înfruntă
din priviri.

— Hai să discutăm afară, spune Maxim printre dinţi.

Alessia se uită la el, cu ochii larg deschişi, panicată. El îi zâmbeşte liniştitor şi-şi îndreaptă atenţia către Anatoli.

Privirea glacială a Nemernicului nu mă intimidează.

— Eşti înarmat? îl întreabă brusc Alessia, tulburată, dintr-o singură suflare.

Ce mama naibii?

El scutură din cap.

— Nu şi de data asta.

Şi zâmbeşte.

— Am venit pe calea aerului. Bine, englezule, facem cum vrei tu.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la implicaţiile întrebării Alessiei. Nu e de mirare că i-a fost uşor s-o răpească – monstrul ăsta era înarmat până-n dinţi. Mă încrunt la el, încercând să-mi stăpânesc furia. A adus o nenorocită de armă în casa mea şi mi-a ameninţat soţia.

Sau pe mine.

Aşa a reuşit s-o ia cu forţa.

Monstru nenorocit!

— Aşadar, englezule? spune el.

îmi clocoteşte sângele în vine, dar îmi iau sacoul şi ies, fără să mă obosesc să-l aştept. Nu iau liftul, ci pornesc în goană pe scări, împins de furie, şi ajung repede în micul hol de la parter.

Facem asta şi apoi dispare.

Pentru totdeauna. Să sperăm.

Mă urmează pe scări şi ştiu că nu se aştepta să mă mişc atât de repede, pentru că, atunci când ajungem jos, gâfâie, epuizat.

Iar asta mă încântă.

Ticălosul ăsta nenorocit a adus o armă în casa mea.

— Aici, strigă el când ajunge în hol, înainte să ies din clădire. E lumină.

Mă opresc, iar el scoate din buzunarul interior o tăietură din ziar, întinzându-mi-o. E dintr-un ziar albanez, aşa că nu înţeleg titlurile, dar văd fotografiile neclare a doi bărbaţi.

îi recunosc şi mi se face pielea de găină.

Nemernicii ăia!

Traficanţii!

îmi ridic privirea spre el.

— Ăştia sunt? întreabă el.

încuviinţez.

— De ce? adaug eu.

Nu spune nimic şi apoi scoate o altă tăietură de ziar. Este fotografia în care Charlotte mă sărută.

Ah, la naiba!

— Asta a ajuns în Albania?

— Da. E în toată presa. Jak crede că ar trebui să fii mai discret cu aventurile tale.

— Hei! ridic eu o mână. Nu e ceea ce pare.

— Nu?

— Nu. Ca să ştii, nu am o aventură. De asemenea, nu e treaba lui Jak şi nici a ta.

— Alessia a văzut asta?

— Fireşte că a văzut-o. Era acolo.

— Aha!

Pare demoralizat – atât de demoralizat încât, într-un fel, mi se face milă de el. încă speră la o şansă din partea soţiei mele. O iubeşte. în felul lui.

Ce idiot!

— Ştii! mârâie el. Dacă o dai în bară cu ea, voi fi aici. Aşteptând-o. E evident că ziariştii de scandal nu sunt de acord cu căsătoria voastră. Snobismul şi dispreţul se simt în fiecare cuvânt pe care-l scriu despre ea. Voi fi în ţara ei natală, unde o iubim. O iubesc.

— Nu, nu o iubeşti. Ţine-te departe de soţia mea! Dacă

nu ai fi maltratat-o, poate că acum ar fi cu tine. Dar ai făcut-o. *Tu* ai dat-o în bară. Şi acum ea e a mea. în toate privinţele. Şi nu dau doi bani pe presa de scandal. Las-o pe Alessia în pace! Acum, poţi pleca.

Fără să-l mai învrednicesc cu vreo privire, urc treptele în fugă. Când ajung la ultimul etaj, simt că m-am calmat.

Alessia e tot în hol.

— Unde e? Ce voia? mă întreabă ea.

— Nimic important.

îşi pune mâinile în şolduri.

— Maxim! Spune-mi!

Şi, dintr-odată, îmi vine să râd. Ea se furişează şi fuge să se vadă cu unchiul ei fără să spună un cuvânt. Şi totuşi acum îmi cere răspunsuri.

— Chiar vrei să ştii?

— Da. Si de ce zâmbeşti?

— Pentru că mă faci să zâmbesc.

— Spune-mi!

— Tatăl tău vrea să mă ocup cu mai multă discreţie de amantele mele.

Alessia se face albă la faţă, uitându-se la mine ca şi cum tocmai aş fi pălmuit-o.

La naiba! Glumeam!

— Hei, e o prostie! Anatoli avea un articol cu Charlotte, decupat dintr-un ziar albanez.

Şi brusc mă simt inspirat. O prind pe Alessia de mână.

— Hai să-ti arăt ceva!

O conduc în salon, mă aşez la birou şi o trag pe Alessia la mine în poală. întind mâna după mouse, trezind iMac-ul la viaţă. Pe Instagram, găsesc postarea lui Grisha Egonov cu Alessia la pian.

— Priveşte, spun şi, pornind sunetul, ascult muzica de Bach în interpretarea excepţională a soţiei mele.

Ea se foieşte, nefiind obişnuită să se uite la înregistrări cu ea.

— E OK, nu-ţi face griji! îi şoptesc.

Alessia priveşte înregistrarea, urmărind mişcarea degetelor sale şi sunetele pianului. E extrem de bună. Interpretarea e domoală şi relaxată. Când termină piesa, publicul aplaudă îndelung. Maxim opreşte filmuleţul.

— Vezi? spune el şi, cu ajutorul cursorului, încercuieşte nişte siluete neclare în fundal, apoi apasă butonul *Play.*

Alessia se înfioară. Iată-l pe Maxim, care se fereşte de Charlotte când aceasta îl sărută. îşi întoarce capul, o prinde de mâini şi o împinge uşor. I se împotriveşte.

Alessia îi aruncă o privire.

— Ea te-a sărutat.

— Ţi-am spus doar. Ea m-a sărutat.

— Te-am crezut.

— Chiar m-ai crezut? spune el, uitându-se la ea pieziş, zâmbind neîncrezător.

Alessia râde şi-şi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui.

— Da. De o mie de ori, da. Bineînţeles că te-am crezut.

— Aşa şi trebuie. Vrei să ne uităm pe Netflix şi să ne relaxăm?

O sărută, cu mâinile în părul ei. Limba lui îi ia gura cu asalt, tăindu-i respiraţia şi facându-i inima să cânte.

Capitolul douăzeci şi şase

— A fost o întâlnire fructuoasă. începi să te descurci din ce în ce mai bine, Maxim.

Oliver zâmbeşte binevoitor în timp ce-şi strânge hârtiile, aşa că nu cred că e deloc sarcastic, ci absolut sincer. Mă înduioşează şi, în acelaşi timp, mă face să mă simt umil. Tocmai am încheiat o discuţie cu administratorii proprietăţilor rezidenţiale şi comerciale şi sunt mulţumit că totul merge bine, deşi îşi fac griji în privinţa achiziţiilor – cumpărăturile online sunt de vină –, pentru că am început să pierdem clienti.

[3]— Cred că a mers bine. De fapt, a mers atât de bine, încât aş putea să mă retrag şi să merg acasă chiar acum.

— Un plan bun. Plecaţi în Cornwall, nu-i aşa?

— Sper să scap de presă.

— Multă baftă!

— Să ai un weekend plăcut! Şi... mulţumesc, Oliver. Pentru tot.

— îmi fac doar treaba, milord. Un weekend grozav vă doresc!

Iese din biroul meu şi îmi amintesc cum credeam că nu-mi va susţine

niciodată interesele.[9] Ei bine, m-am înşelat. Este un [3]om valoros pentru mine şi pentru moşie.

Cobor treptele. E o după-amiază răcoroasă de martie. M-am hotărât să merg pe jos până acasă, pentru că am destul timp şi vreau să-mi dezmorţesc puţin picioarele. Am reuşit să ies la alergare doar de două ori săptămâna asta şi mi-am propus să fac mai mult în privinţa asta în Cornwall.

Alessia termină astăzi cursul şi mi-a spus că după aceea iese la un pahar de vorbă cu colegele ei. Sunt tentat să mă

duc după ea, dar nu am fost invitat, şi diseară trebuie să conduc.

Amice! Las-o în pace!

în timp ce străbat Berkeley Square, o senzaţie sâcâitoare îmi trece pe şira spinării şi mă trezesc aruncând o privire în spatele meu.

Sunt urmărit?

Reporteri? Paparazzi?

Nu văd pe nimeni care să se poarte suspect, dar iuţesc pasul.

Amice! Calmează-te!

îmi continui grăbit drumul, tentat să iau un taxi – dar îmi face bine să merg pe jos.

Sentimentul de nelinişte mă urmăreşte până când ajung pe Chelsea Embankment. Şi mă bucur că lângă blocul meu nu sunt ziarişti. Intru cu paşi mari pe uşă şi alerg pe scări, bucuros că sunt acasă.

Alessia stă alături de Tabitha şi de alte două colege de curs la The Gore, savurând un pahar de şampanie. Atmosfera e efervescentă, sărbătorească.

— Cred că tatăl meu va constata că manierele mele s-au îmbunătăţit considerabil. Va fi mulţumit. Sper, spune Tabitha. Vrea să mă mărite cât mai curând posibil, la fel ca pe surorile mele. Nici n-ai zice că suntem în secolul XXI. Soţul tău te-a trimis la acest curs?

Alessia zâmbeşte.

— Nu. A fost decizia mea. Sunt recunoscătoare. Am învăţat atât de multe! Trebuie să vii şi tu la primul banchet pe care-l organizăm.

— Banchet cu trubaduri cu tot? Vin negreşit!

Alessia chicoteşte.

— Nu sunt sigură de partea cu trubadurii, dar Maxim are câteva chitare, deşi nu l-am auzit niciodată cântând. Ne mutăm în curând în casă nouă. Sper ca acolo să fim nişte gazde bune.

— Ah! Petrecere de casă nouă. Ar fi grozav. Când şi unde vă mutaţi? Spune-mi tot!

Mă pregătesc să intru în duş şi chiar atunci sună interfonul.

Acum ce mai e?

Sper să nu fie vreun reporter.

Ajung în hol şi răspund la interfon.

— Da?

— Alo. Cu Alessia. Vă rog, rosteşte o voce feminină moale şi şovăitoare.

— Cine e acolo?

— O prietenă. Prietena Alessiei. Te rog!

O disperare mută din tonul ei mă înfioară. Engleza nu e limba ei maternă.

— Etajul şase. Ia liftul!

îi deschid usa.

Vom vedea imediat cine este.

Tabitha o îmbrăţişează pe Alessia.

— A fost o mare plăcere să te cunosc în aceste ultime zile, spune ea. Te rog, hai să păstrăm legătura!

Alessia o strânge şi ea la piept.

— Aşa voi face. Şi, da, a fost minunat. Simt că mi-am făcut o prietenă.

— Si acum amândouă ştim cum să stăm corect la masă. Postura este

foarte importantă, face Tabitha, imitând-o pe instructoarea lor, iar Alessia izbucneşte în râs.

— Şi ştim care e diferenţa dintre o furculiţă pentru salată şi una pentru felul principal de la cină. Viaţa mea e acum... completă.

Tabitha zâmbeşte.

— Trebuie să plec. Maxim mă aşteaptă.

— Să nu rămâi în Cornwall o veşnicie. Neapărat să păstrăm legătura.

— Asa vom face. La revedere!

Alessia îşi ia rămas-bun rapid şi le strânge mâna celorlalte colege, apoi iese din bar şi se îndreaptă spre stradă. Acolo face semn unui taxi şi îi spune şoferului adresa ei.

*

Deschid uşa de la intrare şi aştept să sosească liftul. Când acesta opreşte, din el coboară o femeie tânără şi slabă. Are părul lung şi negru şi ochi întunecaţi care mă privesc cu precauţie, iar eu bănuiesc că e o persoană care a văzut o mulţime de lucruri rele pe lume.

— Bună, îi spun, cu prudenţă. Te pot ajuta cu ceva?

— Alessia?

Are răsuflarea întretăiată. Oare din cauza emoţiilor? Nu ştiu. E drăguţă într-un mod discret, dar arată aiurea în hainele astea care nu-i vin bine. Stă departe de mine şi-i recunosc în gesturi aceeaşi reticenţă pe care Alessia o avea faţă de mine... faţă de bărbaţi, în general.

Doamne, de unde a venit gândul ăsta?

— Nu e aici, dar e în drum spre casă.

Ea se încruntă, iar eu mă dau laoparte şi-i fac semn să intre.

— Poţi s-o aştepţi aici. Cum te cheamă?

— Pe mine? întreabă ea.

— Da, care e numele tău? Eu sunt Maxim, zic eu, ducându-mi mâna la piept.

— Bleriana, spune ea.

— Bleriana! exclam eu, zâmbind. Alessia te tot caută. Intră!

îşi strânge pumnii ca şi cum ar vrea să-şi ia inima în dinţi şi mă priveşte cu nişte ochi negri, care, dincolo de sclipirile lor, poartă în ei secrete sfâşietoare.

La naiba!

îi zâmbesc liniştitor, pentru că nu ştiu ce altceva pot face cât timp ea se gândeşte dacă să intre sau nu şi dacă să aibă sau nu încredere în mine. Agitată, îşi linge buzele şi fie din curiozitate, fie din disperare, trece pe lângă mine şi intră în apartament. Stau la distanţă de ea, nu vreau să o sperii în vreun fel, şi închid uşa. Pe hol, îmi scot telefonul şi o sun pe Alessia. Telefonul ei sună la nesfârşit, apoi intră mesageria vocală.

Căcat!

îi trimit un mesaj, sub privirea atentă a Blerianei.

Am o surpriză pentru tine.
Vino acasă!
Mx
PS – O surpriză plăcută.

— Cred că Alessia e în drum spre casă. N-ar trebui să întârzie prea mult.

Bleriana cască ochii întunecaţi, bântuiţi, aşa cum obişnuia să facă odinioară şi soţia mea.

Prin ce a trecut oare această tânără?

— Vorbeşti engleza?

Ea scutură din cap în semn că nu.

— Bine. Vrei să bei ceva?

Mimez că duc un pahar la buze.

— Nu. Mulţumesc.

Vocea ei e blândă şi şovăitoare; îsi tine braţele încrucişate în fată – poate pentru a încerca să pară mai mică decât e deja. încearcă să devină invizibilă.

Ah, draga mea! Te văd.

— Vino! Poţi să aştepţi aici.

Mă îndrept spre hol, sperând că mă va urma, ceea ce chiar face, iar eu îi fac semn să intre în salon.

— Ia loc!

Bleriana se aşază pe marginea canapelei, rigidă şi speriată, radiind o tensiune pe care nici măcar nu mi-o puteam imagina. îşi frânge mâinile în poală, iar ochii ei mari alunecă peste tot, observând locul. Mă întreb dacă nu cumva caută o cale de scăpare.

Stau în prag, întrebându-mă ce naiba să fac sau să spun.

— Ăăă... Ti-e foame?

îi fac semn că mănânc. Ea se încruntă, apoi încuviinţează şi clatină din cap.

Bineînţeles – e albaneză.

— Da. Nu?

— Nu.

Mă uit la ceas.

— Alessia. Aici, în curând.

Taxiul opreşte în faţa clădirii, iar Alessia coboară şi-l plăteşte pe şofer, în hol, trebuie să aştepte liftul, iar Alessia bănuieşte că doamna Beckstrom s-a întors de la plimbarea cu Heracles, judecând după cât durează ca ascensorul să coboare de la ultimul etaj. în acest timp, îşi scoate telefonul din geantă. Are un apel pierdut şi un mesaj de la Maxim.

O surpriză?

Alessia zâmbeşte în sinea ei, intrigată, intrând în lift. E încântată să ajungă la moşie. Poate că surpriza are legătură cu Cornwall.

Deschide uşa de la intrare şi îl găseşte pe Maxim aşteptând-o la capătul holului, îmbrăcat în pantaloni de costum şi o cămaşă albă. Părul îi e ciufulit, ochii – de un verde strălucitor. Zâmbeşte, uşurat s-o vadă.

— Ai venit! Te aşteaptă o prietenă! spune el.

— Alessia!

Numele ei răsună cu entuziasm pe hol, iar o tânără se opreşte brusc în pragul sufrageriei. Se uită una la alta şi niciuneia nu-i vine să creadă ce vede.

Bleriana!

— *O, Zot! O, Zot! O, Zot!*

Emoţiile o copleşesc pe Alessia, care ţâşneşte, luând-o pe Bleriana în braţe.

— Eşti aici! Cum de eşti aici? Eşti OK? Ai fugit?

Bleriana începe să plângă, Alessia plânge şi ea, lacrimile de speranţă şi bucurie inimaginabilă înnodându-i-se în barbă. Suspină amândouă laolaltă, strângându-se în braţe.

La naiba! Femei plângând. Femei plângând care vorbesc repede şi furios în albaneză.

Reuniunea lor emoţionantă mă face o clipă să mă sufoc.

Alessia îşi întoarce spre mine chipul înlăcrimat.

— Cum?

— Nu ştiu, clatin eu din cap. Ea m-a găsit. Cred că m-a urmărit de la birou până aici. întreab-o pe ea!

Alessia îi pune întrebarea Blerianei, mă priveşte plânsă, dar plină de speranţă, şi-i răspunde.

— Da, aşa a făcut, spune Alessia.

— Am crezut că sunt urmărit. Mă duc să fac un dus. Durează câteva minute. Vă las să vorbiţi în tihnă.

Alessia se întinde şi mă ia de mână.

— Mulţumesc, şopteşte ea.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi asum meritele, n-am motive. Ea ne-a găsit.

Alessia se întoarce spre Bleriana.

— Spune-mi! Cum ne-ai găsit? Şi noi te-am căutat. Ai scăpat atunci?

O ia de mână pe Bleriana şi se aşază amândouă pe canapea, cu degetele strâns împreunate.

— M-au prins.

Bleriana vorbeşte în şoaptă ca şi cum ar mărturisi un păcat teribil, iar spaima şi oroarea ei sunt atât de profunde, încât Alessia simte repulsie şi gust de fiere.

O cuprinde pe Bleriana şi o strânge la piept ca şi cum nu ar vrea să-i mai dea drumul niciodată.

— Eşti aici acum. Eşti în siguranţă.

Bleriana suspină – de parcă lacrimile s-ar fi dezlănţuit înăuntrul ei – şi se prinde de Alessia ca şi cum aceasta ar fi colacul ei de salvare într-o mare a terorii şi a abuzurilor teribile. Alessia o leagănă uşor, aşa cum a făcut Maxim cu ea, şi amândouă plâng la nesfârşit. Fără să se poată opri.

— Eşti în siguranţă. Am eu grijă de tine, murmură Alessia în mod repetat, liniştindu-se pe sine şi pe Bleriana în acelaşi timp.

Ar fi putut fi ea în locul Blerianei.

în cele din urmă, Bleriana se linişteşte şi-şi şterge nasul şi ochii cu şerveţelul pe care i-l întinde Alessia.

— Dacă vrei să-mi povesteşti, eu sunt aici. Te voi asculta.

Cu buzele tremurând, Bleriana îşi spune povestea lent, cu voce întretăiată, în timp ce Alessia o ascultă şi moare puţin câte puţin pe dinăuntru.

Din prag, le privesc cum vorbesc în şoaptă, dar foarte intens. Nu înţeleg ce-şi spun, dar compasiunea Alessiei pentru această tânără greu încercată de viaţă i se citeşte în fiecare gest. O ţine uşor de mâini, o mângâie pe spate, ochii îi strălucesc de îngrijorare. E concentrată numai şi numai la Bleriana.

E de-a dreptul... impresionant.

Nu ştiu ce-i spune Bleriana, dar e tulburător pentru amândouă. Mă întorc cu spatele, e prea dureros să privesc, iar imaginaţia mea morbidă intră în funcţiune.

La naiba! La naiba! La naiba!

— Cum de ne-ai găsit? Am pus oameni să te caute, zice Alessia.

— Am fost... salvate. De poliţie. Stau cu o familie de englezi la un adăpost al unei organizaţii caritabile. Sunt tare amabili. Şi trebuie să aştept să aflu dacă pot rămâne în Anglia. Am văzut ziarele. Şi te-am recunoscut.

— Ah!

Şi, pentru o fracţiune de secundă, Alessia îi iartă pe ziariştii britanici pentru că i-a hărţuit, pe ea şi pe soţul ei.

— Fiica familiei care mă găzduieşte. Numele ei e Monifa – e foarte de treabă. A intrat pe internet. Şi aşa am dat de soţul tău şi de adresa lui de la birou. Iar azi am venit la Londra ca să vă găsesc.

— Şi chiar ne-ai găsit.

Alessia surâde, iar Bleriana zâmbeşte şi ea printre lacrimi.

— Deci povesteşte-mi. Alessia, lady Trevethick! Cum ţi s-a întâmplat asta?

Ochii Blerianei sclipesc de curiozitate, toate tenebrele dispărând momentan în spatele bucuriei care o cuprinde, în faţa norocului prietenei sale.

— E o poveste lungă.

Revin în cadrul uşii când aud râsete. Cu grija tandră şi plină de calm a Alessiei, Bleriana s-a relaxat şi nu mai arată ca tânăra hărţuită care a apărut mai devreme la uşa noastră. Trăsăturile i s-au relaxat şi întrezăresc o urmă din tânăra drăguţă care a rămas, în ciuda ororilor inimaginabile pe care le-a îndurat.

Sper doar ca prezenţa ei să nu-i declanşeze trauma Alessiei – coşmarurile ei. Nu doream să se întoarcă în acea lume îngrozitoare. Şi totuşi iată-ne aici.

La naiba! Stau deoparte, ca un simplu spectator, şi mă simt complet inutil.

Ce pot să fac?

Si atunci am revelaţia că asta era normalitatea mea.

Aşa mă simţeam tot timpul. *Inutil.*

Doar de când am întâlnit-o pe Alessia am simţit că am un scop în viaţă, de care pot fi mândru.

La naiba! Alung această idee, deoarece e puţin supărătoare.

în niciun caz nu ajungem la moşie în seara asta, aşa că mă îndrept spre bucătărie şi o sun pe Danny s-o anunţ.

— Ah, milord! Abia aşteptam să vă vedem pe tine şi pe noua noastră contesă.

— Ajungem mâine. A intervenit ceva aici. Te ţin la curent.

— Prea bine, Maxim.

Apoi îl sun pe Tom şi îi spun să anuleze căutarea Blerianei.

— A apărut la uşa noastră.

— Să fiu al naibii, Trevethick! Care erau şansele?

— Ştiu.

După ce închid telefonul, mă întorc în salon.

— Doamnelor! Doriţi să mâncăm?

Alessia sare în picioare.

— Maxim! îmi cer scuze. Nu ştiu cum a zburat timpul.

— Nu-i nimic. Vorbeşte cu prietena ta! O să comand ceva.

— Nu. Nu. Voi găti eu. Nu mai mergem la Cornwall în seara asta?

— Nu, mâine.

Alessia se întoarce spre Bleriana.

— Poţi să rămâi la noi? Ti-e foame?

Bleriana zâmbeşte uşor, dând de înţeles că nu are nimic împotrivă.

Alessia pregăteşte rapid nişte cotlete de miel cu ulei de măsline, usturoi şi rozmarin. Apoi face o salată cu brânză feta, ceapă, roşii şi diverse tipuri de frunze verzi. Bleriana o ajută pe Alessia să taie ceapa şi roşiile. Maxim deschide o sticlă de vin roşu pentru toată lumea.

— Alessia, întreab-o pe Bleriana unde locuieşte, spune Maxim, turnând vinul.

— în Reading, răspunde Bleriana.

— Poate să rămână aici în noaptea asta? întreabă Alessia.

— Scumpo, nu ai nevoie de permisiunea mea. Asta e şi casa ta, iar Bleriana îţi e prietenă.

— Voiam să mă asigur că nu ai nimic împotrivă.

— De ce aş avea? se încruntă Maxim. Dar Blerianei îi convine? Oare trebuie să se întoarcă la Reading în seara asta? Sau să anunţe pe cineva unde se află?

— Bună idee! îi surâde Alessia soţului ei.

E atât de inteligent!

Şi pune mereu întrebările potrivite.

Alessia o întreabă pe Bleriana dacă poate rămâne aici peste noapte, ea spune că da, dar trebuie să sune la familia cu care locuieşte ca să anunţe că va lipsi.

— Am un telefon. Se vor nelinişti dacă nu-i sun. O voi face chiar acum.

Iese pe hol ca să sune, lăsându-i pe Alessia şi Maxim singuri pentru prima dată de când a sosit. Maxim îşi încolăceşte braţele în jurul Alessiei şi o sărută sub ureche.

— Pot să-ţi spun cât de mult te iubesc? îi şopteşte el.

Buzele lui pe pielea ei, cuvintele blânde murmurate la ureche o fac să se înfioare.

— Sunt foarte norocos că te am.

O sărută, apoi o muşcă uşor de lobul urechii, luând-o prin surprindere şi facând-o să scoată un ţipăt scurt. Alessia se răsuceşte în braţele lui.

— Eu sunt norocoasă că te am. îti mulţumesc că ai fost atât de înţelegător în privinţa Blerianei.

Se apleacă şi-l sărută.

— Cum să nu fiu? A trecut prin infern. Dacă locuieşte în Reading, o putem duce noi mâine, în drum spre Cornwall.

— OK.

Alessia ar vrea să întrebe dacă Bleriana poate veni cu ei în Cornwall, dar aşteaptă momentul potrivit.

— Cum îi place Blerianei dormitorul pentru oaspeţi? întreb când Alessia se strecoară, în cele din urmă, în pat, sub plapumă.

— E OK acum, pentru că i-am dat micul dragon.

Alessia se cuibăreşte lângă mine şi-şi trece mâna peste abdomenul meu, atingându-mi pantalonii de pijama.

— Eşti îmbrăcat, murmură ea, în timp ce degetele ei îmi ating uşor părul pubian, trezindu-mi scula la viaţă.

— Da. Avem un oaspete. Nu vreau s-o sperii în creierii nopţii.

îşi îndepărtează mâna, spre dezamăgirea mea, şi mi-o trece de-a lungul corpului, până când ajunge la bărbie, mângâindu-mi faţa. Aplecându-se peste mine, îmi şopteşte:

— Mulţumesc.

Mă sărută rapid şi dulce.

— O, nu! Vreau mult mai mult de-atât.

O trag în braţele mele, răsucindu-mă, cu ea sub trupul meu. Are părul negru răsfirat pe pernă şi mă priveşte cu ochii ei întunecaţi, ţinându-mi trupul ca într-un leagăn.

Fac o pauză, sorbind-o din priviri.

Dar ceva nu e în regulă.

— Mulţumesc, repetă ea, dar de data asta ca o rugăminte şoptită, aproape mută, care mă pune pe gânduri.

îmi cuprinde faţa cu mâinile, iar lacrimile i se adună în ochi. Mi se pune un nod în gât.

O, *Doamne!*

Nu!

Şoapta ei blândă aproape că mă face fărâme şi-mi ucide

dorinţa. O strâng în braţe şi mă rostogolesc pe spate, aducând-o deasupra mea, strâns lipită de mine.

Ar fi putut fi ea.

La asta se gândeşte.

Ar fi putut fi ea.

Dar a scăpat.

Iubita mea. Soţia mea. Dulcea mea soţie.

Suspină înăbuşit şi începe să plângă, iar eu o ţin în braţe în timp ce lacrimile-i curg, pentru prietena ei dragă şi poate pentru ea însăşi şi tot ce a îndurat.

O sărut pe păr şi murmur:

— Am eu grijă de tine. Aşa, dă tot răul afară. Eşti aici. Eşti în siguranţă.

Timp în care propriile lacrimi îmi rămân ca un nod în gât, iar în gură am gust de cenuşă.

Capitolul douăzeci şi şapte

Când mă trezesc, Alessia e ghemuită în mine, cu fundul lipit de zona mea intimă. Am braţele înfăşurate în jurul trupului ei, iar nările mi se umplu de mirosul ei delicios şi excitant.

Scula mea, care aseară a fost nevoită să stea cuminte din cauza lacrimilor şi a compasiunii, acum e nerăbdătoare să se trezească la viaţă. Fără să deschid ochii, sărut părul Alessiei.

— Bună dimineaţa, dragostea mea, murmur şi aud un oftat care nu-i al soţiei mele.

Ce mama naibii!

Deschizând ochii, ridic capul, iar Bleriana mă priveşte cu ochii mari, roşie în obraji, stând întinsă lângă soţia mea, în cealaltă jumătate a patului nostru imens.

Instantaneu, sunt şocat.

Nu ar fi prima dată când m-aş trezi cu mai multe femei în pat, dar nicidecum în situaţia asta.

— Bună dimineaţa, spun pentru că nu găsesc ceva mai bun de zis şi simt că mă înroşesc şi eu în obraji, în timp ce erecţia mea moare.

Alessia se foieşte lângă mine, iar mădularul meu reacţionează imediat, revenind din nou la viaţă. Soţia mea se întinde şi pune o mână pe obrazul Blerianei.

Stai asa! Si cu mine cum rămâne?

— Bună dimineaţa! Ai dormit bine? întreabă Alessia, blând, prietenos. Bleriana clipeşte de câteva ori.

— Da, foarte bine. Soţul tău s-a trezit. E supărat?

— Nu, de ce ar fi? zâmbeşte ea. Cred că i s-a mai întâmplat să se trezească alături de mai multe femei în pat.

Bleriana oftează scandalizată, dar amuzată de sinceritatea prietenei sale, apoi izbucneşte într-un hohot de râs. Alessia chicoteşte şi ea.

— N-ar trebui să-ţi spun asta. Ce bine că nu înţelege albaneza! zice Alessia şi se întoarce spre soţul ei.

Soţia mea e ciufulită, somnoroasă, zâmbitoare şi foarte frumoasă.

— Bună dimineaţa, lady Trevethick! Vrei să-mi spui ceva? Se pare că ne-am trezit cu un pasager clandestin în timpul nopţii.

Privirea Alessiei este aprinsă de ghiduşie şi dragoste şi, spre uşurarea mea, anxietatea de aseară pare o amintire

îndepărtată. Ochii ei întunecaţi sunt concentraţi asupra mea şi tot ce văd în ei este adoraţia ei, după care tânjesc. în orice fel, chiar şi în ciuda faptului că avem spectatori.

Dar nu pot să i-o trag chiar acum – deşi mi-ar plăcea – pentru că... Bleriana.

— Sper că nu te deranjează. Blerianei i s-a făcut frică azi-noapte. A venit aici. I-am făcut loc cu grijă, să nu te trezesc. E mai mult loc în patul ăsta decât în camera de oaspeţi; în plus, *tu* eşti aici şi ne fereşti de visele urâte.

— Credeam că micul dragon se ocupă de asta.

— Asa e. Dar şi tu faci asta. întotdeauna.

Mă mângâie pe obraz, degetele ei îmi ating barba, iar dezmierdările şi cuvintele ei dulci îmi provoacă din nou o erecţie.

— Ah, Alessia! murmur şi o sărut uşor pe buze, dar mi-aş dori mai mult.

De ce trebuia să mi se întâmple una ca asta?!

Ca să-i arăt cât de mult o doresc, îmi legăn şoldurile, împingând-o cu erecţia mea.

— Aş coborî din pat, dar chestia asta m-ar da de gol.

— Maxim!

Zâmbesc. Şi o sărut repede pe frunte.

— Va mai dura ceva timp.

— Facem noi cafeaua.

Alessia zâmbeşte, se întoarce şi o pune pe Bleriana să se dea jos din pat.

— Te obligă să te trezeşti în fiecare dimineaţă ca să faci cafeaua? întreabă Bleriana când ajung în bucătărie, vizibil dezaprobator.

— Nu! râde ea. El face cafeaua, pregăteşte chiar şi micul-dejun uneori, dar îmi place să fac aceste lucruri pentru el. E un om bun. îl iubesc foarte mult.

— Se vede. Eşti norocoasă.

— Sunt.

Alessia surâde.

După duş, Alessia îşi pune repede blugii şi un pulover, în timp ce Bleriana face duş în baia camerei de oaspeţi.

Maxim e deja proaspăt spălat, îmbrăcat şi stă la computerul său din sufragerie când Alessia îl întrerupe.

— Milord, am o rugăminte.

îşi îndreaptă atenţia spre soţia sa.

— De ce stai atât de departe?

Se întinde spre ea şi o trage la el în poală.

— Ce este, milady? zice şi o muşcă uşor de ureche. Vrei să mă întrebi dacă Bleriana poate veni cu noi în Cornwall? Aş prefera să nu.

— Ah! zice ea şi se sprijină de el, dezamăgită.

— Iubire, nu e ce crezi tu, spune el repede. Când a sunat Leticia, la începutul săptămânii, mi-a spus că Ministerul de Interne ar putea să-ţi refuze viza de reîntregire a familiei dacă află că ai fost în ţară ilegal. Ai fost traficată odată cu Bleriana, iar ea este cunoscută de poliţie, se încruntă el. Sunt îngrijorat că poate cineva va face legătura între voi două, iar dacă presa va afla asta...

— Oh! face Alessia, palidă.

— Exact! Dar sugerez s-o rugăm pe Leticia să se grăbească cu dosarul de azilantă al Blerianei. E domeniul Leticiei, iar Bleriana ar putea obţine viza de şedere înaintea ta.

— Bine, zice Alessia, dar încă nu-i place foarte mult ideea că Maxim va discuta cu Ticia.

Alessia! Ticia e expertă în astfel de probleme.

— E un plan bun. Vorbeşti tu cu Ticia?

El zâmbeşte.

— îi voi trimite un e-mail imediat. Iar când totul se va rezolva, Bleriana poate veni oricând în Cornwall. Deşi aş prefera să doarmă în patul ei.

— Este... ăăă... trauma... traumatizată, spune Alessia încet.

— Ştiu.

Maxim îi dă părul după ureche.

— Dar nu se cuvine.

Maxim ridică din umeri, cu un zâmbet trist. Alessia dă din cap în semn că înţelege. *Dacă personalul va afla, va crede ce e mai rău.*

— E foarte tânără, spune el. Vrea să se întoarcă în Albania?

— Nu. Va fi evitată. Stigmatizată...

Vocea Alessiei se pierde.

— Vai, e îngrozitor! Părinţii ei?

Alessia scutură din cap ca răspuns la întrebarea lui.

— Bine. Hai s-o ducem înapoi la Reading şi s-o punem în contact cu Leticia!

Bleriana e tăcută. Stă alături de Alessia pe bancheta din spate a maşinii lui Maxim, un Land Rover Discovery. Se ţin de mână şi discută relaxat, dar Alessia simte anxietatea crescândă a prietenei sale pe măsură ce se apropie de destinaţie. Maxim, urmând indicaţiile de traseu, iese de pe autostradă şi se îndreaptă spre centrul oraşului Reading.

— Mi-aş dori să pot veni cu tine, spune încet Bleriana.

— Ştiu.

Alessia îi strânge mâna şi se uită la Maxim. Privirile lor se întâlnesc în oglinda retrovizoare, iar ea se întreabă dacă nu cumva ar trebui să-l preseze pe Maxim să se răzgândească.

— Dar trebuie să fiu aici pentru nişte întâlniri, spune Bleriana.

— Chiar trebuie?

Această veste o consolează oarecum pe Alessia.

— întâlniri? întreabă ea.

— Da, cu un consilier. Şi un asistent social.

Bleriana nu poate veni în Cornwall.

— înţeleg. Mă bucur că ai o întrevedere cu un consilier.

— Când o să ne mai vedem?

— în curând. îţi promit! Ai numărul meu de mobil. Sună-mă! Oricând.

Ne oprim în faţa unei case modeste cu terasă, pe o stradă din apropierea gării Reading. Cobor şi mă alătur Blerianei şi Alessiei pe aleea îngustă. Uşa din faţă se deschide şi apare o femeie de vârstă mijlocie. Are o faţă prietenoasă, deschisă, iar dinţii ei contrastează orbitor cu pielea de abanos când zâmbeşte.

— Bleriana, bine-ai revenit!

în spatele ei se iveşte un bărbat palid, corpolent şi chel, are în jur de cincizeci de ani şi e îmbrăcat cu un tricou al echipei de fotbal din Reading şi o pereche de blugi. Zâmbeşte la fel de cald şi de prietenos ca soţia sa. Presupun că sunt căsătoriţi şi sunt familia adoptivă a Blerianei. Alessia se prezintă Alessia Trevelyan, iar eu drept soţul ei. îmi place că nu-şi flutură titlul nobiliar. Uneori, e mai bine să nu faci aşa ceva.

Iar ea înţelege.

Domnul şi doamna Evans par nişte oameni drăguţi, dar când ne invită la un ceai refuz politicos. Aş vrea să ne continuăm drumul.

Bleriana se întoarce, o îmbrăţişează pe Alessia şi şopteşte un adio în lacrimi, în albaneză, apoi îmi spune şi mie la revedere, cu o scurtă mişcare din cap, de la o distanţă sigură.

— Vino! spun şi întind mâna către soţia mea, apoi ne îndreptăm spre maşină.

De pe scaunul pasagerului, Alessia le face cu mâna, cu o sclipire în privire, şi ştiu că are lacrimi în ochi. Bag în marşarier, ies în stradă şi o prind de mână.

— O să fie bine. Par nişte oameni de treabă.

— Chiar sunt. Bleriana e copleşită de amabilitatea lor.

— O s-o revezi în curând.

Alessia încuviinţează şi se întoarce să privească pe geam.

— Te deranjează dacă pun nişte muzică? o întreb.

— Nu.

— Ai vreo preferinţă?

îşi întoarce ochii negri şi trişti spre mine şi clatină din cap.

— O, draga mea! Vrei să mă întorc şi s-o luăm cu noi?

— Nu. Nu putem face asta. Are o întâlnire cu asistentul social şi cu consilierul psihologic.

Răsuflu uşurat.

— Mă bucur că este ajutată. O să fie OK. E ca tine. Puternică. A dat de tine găsindu-mă pe mine. A dat dovadă de mare curaj.

Alessia îmi aruncă un zâmbet vag. Şi sunt tentat să-i amintesc că a plâns ultima dată când ne-am îndreptat spre Cornwall, dar mă hotărăsc că nu e cazul. Aşa că pornesc BBC Radio 6 şi las muzica să mă binedispună. Este o melodie veche, din 1974, *North Country* cântată de Roy Harper.

Hmm. Mi-ar plăcea să învăţ s-o cânt la chitară.

— Vrei să ne oprim să luăm prânzul? întreabă Maxim.

— Nu mi-e foame.

Alessia e tristă.

— Nu pot să te ispitesc cu un *panini?*

— Parcă a trecut o veşnicie de-atunci, zâmbeşte ea reţinut.

— Chiar a trecut! râde el. Mie mi-e foame. Te rog, putem

să ne oprim? Alessia surâde larg.

— Bineînţeles. Nu vreau să-ti fie foame.

*

Alessia rămâne lipită de mine, cu mâna într-a mea, în timp ce ne îndreptăm spre staţia de benzină de pe autostradă de la Sedgemoor. Cumpărăm pâine prăjită cu şuncă şi brânză şi cafea de la Costa Coffee, dar ne hotărâm să mâncăm şi să ne bem cafeaua pe drum.

— într-o zi, nu ţi se va mai strânge inima când te vei afla într-o benzinărie, spun eu, încercând s-o liniştesc şi deschizându-i portiera.

— Sper, răspunde ea, dar ochii ei mă urmăresc în timp ce ocolesc maşina şi ştiu că nu se simte în siguranţă.

Gândul acesta mă deprimă. Ştiam că acest lucru s-ar putea întâmpla dacă va fi expusă din nou trecutului ei recent şi acelei îngrozitoare lumi interlope.

Va mai dura ceva, amice.

Mult.

Când urc la volan, pun paharul de cafea într-un suport, îmi scot sandviciul din ambalaj şi muşc înfometat. Pornesc

maşina şi ies din parcare.

— N-ai apucat să-mi povesteşti despre ultima ta zi de curs. Cum a fost? întreb, cu gura plină, în timp ce untul mi se prelinge pe bărbie.

Râde văzându-mi mutra înainte de a-mi întinde un şerveţel, iar hohotele ei îmi bucură inima.

— Cursul a fost foarte... ăăă... informativ. Vom vedea. Si mi-am făcut câteva prietene. în special, pe Tabitha.

— Asta-i grozav!

Cu coada ochiului, o privesc cum muşcă delicat din sandvici, părând gânditoare. Are şerveţelul aşezat corect în poală, iar asta mă face să zâmbesc. E o lady în toată regula.

— Cred că mă vor ajuta.

— Lecţiile?

— Da. Vreau să le dovedesc mamei tale şi oamenilor ca ea că sunt demnă de tine şi de... moştenirea ta.

Afirmaţia ei rostită cu blândeţe mă loveşte ca un pumn în stomac, trimiţându-mi o undă de şoc până în străfundul sufletului.

La naiba!

Cred că Rowena i-a spus ceva cu adevărat urât şi mârşav săptămâna trecută, iar biata mea soţie a pus la inimă veninul acelor vorbe. îmi amintesc ce a zis când eram toţi trei la noi în salon, ceea ce a fost destul de neplăcut.

Ai nevoie de o femeie din clasa ta socială, o englezoaică, pentru a pricepe presiunile care vin la pachet cu titlul tău şi cu poziţia ta în societate. Cineva care să te ajute să-ţi îndeplineşti rolul pentru care te-ai născut şi să te ajute să protejezi moştenirea noastră.

Senzaţia de ostilitate pe care am ajuns s-o asociez cu Rowena – şi care face parte din viaţa mea de când mama ne-a abandonat, cu mult timp în urmă – îmi face rău. Strâng cu putere volanul. E un sentiment familiar – niciodată nu mă părăseşte cu adevărat.

— Eşti mai mult decât demnă de mine. în plus... murmur, încercând să-mi stăpânesc furia. Eşti demnă de tot. Să nu crezi vreodată altceva, te implor! zâmbesc, încercând să-mi cer scuze în numele mamei. Rowena ţi- a ţinut un discurs îngrozitor. Nu pot decât să-mi cer iertare.

— Era supărată, Maxim! oftează ea. Crede că te-ai căsătorit cu o persoană inferioară ţie... o străină, o săracă, iar ea venise să-şi mărturisească... ăăă...

— Păcatele? spun rânjind răutăcios.

— A fost acolo ca să... ăăă... te liniştească. Ar trebui să-i asculţi

povestea despre Kit. Uneori, femeile se pomenesc în... – înghite în sec – ...în situaţii dificile.

Inspir scurt. Soţia mea dulce şi miloasă îmi aminteşte adevărul crud al lumii în care trăim. *Şi chiar ştie despre ce vorbeşte. Chinurile ei îngrozitoare au adus-o la mine.*

Mă lasă fără cuvinte.

Iubita mea! îi ia apărarea mamei.

îmi dreg glasul.

— Cum e sandviciul? întreb, pentru că discuţia devine apăsătoare.

Nu vreau să simt compasiune faţă de mama mea.

Ne-a părăsit.

A fost crudă cu soţia mea.

— Delicios, şopteşte ea şi, când o privesc din nou, îmi dau seama că ştie exact ce fac.

Evit subiectul. Fug cât pot de punctul nevralgic care e mama mea.

Frate!

— Eşti prea amabilă cu mama. Dar mă voi gândi la asta, şoptesc şi, pentru că nu vreau să discut despre maică-mea, pornesc din nou radioul.

Puţin după ora 5 după-amiază, când soarele apune, virez la dreapta la North Gatehouse şi trec pe lângă ţarcul pentru vite, intrând pe drumul nordic al domeniului. Alessia se apleacă în faţă pentru a admira păşunea din dreapta noastră. N-am mai fost pe-aici până acum.

— Aveţi vaci!

— Vite. Da. Crescute organic.

— Sunt atât de frumoase!

Izbucnesc în râs.

— Sunt Devon.

Alessia îmi aruncă o privire, încruntându-se.

— Asta e rasa lor.

— Aha!

— Le poţi vedea mai târziu.

— Dar nu şi capre! zâmbeşte ea.

— Nu şi capre, surâd eu din nou.

Alessia priveşte înainte şi oftează când vede conacul Tresyllian. Grandoarea acestei case impresionează mereu pe toată lumea. Inclusiv pe mine. Brusc, simt o emoţie în piept. îmi aduc soţia în ceea ce va deveni un adevărat cămin pentru ea, pentru copiii noştri şi, sper, pentru copiii acestora.

La naiba!

Amice... Ia-o încet!

Ai gânduri care bat departe.

Gânduri emoţionante.

Gata!

Le alung într-o clipă. Acest loc a fost refugiul meu şi sper că şi Alessia va fi fericită aici.

Ocolesc aleea, trec peste o grilă pentru vite, care ne cam zdruncină, trecem pe lângă vechile grajduri şi ajungem la uşa bucătăriei, unde parchez.

Opresc motorul şi mă întorc spre Alessia.

— Bine-ai venit acasă, nevastă!

Zâmbetul îi luminează fata.

— Bine-ai venit acasă, milord!

Uşa bucătăriei se deschide, iar Danny apare în prag, frângându-şi mâinile de emoţie. Bucuria i se citeşte în ochii albaştri strălucitori şi în zâmbetul larg. Din spatele ei, Jensen şi Healey, preaiubiţii setteri ai lui Kit, ies valvârtej pe aleea cu pietriş, curioşi să vadă cine a sosit.

Mă dau jos din maşină, iar câinii sar entuziasmaţi să mă vadă şi cerşind un strop de atenţie.

— Salutare, băieţi. Salutare!

îi mângâi pe amândoi în spatele urechilor. Iar ei îşi îndreaptă atenţia şi entuziasmul către Alessia, când vine lângă mine. îi mângâie pe amândoi, puţin mai reticentă decât mine.

— Bine-aţi venit acasă, milord, milady! spune bucuroasă Danny.

Danny bucuroasă! Nu se întâmplă prea des.

Dă mâna cu Alessia.

— Sunt atât de încântată să vă revăd, milady!

— Mulţumesc, Danny, răspunde soţia mea. Te rog, spune-mi Alessia!

— Spune-i Alessia, Danny. Pentru numele lui Dumnezeu! o pup eu pe obraz, în semn de bun-găsit. Mă bucur să te văd!

— Şi eu la fel, milord!

Mă mângâie pe faţă şi, dacă nu mă înşel, are lacrimi în ochi.

Ah, nu merge aşa!

— Maxim. Te rog! îi spun. Staţi aşa, am o îndatorire importantă de îndeplinit.

O iau de mână pe Alessia şi o ridic în braţe, smulgându-i un ţipăt de surprindere. Câinii ţopăie de bucurie şi încep să latre. Şi, în loc să intru pe uşa bucătăriei, o strâng pe Alessia la piept şi mă îndrept spre intrarea principală a casei.

— Ce faci? râde ea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu.

— Te duc pe uşa din faţă, pe care o folosim foarte rar. Ar trebui să intrăm prin vestibul, dar toată lumea foloseşte uşa de la bucătărie, pentru că e partea cea mai primitoare a casei. Cu toate acestea, în calitate de nouă contesă, cred că ar trebui să intri în conac pe uşa principală.

Câinii sunt cu noi când mă uit în spatele meu, dar Danny a dispărut. Ştiu că se îndreaptă spre uşa din faţă, prin casă. Cotesc şi merg pe cărarea mărginită de tei vechi, spre vechea uşă de la intrare încastrată în pridvorul spaţios de piatră. Este un drum mai rapid pentru Danny, care deschide uşa veche de stejar. Alături de ea, Jessie, bucătăreasa noastră, şi Brody, unul dintre lucrătorii de pe moşie, stau gata să ne întâmpine.

O duc pe Alessia în braţe înăuntru şi o las jos în hol, în faţa blazonului familiei mele şi a personalului nostru.

— Bine-ai venit, contesă Trevethick!

îi cuprind obrajii în palme, o trag spre buzele mele şi îi dau un sărut dulce care-mi răscoleşte sufletul.

Soţia mea.

Aici. în sfârşit!

— Oooo! se aud la unison angajaţi!, iar eu trebuie să-mi aduc aminte că nu suntem singuri.

— Bine-aţi venit acasă, amândoi! Şi felicitări! zice Jessie.

— Vă mulţumesc. Danny, Jessie, Brody, v-o prezint pe Alessia, contesă de Trevethick!

*

Alessia e copleşită de primirea neaşteptat de călduroasă. Angajaţi! – ba chiar şi câinii – sunt încântaţi s-o cunoască. Danny şi Jessie au plecat să facă „o ceşcuţă de ceai”, iar Brody s-a dus să înlocuiască nişte becuri pe undeva. Căţeii, sperând că vor primi ceva de mâncare, au plecat după Danny şi Jessie.

Maxim şi Alessia sunt singuri în holul din faţă, privindu-se. Din apropiere, bătăile ritmice ale unui ceas vechi sună senzual şi implacabil.

— Cum ţi se pare? întreabă Maxim, uitându-se vrăjit în ochii ei, şi-i dă o şuviţă rebelă de păr după ureche.

Atingerea lui blândă îi străbate tot corpul, trezind-o la viaţă.

— E frumos. Foarte frumos, şopteşte ea, fără să-şi poată desprinde privirea din ochii lui verzi, care se întunecă fixând-o.

— N-a trecut atât de mult timp de când am fost aici.

— Nu. Dar era într-o altă viaţă.

— Era, murmură el şi-şi trece degetul mare peste buza ei inferioară, provocându-i un delicios impuls electric în jos,

prin muşchi, tendoane şi oase şi prin toate ţesuturile moi.

E atât de excitant!

— Cunosc privirea asta, spune el, cu un geamăt uşor.

— Si eu ti-o cunosc.

Alessia simte atracţia. Dorinţa care îi uneşte. Electrică. Magică. Alchimia lor specială.

— Hai să mergem în pat, şopteşte Maxim, cu ochii întunecaţi de poftă trupească şi promisiuni neruşinate.

Cum ar putea Alessia să reziste? De ce ar vrea să reziste?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

El zâmbeşte, o ia de mână şi o duce spre scara enormă, cu vulturi cu două capete în vârful pilonilor.

— Ne luăm la întrecere? o provoacă Maxim cu un zâmbet ghiduş şi o ia la goană pe trepte, urcând câte două deodată.

Alessia îl urmează, încercând să nu râdă de purtarea lui copilăroasă.

El o aşteaptă în vârful scărilor, cu părul ciufulit şi un zâmbet insinuant.

— Eşti nerăbdător? îl tachinează Alessia, gâfâind, iar el râde şi sare brusc spre ea, prinzând-o de coapse şi suind-o peste umărul lui, facând-o să scâncească şi să chicotească.

— Să fii sigură! exclamă el şi o plesneşte peste fund înainte de a se îndrepta pe coridor spre dormitor, Alessia zbătându-i-se pe umăr.

Din fericire, dormitorul nu e departe. Acolo, el o lasă jos şi cei doi se privesc reciproc, sorbindu-se din ochi, zâmbind îmbătaţi de dorinţă.

— Te iubesc, şopteşte el şi se apleacă spre ea, sărutând-o pe buze, apoi îşi încolăceşte încet braţele în jurul ei şi o trage la piept.

Se sărută. La nesfârşit. Gustând şi tachinându-se. Pierzându-se în atingerea limbilor, buzelor şi dinţilor lor. Mâinile ei se înfig în părul lui castaniu şi lucios, în timp ce ale lui îi cuprind ceafa şi-i coboară pe spate. O aduce şi mai aproape de trupul său, până când Alessia îi simte erecţia.

— Ai un gust foarte bun! zice Alessia când se opresc să respire.

— Şi tu la fel, iubito. Şi tu la fel. Te doresc atât de mult! Dar, pentru o clipă, vreau doar să te ţin în braţe. Aici. Acum.

O strânge în braţe şi-şi sprijină fruntea de a ei.

Ea zâmbeşte, recăpătându-şi suflarea, şi rămân unul în braţele celuilalt, nechntiţi.

Se sprijină unul pe celălalt.

Se susţin unul pe celălalt.

— O, Maxim! Te iubesc, şopteşte ea. Mai mult decât vei şti tu vreodată.

— Dar *ştiu.*

însă dragostea ei, recunoştinţa ei, dorinţa ei nu pot aştepta prea mult.

— Te doresc, şopteşte ea, întinzându-se spre Maxim şi trăgându-i puloverul peste cap.

Apoi îi smulge cămaşa din pantaloni şi începe să-i descheie nasturii.

*

Stau cât pot de calm, dat fiind că-mi vine să sar pe soţia mea.

Acum.

Şi o las să mă dezbrace. E la fel de înnebunită de dorinţa ei ca şi mine. Mă mănâncă degetele să-i scot hainele, dar deocamdată îmi hrănesc fierbinţeala sângelui doar privind-o.

îşi strecoară mâna în blugii mei şi-mi desface nasturele.

— E rândul tău, îi spun, oprind-o, şi-i dau jos puloverul.

Apoi îngenunchez la picioarele ei, scoţându-i pe rând cizmele şi şosetele. Mă ridic în picioare şi, sub privirea ei lacomă, îmi scot pantofii şi ciorapii.

Gata! Sunt pregătit.

Foarte pregătit.

— Dă-ţi jos blugii! Acum! îi şoptesc.

Alessia oftează şi, fixându-mă cu ochii ei negri, face un pas înapoi, îşi desface încet blugii şi îşi coboară foarte încet fermoarul.

Mă ţine în suspans!

Apoi se mişcă lasciv, legănându-şi fundul superb dintr-o parte în alta, trăgându-şi blugii în jos şi abandonându-i pe podea.

Frumoasa mea soţie rămâne în faţa mea în lenjeria intimă din dantelă.

Şi îmi îngădui un scurt răgaz pentru a admira priveliştea.

E superbă.

îşi desface sutienul, îl aruncă spre mine şi izbucneşte în râs când îl prind între degete. Apoi îşi dă jos chiloţii.

— Eşti atât de frumoasă, Alessia!

— Acum tu, spune ea cu o privire pătimaşă şi extrem de sexy.

— Da, milady.

îmi scot repede blugii şi lenjeria intimă, eliberându-mi erecţia pregătită de acţiune.

Alessia zâmbeşte şi face un pas înainte, luându-mi scula în mână.

E rândul meu să gem.

Ce degete reci are!

— Ah!

Alessia râde, râd şi eu.

— Ajunge! zic, prinzând-o de talie ridicând-o. înfaşoară-ţi picioarele în jurul meu, iubito!

Ea se supune, iar eu, ţinând-o în braţe, mă îndrept spre patul nostru şi o întind acolo, culcându-mă între coapsele ei.

— Prima dată aici. Ca soţ şi soţie, şoptesc, brusc conştient de un sentiment al trecutului, sau al moştenirii, sau al unui alt lucru, care ne depăşeşte în măreţie şi importanţă.

Ea mă priveşte şi îmi dă uşor laoparte părul de pe frunte.

— Soţul meu, murmură ea, iar cuvântul acela îmi ajunge direct în zona intimă.

La naiba!

Vreau să fiu înăuntrul ei. îi trec o mână peste trup, îi ating sfârcul, care se excită bucuros de atenţia primită, şi apoi cobor mai departe, dezmierdând adânciturile şi rotunjimile pielii ei, până la abdomen şi sex. încet, introduc un deget în miezul ei umed, cald şi primitor, iar şoldurile ei se ridică, întâmpinându-mă şi împingându-se în mâna mea, căutând orgasmul.

Ah, scumpa mea!

îmi retrag degetul şi o pătrund uşor. O sărut, măngâindu-i buzele cu limba. Trupul ei se ridică pentru a-l întâlni pe al meu. îşi înfăşoară braţele şi picioarele în jurul meu. Mă ţine strâns. E ameţitor.

Şi nu mai pot rezista.

încep să mă mişc.

Cu forţă.

Cu viteză.

Savurând trupul femeii care este soţia mea.

O înnebunesc, iar unghiile ei îmi zgârie spinarea.

în timp ce mă pierd în ea, sper să lase urme pe mine.

Sunt al ei.

E a mea.

Pentru totdeauna.

— Maxim, strigă ea în timp ce-şi dă drumul.

Mă dezlănţui şi eu, ajungând la orgasm înăuntrul singurei femei pe care am iubit-o vreodată cu adevărat.

Soţia mea.

Capitolul douăzeci şi opt

Alessia ia o pauză de la piesele pe care le repetă pentru audiţie şi-l priveşte pe Maxim de la ferestrele grandiosului salon de muzică. Acesta urcă încet pe alee împreună cu Michael, administratorul proprietăţii. Maxim poartă o haină lungă şi cizme de cauciuc, ţinând în mână un baston. Au o discuţie profundă, probabil despre distilerie, proiectul de suflet al lui Maxim. De-abia aşteaptă s-o pună pe picioare.

în spatele lui, Healey şi Jensen ţopăie de-a lungul aleii, oprindu-se să adulmece şi să-şi marcheze teritoriul, aşa cum fac câinii. Chiar şi de aici, Alessia îşi poate da seama că cei doi câini sunt încântaţi să-l însoţească pe soţul ei. îl adoră.

Asa cum îl adoră şi ea.

Maxim şi Michael râd de ceva ce spune acesta din urmă şi Alessia se bucură din toată inima să-şi vadă soţul atât de fericit. Aici e locul căruia

Maxim îi aparţine. Arată din cap până-n picioare ca un stăpân al conacului şi e mult mai relaxat aici, în Cornwall, decât la Londra. Şi cine l-ar putea condamna pentru asta? Ritmul vieţii e mai lent şi-i aminteşte tinerei din ce în ce mai mult de tara ei natală.

Pe păşunea de lângă ei, căprioarele se adună la adăpătoare. Maxim se opreşte să admire turma alături de Michael.

Alessia aude nişte paşi.

— Ah, ce plăcere este să te ascult cum cânţi, milady! spune Danny. Ţi- am adus ceva de băut.

Aşază o tavă cu o cafetieră mică, o ceaşcă şi o farfurioară pe masa de lângă ea.

— Mulţumesc.

— Lordul a avut întotdeauna o slăbiciune pentru căprioare, murmură ea, aruncând o privire pe fereastră.

Alessia dă din cap.

— Ultima dată când am fost aici, am văzut una pe drum. De fapt, un cerb mare. S-a oprit chiar în faţa noastră.

— Da? Ei bine, e uimitor! zice Danny părând şocată.

— De ce te miră asta?

— Nu ţi-a spus Maxim?

— Nu.

— Despre legendă?

Alessia scutură din cap.

— Ah, băiatul ăsta, se amuză Danny. Legenda spune că

prima contesă, Isabel, a întâlnit un cerb în pădure, la scurt timp după nunta ei cu primul dintre conţi. Cerbul i-a vorbit şi i-a spus că, dacă familia ei va avea grijă de turma sălbatică, atunci va fi binecuvântată cu o viaţă lungă şi mulţi copii. Şi exact asta s-a întâmplat. Domeniul Trevethick e de mult timp refugiu pentru cerbi şi căprioare. Se consideră că aduc noroc. De aceea cei doi cerbi apar pe blazonul familiei. Protejează domeniul şi familia, milady.

— Nu ştiam acest lucru. Nu sunt... ăăă... vânaţi?

— Nu mai sunt! clatină Danny din cap. De secole întregi. Sunt sacrificaţi cu blândeţe o dată la doi ani pentru a nu se înmulţi peste măsură. Iar carnea e foarte preţuită pe-aici. Obiceiul ăsta face ca turma să fie puternică, iar cât timp turma va fi puternică, la fel vor fi şi cei din familia Trevelyan şi conţii de Trevethick.

Alessia nu ştie ce să spună, dar un fior de speranţă privind viitorul – un viitor pentru ea şi pentru soţul ei – o înfioară. La urma urmei, cerbul pe care l-au văzut când Maxim a dus-o să tragă cu arma păruse că-i ieşise în întâmpinare. îi zâmbeşte lui Danny.

— E semn bun, milady. Familia Trevelyan e responsabilă pentru bunăstarea domeniului, a satului, a pădurilor, a câmpiilor şi a păşunilor din jurul acestuia. Terenul lor se întinde pe multe mii de acri. Iar ei şi întreaga lor familie l-au păstrat unit şi înfloritor încă din anii 1600. Fie ca asa să continue şi de-acum înainte!

Danny surâde, la rândul ei.

— Acum, după ce ţi-ai băut cafeaua, mă întrebam dacă nu cumva doreşti să vezi apartamentele private şi mansarda – deşi acel etaj e rezervat în principal angajaţilor şi depozitării.

— Ba da, mi-ar plăcea. Mulţumesc, Danny.

Alessia a savurat turul conacului, făcut în detaliu de menajeră. Danny i-a prezentat şi un istoric complet al fiecărei încăperi deschise – nu toate sunt – şi al locului ocupat de aceste încăperi în această casă enormă. I-a făcut cunoştinţă cu majoritatea angajaţilor, care, până acum, au fost amabili şi concilianţi. Alessia o admiră din ce în ce mai mult pe femeia care asigură buna funcţionare a întregii case. Şi se simte în siguranţă în prezenţa ei – la urma urmei, Danny a fost cea care a avut grijă de ea după ce a fost cât pe ce să fie răpită de Dante şi Ylli.

Şi e evident că-l adoră pe Maxim... dar şi el pe ea. Pare mai grijulie decât propria mamă...

Alessia!

încearcă să nu se gândească la Rowena cu ostilitate, dar uneori îi este imposibil. Pentru a compensa gândurile ei

neplăcute, ar putea mai degrabă face ceva pentru a ajuta la repararea relaţiei dintre soacra şi soţul ei.

Dar ce anume?

— Şi apoi mai e decizia extrem de importantă de a-l muta pe lord în dormitorul contelui şi pe tine în camera contesei, zice Danny abătând-o pe Alessia de la gândurile ei.

— Camera contesei?

— Da. Fiecare dintre voi are aici propriul apartament.

Dormitoare separate! Apartamente separate!

— Uneori e bine să ai o cale de scăpare, milady, spune Danny, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

O *cale de scăpare?* Alessia nu înţelege ce înseamnă asta. Nu-i place cum sună şi nici ideea de a dormi în altă parte.

Oare asta vrea Maxim? Să doarmă fără ea?

Ca în vechea tradiţie albaneză Gheg! Gândul o deprimă imediat.

— Ah, milady! Nu va fi aşa, spune Danny. îţi arăt după ce-ţi bei cafeaua.

Michael şi cu mine inspectăm maşinile din vechile grajduri – aceste vehicule clasice, de epocă, erau mândria şi bucuria lui Kit. Aproape că-l pot vedea venind spre mine în salopeta lui murdară, cu mâinile murdare de ulei şi mirosind a soluţie de curăţat. Avea şapca de pânză pe cap, o cârpă unsuroasă îi ieşea din buzunar şi era al naibii de fericit.

Hei, Rezervă, ai chef de o tură cu Ferrariul ăsta?

Adora locul acesta.

îsi adora maşinile.

Mie nu-mi plac atât de mult. Dar nici nu mă deranja să mă urc la volanul unuia dintre aceşti bolizi.

Si acum trebuie să mă hotărăsc ce să fac cu maşinile.

— Ai dreptate, Michael. Clădirea asta ar fi mult mai potrivită pentru distilerie. E mai sigură, mai aproape de casă, există loc pentru extindere, iar aceste grajduri vechi sunt în stare mai bună decât hambarul de pe păşunea din nord.

— Singura problemă sunt maşinile.

— Va trebui să le vând. Nu am nevoie de toate.

Michael îmi aruncă un zâmbet mâhnit. Ştiu că vânzarea lor i-ar fi frânt inima lui Kit, dar el nu mai e printre noi.

— O să păstrez Morganul, iar de restul voi scăpa. O voi întreba pe Caroline dacă vrea vreuna dintre ele, dar mă îndoiesc. Maşinile erau pasiunea lui Kit, nu a ei.

— Da, milord.

Revin în casă prin vestibul, în timp ce Michael se întoarce la birou. Am avut o dimineaţă plină şi acum sunt gata să iau prânzul. Michael a tot lăudat virtuţile agriculturii

regenerative. Aparent, e următorul nivel în domeniul culturilor ecologice. Mi-am propus să mă documentez, ca să văd despre ce e vorba.

O găsesc pe Alessia în salonaş, aşezată la masa pregătită pentru prânz, îşi ridică privirea din cartea pe care o citeşte, un volum de Daphne Du Maurier, cu o expresie neliniştită.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, luând loc vizavi de ea.

— Vrei să dorm în altă parte?

— Poftim? Nu. Despre ce este vorba?

— Danny mi-a vorbit despre camerele separate.

— Ah!

Mi-a picat fisa.

— Nu prea cred că vreau să stăm în camere separate. Tu vrei?

— Nu. Vreau să stau cu tine.

— Mă bucur să aud asta, izbucnesc eu în râs. Putem dormi unde vrem. Camera contelui a fost a tatălui meu şi a fratelui meu.

Ridic din umeri. N-am niciun chef să mă mut acolo.

— Iar în ceea ce priveşte apartamentul contesei, asta depinde de tine. Nu e departe de dormitorul meu, iar acolo există un dressing care ţi-ar putea fi util. Nu trebuie să dormi acolo. Aş prefera să dormi cu mine. Doar să nu te deranjez cu sforăitul.

Ea oftează uşurată şi râde.

— OK. Aşa mă gândeam şi eu. în plus, tu nu sforăi.

— Cred că ştiu ce putem face în această după-amiază, schimb eu subiectul.

— Da?

Alessia îşi înclină capul, cu o privire poznaşă, şi ştiu că se gândeşte la sex. Râd din nou.

— Nu. Am de gând să te învăţ să conduci.

— Să conduc! Eu?

— Da. N-ai nevoie de permis pe un domeniu privat. Putem lua Defenderul, sau poate un alt vehicul mai mic, şi te voi învăţa.

Danny intră în salon, ţinând în mână două platouri.

— Prânzul, milord.

îmi dau ochii peste cap.

— Maxim. Ăsta e numele meu.

— Maxim, milord, se corectează Danny, punând platourile pe masă. Salată Niçoise în varianta din Cornwall.

— Varianta din Cornwall? întreb intrigat, examinând farfuria din faţa mea.

— Cu sardine, milord, în loc de anşoa.

— E-n regulă, atunci, râd eu.

— Uşor, apasă uşor pe acceleraţie şi dă drumul ambreiajului, îi spun Alessiei.

Ne aflăm în Defenderul pe care Danny îl conduce de obicei pe proprietate. E vechi, dar încă-şi face treaba.

Alessia se agaţă de volan de parcă ar fi colacul ei de salvare şi scoate involuntar limba, pentru că se concentrează intens. Maşina se smuceşte brusc înainte şi se împotriveşte, iar Alessia apasă pe frână.

Sunt aruncat în faţă şi simt cum centura de siguranţă îmi spintecă pieptul.

— Eiii!

Alessia trage un şir de înjurături în limba ei maternă, ceea ce nu am mai auzit-o făcând până acum.

Nu e deloc mulţumită.

— E-n regulă, o consolez. Trebuie să găseşti punctul ideal al ambreiajului când se cuplează motorul. Trebuie să apeşi un pic mai mult pe acceleraţie. Ia-o uşor! Avem toată după-amiaza la dispoziţie. Nu e nicio problemă, durează ceva timp până înveţi să conduci.

îmi aruncă o privire rapidă şi hotărâtă şi porneşte din nou motorul.

Iubita mea nu se lasă păgubaşă.

— Nu te grăbi! Bagă-n viteza întâi, murmur eu.

Se luptă cu schimbătorul de viteze şi mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să alegem o maşină mai uşoară.

La naiba, dacă poate s-o conducă pe asta, poate să conducă orice.

— OK. Inspiră adânc! Poţi s-o faci!

Toate angrenajele scrâşnesc în timp ce ea o bagă în viteză şi turează motorul din nou.

— Uşurel. Nu călca prea mult acceleraţia!

Se încruntă din nou la mine, iar eu tac, pentru că mi-e teamă c-o să- mi smulgă vreun membru. Nu am învăţat niciodată pe nimeni să conducă, iar eu am învăţat aici, pe moşie, când aveam cincisprezece ani. A fost una dintre ultimele îndatoriri pe care tatăl meu le-a îndeplinit înainte de a muri. Era calm şi liniştit, bun şi răbdător... şi tin mult la această amintire. A fost un profesor grozav.

Vreau să fiu şi eu la fel pentru Alessia.

înaintăm cu viteza melcului.

Da! strig în sinea mea, ca să nu-i distrag atenţia Alessiei, şi intrăm pe pietrişul din spatele grajdurilor.

— Bine, acum într-a doua. Ambreiaj. Viteza a doua. Ridică piciorul de pe ambreiaj!

Scoate din nou limba şi schimbă uşor într-a doua, lăsând Defenderul să prindă puţină viteză.

— Foarte bine! Bravo! Ia-o uşor. Mergi drept spre porţi.

Aşa. Super! Alessia se îndreaptă cu grijă spre stâlpii porţii de lângă ţarcul de vite.

— Intrăm pe alee. Continuă să mergi!

Ea trece – cu succes – printre stâlpii porţii şi se îndreaptă spre alee. Un zâmbet larg îi înfloreşte pe faţă, de-a dreptul molipsitor.

— O să reuşeşti. Ţine-ţi ochii la drum!

Continuă să conducă încet, dar hotărât, pe alee, concentrându-se intens; scoate limba din gură din când în când.

E extrem de sexy.

Dar nu e momentul să-i spun asta. Şi nici să mă gândesc la asta – îmi abate atentia.

— Te descurci foarte bine. Dar ai grijă, s-ar putea să fie căprioare pe alee. Ar trebui să se dea laoparte când aud cum huruie rabla asta. Nu vrei să loveşti vreuna. Kit a facut-o. Odată...

Rahat!

Şi uite ce a păţit!

La naiba!

îmi dreg glasul, alungându-mi durerea, dar îmi amintesc că există o legendă despre căprioarele de pe moşie, pe care am uitat-o. Trebuie să încerc să mi-o aduc aminte şi să i-o povestesc Alessiei.

— La capătul aleii de lângă poarta de nord o luăm la stânga, la răscruce. Ia-o pe-acolo, ca să facem un tur al domeniului.

Alessia e ametită de încântare. Nu-i vine să creadă că a reuşit să clintească din loc tancul pe care-l conduce. Dar, mai presus de toate, se bucură pentru că nu vrea să-l dezamăgească pe Maxim. Soţul ei pare să creadă că ea poate face asta.

Şi astfel reuşeşte.

încrederea lui în ea e de-a dreptul emoţionantă.

Virează şi zăreşte poarta de lângă ţarc, acolo unde drumul se desface în trei direcţii.

Se panichează pentru o clipă.

Care e stânga?

O, Zot!

în loc să vireze, frânează brusc, aruncându-i pe amândoi în faţă şi oprind maşina.

— îmi pare rău! spune ea repede.

— Nu-i nimic. Nu trebuie să-ti ceri scuze. Ti-ai amintit de frână şi ai

oprit maşina. Ăsta e cel mai important lucru. Nu ştii care e stânga?

Alessia râde, mai mult forţat decât amuzat.

— Nu. M-am derutat.

— Nu-i nimic. Puteai s-o iei pe oriunde. Toate astea sunt terenurile noastre. Opreşte motorul! Lasă-l în punctul mort. Trage frâna de mână!

Alessia urmează instrucţiunile lui Maxim şi inspiră profund.

Poate face asta!

— Vrei să încerci din nou?

Ea încuviinţează dând din cap, iar Maxim arată cu mâna înainte.

— Haide!

Ea porneşte motorul, iar acesta huruie. Apasă ambreiajul, vrând să-i arate cine e şeful, şi împinge maneta în viteza întâi. Motorul scrâşneşte îngrozitor. Alessia îi aruncă o privire piezişă lui Maxim, care se crispează, aşa că-şi îndreaptă din nou ochii la drum şi atenţia spre turaţia motorului, luând piciorul de pe ambreiaj, eliberând frâna de mână... şi pleacă din nou de pe loc.

Fără să mai piardă timpul!

Alessiei îi vine să ţipe de bucurie.

întoarce volanul greu, iar maşina virează încet spre stânga şi înaintează pe alee.

— Acum, viteza a doua? spune Maxim cu blândeţe.

Ea dă din cap şi schimbă viteza, menţinând maşina în mişcare. Trec pe lângă un câmp, iar Alessia îl zăreşte pe Jenkins pe un tractor care trage o remorcă. Acesta le face semn, la care Maxim îi răspunde, dar Alessia îşi ţine mâinile strâns pe volan. Pe măsură ce înaintează de-a lungul aleii, Maxim continuă s-o susţină, vorbindu-i calm.

E foarte mulţumit.

Alessia zăreşte o altă poartă şi încetineşte, apropiindu-se de ea. De dincolo de aceasta, un scuter le ţâşneşte în faţă şi le taie calea. Şoferul poartă pantaloni negri şi cizme de aceeaşi culoare, iar în spate are un coşuleţ în care pare să călătorească un mic pasager blănos. Alessia frânează brusc în timp ce scuterul trece în viteză mai departe, dar, de data asta, nu îneacă motorul!

Bravo, Alessia!

— La naiba! E părintele Trewin! exclamă Maxim. Merge cu viteză prea mare. Cred că numai voia lui Dumnezeu l-a ţinut până acum viu şi nevătămat. Hai să ne ţinem după el!

Alessia îl ascultă şi accelerează ca să-l prindă din urmă.

— Uşurel, o avertizează Maxim, iar ea încetineşte din nou. O să ne întâlnim cu el acasă. Probabil că a venit să ne felicite. Sau să mă certe că nu am fost ieri la biserică. Probabil, amândouă.

Alessia opreşte lângă părintele Trewin, care-l scoate pe Boris, terrierül său Norfolk, din coşul aflat în spatele scuterului. Jensen şi Healey aşteaptă cu nerăbdare să se joace, dând bucuroşi din coadă.

Mă dau jos din maşină, o ocolesc pentru a-i deschide uşa Alessiei şi mă întorc să-l salut pe părintele Trewin.

— Maxim, milord! Felicitări pentru căsătorie. Ce mai faci?

îmi strânge mâna cu fermitate.

— Bine. Mulţumesc, părinte. Pot să ţi-o prezint pe soţia mea, Alessia, contesa de Trevethick?

— Lady Trevethick, ce plăcere să vă întâlnesc din nou!

— Părinte Trewin, ce mai faceţi?

Alessia dă mâna cu acesta.

— Doriţi să intrati la un ceai?

— Cu plăcere.

Părintele ne zâmbeşte larg şi binevoitor – este surâsul rezervat enoriaşilor.

Trecem prin vestibul şi ajungem în coridorul de vest, unde ne întâmpină Danny.

— Bună ziua tuturor, ne salută aceasta. Cum e maşina, milady?

— E un adevărat tanc! spune Alessia, surâzând. Dar am reuşit s-o fac să meargă.

— Mă bucur să aud asta.

— Putem să bem un ceai? întreabă Alessia.

Danny zâmbeşte.

— Da, milady. în salonul de vest?

Alessia se uită la mine, iar eu încuviinţez.

— Da, te rog.

— Nu te-am văzut la slujba de duminică, spune părintele Trewin după ce luăm loc.

La naiba! Ştiam eu. O să-mi ţină o predică.

— Da. A trebuit să mă ocup de multe treburi de când am venit, mormăi eu, disperat să schimb subiectul.

Mă aplec şi-l scarpin pe Boris după urechi, întrebându-mă pe unde umblă Jensen şi Healey.

— Şi să-i arăt soţiei mele proprietatea.

— Ei bine, milord, aşa cum am mai spus, noi conducem prin exemplu. Poate că duminica următoare poţi citi ceva din Biblie.

Poftim?

îmi dreg glasul.

— Sigur. Aş fi încântat.

Ce mincinos!

— Fratele tău a fost un susţinător fervent al bisericii.

Bunul Kit! Ce zelos! Zâmbesc, cu un nod în gât.

Acesta era Kit – contele perfect. Nicidecum eu.

Nicidecum eu. Ce ironie!

— Vrei să alegi tu predica? întreb.

— Fireşte. Ne-am putea aştepta s-o vedem acolo şi pe lady Trevethick?

îşi îndreaptă ochii mici, ca nişte mărgele, spre soţia mea. Alessia zâmbeşte, dar mă fixează cu privirea, implorându-mă să-i sar în ajutor.

— Alessia e albaneză, unde religia a fost scoasă mulţi ani în afara legii. Dar familia ei e catolică. Noi fiind anglicani, sunt sigur că nu va fi o problemă.

— Suntem o biserică deschisă, milord, şi ospitalieră cu toţi credincioşii.

— Desigur, voi fi acolo, spune Alessia.

Danny intră în încăpere şi pune o tavă cu ceşti şi farfurii pe masa din faţa Alessiei. îi face un semn din cap şi apoi pleacă.

— Doreşti ceai, părinte Trewin? întreabă Alessia.

— Da, te rog, contesă.

Părintele îi răspunde Alessiei folosind titlul nobiliar al acesteia, dar ea nu pare debusolată. Ia ceainicul şi toarnă într-o ceaşcă, folosind strecurătoarea pe care i-a adus-o Danny, şi îi întinde părintelui Trewin ceaşca, farfurioara şi linguriţa. îi oferă acestuia lapte şi zahăr, apoi îmi toarnă şi mie, dându-mi ceaşca şi farfurioara.

Le iau, ascunzându-mi un zâmbet. A învăţat cum să servească ceaiul. Asa cum se cuvine.

— Mulţumesc, dragostea mea!

îmi aruncă un zâmbet poznaş înainte de a se servi şi ea, iar eu ştiu că ştie că ştiu că-şi pune în aplicare cursurile de bune maniere.

Nu a făcut nicio greşeală.

Mă aşteptam la mai puţin din partea ei?

E uimitoare. Si adorabilă.

Cu atât mai mult cu cât ştiu că a făcut asta pentru mine.

Şi poate pentru ea însăşi.

îmi îndrept atenţia spre invitatul nostru, care e pe deplin conştient de faptul că eu şi Alessia ne zâmbim unul celuilalt cu gura până la urechi. Se înroşeşte uşor în obraji, în timp ce se uită ba la mine, ba la soţia mea.

Da. Suntem îndrăgostiţi.

Obisnuieste-te cu asta!

Ceea ce-mi readuce aminte...

— Părinte Trewin, speram că eu şi Alessia ne vom

căsători din nou în Marea Britanie, pentru că ne-am întors acasă, dar am fost informat că nu
e posibil. Prin urmare, ne dorim o slujbă de binecuvântare ia biserică. Pentru a avea ocazia să sărbătorim şi aici. Poate la vară?

— E o idee splendidă. Bineînţeles că se poate. Aş fi încântat.

*

Alessia îl însoţeşte pe părintele Trewin până la scuter. Este evident că el e încântat de atenţia ei, iar ea cred că are un nou admirator. Mă îndrept spre birou pentru a pune pe hârtie câte ceva din proiectul cu distileria, pentru a găsi un agent care să vândă colecţia de maşini a lui Kit şi pentru a mă documenta despre noua pasiune a lui Michael – agricultura regenerativă.

Soarele e la asfinţit când îmi ridic privirea din calculator. Capul îmi zvâcneşte din cauza mulţimii de date pe care le-am citit despre agricultura durabilă. Mă sprijin de spătarul scaunului şi privesc în jur pentru a-mi alunga oboseala din ochi.

N-am mai fost aici de la moartea lui Kit. Când Oliver mi-a vorbit despre spargerea de la Chelsea Embankment, iar înainte de asta am vizitat moşia pentru prima dată în calitate de conte, am stat aici şi am vorbit pe rând cu angajaţii proprietăţii.

O melodie discretă pluteşte de-a lungul coridoarelor dinspre sala de muzică; Alessia e la pian, exersând piesele pentru audiţie. încercând să desluşesc ce cântă, privirea mea se plimbă de-a lungul biroului care le-a aparţinut cândva fratelui şi tatălui meu. Sunt lucruri care-mi amintesc de amândoi: borcanul de ceai din perioada georgiană al tatei, în care ţinea agrafe de hârtie şi alte prostii de genul ăsta, două maşinuţe Bugatti de epocă, din anii 1960 – erau ale tatei, dar îmi amintesc că-l lăsa pe Kit să se joace cu ele. El şi Kit împărtăşeau pasiunea pentru maşini.

Erau foarte apropiaţi.

Iar eu acum îi voi scoate la vânzare îndrăgita colecţie.

Kit. îmi pare rău, amice!

Deschid cutia de ceai, mai mult din nostalgie decât din curiozitate, încercând să-mi amintesc mai bine de iubitul meu tată.

Descopăr un mic set de chei aşezat deasupra unei chei mai mari, despre care ştiu că este pentru seif.

Seiful!

Poate că aici sunt laptopul, telefonul şi jurnalul lui Kit, care sunt de negăsit.

Iau cheia, mă ridic şi deschid dulapul mare de lemn, încastrat în perete, care odinioară avea în el farfurii şi ceşti şi unde acum se află vechiul seif Cartwright & Sons. Cheia mai mare se potriveşte, iar eu o deschid, găsind acolo laptopul lui Kit.

Dar nu şi telefonul, nici jurnalul.

Există, de asemenea, diverse hârtii pe care nu am energia necesară să le parcurg acum. Scot laptopul şi-l aşez pe birou. Poate că jurnalul său se află prin vreun sertar.

încerc unul dintre sertare, dar e încuiat.

O cheie din setul găsit se potriveşte şi deschid încet sertarul. Acolo, în toată splendoarea sa, se află jurnalul vechi, legat în piele maronie, al lui Kit şi iPhone-ul, descărcat.

Ignor telefonul şi laptopul, pentru că probabil sunt parolate, aşa că voi avea nevoie de ajutorul unui specialist pentru a le debloca.

Jurnalul e obiectul care-mi va răspunde la întrebări.

Mă înfior în timp ce-l scot din sertar – îl iau cu smerenie, cu ambele mâini – şi-l aşez peste laptop. Mă uit la el un minut întreg înainte de a- mi lua inima în dinţi şi de a-i invada intimitatea. încet, cu mâinile uşor tremurânde, desfac legătura de piele jerpelită şi îl deschid, fix la ultima însemnare.

2 iaM.ari& 2019

*ia taiiai ia *aiiai ia naiiai D& a κî& ori ia *aiiai Sajţt te^utati Hworo&ita fâtaw&ifi irfai soţia /K&a$_t$ a&nux ţi moMa/i/*

Capitolul douăzeci şi nouă

Fiecare firicel de păr de pe corp mi se zbârleşte din cauza şocului, citind şi recitind însemnarea.

întâi soţia mea, acum şi mama!!!

Cuvintele îmi răsună în creier, ca alarma inconfundabilă a trădării.

Soţia mea? Caroline?

Vinovăţia mă copleşeşte cu forţa unui tsunami.

Dar... Dar... noi... noi... Kit era mort când eu şi Caro ne-am tras-o prima dată. Nu m-am atins de ea cât timp au fost împreună.

Nici măcar o dată.

înainte ca ei să fie împreună, da. Dar... nu cât timp au format o pereche.

întâi soţia mea!

Caroline avea o aventură? Si el a aflat?

De asta nu i-a lăsat nimic în testament?

Ar avea logică. Mereu mi s-a părut un lucru şocant şi premeditat. Iar Caroline a fost furioasă la început... dar a acceptat cu uşurinţă faptul că a fost exclusă de la moştenire.

Era conştientă că el ştia?

Oare Kit i-a reproşat asta?

Probabil că da – testamentul său a fost modificat anul trecut, în septembrie.

Dar o aventură cu cine? Cu o singură persoană? Cu două? Cu mai multe?

La naiba! Săracul Kit!

Mă gândesc la Crăciunul petrecut în Caraibe. Nu era niciun semn de nefericire conjugală între ei. Sau poate că nu l-am observat eu, fiind prea ocupat să mi-o trag cu turistele americane.

Ah, la naiba!

Răspunsul e probabil notat undeva, în aceste pagini.

Să îndrăznesc să mă uit?

Vreau oare să ştiu?

Cineva bate la uşă, facându-mă să tresar. închid jurnalul şi, instinctiv, mă aplec peste el pentru a-l ascunde de privirile indiscrete. Apare Danny, iar eu probabil că arăt vinovat din cap până-n picioare, pentru că ea numi spune de ce se află acolo.

— Te simţi bine, milord?

— Da. Sunt bine. Ce este, Danny?

— Contesa s-a dus cu Jenkins la oi. Nu a dorit să te deranjeze. Dar voia să dea o mână de ajutor. Avem douăzeci şi şapte de oi care fată în această perioadă.

— Foarte multe!

— Da, milord.

— Dar e de-abia începutul sezonului!

Mă încrunt – sunt prea multe în acelaşi timp.

— Mai bine m-aş duce şi eu să dau o mână de ajutor.

Mă ridic de la birou, luând cu mine jurnalul lui Kit. Nu vreau ca vreo privire indiscretă să-l găsească; şi, dintr-un capriciu, iau aparatul Leica M6 pe care l-am adus de la Londra şi verific automat dacă are film în el.

— Atunci voi întârzia cu cina, milord.

— Bine, îţi mulţumesc. Nu am idee la ce oră ne vom întoarce.

Alessia merge cu Jenkins în Defender, în timp ce acesta înaintează cu viteză pe una dintre alei, în întuneric. Marginile înalte, pline cu mărăcini şi iarbă, par să iasă direct din beznă, aşa că Alessia se bucură că nu e ea la volan. Jenkins o priveşte, încruntat şi îngrijorat.

— Milady! strigă Jenkins ca să acopere huruitul motorului.

— Alessia.

— Da. Trebuie să te întreb...

Cuvintele lui se pierd brusc, ca şi cum ar fi nepoliticos să spună mai mult.

— Ce e, Jenkins?

El îşi drege glasul.

— Eşti... eşti cumva grea?

Alessia se încruntă. *Cum adică să fie grea? Ce înseamnă asta?*

Jenkins se trage jenat de o ureche.

— E posibil să fii... să fii însărcinată, milady?

Alessia simte cum îi iau foc obrajii şi speră ca acest lucru să nu fie evident în întunericul din maşină.

— Nu! exclamă ea. De ce... de ce mă întrebi as a ceva?

Umerii i se pleoştesc în timp ce Jenkins se relaxează vizibil.

— Nu. E un lucru bun, milady. Nu e bine ca femeile însărcinate să se afle în apropierea mieilor.

— O, da. înţeleg. îmi cer scuze.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, milady. Am uitat să întreb mai devreme.

Alessia îi aruncă un zâmbet.

— Ştiu că femeile însărcinate nu trebuie să stea pe lângă oi sau capre.

— Capre?

— Da, râde ea. în locul de unde vin eu avem capre.

Jenkins virează pe lângă o clădire imensă, iar Alessia îşi dă seama că e un grajd. Parchează lângă o uşă de oţel, unde se află alte trei maşini.

— Am ajuns, spune el. O să te bucuri că te-ai îmbrăcat bine.

în grajd e răcoare; aici sunt o sută de oi sau chiar mai multe. Câteva behăie zgomotos, în chinurile naşterii – acestea au fost separate în ţarcuri mai mici, departe de turma gestantă. Printre împrejmuiri, câţiva miei nou-născuţi sunt deja mângâiaţi şi linşi de mamele lor, în timp ce caută lapte din ugerele proeminente. Câţiva lucrători de pe moşie sunt ocupaţi să aducă pe lume alţi miei.

Ajung la timp pentru a-l vedea pe unul dintre angajaţii fermei, pe care Alessia nu l-a cunoscut încă, cum ajută la fatarea unui miel. Purtând mănuşi chirurgicale, acesta curăţă nările mielului pentru a-l ajuta să respire şi-l aşază în faţa mamei sale, ca aceasta să-l lingă. Apoi ia o sticlă şi aplică puţin unguent cu iod pe buricul mielului.

— Bună seara! o salută acesta. Ah, mai e unul, spune tânărul, retrăgându-se, în timp ce oaia fată singură puiul. Bravo, fetiţo! Uşurel, spune el cu glas liniştitor, ocupându-se şi de mielul acesta.

— Unde sunt mănuşile? îl întreabă Alessia pe Jenkins.

— La staţia de lucru de-acolo, răspunde Jenkins, făcând un gest cu bărbia.

Ochii lui sunt aţintiţi asupra oilor, fiind atent la următoarea care va fata.

— încercăm să le lăsăm să fete singure. Berbecii sunt din rasa New Zealand Suffolk. Asta înseamnă că mieii ar trebui să aibă umeri înguşti şi capete mai fine. Asta le ajută să fete mai uşor. Dar unele dintre ele au nevoie de ajutor, milady. E bine să fim cu ochii pe ele. De obicei, nu toate fată în acelaşi timp.

Alessia îi zâmbeşte tânărului fermier, care încearcă acum să-i facă pe ambii miei să sugă de la mamele lor.

— Colostru. E foarte bun pentru mieii nou-născuţi, zâmbeşte el.

Alessia se îndreaptă spre masa de lucru, îşi dă cu dezinfectant pe palme, insistând pe locurile dintre degete, apoi îşi pune mănuşi de unică folosinţă. Jenkins face la fel.

— Toată lumea să fie atentă! Doar le observăm, să vedem dacă nu sunt în pericol.

Alessia încuviinţează.

— Am mai făcut asta. Dar cu capre. Şi nu cu atât de multe deodată.

Jenkins îi aruncă un zâmbet larg.

— O să te descurci de minune, milady.

Opresc lângă grajdul Home Farm şi, luându-mi aparatul foto, sar din maşină. Am pus jurnalul lui Kit în torpedou, sub cheie. Ar trebui să fie în siguranţă acolo. în grajd, mă uit după soţia mea, dar nu o văd. Sunt vreo treizeci de oi în ţarcurile de fatare. îl zăresc pe Jenkins, care se află în cel mai apropiat ţarc, îngrijind o oaie. Mă aplec ca să vorbesc cu el.

— Milord!

— Toate în acelaşi timp? Ce am făcut ca să merităm asta?

— Poate că e din cauza lunii, spune el în timp ce aduce un miel pe lume.

Mama lui de-abia aşteaptă să-l cureţe. Jenkins se dă înapoi, iar eu râd uşor.

— Ce pot să fac? Şi unde e soţia mea?

— în toiul acţiunii, undeva pe aici. Vrea să ajute.

Mă încrunt. *Oare ştie ce face?* Dar păstrez acest gând pentru mine.

— OK, mă pregătesc şi eu.

Mă îndrept spre masa de lucru, îmi dezinfectez mâinile şi-mi pun nişte mănuşi albastre. De acolo o zăresc pe Alessia, cu părul dat pe spate şi prins într-o coadă împletită. Se află într-un ţarc, curăţând nările unui miel nou-născut şi aşezându-l în faţa mamei sale. Când mă apropii de ea, o aud şoptind în limba ei.

— Hej, mama! Hej, manii, ja ku eshte qengji yt! Hej, mami, ja qengji yt!—

Cu blândeţe, mângâie botul oii şi repetă cuvintele pe un ton calm, apoi se dă în spate să vadă dacă oaia mai fată vreunul.

Mă simt copleşit de un val de emoţie care mă face să paralizez. Am inima plină de bucurie. Mai că-mi explodează la vederea dulcii mele soţii vorbind cu o oaie. O oaie de pe moşia Trevethick.

Una de-ale noastre.

Niciodată nu am văzut-o pe Caro sau pe mama ajutând astfel pe moşie.

Şi, în acel moment, ştiu că Alessia e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Care ni s-a întâmplat nouă.

Tuturor. Aici. Acum.

îmi dreg glasul, îngenunchind lângă ţarc.

— Bună, şoptesc, cu voce răguşită.

— Bună.

Zâmbeşte şi e limpede că se bucură să mă vadă şi că se

simte în elementul ei. E murdară toată de sânge, mucus şi Dumnezeu mai ştie ce – pe mănuşi, blugi şi pulover –, dar pare fericită.

— Eşti OK?

Ea dă din cap afirmativ şi spune:

— Si la fel e şi mititelul ăsta.

Mângâie uşor capul mielului.

— Mămica lui s-a descurcat grozav. S-ar putea să mai aibă unul.

— Nu e prima ta experienţă? o întreb.

Ea se încruntă, nelămurită.

— Nu e prima dată când faci asta, clarific eu.

— Nu. Vecinii noştri. Au venit la nunta noastră. Au capre. Le-am ajutat când au fatat. De multe ori.

— Alessia, nu încetezi niciodată să mă uimeşti. Suntem norocoşi să te avem aici.

Ea îmi respinge complimentul, fluturând uşor din mână.

— Si tu faci asta?

— Nici la mine nu e prima experienţă, izbucnesc eu în râs. Mă duc să văd unde este nevoie de mine. Dar mai întâi...

Ridic aparatul foto şi o privesc prin obiectiv pe frumoasa şi obosita mea soţie, iar ea îmi zâmbeşte. îi fac o poză.

— O să fac mai multe, dacă pot. Mi se pare că nu am destule fotografii cu tine. Şi acum eşti absolut superbă. Aşa că mai bine plec.

Ea zâmbeşte, doar pentru mine, şi mă doare sufletul că trebuie să plec de lângă ea.

Este ora *3* dimineaţa când o conduc pe Alessia la duş ca să se spele. Suntem epuizaţi după orele petrecute în grajd, printre oi. Dar avem şaptezeci şi doi de miei nou-născuţi. Nu cred că am muncit atât de mult în viaţa mea, dar sunt încântat. Doar unul singur s-a născut mort, nicio oaie nu şi-a refuzat puiul şi toate sunt în stare bună. E un început epic al sezonului de fatare. Şi mă bucur că am dat şi noi o mână de ajutor.

Acum trebuie să-mi spăl soţia şi s-o duc la culcare.

Alessia se sprijină de mine sub apa caldă, cu ochii închişi.

Iubirea mea.

E de-a dreptul uimitoare.

Şi-a prins coada împletită într-un coc care sfidează gravitaţia şi care astfel stă ferit de jetul de apă. Iau un burete şi săpunul şi încep să-i spăl cu grijă mâinile, braţele şi faţa. Apoi mă spăl şi eu.

Maxim o şterge pe Alessia cu un prosop. Aceasta abia îşi mai poate ţine ochii deschişi şi i se pare că o doare până şi

părul de oboseală. Dar şi ea e încântată. în sfârşit, simte că a putut ajuta şi că astfel le-a mulţumit lui Maxim şi angajaţilor de pe moşie care au primit-o cu atâta căldură.

— Putem să mergem la culcare? murmură ca.

Maxim îi prinde uşor bărbia şi îi înclină capul pe spate, astfel încât Alessia deschide ochii.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, lady Trevethick. îţi mulţumesc pentru această seară, pentru această noapte. Ai fost spectaculoasă. Cred că eşti şi flămândă.

îi mângâie buzele cu ale lui.

— Nu, doar obosită. Tare obosită.

Ea îi aruncă un zâmbet somnoros, iar el lasă prosopul jos, o ia în braţe, apoi o aşază pe pat.

Alessia adoarme înainte să mă retrag şi s-o învelesc cu plapuma. îi dau laoparte o şuviţă de păr de pe faţă, dar ea nu se mişcă.

— Iubita mea curajoasă şi puternică. îţi mulţumesc, îi şoptesc şi o sărut pe frunte.

Mă şterg mai bine de apă, îmi trag pijamaua pe mine şi mă târăsc în pat lângă soţia mea, unde mă ghemuiesc şi îi inspir mirosul...

Mă trezesc când aud zornăitul ceştilor. Danny a intrat în camera noastră cu o tavă cu cafea şi micul-dejun. Mirosul e de-a dreptul ispititor şi-mi lasă gura apă.

Sunt absolut mort de foame.

— Bună dimineaţa, milord. Am auzit că aţi avut o noapte de pomină.

— Bună dimineaţa, mormăi eu, fără să vreau să mă trezesc.

Deschid ochii, iar ochii Alessiei clipesc intermitent, dar apoi se închid din nou.

Danny pune tava la capătul patului nostru.

— E trecut de ora 11, milord. M-am gândit că poate doriţi micul – dejun, spune ea, iar eu nici nu-mi amintesc când mi-a adus ultima dată micul-dejun în pat.

Cred că i-am intrat în graţii.

Sau poate că e vorba de Alessia.

Probabil că e Alessia.

— Mulţumesc, Danny.

Mă ridic în capul oaselor, în timp ce Alessia încă doarme buştean lângă mine.

Danny se uită la soţia mea adormită, cu trăsăturile ei dulci, cu o afecţiune pe care nu cred că am mai văzut-o până acum.

— O, milord, bună alegere ai făcut, spune şi apoi pare să-

şi revină din reverie.

Se îndreaptă, îşi drege glasul, ne culege hainele murdare de pe podea şi pleacă.

Micul-dejun miroase apetisant.

Şuncă, ouă, ciuperci, pâine prăjită.

Trag tava spre mine, iar Alessia se trezeşte.

— Simt miros de mâncare, spune ea somnoroasă.

— Ti-e foame? o întreb.

Ea îmi aruncă un zâmbet adormit.

— Mor de foame.

Alessia începe să se familiarizeze cu ritmul casei. Dimineaţa, după ce se spală, se îmbracă şi poate fac dragoste, ea şi Maxim iau micul-dejun cu angajaţii în bucătăria mare – de obicei, în tura a doua. După aceea, ea şi Danny se întâlnesc pentru a discuta despre meniul zilei, despre rezervările şi solicitările pentru casele de vacanţă, care includ şi Hideout, şi despre sarcinile casnice care trebuie duse la îndeplinire. Când toate acestea sunt gata, Alessia merge în grajdul mare pentru a ajuta la fatarea mieilor şi la mutarea oilor cu tot cu nou-născutii în ţarcurile comune.

A condus chiar ea maşina.

Fără Maxim.

Acesta îşi facea griji, dar a lăsat-o la volan.

Iar ea s-a descurcat.

Trebuie să se înscrie la examen pentru a obţine permisul de conducere.

Toate la timpul lor, Alessia!

De-a lungul săptămânii, La Home Farm s-au născut o sută nouăzeci şi şapte de miei şi numărătoarea continuă.

Alessia a mai făcut două ture de noapte pentru a ajuta la venirea lor pe lume. Şi îi place la nebunie.

îi place la nebunie aici.

îi place că se simte... *utilă.*

Acum îi cunoaşte pe toţi lucrătorii de pe moşie după nume, ştie cine locuieşte aici, cine locuieşte în apropiere, în satul Trevethick, şi cine vine mai de departe. Cu toţii sunt încântaţi că e şi ea acolo, pentru a împărţi volumul de muncă.

Ea este *milady.*

Pentru toti de-acolo.

în primele seri, face o plimbare cu Jensen, Healey şi soţul ei. Câinii îl adoră pe Maxim aproape la fel de mult ca ea... deşi el o asigură că sunt ai lui Kit. Cei patru au cutreierat proprietatea, iar Maxim a încântat-o cu poveşti despre tinereţea lui şi despre multele, foarte multele lui prostioare,

iar ea şi-a construit o imagine idilică a existenţei pe care Maxim şi fraţii lui o duceau aici, la moşie.

Nu e de mirare că-i place atât de mult.

S-au plimbat de-a lungul plajei Trevethick, iar ea a inspirat aerul proaspăt şi sărat de la malul mării.

El i-a dăruit marea... din nou.

Si ea o adoră.

Dar mâine va fi diferit. Mâine, după biserică, se vor întoarce la Londra pentru audiţia Alessiei care va avea loc luni. A studiat pentru asta după- amiaza, pierzându-se în culorile melodiilor sale în salonul de muzică.

Şi Maxim a fost ocupat. Pe lângă ideea cu distileria, s-a documentat despre conceptul de agricultură regenerativă. în această seară organizează o întâlnire a tuturor fermierilor la Hali, cu un agricultor venit dintr-un loc numit Worcestershire – pe care îi este imposibil să-l pronunţe –, pentru a face schimb de experienţă. Se servesc gustări şi băuturi – Danny, Jessie şi Melanie, una dintre angajatele cu jumătate de normă care o ajută pe Danny, se ocupă de asta, dar va fi prezentă şi Alessia. De-abia aşteaptă, căci este prima dată când este gazdă la conac şi vrea şi ea să afle noutăţi despre aceste noi practici agricole.

Singura grijă a Alessiei este Maxim. Pare puţin abătut uneori. Şi nu ştie exact dacă e vorba doar despre cearta cu mama lui sau şi de altceva. L-a întrebat ce a păţit, dar el spune că e OK. De fapt, spune că nu a fost în viata lui mai fericit.

Totul este bine.

Suntem aici împreună.

Şi ador viaţa pe care o am acum.

Mulţumită tie. Te iubesc.

Alessia simte la fel, dar îşi doreşte ca el să se împace cu Rowena pentru că, în adâncul sufletului ei, bănuieşte că Maxim suferă.

Mă aşez la birou şi recitesc notiţele pentru întâlnirea din această seară. Sunt entuziasmat. Michael, managerul patrimoniului, care se ocupă de Home Farm, mi-a aprins o pasiune. Tatăl meu a gândit revoluţionar când a trecut la ecoagricultură. Tatăl lui Michael, Philip, care conducea Home Farm pe atunci, i-a convins pe toţi arendaşii noştri să facă şi ei agricultură eco. Astăzi, cu ajutorul lui Michael, sper să-i conving pe fermierii locali că agricultura regenerativă este următorul pas în demersurile noastre ecologice. Agricultura sustenabilă, regenerativă, reprezintă calea de urmat – ajută proprietatea, pe producătorii noştri, pământurile noastre, aşezarea şi planeta. Ea hrăneşte şi

repară solul, captează carbonul şi sporeşte bio diversitatea. Graţie cercetărilor mele, am devenit un pasionat. Avem un susţinător în persoana unui fermier din Worcestershire, Jem Gladwell, care ni se va alătura în această seară. Ferma sa foloseşte cele mai recente tehnici de regenerare, iar el este suficient de priceput la asta, încât să vrea să împărtăşească experienţa pe care o are şi să vină în faţa colegilor săi de breaslă să le vorbească pe limba lor.

Abia aştept să-l cunosc. Va rămâne la noi peste noapte.

Primul nostru oaspete!

Şi, dacă această seară este un succes, sper să repetăm figura la Angwin şi Tyok.

După ce termin de parcurs notiţele, îmi verific e-mailul, iar gândurile mele se îndreaptă spre Caroline şi, pornind de la ea, spre jurnalul lui Kit. L-am ascuns în seif şi am băgat cheia în buzunar. Nu am mai citit nicio pagină, dar trăiesc o dilemă cutremurătoare. Nu ştiu dacă vreau să aflu mai multe sau dacă ar trebui să-l las pe Kit în pace cu secretele lui. La urma urmei, nu mai e printre noi.

Ar trebui să-l las să se odihnească în linişte.

Dar mă roade... Caroline, necredincioasă.

E de mirare că ne-am tras-o după ce fratele meu a murit? Credeam că a fost o alchimie a durerii care ne-a unit. Probabil că aşa a fost, dar, când mă uit în urmă, nu a existat nicio reţinere din partea niciunuia dintre noi.

La naiba!

A fost necredincioasă pe tot parcursul căsniciei lor?

Spunea că-l iubeşte.

A fost devastată când a murit.

Atât de devastată, încât s-a culcat cu mine?

Pe toti dracii!

Urăsc că aceste gânduri mă chinuie. Niciunul dintre noi nu s-a purtat prea frumos.

Caro mi-a trimis planul de design pentru ansamblul de clădiri al familiei. Sunt trei opţiuni, toate bune. Dar nu am sunat-o ca să le discut cu ea. Oliver vrea varianta cea mai ieftină, dar asta nu e o surpriză. Mâine-seară ne întoarcem la Londra pentru câteva zile – voi vorbi cu ea atunci.

Se aude o bătaie uşoară la uşă şi Melanie, una dintre ucenicele lui Danny, vâră capul înăuntru.

— Bună ziua, milord. Te caută sergentul Nancarrow.

Poftim?! Rahat!

Neliniştea îmi invadează pieptul. Ce vrea? S-o interogheze pe Alessia? într-o zi de sâmbătă? Credeam că am scăpat de toate astea.

— Oferă-i ceva de băut şi condu-l în salonul principal. Voi veni şi eu imediat.

— Da, milord.

Expir îndelung. Oare de ce a venit?

Când intru în încăpere, Nancarrow soarbe dintr-o ceaşcă de ceai şi studiază fotografiile de familie expuse pe una dintre mesele în stil Queen Anne. Notele curg dinspre salonul de muzică, unde Alessia cântă la pian.

Păstrează-ţi calmul, amice!

— Sergent Nancarrow. Bună ziua!

Se întoarce, iar eu îi întind mâna.

— Milord! Mă bucur să vă văd.

Ne strângem mâna, apoi îl conduc spre locul unde Melanie a pus ceaiul şi ne aşezăm amândoi.

— Felicitări pentru căsătorie! spune el, zâmbind amabil.

Până acum, totul e bine.

— Mulţumesc. Cu ce vă pot ajuta?

Expiră scurt şi-şi lasă jos ceaşca de ceai, cu o expresie sumbră.

— Am veşti, domnule. Veşti proaste. La începutul acestei săptămâni, cei doi bărbaţi pe care i-am arestat pe proprietatea dumneavoastră au fost ucişi în timp ce se aflau în arest preventiv.

Simt cum mă trec fiorii şi ameţesc brusc; sunt sigur că tot sângele mi s-a scurs din obraji.

Ce naiba?

— Cum?

— Detaliile nu au fost încă dezvăluite, murmură el, urmărindu-mi atent expresia.

Mă las pe spate, complet uluit... şi în mintea mea se profilează amintirea urâtă a Nemernicului arătându-mi tăietura din ziar.

— M-am gândit că ar trebui să vin să vă informez. Acuzaţiile împotriva lor vor rămâne la dosar, dar nici dumneavoastră şi nici lady Trevethicknu va trebui să depuneţi mărturie în instanţă.

— OK, şoptesc, dar rotiţele minţii mele se învârt cu viteza luminii.

Oare Anatoli *i-a ucis?*

Oare ar fi putut face asta?

A fost altcineva, la comanda lui?

La naiba! Ar trebui să-i spun lui Nancarrow?

— Voiam să vă înapoiez asta.

Vocea i s-a înmuiat. îmi întinde o pungă mare de cumpărături de la Tesco. în ea se află laptopul meu şi mixerele de sunet.

— Unde le-aţi găsit?

— Echipamentul era pe bancheta din spate a maşinii lor. în BMW. Am confiscat maşina şi obiectele, ca probe – dar

acum cazul nu mai e de actualitate, ridică el din umeri. Seriile lor se potrivesc cu cele ale obiectelor care vă lipsesc. M-am gândit să vi le returnez.

— Mulţumesc.

Ochii i se întunecă şi nu ştiu ce înseamnă asta.

— Si mai era şi asta.

Bagă mâna într-un buzunar, scoate un plic maroniu şi mi-l întinde.

— Aşteptam ca poliţia metropolitană să ne ceară toate probele, dar nu se apucaseră de treabă. Iar acum, ei bine, nu prea mai are rost.

Intrigat, deschid plicul. înăuntru este un paşaport – paşaportul vechi al Alessiei.

La naiba!

îl privesc fix şi nu am habar ce va spune sau care ar trebui să fie reacţia mea.

— M-am gândit că lady Trevethick şi l-ar dori, milord.

Rămân perplex, total amuţit. El zâmbeşte văzându-mi expresia.

— Şi sper că e finalul acestei poveşti.

Mă holbez la el, nefiind sigur că înţeleg cu adevărat ce insinuează.

— Mulţumesc, murmur eu.

— Am auzit că a făcut o impresie deosebită aici, domnule.

— Maxim. Vă rog.

— Maxim! zâmbeşte el.

— Da. Asupra tuturor. Asta e ea, cântă acum la pian.

— La pian?

— Da.

— îmi place mult Beethoven.

— Haide să faceţi cunoştinţă! Nu o deranjează publicul.

— N-aş vrea să deranjez.

— E-n regulă. Poftiţi!

— La revedere, domnule sergent Nancarrow, spune Alessia în timp ce- şi strâng mâinile.

— Milady, mi-a făcut mare plăcere!

Se înroşeşte la faţă şi aşa ştiu că soţia mea a mai cucerit încă o inimă.

— Domnule! Maxim, se corectează el şi, dând din cap, se îndreaptă spre maşina de poliţie.

Răsuflu uşurat. Nu i-a pomenit soţiei mele despre moartea trafi- canţilor, iar eu decid să păstrez această informaţie pentru mine deocamdată – ştiu cât de tulburător e pentru ea să audă iar despre această parte a vieţii ei.

— Este foarte de treabă, spune ea, dar pare nesigură. De ce a venit aici?

— Voia să-mi înapoieze o parte din echipamentul pe care nemernicii care au fost arestaţi la Hideout l-au furat din apartamentul meu. Şi, de asemenea, să-ţi returneze ceva.

Scot din buzunar vechiul paşaport al Alessiei.

— O, *Zot!* Ştie!

îşi muşcă din buza de jos, cu ochii mari şi panicaţi.

— Ştie, dar a ales să ne acorde amândurora credit. Nu va continua acest caz.

— Dar când Dante şi Ylli vor ajunge în faţa instanţei... se încruntă Alessia.

Vocea i se pierde, iar eu mă uit după maşina lui Nancarrow care dispare pe alee.

— Maxim! Ce s-a întâmplat?

La naiba!

— Spune-mi!

Mă întorc spre ea şi o văd încleştându-şi maxilarul, cu o figură hotărâtă şi sumbră.

Rahat!

— Au murit în arest.

— Cum? Dante şi Ylli? Amândoi?

Glasul i se pierde din nou. încuviinţez dând din cap.

— Acesta e principalul motiv pentru care Nancarrow a venit să mă vadă... să ne vadă.

— Sunt morţi, şopteşte ea din nou, ca şi cum nu i-ar veni să creadă.

— Aşa se pare.

— Ucişi?

— Da.

îmi studiază chipul şi observ cum o mulţime de emoţii îi întunecă ochii, facându-i nemiloşi. îngheţaţi. Lipsiţi de orice sensibilitate. Nu mai seamănă deloc cu iubita mea.

— Foarte bine, spune Alessia, atât de pătimaş, că mă şochează. Sper să putrezească în iad.

Uau! Dar da. Şi eu sper la fel.

— Asta înseamnă că nu va mai fi niciun proces. Am scăpat de toate astea, şoptesc eu.

Lacrimile i se preling din ochii negri.

La naiba! Nu.

— Te rog, nu plânge pentru ei!

O cuprind în braţele mele, trăgând-o mai aproape şi sărutându-i părul.

— Nu. Nu pentru ei, îmi răspunde. Pentru victimele lor. Dar mă simt uşurată. Suntem liberi.

— Asa e.

Expiră, iar corpul i se relaxează în braţele mele ca şi cum ar fi scăpat de o mare povară.

— Ce uşurare!

îşi înalţă capul, oferindu-mi buzele, iar eu o sărut, prins în mrejele ei. Ea îşi strecoară degetele în părul meu, trăgând uşor.

Apoi se retrage, răsplătindu-mă cu zâmbetul ei dulce.

— Acum... Mai trebuie doar să vorbeşti cu mama ta.

Pufnesc dispreţuitor şi scutur din cap.

— Poftim? Ai schimbat vorba. Mama e cea care trebuie să vorbească cu mine. I-am trimis un mesaj.

— Da? Bine. Va vorbi. Te iubeşte. Nu era pregătită să-şi spună povestea. Doar amănuntele... ăăă... şocante... Şi nici tu nu erai pregătit s-o asculţi.

încremenesc.

— Nu ştiu dacă voi fi vreodată pregătit s-o ascult şi nici nu ştiu dacă m-a iubit vreodată. L-a iubit pe Kit.

Alessia îmi mângâie faţa.

— Bineînţeles că te iubeşte.

îmi trage buzele spre ale ei.

— Cum să nu te iubească? Eşti fiul ei... iar eu te iubesc, îmi şopteşte ea.

Cineva se aude tuşind pe coridorul din spatele nostru, iar noi ne îndepărtăm unul de altul.

— Danny?

— Milord! A sosit Jem Gladwell.

— Minunat! Condu-l în salonul principal!

Stăm întinşi în pat, deşi ar trebui să dormim.

— Mai putem să venim aici? întreabă Alessia.

Stă cu capul pe pernă, iar eu o privesc în timp ce-mi mângâie tatuajul cu degetul. Mă gâdilă... dar îmi şi place senzaţia.

— Bineînţeles. Este casa noastră.

— Dar curând.

Mâna ei îmi cuprinde obrazul.

— După audiţiile tale. Sigur.

— Bine. îmi place aici.

— Şi mie. Mă simt optimist în acest loc. Şi acum şi mai şi, pentru viitorul fermei şi al întregului domeniu. Gladwell mi s-a părut o adevărată sursă de inspiraţie.

— Da. Şi e şi amuzant. E o companie... ăăă... plăcută...

— Da. E bine. E un om plăcut. Abia aştept să-l revăd când va veni la Angwin.

O trag în braţele mele.

— Cred că i-a plăcut de tine.

O sărut sub ureche. Alessia se zvârcoleşte şi chicoteşte în braţele mele.

— Mă gâdili.

Mă opresc şi-i privesc chipul frumos.

— Ar trebui să dormim. Mâine-dimineaţă trebuie să citesc din Biblie la biserică şi apoi urmează drumul lung înapoi spre Londra.

— Ai emoţii în privinţa predicii?

Mă sprijin de perne gândindu-mă la asta, iar Alessia se cuibăreşte la pieptul meu.

— Nu, n-am emoţii. Mă simt un pic ipocrit, sincer să fiu. Nu sunt o persoană religioasă. N-am fost niciodată. Dar Trewin are dreptate. El face multe pentru comunitate – şi trebuie să fac la fel, că-mi place sau nu. în seara aceasta, ascultându-i şi privindu-i pe toţi arendaşii şi pe lucrătorii de pe moşie, mi-am dat seama că trebuie să ne unim forţele pentru a forma un tot solid. Cu toţii lucrăm pentru binele comunităţii. Iar tu şi cu mine facem parte din asta. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva înainte… când Kit conducea moşia. Acum vreau să fac parte din povestea asta mai mult ca niciodată. E important să păstrăm acest loc unit şi prosper, pentru noi şi pentru toţi cei care locuiesc în Trevethick şi în împrejurimi. Noi suntem inima vie a acestui loc.

Ochii negri ai Alessiei sunt luminoşi. în ei, citesc speranţa şi… îndrăznesc s-o spun, admiraţia.

— Şi eu vreau să fac parte din povestea asta, şopteşte ea.

— O, iubito, vei face! Mai mult decât crezi.

— Mi-a plăcut să-mi petrec timpul aici. Nu-mi vine să cred că asta e viata mea acum. Este ca un vis. Mulţumesc!

îmi trec degetele peste obrazul ei.

— Nu, dragostea mea. Eu sunt cel care ar trebui să-ţi mulţumească. Acest loc s-a însufleţit odată cu venirea ta.

Alessia clatină din cap ca şi cum nu crede nimic din ce-i spun şi mă sărută. Aşa cum trebuie, mângâindu-mă… trezindu-mi tot corpul la viaţă.

Din nou? O, Doamne!

— *Bună, mămica! Bună, mămica, uite-ţi puiul! Bună, mămica, acesta este mielul tău!* (1b. albaneză, în original).

Capitolul treizeci

— Vrei să te aştept? întreabă Maxim.

Amândoi stau în foaierul impresionant de la Royal College of Music, cu podea acoperită de mozaic. Audiţia Alessiei va începe peste patruzeci de minute.

— Nu ştiu cât va dura. Dar mă descurc.

Alessia încearcă să nu dea atentie bătăilor iuti ale inimii sale. Vrea să-1 liniştească.

— Ai multe de făcut. Voi veni la tine la birou după ce termin.

El se încruntă, neştiind ce să facă, iar ea îşi pune mâna pe pieptul lui, simţind căldura trupului său prin cămaşă.

Atingerea lui o calmează, iar inima ei îşi domoleşte bătăile.

— Mă descurc, repetă ea şi-şi înclină capul pe spate ca să fie sărutată.

— Bine, ne vedem la birou. Mult succes! spune el şi îşi lipeşte buzele de ale ei. Sau, cum spunem noi aici, să rupi cortina!

Alessia se încruntă şi se uită în jos, la picioarele ei.

Cum adică să rupă cortina?

Maxim îi cuprinde bărbia cu două degete şi îi ridică privirea spre ochii verzi scânteietori şi amuzaţi.

— înseamnă să ai baftă. Să ieşi de-atâtea ori la aplauze până se rupe cortina.

— Ah!

Alessia îi zâmbeşte.

— Du-te, încălzeşte-ţi degetele! Vei fi grozavă.

Alessia îşi ia geanta şi, cu o ultimă privire aruncată frumosului ei soţ, îl urmează pe tânărul student care o aştepta răbdător.

Urcă treptele până la etajul al doilea şi se îndreaptă spre un coridor. Studentul se prezintă, îl cheamă Paolo, şi îi urează bun-venit la colegiu. E îmbrăcat lejer, în blugi şi pulover, iar Alessia speră că nu e prea elegantă, în costumul ei cu taior negru şi pantaloni. Paolo se opreşte şi deschide una dintre uşi, care dă într-o mică sală de repetiţii.

— Poţi să te încălzeşti aici. Mă întorc să te conduc la audiţie peste vreo douăzeci de minute.

— Mulţumesc, spune Alessia, privind în jur la spaţiul intim, dar, mai ales, la pianina Steinway şi la scaun, care

sunt singurele piese de mobilier din încăpere.

Paolo închide uşa, iar Alessia îşi pune geanta pe podea şi se aşază pe scaun.

Gata! E aici. A exersat şi a tot exersat. îşi ştie piesele pe dinafară. A urmărit numeroase videoclipuri pe YouTube despre tehnicile de audiţie şi ştie la ce să se aştepte. E pregătită.

Inspirând adânc, îşi pune mâinile pe clape şi începe să repete... îi place că sunetul pianului este cald şi plăcut, în acest cocon izolat fonic.

în taxi, în drum spre birou, îmi bâzâie telefonul şi mă gândesc că ar putea fi Alessia. Dar nu. E un alt mesaj de la Caroline. Mi-a trimis câteva mesaje în ultimele zile, rugându-mă să-i dau feedback la proiectele sale.

Pentru numele lui Dumnezeu, ne întâlnim puţin mai târziu! Nu ştiam că e atât de pisăloagă din punct de vedere profesional! Acum încearcă o abordare diferită.

Cum a fost în Cornwall?
Asossau M5/M4?

Fără să vreau, mesajul ei mă face să râd.

Ştii că urăsc A303.
E pentru
pensionari! Ne
vedem mai târziu!

îmi îndrept ochii spre vechea servietă de lângă mine, de pe banchetă, în ea se află notiţele mele de la întâlnirea cu Jem Gladwell, pe care vreau să i le împărtăşesc lui Oliver, dar şi jurnalul lui Kit – simpla existenţă a acestuia mă sâcâie şi mă face să mă simt vinovat.

Să-l citesc?

La naiba!

Sau poate c-ar trebui să-l pun pe foc?

Alessia încearcă să-şi stăpânească emoţiile şi intră în sala de audiţii pentru a se întâlni cu trei reprezentanţi ai facultăţii, doi bărbaţi şi o femeie, aşezaţi la o masă lungă. Această încăpere e mai aerisită decât prima – suficient de mare pentru a găzdui pianul de concert Steinway din centrul său. Are şi o fereastră mare care dă spre Royal Albert Hali.

Bărbatul mai vârstnic se ridică în picioare.

— Alessia Trevelyan. Bine aţi venit! Sunt profesorul Laithwaite, iar ei sunt colegii mei, profesorii Carusi şi Stells.

Alessia îi strânge mâna.

— Bună dimineaţa, domnule profesor. Bună dimineaţa, le

spune şi celorlalţi membri ai comisiei de examinare, care îi zâmbesc în semn de salut.

— V-aţi adus partiturile?

— Da.

Din geanta ei, ea recuperează toate partiturile şi le aşază pe masa din fata lor.

— Vă rog să luaţi loc la pian.

— Mulţumesc.

— Ah! Ce este asta? întreabă Carusi, uitându-se la una dintre partituri. *Väile e Vogel?*

— Da. E un compozitor albanez. Feim Ibrahimi.

— Vă rog. E o piesă scurtă. S-o auzim. Şi apoi trecem la Liszt.

Alessia încuviinţează din cap, mulţumită că vor să-l asculte pe unul dintre cei mai importanţi compozitori din ţara ei. Inspiră profund şi-şi aşază degetele deasupra clapelor. Se calmează imediat când le atinge şi începe să cânte. Muzica e senină şi expresivă, un omagiu adus unui cântec popular albanez dansând prin cameră în nuanţe de mov şi albastru, care se transformă în tonuri de bleu. După ce ultimele note se estompează, Alessia îşi pune mâinile în poală, respiră din nou adânc şi începe piesa lui Liszt... notele o duc înapoi la apartamentul din Chelsea şi la zăpada care cădea dincolo de fereastră când i-a cântat-o primă oară lui Maxim.

— Ajunge, mulţumesc, o întrerupe profesorul Laithwaite la începutul penultimului crescendo.

— Ah!

— Beethoven. Aş vrea să-l aud de la măsura treizeci şi şapte, spune Stells.

— Desigur, zice Alessia, un pic tulburată.

Oare nu le-a plăcut? Oare a cântat atât de prost?

Expiră uşor în timp ce parcurge mental partitura până la cea de-a treizeci şi şaptea măsură. îşi aşază din nou mâinile pe clape, apoi îşi pune inima şi sufletul în piesa lui Beethoven, iar culorile se aprind furioase în jurul ei, în nuanţe de roşu şi portocaliu.

Din zâmbetul larg şi strângerea cordială de mână a lui Oliver înţeleg că este încântat să mă vadă.

— Cum ţi s-a părut Gladwell? mă întreabă el.

— Senzaţional! La fel şi arendaşilor noştri.

Oliver bate din palme într-un gest neobişnuit şi spontan de bucurie.

— Michael încearcă de mai bine de un an să pună pe picioare proiectul cu agricultura regenerativă.

— Nu mi-a spus asta.

— I-a spus lui Kit. Dar el nu a fost interesat.

Oliver clatină din cap şi se uită în altă parte, jenat, ca şi cum ar fi spus prea multe, iar eu îmi dau seama că nu vrea să dea dovadă de lipsă de loialitate faţă de prietenul său, fratele meu.

— Ei bine, Kit a ratat o şansă enormă, cred. Eu, unul, sunt entuziasmat de idee. Următoarea noastră mişcare este să-i cooptăm pe fermierii de la Angwin şi Tyok. Gladwell e pregătit pentru asta. Şi ar trebui să discutăm mai serios despre achiziţionarea sau închirierea unor bunuri de capital. Va fi costisitor.

— Putem aloca un buget. Voi vorbi cu fiecare dintre managerii proprietăţilor şi vom stabili o dată.

— Minunat! Ceva urgent?

— Doar designul interior al complexului de vile.

— Caro?

— Da.

Si nu cred că l-am auzit vreodată rostindu-i numele cu atâta lehamite.

— E vreo problemă?

— Nu. Fireşte că nu.

Oliver îşi drege glasul, iar eu mă duc la biroul meu.

Ce ciudat!

Prima mea grijă e s-o sun pe Leticia şi să-i dau veştile de la sergentul Nancarrow.

— Şi de ce vrei să studiezi la Royal College of Music? întreabă profesoara Carusi, cercetând-o pe Alessia cu ochi atenţi.

— Am nevoie de puţină disciplină în educaţia mea muzicală, care până acum a fost... hm... destul de limitată. Dar ştiu că pot evolua, dacă am îndrumarea potrivită.

— Unde crezi că ai nevoie de ajutor?

— La tehnică. Vreau să-mi dezvolt vocea, să cânt mai bine la pian. Şi vocabularul muzical.

— în ce scop? întreabă profesorul Stells.

— Mi-ar plăcea să concertez. Peste tot în lume.

Alessiei nu-i vine să creadă că a spus asta cu voce tare.

Membrii comisiei dau din cap ca şi cum asta nu ar fi exclus, iar Alessia este încântată. Nu vrea să le spună că un alt motiv pentru care se află aici este viza pentru studenţi.

— Vă mulţumim că ati venit la noi. Dati audiţii şi la alte conser- vatoare?

— Da.

Profesorul Laithwaite dă din cap.

— Veţi primi veşti de la noi.

Alessia habar nu are dacă audiţia a mers bine, dar se bucură că s-a terminat. Ştie că a cântat bine... dar oare a fost suficient? Din taxi, îl sună pe unchiul ei pe FaceTime.

— Alessia, draga mea. Ce mai faci?

îi povesteşte ce a făcut în ultima săptămână petrecută în Cornwall şi despre audiţie.

— Cu cine te-ai întâlnit?

— Ce vrei să spui?

— Cine te-a audiat?

Alessia îi spune.

— Hmm... Toţi, oameni valoroşi. O să te descurci. Ştiu eu asta. I-ai spus mamei tale? O să se bucure. Am vorbit de multe ori, deşi nu vorbeşte engleza la fel de bine ca tine.

Alessia zâmbeşte, încântată că au ţinut legătura unul cu celălalt.

— Nu. O sun acum.

— Atunci, multă baftă, draga mea! Să-mi spui ce-ai făcut şi când ne putem revedea.

Apoi o sună pe mama ei pentru a-i da vestea cea mare.

La masa de conferinţă din biroul meu, Caroline ne vorbeşte, mie şi lui Oliver, despre planşele şi desenele ei, şi este clar că s-a gândit foarte mult la ele. Prima opţiune e costisitoare, dar foarte elegantă; a doua, luxoasă, în tonuri calde şi foarte aerisită; a treia, îndrăzneaţă, dar minimalistă. Trebuie să recunosc, variantele sunt diferite, inteligent create. Caro are gusturi excelente.

— Cred că prefer a doua variantă.

Nu e cea mai scumpă, dar nici cea mai ieftină. îi arunc o privire lui Oliver pentru a vedea dacă este de aceeaşi părere.

— De acord, spune Oliver, încuviinţând.

— Bine. Aşa facem. Eu mă duc la treburile mele, surâde Caroline, mândră de planurile ei.

— Grozav! Pe mine mă scuzaţi, spune Oliver, apoi se ridică de la masă şi pleacă.

Caroline îl urmăreşte încruntată. Apoi se întoarce spre mine.

— Aşadar, cum a fost în Cornwall? Cum s-a acomodat Alessia?

— Minunat! Mulţumesc. M-am bucurat că m-am întors acolo. Alessia a fost şi este uimitoare. Ne-a ajutat când au fatat oile.

— Hmm... serios? se miră Caro strâmbându-se.

Ignorându-i reacţia, continui:

— Da, a ştiut exact ce să facă. De fapt, vrea să se întoarcă în Cornwall cât mai curând cu putinţă. Cred că-i

place mai mult acolo.

— Cum să nu-i placă? Doar a fost menajeră, iar acolo e totul foarte rural.

— Nu e menajeră, spun eu. Ce vrei să spui cu asta?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Maxim. Calmează-te. Cred că e puţin intimidată de viaţa londoneză, asta-i tot. Cine n-ar fi? Atrage foarte multă atenţie când e aici. Nu e o surpriză, bolboroseşte Caroline, strângându-şi portofoliul.

în loc să mă cert cu ea, prefer să schimb subiectul.

— Vreau să vând colecţia de maşini a lui Kit. Doreşti să păstrezi vreuna?

Se opreşte puţin, gândindu-se, apoi scutură din cap.

— Nu. Asta era pasiunea lui Kit. Nu a mea.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţează.

— Ar trebui să eliberez apartamentul contesei, adaugă ea, un pic tristă.

— Nu e nicio grabă. Nu ne-am mutat din camera mea.

— Ah! ridică ea din sprâncene.

Vezi tu, Alessia nu e deloc mica profitoare parvenită care crezi tu că e, Caro!

— Deci ce treburi mai aveţi cât rămâneţi pe-aici?

— Nu ştiu cât timp vom sta. Alessia are audiţii la RCM, la RAM, la Guildhall şi la încă o şcoală de muzică. Nu mai ţin minte.

— La toate!

— Da. E foarte talentată. Şi trebuie să fie acceptată, ca să primească viza. Altfel, va trebui să se întoarcă în Albania pentru o lună sau două. Şi niciunul dintre noi nu-şi doreşte asta.

Caroline îşi dă ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Că doar nu stă pe banii statului. Nu ştiu de ce e atât de dificil.

Oftez.

— Nici eu nu înţeleg! Asta e atmosfera ostilă de care guvernul nostru crede că avem nevoie. E extrem de enervant.

— De acord.

îşi ia portofoliul şi dă ocol mesei, dar se opreşte brusc când dă cu ochii de jurnalul lui Kit pe biroul meu.

La naiba! Ar fi trebuit să-l ascund.

Se face instantaneu albă la faţă.

— L-ai găsit, spune ea şovăitor.

— Da. Era într-un sertar încuiat din biroul lui Kit de la moşie.

îşi întoarce faţa spre mine, cu ochii mari şi înfricoşaţi, tot mai întunecaţi – şi ne privim reciproc. Aerul parcă se

rarefiază în încăpere, absorbit încet de greutatea acestui mic caiet legat în piele jerpelită. De greutatea ultimelor cuvinte scrise de Kit.

— Spune ceva, îmi şopteşte ea.

— Ce ar fi de spus, Caro?

Ridic din umeri. Nu e treaba mea.

— L-ai citit?

Deschid gura şi o închid din nou.

— Maxim. Spune-mi!

îmi dau seama că mă va bate la cap până când va afla adevărul.

— L-ai citit. Ştiu asta. Sunt sigură.

La naiba!

— Doar ultima însemnare.

Ea înghite în sec.

— Ce scrie? întreabă ea cu glas slab.

Se aude o bătaie la uşă, apoi apare Oliver, zâmbind politicos şi emanând o energie extrem de bună. O pofteşte pe Alessia înăuntru. Moralul mi se ridică brusc când intră ea în cameră. Soţia mea e eroina care mă salvează de la o conversaţie mai mult decât stânjenitoare.

— V-am întrerupt cumva? întreabă Alessia, fără strop de răutate.

— Nu. Sigur că nu.

încântat, fac un pas spre ea şi o sărut uşor pe buze. Toţi ceilalţi parcă dispar din jurul meu.

— Cum a mers?

Ea ridică din umeri, dar zâmbeşte.

— Nu ştiu. Vom vedea. îmi place biroul tău, spune şi se uită în jur. Bună, Caroline, adaugă ea cu amabilitate.

— Alessia, draga mea. Ce mai faci?

Caroline pare să se adune şi se apropie de soţia mea, pupând-o pe obraji.

Oliver a ieşit din birou.

— Caroline tocmai ne arăta lui Oliver şi mie planurile pentru renovarea complexului de vile despre care ţi-am povestit.

Alessia mă priveşte cu ochii ei negri şi dă uşor din cap, dar în expresia ei se citeşte o întrebare.

La naiba! Ştie că se întâmplă ceva.

Nu i-am dezvăluit Alessiei ultimele cuvinte scrise de Kit, pe de o parte pentru că nu e treaba mea, cu atât mai puţin a soţiei mele, şi pe de altă parte pentru că nu ştiu ce părere ar avea despre faptul că-i invadez intimitatea lui Kit. Dar mai ales pentru că Alessia încă nu şi-a format o părere clară despre Caroline – mi-am dat şi eu seama de asta – şi nu vreau s-o influenţez.

— Trebuie să plec. Ah, voiam să-ţi spun, zice Caroline, cu glas întretăiat, dându-şi părul într-o parte şi revenind la atitudinea ei rece. Mama ta a luat, în sfârşit, legătura cu mine.

Ah!

— Da?

— Vrea să amâne comemorarea lui Kit până la toamnă.

— Ce părere ai despre asta?

— Cred că e cam târziu atunci. Ştii, ar fi fost de dorit ca cercul să se închidă. Să-mi iau pentru ultima dată rămas-bun.

Se uită în altă parte, probabil pentru a-şi ascunde emoţia sau vinovăţia, nu ştiu exact.

— Da, bineînţeles. Ar trebui să discutăm cu ea. Mă întreb ce părere are Maryanne.

Caro dă din cap. Buzele i se strâng ca şi cum ar încerca să-şi stăpânească suferinţa. Şi trebuie să-mi reamintesc că fratele meu a aflat că soţia lui l-a înşelat – pentru că joacă atât de convingător rolul văduvei îndurerate.

— Rowena este în Londra? întreabă Alessia.

— Da.

Alessia se uită ba la Caro, ba la mine.

— Ar trebui să vorbeşti cu ea. Şi poate s-o convingi că... ăăă... să fie mai curând. Nu. Mai curând e mai bine.

— Vine în seara asta. Poate doriţi să luaţi cina cu noi, propune Caro.

— Ne-ar plăcea foarte mult, spune Alessia fără ezitare, strângându-mă de mână ca să nu mă pot opune.

Poftim?

Capitolul treizeci şi unu

Soţia mea a încercat să mă convingă să mă împac cu mama, după căderea psihică a Rowenei din miez de noapte. Alessia crede că nu am observat, dar faptul că a insistat cu atâta entuziasm să ne întâlnim cu mama mea e absolut surprinzător, având în vedere cât de urât s-a purtat aceasta cu ea.

Ar trebui să-i asculţi povestea despre Kit. Uneori, femeile se pomenesc în... situaţii dificile.

A ales de bunăvoie să-şi petreacă timpul cu mama şi acesta este fie un semn de nesăbuinţă, fie de curaj.

Prietene! Pe cine vrei să păcăleşti?

Alessia e foarte curajoasă.

Acum iese din dormitorul de oaspeţi şi se îndreaptă spre mine, pe hol.

— Sunt OK? întreabă ea, ridicându-şi bărbia şi fixându-mă cu ochii ei negri.

Poartă pantofii ei Jimmy Choo, nişte pantaloni negri eleganţi şi o bluză de mătase crem. Părul îi este pieptănat şi prins la spate într-o coadă frumos împletită, iar în urechi are cerceii cu perle pe care i-am cumpărat pentru ea de la Paris. E discret machiată, parfumul ei e o adiere sofisticată de Chanel, iar inelul de logodnă scânteiază în lumina candelabrului.

E contesă în toată puterea cuvântului.

Şi, pentru o fracţiune de secundă, îmi amintesc de vremurile în care o tânără timidă, cu cei mai negri ochi din lume, cu o mătură în mână, îmi spunea cum o cheamă, ezitând, pe holul apartamentului meu.

Eşarfa de pe cap.

Halatul albastru de nailon.

încălţările sport scâlciate.

Mi se pune un nod în gât.

Nevasta mea e contesa desăvârşită.

Tuşesc ca să-mi alung emoţiile.

— Eşti perfectă.

Flutură mâna, ruşinată de complimentul meu, dar ştiu din zâmbetul de pe buzele ei că e mulţumită.

— *Tu* arăţi perfect. Fără discuţie.

— Vechitura asta? zâmbesc eu şi trag de reverul sacoului de la Dior. Hai să mergem şi s-o facem şi pe asta. Poţi să mergi pe tocurile alea?

— Da.

O ajut să-şi îmbrace haina, setez alarma şi ieşim din apartament tinându-ne de mână.

Zilele petrecute în Cornwall au avut efectul scontat. Nu mai e niciun ziarist care să ne hărţuiască atunci când părăsim clădirea. E o seară frumoasă; aerul în amurg e cald încă, după o zi însorită care anunţă venirea primăverii.

— Ar trebui să ne mutăm în noua noastră casă, spune Alessia în timp ce ne apropiem de locuinţa de pe Cheyne Walk.

— Ar trebui.

— Pot să mă ocup eu de asta.

— OK, zic zâmbind. Te las pe tine cu organizarea. Ne putem muta oricând.

— Cea mai importantă piesă de mobilier e pianul.

— Probabil că va trebui să-l scoatem din apartament cu macaraua.

Se opreşte în faţa casei.

— Cu macaraua!

— Sunt oameni care ştiu ce fac. Cred că aşa l-am băgat acolo.

— O, *Zotl*

— Da. *O, Zotl* Tot felul de şmecherii. Aş cumpăra unul nou, dar ţin foarte mult la pianul ăsta.

— Şi eu, spune ea visătoare. Are un sunet atât de profund. Ştii, când făceam curăţenie la tine acasă, asta era evadarea mea. Obişnuiam să cânt când erai plecat. Era minunat!

îi duc mâna la buze şi îi sărut degetele.

— Mă bucur că ai putut evada cumva.

Ea întinde o mână şi-mi mângâie faţa.

— în mai multe feluri, şopteşte ea, iar vârfurile degetelor ei îmi mângâie barba stârnindu-mi dorinţa.

Ajunge!

— Vino! Hai să terminăm cu povestea asta până nu te duc înapoi acasă, să te dezbrac şi să ţi-o trag.

Ea surâde.

— Mi-ar plăcea mult. Dar trebuie să ne întâlnim cu mama ta.

Sun la uşa casei Trevelyan, iar Blake răspunde aproape imediat.

— Bună seara, lord Trevethick.

— Blake.

— Lady Trevethick, o salută el pe Alessia, zâmbind prietenos.

— Mama a sosit?

— încă nu, milord.

— Bine. Caroline e în salon?

— Da, cu lady Maryanne.

Ţinând-o de mână pe Alessia, ne îndreptăm spre etaj şi străbatem palierul, ajungând la uşa salonului. înainte de a intra, inspir profund. Caroline va dori să termine conversaţia pe care am început-o în biroul meu, sunt conştient de asta.

Alessia îşi ia inima în dinţi în timp ce Maxim deschide uşa. Când intră, o găsesc pe Caroline prinsă într-o conversaţie animată cu Maryanne, lângă căruciorul cu băuturi, fiecare cu câte un pahar în mână. Trei lumânări mari, cu câte trei fitiluri fiecare, ard pe măsuţa de cafea. Şemineul e şi el aprins, aruncând o lumină caldă în întregul salon.

— M.A.

Maxim îi rosteşte afectuos numele prescurtat, trădându-şi dragostea pentru sora lui. Se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

— Cum a fost la Seattle?

— A fost fabulos, Maxie!

Maryanne îl îmbrăţişează, cu ochii închişi. Desigur, nu s-au mai văzut de când mama lor şi-a dezvăluit secretele în acel mod extrem de enervant, acasă la Maxim.

Maryanne se întoarce spre Alessia şi surâde.

— Alessia, draga mea. Ce mai faci? Am auzit că ai fost o adevărată vedetă la moşie, când ai ajutat oile să fete.

O îmbrăţişează pe Alessia, lung, cu putere, luând-o prin surprindere.

— Bună, Maryanne. Cu cine ai vorbit de la moşie?

— Gin tonic pentru voi? întreabă Caroline. Bună din nou, Maxim, spune ea înţepată şi-i întinde obrazul, iar el o sărută scurt.

Maryanne se retrage, cu un zâmbet luminos şi sincer.

— Am sursele mele. Arăţi minunat!

— Mulţumesc, şi tu la fel, răspunde Alessia. Da, te rog, Caroline!

Ambele femei sunt îmbrăcate impecabil, ca de obicei – Maryanne într-un costum-taior bleumarin cu pantaloni, Caroline într-o rochie de mătase de culoarea cărbunelui, cu centură – dar, de data asta, Alessia simte că şi ea e la fel de elegantă.

Caroline se ocupă de băuturi, iar Maxim se oferă s-o ajute.

— Pari fericită, Alessia, remarcă Maryanne.

Alessia zâmbeşte.

— Şi tu. Te-ai dus să-ţi vezi prietenul din Seattle?

— E mai mult decât un prieten, râde Maryanne. Da. Ne-

am simţit foarte bine şi sper că-l veţi cunoaşte cu toţii pe Ethan de Paşte.

— Aştept cu nerăbdare.

— Povesteşte-mi despre Cornwall. îmi lipseşte tare mult, zice Maryanne arătând către una dintre canapele, iar Alessia ia loc.

Maryanne se aşază lângă ea, toată numai ochi şi zâmbete, părând sincer încântată s-o vadă şi interesată de ceea ce are de spus. Alessia se relaxează puţin şi o delectează pe Maryanne cu isprăvile ei.

Caroline îmi întinde un gin tonic.

— Am fost întrerupţi mai devreme. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Caro. Cred că nu e nici locul, nici momentul potrivit.

— Te rog, şopteşte ea atât de implorator, încât mă derutează, îmi simte slăbiciunea şi insistă.

— *Trebuie* să aflu.

— Maxim! exclamă Maryanne. Spune-mi că nu ai învăţat-o pe Alessia să conducă pe Defender. Eşti sadic sau cum?

Mă întorc spre ea şi spre soţia mea, care se uită precaută la mine şi la Caroline.

Ştie că se întâmplă ceva.

— Ba da. Şi, ca întotdeauna, soţia mea nu m-a dezamăgit.

îi arunc Alessiei un zâmbet dulce şi, sper, liniştitor.

— Pe Defender? râde Caroline, privindu-mă printre gene. Serios? Chiar eşti sadic.

— Dacă poate conduce Defenderul, poate conduce orice maşină.

Dau din umeri şi sorb din gin, mulţumit că atât Caro, cât şi Maryanne mă ceartă, deşi inutil, luând apărarea soţiei mele.

Buzele lui Caroline se strâng, devenind o linie crispată şi pleacă de lângă mine pentru a-i oferi Alessiei un pahar, salvându-mă de conversaţia stânjenitoare despre jurnalul lui Kit.

Uşa se deschide, iar Rowena intră cu paşi mari în încăpere. Arată senzaţional, într-o salopetă neagră şi vaporoasă, fără îndoială de la Chanel, dar se opreşte imediat ce dă cu ochii de mine.

— Bună seara, mamă! o salut zâmbitor şi mă apropii de ea, sărutând-o pe obraz.

Ea încremeneşte, clipind rapid, ca şi cum îşi doreşte cu disperare să dispară şi să fie oriunde altundeva, dar nu aici. Ignorându-i reacţia, o sărut oricum şi atunci îmi dau seama că e de-a dreptul îngrozită.

Mama mea? îngrozită?

Sunt şocat. Dar ceea ce mă supără şi mai mult este privirea pe care i-o aruncă soţiei mele.

Acest fapt mă răscoleşte şi mă face să mă simt distrus.

Şi, înainte de a mă putea abţine, strâng în braţe silueta subţire a Rowenei, ţinând-o la pieptul meu în timp ce bătăile inimii mele se înteţesc.

— E OK, îi şoptesc, iar ea rămâne neclintită în îmbrăţişarea mea. E-n regulă. Am eu grijă de tine.

Inspirându-i parfumul scump, o strâng pur şi simplu în braţe, probabil pentru prima dată în viaţa mea – nu-mi amintesc s-o fi ţinut vreodată aşa, nici măcar când eram copil – şi nu vreau să-i dau drumul.

Stăm aşa în mijlocul salonului şi ritmul inimii mele se domoleşte. Devin conştient că discuţia din spatele nostru a încetat şi că toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră, deşi niciunul dintre noi nu vede pe nimeni.

Rowena nu face... nimic. Stă acolo. în stare de şoc, probabil, şi cred că a uitat să respire. Dar, în cele din urmă, tresare şi, suspinând, tăcută, se ridică spre mine şi mă sărută pe obraz.

— Băiatul meu, îmi şopteşte şi îmi cuprinde faţa, cu ochii plini de lacrimi.

— O, mamă! murmur eu, sărutând-o pe frunte.

— îmi pare rău, spune ea aproape imperceptibil.

— Ştiu. Si mie.

Alessia priveşte îmbrăţişarea dintre mamă şi fiu şi-i dau lacrimile. Şi, chiar dacă nu poate auzi ce-şi spun, este mai mult decât ar fi putut spera vreodată...

Se uită la cumnatele ei. Maryanne pare uluită, uitându-se cu gura căscată la mama şi la fratele ei, în timp ce Caroline îi priveşte extrem de confuză. în cele din urmă, se încruntă.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă ea.

— Nu i-aţi spus? zice Rowena.

— Nu, clatin eu din cap.

Mă priveşte cu o urmă de admiraţie, aş îndrăzni să spun, şi zâmbeşte.

— Eşti exact ca tatăl tău. Cred că ai luat tot ce avea el mai bun.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Ea zâmbeşte vag, apoi îşi dă ochii peste cap.

— Toate aceste... sentimente. E o senzaţie îngrozitor de burgheză.

— Ştiu, chicotesc eu.

Se desprinde din îmbrăţişarea mea, alungându-mi furia de odinioară.

— Vrea cineva să-mi spună şi mie ce se întâmplă aici?

întreabă Caroline.

— Caroline, draga mea. Cred că trebuie să-ţi dau nişte explicaţii, spune Rowena. Dar, mai întâi, Alessia.

Inima Alessiei începe să bată cu putere când mama lui Maxim se întoarce cu faţa spre ea şi-şi ridică bărbia.

Ce înseamnă asta?

— îţi datorez scuze.

Alessia se înfioară – nu sc aştepta la asta.

— Ceea ce ţi-am spus ultima dată când ne-am întâlnit e de neiertat. Heath îşi băgase nasul unde nu-i fierbea oala, după cum ştii. Dar l-am pus la punct. Nu voiam să dezvăluie nimic presei. Oricum, sper să găseşti puterea de a mă ierta.

Alessia se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre Rowena.

— Bineînţeles, spune ea.

Rowena întinde braţul, iar Alessia dă mâna cu ea, surprinsă de răceala degetelor soacrei sale.

— Ai un spirit generos, draga mea. Aşa să rămâi!

— Soţul meu a pierdut un părinte, iar tu ai pierdut un copil... Nu trebuie să vă rătăciţi şi voi unul de celălalt.

Rowena clipeşte de câteva ori, evident surprinsă.

— Da, exact aşa stau lucrurile, spune în timp ce-i strânge mâna Alessiei. Ai o influenţă minunată asupra fiului meu.

— Şi el asupra mea.

Maxim o cuprinde de umeri pe soţia sa şi o sărută pe tâmplă.

— Am auzit lucruri grozave despre tine de la moşie, draga mea, adaugă Rowena cu amabilitate.

— Ar putea cineva să-mi spună ce naiba se întâmplă? se răsteşte Caroline.

— Dă-mi voie să-ţi pregătesc ceva de băut, mamă, spune Maxim.

— Vin, dacă se poate, dragule.

Se aşază într-unul dintre fotoliile din faţa şemineului, iar Alessia ia loc pe canapea.

— Sunteţi pregătiţi să auziţi povestea asta? îşi întreabă Rowena copiii.

— Da, spun în cor Maryanne şi Maxim.

— Să auzim ce? întreabă Caroline, încă nedumerită.

Maryanne se întoarce spre Caroline.

— Tata nu este şi tatăl lui Kit.

— Poftim? zice Caroline palidă, mutându-şi privirea de la Maryanne la Maxim, dar acesta e ocupat să o servească pe mama lui cu vin.

— E adevărat, spune Rowena, încruntându-se la Maryanne, pentru că i-a dezvăluit atât de direct secretul.

— Doar o puneam pe Caro la curent cu evenimentele, se apără Maryanne.

Caroline deschide gura, dar nu de uimire. Ci mai degrabă sub efectul unei revelaţii.

— N-am vrut să te iau prin surprindere, Caro dragă. M-am gândit că aş putea să-ţi spun în particular. Nu mă aşteptam ca restul familiei să fie aici. îmi cer scuze pentru asta.

Caroline dă din cap ca şi cum ar fi înţeles... sau poate e în stare de şoc. Alessia nu e foarte sigură.

*

Pun un pahar de Chablis rece pe măsuţa de cafea în faţa mamei şi-mi reiau locul lângă Alessia.

— Vrei să auzi ceva? o întreabă Rowena pe Caroline.

— Vreau, răspunde Caro încet.

— Bine, o să spun pe scurt, zice ea pe tonul ei tăios.

îşi încrucişează mâinile în poală şi se uită fix la focul care se stinge.

— Când am venit la Londra, eram naivă şi proastă. Nu eram interesată de locul de la universitate pe care-l aveam asigurat; voiam să mă distrez. Familia mea fusese teribil de strictă, dar se pare că părinţii mei renunţaseră la orice pretenţie de autoritate asupra mea, odată ce m-am mutat. Eram norocoasă, locuiam în Kensington cu nişte prietene din şcoală, iar una dintre ele lucra ca top-model. M-a dus şi pe mine la agenţia ei. M-am înscris şi, cum se spune... am devenit ceea ce se numea o *It-girl.*

Spune ultimele două cuvinte cu dispreţ.

— Erau anii 1980. Lăcomia era o calitate. Iar eu eram lacomă. Am savurat podiumul, petrecerile, umerii lăţi, părul tapat... şi într-o bună zi am întâlnit un bărbat care mi s-a părut un tip de treabă, un muzician cu capul pe umeri. Ei bine, nu puteam ajunge la el şi am făcut o obsesie. Dar într-o noapte, după mult alcool... am ajuns la el. Nu voi intra în detalii sordide, dar după aceea nu a mai vrut să aibă de-a face cu mine. Cam în aceeaşi perioadă lucram mult cu John, tatăl vostru. După cum ştii, era un fotograf foarte talentat – la apogeul carierei sale. Colabora cu toate revistele de modă... aşa că am lucrat la multe şedinţe foto împreună. Şi relaţia noastră a devenit... mai mult decât profesională, să spunem. Ştiam că mă adoră.

Rowena se opreşte şi soarbe din băutură.

— Când am aflat că sunt însărcinată, muzicianul dispăruse. Iar când, în cele din urmă, am dat de el, mi-a spus că acel copil era problema mea.

Si asta a fost tot. A fost...

Se încruntă.

— Era prea târziu ca să mai... mă rog... Tatălui vostru i s-a făcut milă de mine. Mereu era bun, amabil. Ne-am căsătorit. L-a recunoscut pe Kit. Şi a devenit secretul nostru. Cameron s-a prins, desigur.

Se uită la Alessia.

— Fratele lui John, unchiul lui Maxim. A fost furios.

Se întoarce spre Maryanne.

— Dar tatăl tău mă iubea...

Vocea i se pierde, iar ochii ei devin sclipitori, fixaţi asupra focului. Trosnetul flăcărilor şi ticăitul vechiului ceas georgian accentuează tăcerea asurzitoare.

Ea scutură din cap ca şi cum ar alunga amintirea.

— în orice caz, tatăl lui Kit s-a mutat în SUA şi a devenit un antreprenor de mare succes. în plus, e homosexual declarat, ceea ce explică probabil faptul că nu a vrut să mai aibă de-a face cu mine şi cu copilul. Nu am mai primit niciun semn de viaţă de la el şi nu m-am mai gândit la el. Până anul trecut, când am auzit că a murit. A apărut la ştiri şi atunci am aflat de boala lui genetică.

Se opreşte şi soarbe din paharul de vin.

— A fost o zi neagră. în aceeaşi perioadă, Kit căuta o soluţie pentru durerile lui de cap. Aşa că l-am încurajat să meargă la medic, fără să-i spun povestea despre tatăl său biologic. Imediat după Anul Nou, Kit mi-a zis că are o problemă şi a vrut să vă spună şi vouă.

Se uită la mine şi apoi la Maryanne.

— Atunci i-am mărturisit totul.

Buza de jos îi tremură, dar înghite în sec şi-şi ţine firea.

— S-a înfuriat la culme, bineînţeles. Şi după aceea a plecat cu motocicleta...

Vocea i se pierde din nou şi, din mânecă, scoate o batistă de bumbac.

— în fine, restul poveştii îl cunoaştem cu toţii, murmur eu cu blândeţe.

— [3] Cearta noastră a fost ultimul schimb de replici pe care l-a avut cu cineva, şopteşte ea. Era atât de supărat pe mine... spune ea, cu un glas ca de copil.

în salon se lasă din nou tăcerea, întreruptă doar de ceasul care bate jumătatea de oră, speriind-o pe Alessia. Sunetul o animă pe Caroline, care se ridică şi vine să se aşeze lângă mama mea, în celălalt fotoliu, întinzându-i mâna.

— Nu era supărat doar pe tine. Amândouă l-am dezamăgit, murmură ea, şi am senzaţia că doar eu le aud.

Rowena o priveşte înţelegătoare.

— Ştiu, zice ea calmă.

— Ţi-a spus?

Rowena încuviinţează.

— Nu te pot judeca, draga mea. Kit era uneori... dificil.

Dificil? Kit?

Caroline se uită la mine şi îşi fereşte imediat privirea.

Despre ce naiba e vorba aici?

Ce alte secrete îmi ascunde familia mea?

— E timpul să ne luăm adio de la el pentru totdeauna, mamă. Pentru binele tuturor, intervine Maryanne.

— De acord, spunem Caro şi cu mine într-un glas.

— Aveţi dreptate, admite Rowena şi-şi şterge ochii cu batista ei delicată.

— Bine, zice Caroline. Atunci vom organiza slujba de comemorare aşa cum am plănuit.

Se aude o bătaie în uşă şi Blake intră în salon.

— Cina este servită, anunţă el, neavând habar de veştile care ne zguduiseră pe toţi mai devreme.

Dar mă bucur să-l văd. Toate aceste secrete m-au făcut să-mi fie foame.

— Eşti OK? o întreb pe Alessia.

— Sunt. Tu?

— Da. Mă simt mult mai bine, de fapt. Ai avut dreptate.

îi iau mâna şi ieşim din salon, pe urmele lui Caro.

— Trebuia să-i aflu povestea.

— V-aţi... împăcat înainte de a asculta ce avea de spus.

— O tânără înţeleaptă mi-a amintit că Rowena e singurul părinte pe care-l mai am.

Obrajii Alessiei se înroşesc adorabil. Zâmbeşte la auzul complimentului meu, în timp ce coborâm în livingul în care vom lua cina.

*

Masa enormă de mahon e un spectacol în sine, aranjată cu farfurii de porţelan fin, alb cu auriu, cu tacâmuri şi sfeşnice aurii. Alessia rămâne cu gura căscată când o vede. Apoi zăreşte pianina Yamaha de abanos, aflată într-un colt al camerei.

Caroline insistă ca Maxim să se aşeze în capul mesei. De o parte şi de alta a acestuia, Caroline şi mama lui îşi ocupă scaunele, apoi Maryanne ia loc lângă Caro şi Alessia, lângă Rowena. Alessia constată cu încântare că nu s-a speriat de dispunerea seturilor impresionante de tacâmuri şi, încă o dată, se bucură că s-a înscris la cursurile de etichetă.

Cina se desfăşoară într-o atmosferă plăcută. Ca şi cum toată lumea ar fi răsuflat uşurată. Maxim e fermecător şi prietenos. Dezbate îndelung cu mama sa planurile pentru Cornwall. Distileria. Agricultura regenerativă. Maryanne şi Rowena îl asaltează cu întrebări, iar Maxim le dă răspunsuri

pertinente şi informate.

Mama lui pare o altă persoană. Ca şi cum ar fi scăpat dintr-o temniţă şi simte soarele pe faţă pentru prima dată după mult timp. Alessia e de-a dreptul fascinată.

Maryanne vorbeşte mai mult despre Seattle şi Ethan şi despre ce au făcut acolo. Alessia le povesteşte despre audiţia ei de la RCM şi despre cele care vor urma.

Singura persoană care nu pare în largul ei e Caroline. Se uită încontinuu la Maxim, ca şi cum ar încerca să-i transmită ceva.

în cele din urmă, la desert, Caroline se ridică în picioare. Automat, Maxim face şi el la fel.

— Dragă Maxim. Trebuie să discut cu tine şi să-ţi dau acele obiecte care i-au aparţinut lui Kit. Te rog. Putem să mergem acum?

Privirea lui Maxim alunecă spre Alessia, iar ochii lui se măresc. Oare de panică?

De ce?

Alessia ştie că e un lucru neterminat între el şi fosta lui amantă. Nu are nimic de-a face cu ea. Asa că-i aruncă un zâmbet liniştitor şi ridică uşor din umeri.

— Bineînţeles, îi spune el lui Caroline şi o urmează, părăsind camera şi lăsând-o pe Alessia cu mama şi sora lui.

— Alessia, draga mea, spune Rowena. Am auzit foarte multe despre talentul tău muzical. Mi-ar plăcea să te aud cântând. Vrei să ne faci această onoare?

— Desigur. Mi-ar face plăcere.

Alessia se ridică de la masă şi se îndreaptă spre pianină. O deschide şi apasă pe nota do central. Instrumentul are un sunet bogat şi plin care umple încăperea.

— E bine acordat, şopteşte ea şi se aşază pe scaun.

Cu inima la gură, o urmez pe Caro în altarul întunecat care a fost odinioară biroul lui Kit. Nu am mai intrat aici de când a murit. Este puţin intimidant, cu pereţi vopsiţi în bleumarin, tablouri mari şi un raft înţesat cu obiectele sale rare, fotografiile şi trofeele lui. Mi se pare că-i simt parfumul şi o amintire dintr-un vis sau un coşmar de mult timp uitat mi se iveşte în minte pe neaşteptate. Se înclină spre mine. *Te descurci. Eşti născut pentru asta.* îmi aruncă zâmbetul lui pieziş şi sincer, rezervat acelor momente rare – mă rog, pe atunci credeam că sunt rare – în care o dădea în bară.

Brusc, mă simt zdruncinat.

Poate că nu erau atât de rare când venea vorba de Caro.

La naiba! întotdeauna l-am admirat şi l-am invidiat pe Kit.

Pusese mâna pe o fată de milioane. Era moştenitorul titlului. Era priceput la meseria lui.

Din living se aude pianul. Pianul la care am învăţat să cânt.

Alessia.

Cântă *Clair de Lune* şi-mi amintesc că, ultima dată când a interpretat piesa asta, am acompaniat-o şi a fost o experienţă care mi-a schimbat viaţa. O ştiu aproape şi asta mă linişteşte, îmi abate gândurile de la problemele sumbre ale acestei familii. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să trădez secretele lui Kit. Exact asta se află în jurnalul său. Gândurile lui personale – şi nu vreau să ne vârâm nasul în ele, nici eu, nici Caro.

Asa că intru direct în subiect.

— Am auzit ce i-ai spus Rowenei.

Caro se sprijină de biroul lui Kit şi îşi încrucişează braţele.

— Deci ştii.

Oftez.

— Ştiu despre Kit că ştia că l-ai înşelat.

Caro mă fixează cu privirea.

— Cea scris în jurnalul lui?

— Era supărat şi pe tine, şi pe Rowena. Asta e tot. A fost ultima însemnare. Nu cred că a vrut să se sinucidă. Era doar furios. Supărat pe ghinionul pe care-l avusese în toate privinţele.

— Mă incluzi şi pe mine în acel ghinion?

Pentru numele lui Dumnezeu!

Mă prăbuşesc într-unul dintre fotoliile din tartan aflate în faţa biroului.

— Nu ştiu, Caro. Nu eu am scris acolo. Şi nu sunt în măsură să judec. Nici Rowena nu este, după cum a spus cu gura ei. L-ai înşelat o dată? De mai multe ori? Asta a fost între tine, Kit şi conştiinţa ta.

îşi priveşte unghiile, apoi se întoarce şi se trânteşte pe fotoliul de lângă mine.

— Chiar l-am iubit.

— Ştiu că l-ai iubit. Ce a vrut să spună Rowena, cum adică era dificil? Caroline se îndreaptă şi se uită din nou la unghiile ei. Apoi oftează.

— Era distant şi exigent. Voia să controleze totul. Uneori devenea violent.

Ce naiba!

— Cu tine? întreb schimbându-mi poziţia, în timp ce unda de şoc îmi străbate fiecare celulă a corpului.

Ea încuviinţează şi-şi înalţă ochii spre tavan.

— Nu foarte des.

— E îngrozitor. De ce nu ne-ai spus?

— Nu am fost în stare. Mi-era prea ruşine. Şi, ca să-i fac în ciudă, am căutat companie masculină în altă parte. N-am crezut că-l va deranja. Dar l-a deranjat.

— Vai, Caro, îmi pare atât de rău!

— Maryanne s-a prins. I-a spus totul mamei tale. Cred că Rowena a avut o discuţie cu el.

Se opreşte... şi ascultăm împreună acordurile estompate ale pianului la care Alessia cântă cu atâta eleganţă. Dar singurul gând care-mi bântuie mintea este că familia mea a fost mereu îngrozitoare, iar eu nu am fost deloc conştient de asta.

— Mi-am dat seama că am făcut o alegere greşită, îmi şopteşte ea.

— Caro. Nu face asta! Nu despre asta vorbim. Ce a fost a fost.

— Mi-era foarte greu să văd că te culci cu orice ţipă.

— La aşa mamă, aşa fiu! mă strâmb eu.

Are puterea să râdă.

— Dar perioada aceea a luat sfârşit, adaug, bucuros că are încă simţul umorului.

— Da, am remarcat, îşi dă ea ochii peste cap. Te luminezi tot când apare Alessia. E absolut dezgustător.

— Nu, Caro. E dragoste.

— Cu mine nu ai fost niciodată aşa.

— Nu, n-am fost.

— E o fată norocoasă.

— Eu sunt un bărbat norocos.

— Ai de gând să-mi dai jurnalul lui Kit?

— Chiar vrei să ştii ce scrie în el?

— Nu. Sper doar că nu m-a urât.

— Nu am avut niciodată senzaţia că te-a urât, Caro. V-aţi distrat în Havana şi Bequia de Crăciunul trecut.

— Am făcut amândoi un efort. Nu mă înţelege greşit, au fost şi momente frumoase.

— Gândeşte-te la ele, draga mea.

— încerc... dă ea din cap cu tristeţe.

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Da.

Ne ridicăm amândoi în picioare. Caro se apleacă peste biroul lui şi ia o cutie de lemn.

— Acestea sunt câteva dintre lucrurile lui şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să le ai.

îmi întinde cutia.

— O să mă uit la ele pe îndelete când ajung acasă.

— Bine.

Ţinând cutia într-o mână, o strâng la piept pe Caro cu

celălalt braţ.

— îmi pare rău, Caro.

— Ştiu.

— Şi bravo ţie că nu ai plâns!

Ea izbucneşte în râs.

— Hai să ne întoarcem la familia noastră!

Familia noastră. Da. Familia mea. Familia mea întoarsă cu susul în jos. Pe toti dracii!

Slavă Domnului că o am pe Alessia!

Capitolul treizeci şi doi

Mă întorc acasă cu Alessia de mână, ţinând cutia de lemn sub braţ, după ce am refuzat-o pe doamna Blake care mi-a oferit o plasă de la Waitrose.

— Am supravieţuit acestei seri, îi şoptesc Alessiei.

— A fost... prea mult.

— într-adevăr! râd amuzat.

— Mama ta a fost amabilă cu mine la cină.

— Mama şi-a dat seama că a greşit. Parcă era o persoană diferită după ce şi-a spălat toate rufele murdare în familie.

Alessia oftează dezaprobator.

— Scuze, analogia cu rufele spălate a fost exagerată?

Ea scutură din cap şi râde.

— Despre ce anume ai discutat cu Caroline?

— Despre Kit.

Alessia dă scurt din cap.

— îmi fac griji, pentru că eu cred despre Caroline că e încă îndrăgostită de tine.

— Nu sunt atât de sigur. Caroline şi cu mine nu ne-am potrivit niciodată. Eram prieteni buni. Şi acum suntem. Şi ăsta îi e locul. La capitolul prieteni. Ştie că nu am ochi decât pentru tine. N-am iubit niciodată pe cineva aşa cum te iubesc pe tine.

Alessia zâmbeşte larg.

— Eu nu am iubit pe nimeni în afară de tine.

— Nici măcar pe Nemernic?

Ea râde, îngrozită de acest gând.

— în niciun caz pe Nemernic!

— Mă întreb dacă el i-a omorât pe oamenii ăia. Pe traficanţii de carne vie.

— Si eu m-am întrebat acelaşi lucru.

— Oare are o astfel de putere?

— Nu ştiu, spune Alessia.

— Mai bine să nu ştim.

— Da. Aşa cum spui tu... nu vreau să mai am vreo legătură cu acea lume.

— Nicidecum. Dar ar trebui să facem ceva. Să ajutăm femei ca Bleriana. O să discut cu Maryanne. De fapt, ar trebui să te alături consiliului de administraţie al fondului nostru caritabil. Putem găsi o organizaţie care ajută femei disperate, aşa cum e prietena ta.

— Mi-ar plăcea.

Mă strânge de mână şi ne plimbăm în linişte de-a lungul malului. Alessia nu e una dintre acele femei care simt nevoia să umple toate tăcerile cu discuţii neînsemnate.

Iar eu o iubesc cu atât mai mult pentru asta.

— Ce e în cutie? mă întreabă ea, în cele din urmă.

— Câteva dintre lucrurile lui Kit. O să mă uit la ele mâine. în momentul de faţă, îmi schimb puţin părerea despre el.

— De ce? Pentru că e fratele tău vitreg?

— Nu. Nu din acest motiv. Va fi întotdeauna fratele meu. Ci din cauza modului în care s-a purtat cu Caro. Şi cu mine, de fapt... Nu era un om bun şi avea o latură întunecată pe care o ţinea bine ascunsă. Dar din când în când răbufnea asupra lui Caroline.

— Ah!

— Da. Am discutat cu Caro şi despre asta. Dar asta e povestea ei, nu a mea.

Ajungem în faţa clădirii, Alessia descuie uşa principală şi intrăm în tăcere.

— O să-mi lipsească locul ăsta, şoptesc în timp ce aşteptăm liftul.

— Şi mie. Aici mi-am găsit fericirea.

Alessia se ridică uşor şi mă sărută pe obraz.

Dar eu vreau mai mult. O cuprind de mijloc cu braţul şi o trag la pieptul meu, intrând amândoi în lift când se deschid uşile.

— La fel şi eu. Te-am găsit pe tine.

îmi apropii buzele de gura ei, o sprijin de perete şi ne sărutăm până când ajungem la etajul şase. Limbi, dinţi, buze, dragoste. Totul e acolo, în sărutul nostru. Când uşile se deschid, gâfâim cuprinşi de dorinţă.

— Du-mă în pat, milord, şopteşte Alessia şi respiraţia dulce i se confundă cu răsuflarea mea.

— Mi-ai ghicit gândurile, milady.

După ce opresc alarma şi aşez cutia de lemn pe masă, soţia mea mă ia de mână şi mă duce în dormitor. Mă priveşte fix cu ochii ei negri, îmi dă jos sacoul şi—1 aşază pe canapea.

Apoi îşi dezbracă haina, aşezând-o peste a mea – iară să-şi desprindă nicio clipă ochii de la mine. îşi duce degetele la nasturii bluzei ei şi începe s-o descheie, privindu-mă atent.

Ah! Pot să joc şi eu acest joc.

Ridic mâna, scot un buton, apoi şi pe celălalt, îi aşez pe noptieră şi desfac manşetele.

Alessia îşi linge buza de sus, iar eu îmi imaginez că ar putea la fel de bine să fie scula mea.

La naiba!

îşi scoate bluza şi o lasă să cadă pe canapea, rămânând în sutienul ei crem din dantelă, cu sfârcurile întărite sub materialul fin. Se îndreaptă spre mine, pe tocuri, şi-mi îndepărtează degetele care mi-au încremenit pe nasturii cămăşii, în timp ce o sorb din ochi.

— Dă-mi mie voie, spune ea, privindu-mă printre gene.

— Chiar te rog, şoptesc.

Cine este această sirenă?

îmi scoate uşor cămaşa din pantaloni şi continuă să mi-o descheie, încet, foarte încet.

Nasture cu nasture.

De sus până jos. Simt că înnebunesc, scula mi se întăreşte mai mult cu fiecare mişcare. Când a ajuns la nasturele de jos, îmi desface cămaşa, se înclină şi mă sărută, moale şi umed, pe piept.

La naiba cu toate astea!

îi cuprind cu nesaţ faţa între palme şi îi aduc buzele spre ale mele.

O, *iubito!*

Buzele ei au un gust dulce şi sunt tare nerăbdătoare. Nerăbdătoare să mă satisfacă. Şi e extrem de sexy. Limbile noastre se mângâie reciproc, consumându-ne şi alimentându-ne dorinţa în timp ce o duc uşor spre pat. Alessia ia o gură de aer, îşi trece mâinile peste umerii mei şi-mi dă jos cămaşa, care cade la podea. îmi atinge uşor abdomenul, până când ajunge la talia pantalonilor.

Iubita mea nu mai are răbdare.

Şi asta îmi place la nebunie.

Şi, când îmi desface nasturele pantalonilor, rămân fără suflare, cu erecţia fierbinte şi grea. Tânjind după ea.

Alessia vrea să-l guste pe Maxim.

Fiecare părticică din el.

îi coboară fermoarul pantalonilor şi-şi strecoară mâna înăuntru. El oftează satisfăcut când ea îi atinge erecţia.

Alessia face un pas înapoi.

— Dă-i jos!

El surâde, încântat că ea preia iniţiativa.

— Cum doreşti, nevastă, mârâie el şi îşi dă jos pantofii şi şosetele, apoi îşi scoate pantalonii şi lenjeria intimă dintr-o singură mişcare rapidă – rămânând gol, în toată splendoarea sa... şi pregătit.

Mai mult decât pregătit. Pentru ea.

— Ai prea multe haine pe tine, şopteşte el şi se lasă în genunchi, desfacându-i uşor pantofii şi descălţând-o.

Ridică privirea spre ea şi-i descheie fermoarul

pantalonilor, scoţându-i uşor şi lăsând-o în sutien şi chiloti.

încet, ca o panteră cu ochii verzi, se ridică şi o sărută din nou, cu limba umedă şi dornică. Alessia se întoarce, astfel încât Maxim ajunge lângă pat.

— Tot ai prea multe haine pe tine, murmură el.

— Să vedem ce pot face în privinţa asta.

Ea zâmbeşte şi, aşezându-şi mâinile pe pieptul lui cald, îl împinge pe pat. Maxim râde căzând, surprins de mişcarea ei bruscă, dar se sprijină pe coate pentru a se bucura de spectacolul din faţa ochilor lui. Ea îl priveşte şi îşi ia un scurt răgaz pentru a admira frumuseţea soţului ei, care stă dezbrăcat şi întins în faţa sa. De la umerii lui lăţi până la firele de păr de pe piept şi la abdomenul plat, pe care ar vrea să-l lingă. Arată delicios, cu pielea lui încă vag bronzată. Şi e tot numai al ei.

Erecţia lui creşte, spre bucuria ei evidentă.

încet, îşi scoate chiloţii de dantelă. Apoi, fără să-şi ia privirea de la ochii lui verzi şi strălucitori, îşi dă jos cu grijă sutienul, bretea cu bretea.

— Mă tachinezi, şopteşte el, ochii lui devenind din ce în ce mai întunecaţi de dorinţă.

Alessia savurează efectul pe care-l are asupra lui.

îşi lasă sutienul pe jos şi-şi trece mâinile peste sâni, fixându-l în continuare cu privirea. Gura lui rămâne deschisă, dornică de acţiune, iar pe buzele ei apare un zâmbet triumfător. Maxim geme când ea se târăşte pe pat, peste trupul lui. îi apucă încheieturile, le ţintuieşte de pat, lângă capul lui Maxim, şi aproape că-şi lipeşte nasul de nasul lui.

— Eşti al meu. Te doresc!

— Şi eu pe tine, iubito, spune Maxim şi, în timp ce Alessia se apleacă să-i guste buzele, îl eliberează.

Mâinile lui îi alunecă pe spate, până la talie şi apoi peste fese. Le apucă şi îi frământă carnea cu palmele sale puternice, consumându-se reciproc.

— Lady Trevethick, ai un fund senzaţional, şopteşte el, iar ea zâmbeşte, sărutându-i bărbia, pentru ca mai apoi să coboare pe piept, pe abdomen, peste buric şi mai jos. Respiraţia lui Maxim se înteţeşte. Se încordează nerăbdător când ea îşi încolăceşte degetele în jurul erecţiei sale.

Fixându-l din priviri, ea îl linge uşor, apoi îi ia scula în gură.

Maxim închide ochii şi cade pe spate pe pat, şuierând printre dinţi de plăcere. Cu blândeţe, el îi aşază o mână pe cap în timp ce ea i-o suge. în sus. în jos. Din nou. Buzele ei îl dezmiardă uşor, în timp ce el o pătrunde din ce în ce mai adânc, cu un geamăt.

Alessia nu se poate opri.

îl gustă. Şi mai mult.

— Destul, răsuflă el greoi. Vreau să-mi dau drumul în tine.

Dorinţa îl face să vorbească răguşit.

Alessia îl încalecă, călăuzindu-l rapid înăuntrul ei dintr-o singură mişcare.

— Ah! strigă ea, savurând dulcele asalt.

Apoi începe să se mişte în sus şi în jos, prinzând ritmul, la unison cu Maxim, în timp ce el îi întâmpină fiecare ridicare şi coborâre. Alessia se înclină, sprijinindu-şi mâinile de pieptul lui. Ochii lui strălucesc, verzi ca pădurea, cu pupilele mari şi întunecate. Plini de dragoste. Plini de poftă. Plini de dorinţă.

— Te iubesc!

Buzele Alessiei se lipesc de ale lui Maxim. Mişcă din şolduri, vrând mai mult.

— Te doresc!

El se mişcă brusc, luând-o prin surprindere. Se răsucesc amândoi, încă uniţi, astfel încât el să fie deasupra ei – o ţintuieşte de saltea cu greutatea sa, pătrunzând-o şi mai profund.

îşi înfăşoară braţele în jurul capului ei, învăluind-o, şi se mişcă intens, cu o pasiune care o lasă pe Alessia fără suflare şi aproape... aproape că...

Alessia ţipă, dându-şi drumul, iar Maxim îşi îngroapă capul în scobitura gâtului ei şi o urmează, strigându-i numele în timp ce ajunge la orgasm.

Alessia revine la realitate, surprinsă de viteza şi intensitatea orgasmului ei. îl strânge cu putere, adorând faptul că sunt încă intim legaţi. Inima îi iese din piept de emoţie. îi sărută uşor părul lui Maxim.

Nu-i vine să creadă că asta e viaţa ei acum, aici, întinsă alături de bărbatul pe care-l iubeşte.

Soţul ei iubitor.

Fustangiul cuminţit.

Aşa va fi mereu?

Atât de intens.

Atât de pasional.

Ea speră că da... pentru totdeauna. Satisfăcută, ia mâna stângă a lui Maxim, îşi împreunează degetele cu ale lui şi-i duce mâna la buze.

— Ăsta e lucrul sexy... cel mai sexy din lume, şopteşte ea, corectându- se.

— Care? Mâna mea? surâde Maxim, cu iubire în priviri.

— Nu.

Ea sărută inelul strălucitor de platină.

— Asta înseamnă că eşti al meu.

— întotdeauna, murmură el.

îşi strânge braţele în jurul ei şi se întind cuibăriţi unul în celălalt.

— Vreau doar să te ţin în braţe. Până când timpul se va sfârşi.

— Ne va ajunge oare tot acest timp? şopteşte Alessia, sărutându-l pe piept.

— Niciodată...

Când Alessia se trezeşte, este singură. E sâmbătă dimineaţa şi a avut o săptămână plină. întinsă pe mătasea moale, se bucură de linişte, dar trage cu urechea ca să audă unde ar putea fi Maxim. însă în apartament e linişte. îl strigă, dar nu primeşte niciun răspuns. Poate că a plecat să alerge sau este la scrimă, cu Joe.

Zâmbeşte, amintindu-şi seara trecută. Ieşiseră în oraş cu Tom, Henry, Caroline şi Joe pentru a sărbători faptul că fusese acceptată la Royal College of Music. Mai întâi merseseră la un restaurant nou din Mayfair, unde Maxim şi Caroline îl cunoşteau pe bucătar – mâncarea mediteraneeană era grozavă –, şi continuaseră până aproape de ziuă la clubul lui Maxim. Fusese o seară relaxantă şi veselă – o modalitate perfectă pentru Alessia şi Maxim de a se destinde după stresul provocat de dezvăluirile Rowenei de la începutul săptămânii şi de audiţiile solicitante ale Alessiei.

Astăzi va începe să împacheteze lucrurile din apartament, deoarece speră să se mute în casă nouă într-o săptămână. Va trebui să meargă la cumpărături, deoarece unchiul ei şi Bleriana vor veni mâine la prânz şi vrea să le gătească mâncarea ei albaneză preferată. Se uită la ceas, e trecut de 10. Nu-i stă în fire să doarmă până târziu. Se dă jos din pat şi se îndreaptă spre baie.

Un sfert de oră mai târziu, îmbrăcată în blugi mulaţi şi un tricou alb, iese pe hol şi observă becul roşu aprins.

Aha!

Maxim este în camera obscură. Nu l-a văzut niciodată s-o folosească. Singura dată când a intrat acolo a fost când a sărutat-o prima oară. Se apropie de uşă, îşi lipeşte urechea de aceasta şi-l aude fredonând iară noimă şi plimbându-se înăuntru. Uşurel, Alessia bate la uşă.

— Nu intra! strigă el.

Ea zâmbeşte. Nu avea această intenţie.

— Vrei cafea? îl întreabă ea.

— Te rog! Termin aici în cinci minute.

— Ai luat micul-dejun?

— Nu.

Surâzătoare, se îndreaptă spre bucătărie, hotărând că în meniu va fi avocado cu pâine prăjită, una dintre mâncărurile preferate ale lui Maxim. Poate şi nişte somon afumat.

*

Am aşteptat toată săptămâna să developez fotografiile făcute în Cornwall şi sunt încântat de rezultate. Fixez ultimele fotografii la uscat şi îmi admir opera.

Soţia mea. Zâmbitoare. Frumoasă. Conacul Tresyllian e un fundal uimitor pentru Alessia. Apoi Jensen şi Healey jucându-se pe alee, cu Alessia în urma lor, cu acea lumină magică a înserării. Iar fotografia este şi ea la fel... absolut magică. Alessia pe plajă, privind spre mare.

Doamne, cât este de frumoasă femeia asta!

Apoi o poză cu cerbul la orizont – e demnă de un afiş şi poate fi adăugată la colecţia de postere pe care le vindem în galeria din Trevethick.

Dar preferata mea este fotografia pe care am facut-o în grajd, când fătau oile. Părul Alessiei îi scapă din coada împletită, câteva şuviţe îi încadrează chipul frumos, iar ochii ei strălucesc de emoţie pură – dar ceea ce îmi place cel mai mult e zâmbetul ei de bucurie. E un surâs adresat mie, care ar putea lumina întreaga lume şi pe care-l ador, molipsitor şi ameţitor. Zâmbesc şi eu, mulţumit de munca mea. Vreau ca fotografia să fie înrămată şi aşezată pe fiecare birou la care lucrez.

îmi ghiorăie stomacul. Sting becul roşu şi ies pe hol.

Mă sprijin de tocul uşii şi o privesc pe Alessia cum se mişcă graţios prin bucătărie, pregătind micul-dejun.

Avocado cu pâine prăjită.

Aprob în sinea mea.

în cele din urmă, îşi ridică privirea şi mă răsplăteşte cu acelaşi zâmbet pe care l-am surprins pe film.

— Bună dimineaţa, soţul meu!

— Bună dimineaţa, soţia mea!

Alessia dă uitării pasta de avocado pe care o întindea pe pâinea prăjită, îşi încolăceşte braţele în jurul taliei mele şi mă sărută rapid.

îmi lipesc nasul de al ei şi o îmbrăţişez.

— Mă simt foarte împlinit! zic şi o sărut. Am fost să alerg, continui şi o sărut din nou. Am făcut duş! spun şi o sărut a treia oară. Şi am developat filmul pe care-l aveam în aparat când am fost în Cornwall. Abia aştept să-ţi arăt pozele! Simt că merit micul-dejun! îi zic şi o sărut în coltul buzelor.

— Meriţi mai mult de-atât, şopteşte ea, braţele ei

alunecând pe pieptul meu, şi mă priveşte printre gene timid şi totuşi provocator.

Ah... deci asa?

Corpul meu reacţionează. O cuprind mai strâns în îmbrăţişarea mea şi continui s-o sărut, muşcând-o uşor de buze. îşi înfige degetele în părul meu, trăgându-mă mai aproape, şi-şi strecoară limba în gura mea, provocându-mă în continuare. închid ochii, gem şi prelungesc sărutul, gustându-i gura dulce, lăsându-mi limba să răspundă provocării ei. îi mut o mână la ceafa, iar cu cealaltă o apuc de una dintre fesele ei superbe. Mâinile ei sunt în părul meu, ademenindu-mă mai aproape, iar eu mă întorc şi o lipesc de perete, frecându-mi scula care se trezeşte la viaţă de trupul ei apetisant.

Dâ-l dracului de mic-dejun!

— Doamne, ce-mi faci tu mie, milady, şoptesc uşor lipit de obrazul ei.

— Ce-mi faci tu mie, milord!

— Vrei să sărim peste...

Soneria se aude de două ori, iar eu îmi sprijin fruntea de a ei.

— La naiba!

— Nu chiar acum, se pare.

Alessia chicoteşte şi se smuceşte din îmbrăţişarea mea ca să răspundă la interfonul din bucătărie.

— Da?

— Alessia! Bună dimineaţa! Eu sunt!

— E Caroline, spune Alessia.

Cea care nu mă lasă să fac sex!

— Bună! Intră! zice Alessia, zâmbindu-mi cu regret.

Izbucnesc în râs.

— O lăsăm pe altă dată.

O sărut pe nas.

Ea se uită la partea din faţă a blugilor mei. Zâmbesc larg.

— Da. Ştiu. Mă ocup eu de asta.

Amuzată, mă lasă să mă descurc cu erecţia mea, în timp ce ea deschide uşa de la intrare pentru a o întâmpina pe Caroline.

— Bună dimineaţa, Alessia! zice Caroline, îmbrăţişând-o rapid şi sărutând-o pe fiecare obraz. Sper că nu v-am întrerupt.

— Nu. Intră! Eram gata să ne aşezăm la masă. Ţi-e foame?

Caroline poartă blugi, cizme de piele maro şi jacheta ei de tweed peste un pulover de caşmir crem. Arată la fel de elegantă ca întotdeauna, dar Alessia nu se mai simte

intimidată de ea, chiar dacă e desculţă şi îmbrăcată în cei mai vechi jeanşi ai ei.

— Sună grozav!

Caroline surâde sincer. Alessia se gândeşte la Caroline că a fost mult mai prietenoasă şi mai relaxată după cina de la începutul săptămânii şi se întreabă dacă nu cumva motivul este discuţia ei cu Maxim de atunci.

— Avem avocado cu pâine prăjită.

— Delicios! Bună, Maxim! spune Caroline, alăturându-i-se lui Maxim în bucătărie.

— Caro! o pupă el pe obraz. Cafea?

— Te rog!

— Ia loc! zice Alessia, conducând-o spre masa din bucătărie, aranjată pentru două persoane.

— Voi doi sunteţi atât de casnici! Nu vă angajaţi personal?

Maxim se uită la Alessia şi răspunde, înainte ca ea să poată spune ceva:

— Când ne vom muta.

Alessia se încruntă. Nu e sigură că au nevoie de personal în Londra, dar nu-l contrazice. Mai scoate un tacâm şi-l aşază pe masă, urmat de cestile şi farfurioarele de cafea.

— Si când vă mutati? întreabă Caroline.

— La sfârşitul acestei săptămâni.

— începem să împachetăm astăzi, spune Alessia, în principal pentru a-i reaminti lui Maxim că trebuie să se gândească la ce vrea să ia cu el.

Bagă încă o felie de pâine cu maia în prăjitor şi întinde pasta de avocado cu somon afumat pe pâinea care e gata prăjită.

Caroline se încruntă, confuză.

— Nu se ocupă firma de mutări?

— Ba da. Mă refer la obiectele personale. Aşa are ocazia să... cum se spune? Să se debaraseze de lucrurile inutile.

Caroline râde în timp ce Maxim o priveşte pe Alessia panicat.

— Multă baftă vă doresc! spune Caroline când Maxim vine la masă cu o cafetieră plină de cafea tare. Miroase foarte bine.

Alessia pune mâncarea în faţa lui Caroline şi a lui Maxim şi aşteaptă ca din prăjitor să sară şi felia ei de pâine.

— Hmm... arată grozav, Alessia. Mulţumesc. Am nişte veşti bune pentru voi doi.

— Da? Ce anume? întreabă Maxim.

— Am vorbit cu tatăl meu despre Alessia şi despre viza ei.

Alessia simte fiori în tot corpul. Maxim ridică brusc capul.

— Acum, că Alessia a fost acceptată la RCM, poate obţine

o viză de student... acela va fi punctul nostru de plecare, spune el.

— Dar tata va urgenta şederea pe perioadă nedeterminată. Are nevoie doar de acte.

— Poftim? întreabă uimită Alessia.

— E director la Departamentul pentru Imigranţi şi Vize. E în puterea lui să facă asta. Am luat cina cu el şi cu scroafa vitregă joi – ah, scuze, mama mea vitregă – şi i-am spus că eşti obligată să treci prin toate aceste chinuri absurde. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti căsătorită cu un nobil al regatului! A fost de acord cu mine. Şi asta nu se întâmplă prea des. în orice caz, m-a sunat de dimineaţă că are un plan.

*

— Caro, asta e...

Nu mai am cuvinte. Pe de o parte, ar fi grozav să nu-mi mai bat capul cu privire la statutul legal al Alessiei în Marea Britanie. Pe de altă parte, mi se pare că... trişăm.

— Dragule, titlul vine cu privilegiile lui.

Caroline îmi interpretează corect îngrijorarea.

— Şi bogăţia, la fel. Bineînţeles, adaugă ea.

— Aşa e, mormăi eu şi mă întorc spre soţia mea, care îşi întinde amestecul de avocado şi somon pe pâinea prăjită.

— E grozav. Mulţumesc, Caroline! spune Alessia cu entuziasm şi e limpede că ea nu-şi pune nicio problemă.

— O să vorbesc cu avocata noastră pe tema asta.

Şi, de asemenea, cu soţia mea. Nu sunt sigur că vreau s-o luăm pe scurtătură în încercarea de a dobândi mai repede cetăţenia Alessiei. La urma urmei, în adâncul sufletului, asta simt şi în privinţa nunţii noastre. Nu am respectat regulile, ceea ce a dus la întrebări incomode din partea presei, şi nu vreau să ajung în ziare pentru că am eludat sistemul de acordare a vizelor. Aş vrea să facem asta conform legii, dar poate îl voi păstra pe tatăl lui Caro ca plan de rezervă.

— E foarte gustos, Alessia, spune Caroline. Nu e de mirare că nu mai ieşi atât de des ca înainte, Maxim!

Alessia se asază şi ea la masă.

— Suc de lămâie şi ricotta. Ingredientele mele secrete.

Partea bună a prezentării Alessiei la petrecerea lui Dimitri Egonov e că suntem practic asaltaţi de invitaţii pentru evenimente sociale. Şi înainte primeam destule invitaţii, dar acum suntem copleşiţi. Toată lumea vrea s- o cunoască pe soţia mea.

Las corespondenţa deoparte. O voi parcurge împreună cu Alessia când se va întoarce de la cumpărături. Tobias

Strickland, tânăra Bleriana şi Caroline ni se alătură mâine, la prânzul de duminică, iar Alessia e la vânătoare de ingrediente – este absolut entuziasmată că are oaspeţi.

Eu i-am propus să ieşim cu toţii în oraş, dar ea vrea să gătească.

Departe de mine gândul de a mă băga între o femeie albaneză şi bucătăria ei.

Mă aşez pe scaun şi mă uit la cutia de lemn pe care Caroline mi-a dat- o la începutul săptămânii, rămasă nedeschisă pe biroul meu. Nu ştiu ce mă opreşte.

Amice! Deschide cutia!

întind mâna, o iau şi o aşez în faţa mea şi ridic capacul prins în balamale. înfăşurată cu grijă într-o bucată de catifea albastră se află vechea curea a lui Kit cu Iron Maiden. Râd tare – Caroline ştie că uram gusturile lui Kit în materie de muzică.

Petrol Head.

Metal Head.

îi plăceau la nebunie trupele de heavy metal.

Iau cureaua grea de piele. Pe vremuri, arăta mai bine. Catarama, pe de altă parte, este la fel de impunătoare ca în ziua în care Kit şi-a cumpărat cureaua. Făcută din staniu, înfăţişează un cap de fiară, cu un ochi roşu pe un craniu şi oase încrucişate. în stânga şi-n dreapta cataramei sunt două plăcuţe, pe care sunt înscrişi doi ani: *1980* şi *1990.* între aceste date, este gravat numele EDDIE, mascota celor de la Maiden. Kit avea paisprezece ani când a cumpărat-o şi era mândria lui supremă. îmi amintesc că la zece ani eram atât de invidios... Ciudat, când mă gândesc că mi-am petrecut atât de mult timp din primii ani de viaţă invidiindu-mi fratele mai mare!

O pun deoparte, după care bag mâna în cutia de lemn şi scot o cutie mai mică, de piele verde. îmi pare vag cunoscută... Coroana de pe capac ar trebui să fie un indiciu, dar tot nu-mi pot da seama ce e. Deschizând-o, găsesc înăuntru Rolexul tatălui meu.

E ca un şoc puternic.

Tata.

îl scot uşor din cutie. E greu. Un ceas făcut din oţel inoxidabil.

Ceasul tatălui meu.

Deasupra celor trei cadrane stă scris ROLEX OYSTER COSMO- GRAPH.

Cuvântul DAYTONA apare cu roşu deasupra celui de-al treilea cadran.

La naiba! îmi dau lacrimile privindu-1. îmi amintesc că, în copilărie, mă jucam cu acest ceas când tata îl purta la mână.

Eram fascinat de el şi- mi plăcea că mă lăsa să mă joc cu el. Părea să-i facă plăcere. *Timpul este preţios, băiatul meu,* obişnuia el să spună şi avea dreptate.

L-am întors şi, pe spate, am văzut o inscripţie.

Mulţumesc.
Pentru tot.
A ta, Row, pentru totdeauna

Uau! Nu ştiam că e un cadou de la mama. îl purta în fiecare zi, îmi imaginez, ca un semn de afecţiune pentru ea. Clatin din cap, ştiind ce ştiu acum.

A fost norocoasă.

El a iubit-o foarte mult.

I-a oferit o reputaţie bună şi un titlu nobiliar – şi fiului ei la fel. Şi pe spatele acestui ceas nu e altceva decât recunoştinţă. Ea a recunoscut că era obsedată de un alt bărbat. Un bărbat care nu voia să audă de ea şi nici de copilul ei.

Poate de aceea nu voiam să deschid cutia de lemn. Ştiam că vor apărea... *sentimentele.* Trebuie să mă împac cu faptul că mama mea s-a căsătorit de nevoie, nu din dragoste, şi că tatăl meu nu a avut parte de dragostea adevărată a unei femei.

Asa cum am eu...

Dar i-a câştigat respectul. Şi asta a fost tot. Poate că pentru el a fost suficient. Trebuie să mă împac cu gândul acesta.

Aşez Rolexul la loc şi scot o altă cutie, de catifea verde-închis.

înăuntru, cuibărită în catifea, se află o pereche de butoni din argint cu blazonul familiei Trevethick. Sunt foarte reprezentativi pentru Kit şi încerc să-mi amintesc dacă i-a comandat sau dacă au fost un cadou. Dacă sunt un cadou înseamnă că sunt de la Caroline. Mă bucură faptul că ea a decis că ar trebui să-mi revină mie şi, mai mult decât atât, e o hotărâre corectă.

în cele din urmă, pe fundul cutiei de lemn, găsesc o fotografie cu ramă argintie – Kit, Maryanne şi cu mine când eram mici. Kit stă mândru la mijloc, mai înalt decât noi, pentru că el are vreo doisprezece ani, iar Maryanne şi cu mine, şapte, respectiv opt ani. Tatăl meu a făcut fotografia printre dunele de pe plaja Trevethick din Cornwall. Cu braţele întinse lateral, Kit ne ţine de umeri, ocrotitor. Zâmbeşte mândru. întotdeauna a fost stăpânul castelului. Buclele lui blonde lucesc în lumina soarelui din Cornwall. E un contrast evident între noi şi fratele nostru luminos. îmi

amintesc că tata ne încuraja să zâmbim şi probabil că spusese ceva amuzant, pentru că Maryanne şi cu mine râdem – deşi probabil că jucam fără ştirea noastră un joc plănuit de capriciosul Kit, la mila căruia eram amândoi.

Lumina e minunată. Rămâneţi nemişcaţi, copiii mei!

Aşa ne numea tata pe toţi trei.

Iar dragostea lui se reflectă clar în această fotografie.

Nu-mi amintesc să fi văzut această poză pe nicăieri acasă la Kit, dar trebuie să-i fi fost tare dragă dacă a pus-o în ramă. Şi asta îmi trezeşte un sentiment cald, melancolic, de dor mistuitor.

Kit. Kit. Kit.

îmi pare atât de rău!

îmi trec degetul peste imaginea lui...

Ticălosule! Ai lăsat furia să te copleşească.

Mi se pune un nod în gât.

Chiar dacă uneori erai un nemernic, te-am iubit mult şi mi-e dor de tine.

Aud cheia în uşa de la intrare, aşa că abandonez cutia cu amintiri pentru a-mi ajuta soţia.

Alessia închide uşa în urma ei cu piciorul, căci e încărcată cu plase de cumpărături. Dar le lasă jos când îl vede pe Maxim venind repede spre ea.

— Hei, spune ea în timp ce el o ia în braţe şi o strânge la piept. Ce s-a întâmplat? întreabă Alessia, îmbrăţişându-1.

— Nimic. Mi-a fost dor de tine. Atâta tot.

O ţine în braţe câteva secunde, cu nasul îngropat în părul ei.

— M-am întors. Vie şi nevătămată.

— Ştiu. Ştiu. Mă bucur că te-ai întors.

îi dau drumul şi-mi amintesc că am o datorie de îndeplinit.

— Trebuie să-ti arăt ceva.

— OK. Pot să pun cumpărăturile deoparte mai întâi?

Izbucnesc în râs.

— Normal. Dă-mi voie să te ajut.

— Deci acesta e seiful, pe care-l ştii deja. Dar acesta e cifrul.

îi întind o bucată de hârtie.

— Memorează-l şi mănâncă-l după aceea.

Ridic din sprâncene, iar ea pufneşte în râs.

— Delicios!

Ne aflăm în dressingul meu şi, de când am aflat că fratele meu, Kit, nu i-a permis lui Caro accesul la niciun seif, m-am

gândit că trebuie să fac în aşa fel încât soţia mea să nu fie pusă vreodată în această situaţie. Răsucesc cadranul formând cifrul: 11.14.2.63. Apoi răsucesc mânerul, deschizându- 1. Alessia se uită înăuntru, fascinată.

— Vezi?

— Da. Ce e înăuntru?

Jurnalul lui Kit.

— Documente importante. Certificatul meu de naştere. Paşaportul. Ar trebui să mi-l dai şi pe-al tău. Bijuteriile pe care le-ai purtat la petrecerea lui Egonov, pe care ar trebui să le duc înapoi la bancă.

— La bancă?

— Da. Lucrurile scumpe sunt depozitate acolo. Avem o cutie de valori şi ar trebui să mergem să ne uităm în ea. S-ar putea să mai fie ceva care să-ţi placă.

— De ce îmi arăţi asta?

— în caz că mi se întâmplă ceva rău.

Alessia cască ochii, alarmată.

— Ce să ţi se întâmple?

— Sper că nimic, chicotesc eu. Cred doar că e important să ştii unde se află totul. Mai avem seifuri la Angwin şi la moşie. Şi când vom fi acolo, o să ţi le arăt şi pe acelea. Trebuie să ştii ce se află în ele şi unde sunt.

— Bine.

— OK! zâmbesc eu uşurat.

— Dacă tot suntem aici... Ai haine pe care ai vrea să le donezi în scopuri caritabile?

— îmi plac hainele mele.

— Maxim, nimeni nu are nevoie de atâtea haine. Mă duc să aduc un sac negru de plastic.

Oftez, studiindu-mi dressingul supraaglomerat. Poate că Alessia are dreptate, dar nu aşa voiam să-mi petrec după-amiaza.

— Gata, am umplut un sac.

Ies din dressing, simţindu-mă nespus de mulţumit de mine însumi.

Alessia îşi ridică privirea. Stă pe podea, lângă noptieră, lângă o cutie de carton şi un sac de plastic negru. Ridică o pereche de cătuşe şi le învârte pe degetul arătător.

— îţi aparţin?

— Ah!

— Ah! mă imită ea şi zâmbeşte în timp ce eu simt cum mă îmbujorez. *De ce mi-e ruşine?*

Râd, pentru că nu ştiu ce altceva să fac, şi mă apropii de ea.

— Credeam că ai deschis deja sertarul acela când făceai

curăţenie.

— Nu. Dar am mai văzut astea înainte. O dată. Şi această panglică era legată de tăblia patului.

îmi arată panglica.

La naiba! Aşa o legam pe Leticia, ca să mă feresc de ghearele ei disperate.

— Acum îmi ştii toate secretele perverse.

Alessia se ridică repede în picioare.

— Chiar aşa?

— OK, poate nu pe toate.

Fac un pas mai aproape de ea şi-i mângâi obrazul.

— Dar am putea să avem şi noi propriile secrete.

— Perverse?

Ochii i se aprind şi îşi trece degetele peste pieptul meu, ajungând la talia blugilor.

— Mai ţii minte când ai zis s-o lăsăm pe altă dată?

Se uită la mine printre gene mai ademenitor ca niciodată.

La naiba, da!

Epilog

Februarie, anul următor
Cheyne Walk

— Cum ţi se pare?

Alessia iese din cabina de probă şi-şi trece mâinile peste fusta de satin, neagră şi mulată, pe care o poartă. Se uită atent la mine – şi ştiu că îmi cere aprobarea.

Nu are nevoie de confirmarea mea.

E o zeiţă.

— Uau!

— îţi place?

Are un corset cu bretele, aşa că-i întrezăresc pielea apetisantă, chiar lângă talia fustei. îi fac semn cu degetul să se învârtă, iar ea râde şi se supune. La spate are trei cureluşe separate, care sunt încă desfăcute.

— Vrei să-ţi prind eu curelele acestei ţinute senzaţionale?

Alessia chicoteşte, iar eu bănuiesc că are emoţii.

— Te rog!

— Arăţi minunat!

îi sărut pielea moale şi parfumată a umărului ei gol.

— Tatăl tău a văzut rochia asta?

— Nu. E exagerată?

— Nu. E perfectă. Poţi cuceri întreaga lume cu ea.

— As a cred şi eu. E de la Alaîa.

— Ţi se potriveşte perfect.

— Aşa zice şi Caroline. E o adevărată magiciană la cumpărături.

îi prind cu îndemânare cureluşele rochiei, iar când se întoarce cu faţa la mine, observ că poartă cruciuliţa de aur şi cerceii familiei Trevethick, cei cu diamante.

— Sunt un bărbat foarte norocos, lady Trevethick. Acum, hai să mergem să-ţi şochezi părinţii.

Alessia e încântată că părinţii ei au venit în Anglia pentru această ocazie specială. Stau la noi, în casa de pe Cheyne Walk, şi le place la nebunie. Mai ales mamei ei, care a înflorit de când e în Chelsea.

Acum vorbeşte engleza mult mai bine şi se bucură din tot sufletul de revederea cu fratele mamei sale, Toby.

Ne-am acomodat în noul nostru cămin. După multe negocieri cu Alessia, avem o bucătăreasă-menajeră căreia-i place să i se spună Cook şi al cărei soţ locuieşte cu noi şi lucrează cu jumătate de normă ca şofer şi om bun la toate.

Mai e şi Bleriana, care mai stă cu noi două luni. Alessia e încântată s-o avem alături.

Eu, nu prea.

Dar, în timp ce studiază limba engleză, îşi câştigă existenţa ajutând-o pe Cookla treburile casei.

Aşa cum şi Alessia făcea odinioară.

Nu i-am spus asta lui Oliver, pentru că ştiu că ar vrea s-o pună pe statul de plată.

Iar Bleriana preferă să primească banii în mână.

Are încă emoţii în preajma mea, iar asta mă agită şi pe mine, dar face progrese cu terapia, aşa că sperăm ca Bleriana să se relaxeze, într-o bună zi. Alessia a avut un rol esenţial în restabilirea relaţiei Blerianei cu părinţii ei. Fata speră să se întoarcă în Albania şi să predea, dar între timp ne-a ajutat cu înfiinţarea fondului caritabil pentru femeile care au scăpat din mâinile traficanţilor de carne vie. Sunt convins că va fi foarte potrivită pentru această activitate, după ce va vorbi mai bine engleza.

Jak şi Shpresa vor pleca mâine, iar Alessia şi cu mine vom merge în Cornwall. Duminică e aniversarea nunţii noastre şi am rezervat conacul Hideout pentru weekend, ca să putem sărbători, doar noi doi.

E o surpriză pentru soţia mea şi abia aştept.

Am planuri mari.

O urmez pe scări până în salonul de la primul etaj.

— Draga mea, arăţi minunat, spune Shpresa când Alessia intră în încăpere.

îsi îmbrăţişează fiica.

— Mă bucur atât de mult pentru tine! îi şopteşte Alessiei la ureche, în albaneză.

— îţi mulţumesc, mamă. Şi tu arăţi grozav.

Alessia o sărută pe obraz. Tatăl Alessiei se încruntă şi se uită la Maxim.

— Crezi că aşa ceva e acceptabil?

Face semn cu mâna spre Alessia şi e limpede că nu e deloc de acord cu tinuta acesteia.

— Arată superb, spune Maxim, deşi nu a înţeles nimic din ce a zis tatăl Alessiei.

Ochii lui Maxim se aprind privind-o. Zâmbeşte vag, fie amuzat de reacţia tatălui ei, fie cu vreun gând jucăuş şi pervers.

Alessia îi zâmbeşte larg.

— După cum spuneam, fiica mea e acum problema ta, murmură Jak, iar Alessia îsi ia tatăl de mână.

Acesta îi zâmbeşte reticent, iar Alessia remarcă mândria

care se întrezăreşte în ochii lui.

— Pe soţul tău nu pare să-l deranjeze că eşti pe jumătate dezbrăcată.

El ridică din umeri şi îi dă un sărut rapid pe obraz.

— Baba, nu depinde de soţul meu cu ce mă îmbrac.

Depinde de mine. Maxim intervine.

— Eşti gata? Trebuie să plecăm. Maşinile ar trebui să fie aici.

Familia Trevelyan are o lojă mare la primul nivel de balcoane de la Royal Albert Hali încă de când a fost construită sau cel puţin aşa mi s-a spus. îi poftesc înăuntru pe oaspeţii noştri şi sunt încântat să-i găsesc aici pe Tom şi pe Henry, proaspăt căsătoriţi şi fericiţi, alături de Caroline, Joe şi Tabitha, prietena Alessiei. îi prezint pe toţi părinţilor soţiei mele şi mă bucur că Bleriana este cu noi, pentru că-i poate traduce lui Jak.

Vorbeşte engleza din ce în ce mai bine.

Le ofer tuturor şampanie.

— Trevethick, pun pariu că nu-ţi imaginai asta când ai cunoscut-o pe Alessia, spune Tom, privind spre scena pe care a început să se strângă orchestra.

Izbucnesc în râs.

— Nu, nu-mi imaginam. Cine ar fi crezut?

— Ne bucurăm pentru ea, adaugă Henry.

— Poartă ţinuta de la Alaîa? intervine Caroline.

— Da. Arată senzaţional.

Caroline surâde cu îngâmfare.

— E perfectă. Mă bucur enorm. O să fie vedeta acestui concert.

— Frate! spune Joe.

— Da. Cine şi-ar fi închipuit?

încerc să mă calmez. Soţia mea va concerta la Royal Albert Hali.

Din lojă, privesc sala imensă care se umple de spectatori şi mă întreb dacă m-am gândit vreodată la acest moment. îmi amintesc de ziua în care am auzit-o prima dată cântând la pian.

Bach.

Şi cum m-am apropiat în vârful picioarelor şi am tras cu ochiul pe uşa salonului ca s-o văd.

Poate că mi-am imaginat asta. Am ştiut atunci că putea cânta la nivelul unui concert şi, de când s-a înscris la Royal College of Music, abilitatea şi tehnica Alessiei au crescut exponenţial.

Este un adevărat rockstar clasic.

în plus, e o atracţie pentru presă. Povestea ei de săraca-

fată bogată e irezistibilă pentru editorii de tabloide – din când în când mai suntem urmăriţi de paparazzi în zilele în care nu prea au ştiri. Bănuiesc că acesta e unul dintre motivele pentru care locurile se ocupă văzând cu ochii, iar sala este aproape plină.

Dau din cap cu uimire. Se aude o bătaie în uşa lojii. Joe o deschide şi-i urează bun-venit mamei mele, care a sosit însoţită de Maryanne şi Tobias.

— Bună, dragule, spune ea şi-mi întinde obrazul.

— Mamă.

Le pup pe ea şi pe Maryanne, apoi îi strâng mâna lui Toby, încântat să- 1 revăd. Are palmele umede şi bănuiesc că are şi el emoţii pentru strănepoata lui.

Alessia cântă în cadrul programului special RCM.

Mai sunt trei interpreţi, dar Alessia va fi ultima – este atracţia numărul unu a serii.

De-abia aştept!

Dar acesta nu e singurul motiv pentru care am emoţii. Nu vreau să se streseze în niciun fel... însă probabil că se stresează chiar în aceste clipe. Azi-dimineaţă mi-a spus că e însărcinată. Şi sunt ameţit de bucurie, dar trebuie să păstrăm secretul câteva săptămâni.

O *să devin tată.*

Eu. Tată.

Sunt încântat din cale-afară.

Iau o gură de şampanie şi oftez adânc, emoţionat. Din depărtare, se aude gongul.

Spectacolul e pe cale să înceapă.

AEDH VREA PÂNZELE DIN RAI

Pânze brodate de-aş avea din rai,
Lucrate cu lumină aurie,
Pânze albastre, negre, galben-pai, De noapte, seară ori lumină vie, Ţi le-aş aşterne iute sub picior:
Dar sunt sărac; doar visuri am, pe care Le-am pus pe jos; tu să păşeşti uşor, Căci o să calci peste a mea visare.—

WILLIAM BUTLER YEATS, *Vântul printre trestii,* 1865-1939

— Traducere de Octavian Cocoş

Muzica stăpânei

CAPITOLUL PATRU

Delicious – Datina Rexhepi

CAPITOLUL SASE

Sonata pentru pian şi orchestră nr. 14, în do diez minor, op. 27 nr. 2 (Sonata Lunii) – Ludwig van Beethoven

CAPITOLUL ŞAPTE

Vallja E Kukesit – Str inGirls, Jeris

Vallja E Rugoves Shota – Valle

Vallja E Kuksit – Ilir Xhambazi

CAPITOLUL OPT

Magnolia – JJ Cale

CAPITOLUL NOUĂ

Only – RY X

CAPITOLUL ZECE

Partita nr. 3 pentru vioară în mi major, BWV 1006:1. Preludiu – Johann Sebastian Bach (Aranjament pentru pian de Serghei Rahmaninov)

CAPITOLUL UNSPREZECE

Lo-Fi House Is Dead – Broosnica

Only Love – Ben Howard

CAPITOLUL DOISPREZECE

Claire de Lune – Claude Debussy

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Fuga nr. 15 în sol major, BWV 884 – Johann Sebastian Bach

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Runaway (feat. Candace Sosa) – Armin van Buuren

Preludiul nr. 2 în do minor, BWV 847 – Johann Sebastian Bach

CAPITOLUL DOUĂZECI SI CINCI

Cornfield Chase (din *Interstellar)* – Hans Zimmer

CAPITOLUL DOUĂZEȚI ȘI ŞAPTE

North Country (Varianta John Peel din 1974) – Roy Harper CAPITOLUL TREIZECI

Valle e Vogël – Feim Ibrahimi

Années de Pèlerinage, 3ème année, S. 163 IV; Les jeux

d'eaux à la Villa d'Este – Franz Liszt

Sonata pentru pian şi orchestră nr. 14, în do diez minor, op. 27 nr. 2 (Sonata Lunii) – Ludwig van Beethoven

CAPITOLUL TREIZECI SI UNU

Claire de Lune – Claude Debussy

Mulţumiri

Scrierea acestei cărţi ar fi fost mult mai dificilă fără ajutorul, sfaturile şi sprijinul următoarelor persoane minunate, cărora le datorez o imensă recunoştinţă:

Editorul meu albanez, Manushaqe Bako de la Dritan Editions, pentru sfaturile sale nepreţuite cu privire la obiceiurile nupţiale din Albania şi, bineînţeles, pentru toate traducerile sale.

Kathleen Blandino, pentru abilităţile sale online şi pentru că a fost un cititor beta de mare încredere.

Ben Leonard, Chelsea Miller, Fergal Leonard şi Lee Woodford, pentru că mi-au explicat labirintul chinuitor al solicitărilor de viză pentru cei care doresc să trăiască alături de cei dragi în Marea Britanie.

James Leonard, pentru toată terminologia folosită de băieţii fiţoşi – e OK, da?

Vicky Edwards, pentru sfaturile sale cu privire la legislaţia britanică şi la căsătoriile cu cetăţenii altor tari.

Chris Brewin, pentru cunoştinţele sale nepreţuite despre procedurile poliţiei britanice.

Iubitul meu „Maior”, pentru experienţa sa în materie de muzică şi echipamente pentru DJ.

Agenta mea, Vaier ie Hoskins, pentru permanentul ei sprijin emoţional şi moral, pentru glumele proaste şi pentru informaţiile sale nepreţuite legate de agricultura în Marea Britanie.

Kristie Taylor Beighley de la Silk City, producător de gin, pentru sfaturile sale experte în ceea ce priveşte băuturile spirtoase fine.

Şi draga mea prietenă Ros Goode, care m-a învăţat cum se conduce un Land Rover Defender!

Mulţumiri uriaşe editoarei mele talentate, Christa Deşir, pentru că mi- a corectat greşelile gramaticale cu mult umor şi diplomaţie şi pentru că m-a ajutat enorm.

Tuturor colegilor mei minunaţi şi harnici de la Bloom Books şi Sourcebooks – vă mulţumesc pentru munca voastră, pentru profesionalism şi susţinere.

Le mulţumesc prietenilor mei autori pentru ajutor, pentru inspiraţie şi pentru momentele de amuzament – ştiţi voi cine sunteţi... Sunteţi prea numeroşi ca să vă pot înşira pe toţi şi s-ar putea să uit pe cineva de pe această listă extinsă. Aş fi

devastată dacă s-ar întâmpla asta!

Le mulţumesc doamnelor din Bunker pentru sprijinul lor, pentru hohotele de râs şi memeurile caraghioase.

Le mulţumesc tuturor scriitorilor de la Conferinţa Autorilor de la Clubhouse, de la care am învăţat atât de multe lucruri.

Mulţumiri doamnelor de la *I Do Crew* – sprijinul vostru înseamnă totul pentru mine.

Şi le mulţumesc tuturor acestor zeiţe de pe reţelele de socializare pentru prietenia lor necondiţionată: Vanessa, Zoya, Emma, Philippa, Gitte, Nic et al.

Mulţumesc asistentei mele personale, Julie McQueen, pentru disputele cu mine şi cu doamnele din Bunker.

Ca întotdeauna, îi mulţumesc cu multă dragoste soţului meu, Niall Leonard, pentru că mi-a îndreptat erorile gramaticale, pentru că m-a ascultat (uneori!) şi pentru că m-a servit mereu cu ceai.

Şi băieţilor mei, Major şi Minor, vă mulţumesc că existaţi! Amândoi sunteţi minunaţi şi îmi aduceţi numai bucurii. Vă iubesc, necondiţionat, la nesfârşit.

Şi, în cele din urmă, tuturor cititorilor mei.

Nu am destule cuvinte pentru voi… dar vă mulţumesc că mă citiţi.

Vă mulţumesc pentru tot.